

КАДИМФЕ

 ИРИС
ЕЛБРИОТЕКА

ДЖЕЙН ФИЙДЪР

ДЖЕЙН ФИЙДЪР КАДИФЕ

chitanka.info

Габриел дьо Босер, мнима френска графиня, има само едно желание — да си отмъсти на мъжа, причинил смъртта на нейния любим. За това обаче се нуждае от помощ. А тя може да дойде само от страна на Натаниел Прийд, хладнокръвния шпионин... Натаниел се съгласява, макар и да знае, че от приказно красивата тигрица може да очаква само ядове. Но не може да устои на чара ѝ, защото Габриел владее изкуството да омагьосва мъжете...

ПРОЛОГ

Франция, юни 1806 година

Лунният сърп висеше ниско в небето над гората Сен Клод. Една лисица се движеше гъвкаво през орловата папрат: едно зайче клечеше на задните си лапички, устремило поглед право напред, и носленцето му потръпваше възбудено. Очевидно бе подушило преследвача. В следващия миг хукна да бяга и само бялата му опашчица се мярна за миг в гъстия храсталак. Глухият вик на сова отекна над полянката, където сърничка пиеше жадно от бистрия поток, подскачащ между плоските камъни.

Дървеният павилион на полянката тънеше в мрак — или поне такава беше впечатлението на фигурата, облежната на стъблото на един прастар бук в другия край. Облечен изцяло в черно, наблюдателят се сливаше с околността и представляваше само една малко по-тъмна сянка сред сенките на гората. Погледът му проникваше през мрака и обхождаше едноетажната сграда, издигната точно в средата на полянката. Високите стъклени врати се отваряха към обградена с колони покрита веранда, която минаваше по целия павилион. Когато вятърът се заигра с муселиновите завеси на отворения прозорец, обърнат към наблюдателя в сянката, в мрака сякаш затрепкаха бели облачета.

Мъжът носеше обувки с меки подметки и изобщо не вдигна шум, когато излезе от скривалището си и се запъти към верандата. Черни бричове, черна риза, косата скрита под черна шапка, бледото лице начернено с обгорена тапа — единственото цветно петно беше проблясването на дългия двуостър нож, който държеше в ръка. Наемен убиец, който си разбираше от работата.

В помещението, съседно с кръглата стая на павилиона, гореше една единствена свещ и светлината ѝ беше толкова слаба, че не се виждаше отвън.

Шарл-Морис дьо Талейран-Перигор дремеше във високото кресло пред студената камина с отворена книга на коленете. Тихо

хъркане излизаше от полуотворените устни на тясната, аристократична уста. Изведнъж главата му потръпна, сякаш някакъв шум бе смутил съня му, но много скоро пак се отпусна на гърдите, дишането му се успокои и отново стана равномерно.

Убиецът се промъкна безшумно към отворения прозорец от другата страна на павилиона. Нощното му посещение нямаше нищо общо с мосю Талейран, външния министър на император Наполеон — поне той си мислеше така.

Леглото в кръглото помещение беше разкошно: с висок балдахин и въздушни бели завеси, които се издуваха от лекия бриз и отново се свиваха, сякаш леглото беше кораб в открито море. Между измачканите бели чаршафи и избродираните завивки от дамска спяха, нежно сгушени една в друга, две голи фигури. Телата им още тежаха от дълбокото отпускане след бурната любов. Жената лежеше на гръб, едната ѝ ръка почиваше върху хълбока на партньора. Той беше отпуснал тъмната си глава на гърдите и праметнал крак върху бедрата ѝ, сякаш искаше да я задържи още в мекото легло. Гърбът му беше обърнат към вратата на терасата, шията му изглеждаше крехка и ранима, ребрата се очертаваха ясно под опънатата кожа.

Ножът се плъзна без усилие между третото и четвъртото ребро. Гийом дьо Гранвил се раздвижи неспокойно. Остра болка прониза гърба му и проникна в любовните сънища. Задавен звук излезе от устните му, звук на протест и объркване, който премина в кратко изхъркване; в следващия миг тялото му загуби еластичността на живата плът и той се отпусна върху любовницата си. Тежестта му нямаше нищо общо с доскорошната отпуснатост.

Убийството бе станало напълно безшумно и Габриел можеше и да не го усети, но след дългите часове на любовна игра тялото ѝ все още беше в съзвучие с това на Гийом и когато той изпусна последния си дъх, тя се събуди, сякаш някой я бе ударил, и скочи. Тялото на любовника ѝ се свлече настрана и замъглените ѝ от съня очи се взряха безпомощно в яркочервеното петно върху бледия, бързо изстиващ гръб. Петното беше съвсем малко, но въпреки това тя не повярва нито за минута, дори в още замаяното си състояние след събуждането, че то е без значение. Постепенно смъртоносното петно се оформи като бавен, но неспиращ поток, който скоро намокри белите чаршафи.

Бяха минали само секунди, откакто убиецът бе проникнал в любовното гнездо, и когато вдигна ужасен поглед, Габриел срещна студени, безизразни, бледи очи върху начернено с тапа лице. Очи без живот, без всякакво чувство. Тя отвори уста да изпищи, мъжът се хвърли светкавично към нея и насочи ножа към гърлото ѝ. Тя се метна като газела настрана и със свръхчовешка сила отмести мъртвото тяло на Гийом дьо Гранвил. Писькът ѝ отекна оглушително в помещението и разкъса нощната тишина в малкия дворец.

Обзет от необичайно за него колебание, убиецът остана няколко секунди неподвижен, все още вдигнал ножа за смъртоносен удар. Габриел продължи да пищи, сякаш дъхът ѝ никога нямаше да секне. Внезапно във вика ѝ се примеси пронизително звънене, последвано от див лай на ловни кучета. Убиецът се обърна рязко към вратата и прескочи парапета с гъвкавостта на диво животно.

Талейран се бе сепнал от дрямката си още при първия пронизителен вик и малката му ръка моментално бе посегнала към шнура на звънеца до креслото му. Призовани от тревожния звън, към павилиона хукнаха мъже, обучени да реагират моментално. Главният кучкар незабавно отвори вратите на кучкарника и пусна ловните кучета навън.

Вратата към стаята се отвори с трясък и вътре нахлуха десетина мъже. След кратък поглед към леглото, където жената притискаше до гърдите си трупа на любовника си и продължаваше да пищи, те се хвърлиха към отворената врата на верандата, където беше изчезнал убиецът. Всеки от тях стискаше в ръка пистолет, готов за стрелба.

Габриел спря да пищи едва когато дъхът ѝ секна. Отново притисна до себе си изстиващото тяло на Гийом. Кръвта се стичаше равномерно от прободеното място между ребрата. Тя помилва косата му и усети как челото му се сковава под пръстите ѝ.

В спалнята влезе Талейран и се запъти към леглото с обичайната си несигурна походка. Първо грабна завивката и загърна младата жена, за да скрие голотата ѝ, после се зае да огледа тялото на Гийом дьо Гранвил и да потърси има ли пулс на шията.

— Кой беше? — Габриел изрече думите дрезгаво, с огромна мъка. Ужасът беше изчезнал от очите ѝ, тялото ѝ се опъна като струна под напора на онази дива енергия, която Талейран, отгледал младата жена от детството ѝ, познаваше и ценеше.

— Ти ще отмъстиш за смъртта му, нали, Габриел? — попита спокойно той.

— Знаеш, че ще го направя. — Отговорът дойде прямо и без страх. Точно както беше очаквал.

Талейран пристъпи към отворената врата. Лаят на кучетата, които преследваха жертвата навътре в гората, постепенно заглъхваше. Ако бяха подушиш следата на убиеца, те със сигурност щяха да го заловят — освен ако не беше човек без миризма и не оставяше следи.

Мосю дьо Талейран не се интересувахе от хора без миризма и без следи. Той работеше в реалния свят, където дързостта и умелите интриги бяха единствената ефективна защита и единственото сигурно средство да направиш кариера и да придобиеш влияние, както в политическо, така и в лично отношение. Без съмнение, външният министър на Наполеон беше най-значителният европейски представител на това изкуство.

Той се обърна отново към леглото и в хладния му поглед светна нещо като съчувствие. Лицето на младата жена беше смъртнобледо, очите ѝ гледаха празно. Но съчувствието не беше полезна емоция — Габриел познаваше добре реалния свят и беше наясно с това. Тя държеше в ръцете си инструмента на отмъщението. Отмъщение, от което — не случайно — щяха да спечелят и Франция, и мосю дьо Талейран-Перигор.

Той започна да говори и добре модулираният му глас отекна спокоен и все пак достатъчно остър в утихналата стая, където лежеше убитият любовник на Габриел.

ПЪРВА ГЛАВА

Англия, януари 1807 година

— Коя е дамата с червената коса, Майлс?

Натаниъл Прайд вдигна монокъла към окото си, за да види по-добре.

Майлс Бенет проследи погледа на приятеля си, макар че описанието можеше да се отнася за една единствена жена в салона на лейди Джорджиана Ванбруг.

— Контеса Дьо Босер — отговори с усмивка той. — Далечна братовчедка на Джорджи по майчина линия. Познават се от деца.

Натаниъл остави монокъла и изрече сухо:

— По всяка вероятност има и конт дьо Бакъор.

— Вече не — обясни Майлс, доста изненадан от тази демонстрация на интерес. Натаниъл обикновено не проявяваше чувствителност към прелестите на светските дами. — Доколкото знам, загинал трагично малко след сватбата им. Заболял от силна треска, която го отнесла в гроба само след няколко дни. — Той вдигна рамене. — Официалният траур вече е приключил, но Габриел продължава да носи черно. Във всеки случай, през повечето време.

— Сигурно защото знае, че ѝ отива — промърмори лорд Прайд и отново вдигна монокъла към окото си.

Майлс нямаше какво да възрази. Габриел веднага правеше впечатление в помещението, пълно с жени с рокли в бледи, пастелни цветове. Строго скроената рокля от черно копринено кадифе подчертаваше необикновено високия ѝ ръст и създаваше ярък контраст с водопада от тъмночервени коси, които обграждаха бледото лице с разкошни, упорити къдрици.

— Великолепни смарагди — отбеляза тихо Натаниъл, докато оглеждаше с око на познавач накитите на шията, ушите и китките ѝ.

— Мисля, че са част от съкровищницата на семейство Хоуксуърт — обясни Майлс. — Майка ѝ е Имоджин Хоуксуърт... омъжи се за дук дьо Жерве... и двамата станаха жертва на гилотината. Габриел е

единственото им дете. Революцията погълна по-голямата част от наследството ѝ, но очевидно е успяла да спаси накитите на майка си. — Той хвърли любопитен поглед към приятеля си. — Откъде се взе този интерес?

— Трябва да признаеш, че е зашеметяваща жена. По времето на терора сигурно е била дете. Как е оцеляла?

Майлс извади от джоба на жакета си табакера от севърски порцелан и си взе щипка емфие.

— Родителите ѝ били екзекутирани в края на 1793 година, в самия връх на терора. Приятели на семейството успели да изведат Габриел от Франция. Била е на осем или девет години. Оттогава са неразделни с Джорджи — те са почти на една възраст и Габриел станала част от семейството, докато положението във Франция се стабилизирало и тя поискала да се върне. Там има влиятелни приятели — ще спомена само мадам дьо Стал и Талейран. Вече шест или седем години живее във Франция, но веднъж в годината посещава Джорджи и Саймън.

— Хмм... Това обяснява защо аз не знам нищо за нея, а ти, скъпи приятелю, както винаги знаеш всичко.

Натаниъл избухна в тих смях. Майлс беше известен с това, че постоянно държеше очите и ушите си отворени, а сведенията му бяха винаги достоверни.

— Все пак Джорджи ми е братовчедка по мъжка линия — отговори Майлс, сякаш искаше да защити източника си на информация.

— Тогава ти си най-подходящият човек, който може да ни запознае, нали? — Натаниъл вдиша въпросително едната си вежда.

— Но разбира се — кимна ентусиазирано Майлс. — — Предстои ви да прекарате няколко дни в гостоприемния дом на Джорджи и е задължително да се запознаете. Признавам, че ще ми е много интересно да видя как ще си общувате.

— Какво трябва да означава това?

Майлс се ухили многозначително.

— Ще видиш. Да вървим.

Натаниъл последва приятеля си през салона към мястото, където Габриел дьо Бакьор разговаряше с малка група гости до прозореца.

Габриел наблюдаваше приближаването му над ръба на чашата с шампанско. Много добре знаеше кой е той. Натаниъл Прайд беше причината да дойде тук, както тя беше причината за неговото присъствие в дома на Джорджи — макар че, ако Саймън бе удържал на думата си, той още не го знаеше. Харесваше ѝ, че тя ще е винаги една крачка по-напред от него. Това ѝ даваше възможност да го подложи на изпитание, без той да играе ролята, в която неизбежно щеше да влезе, щом узнаеше коя е тя и какво иска.

— Габриел, позволи ми да ти представя лорд Прайд. — Майлс се поклони с усмивка и посочи придружителя си.

— Милорд. — Габриел му подаде ръка, скрита под копринена ръкавица, хладна като усмивката ѝ. — Много се радвам.

— Възхитен съм да се запозная с вас, графиньо. — Той се наведе над ръката ѝ. — Чух, че наскоро сте пристигнали от Франция.

— Произходът ми ме прави добре дошла и от двете страни на Ламанша — отговори спокойно тя. — Както сигурно ще се съгласите с мен, такава позиция е достойна за завиждане.

Очите ѝ имаха цвета на дървени въглища и бяха обградени от гъсти черни мисли под изписани черни вежди. Контрастът с червената коса и кожата с цвят на слонова кост беше наистина смайващ.

— Точно обратното — отговори Натаниъл, раздразнен от необяснимата подигравка в погледа ѝ. — Аз бих казал, че е по-скоро неприятно да влизам свободно и в двата лагера във време на война.

— Нима поставяте под въпрос лоялността ми, лорд Прайд? — Черните вежди се вдигнаха изненадано. — Единственото семейство, което имам, живее в Англия... по-точно тук, в този дом. Родителите ми и цялото семейство на баща ми загинаха по време на революцията. — Ледена усмивка заигра по красиво извитата пълна уста и тя наклони глава, очаквайки да види как той ще се измъкне от неловкото положение, в което го бе поставила.

Натаниъл остана абсолютно спокоен.

— Не съм чак толкова дързък, мадам, особено когато става въпрос за съвсем ново познанство. Ще позволите ли да ви изразя съчувствията си за смъртта на съпруга ви? Сигурен съм, че е бил верен привърженик на Бурбоните, макар че поради целесъобразност се е подчинявал на императора.

Е, дано това е отнело вятъра от платната ѝ, каза си доволно той, проследявайки краткото потръпване на лицето ѝ след добре прицеления удар.

— Той беше французин, сър, и обичаше родината си — отговори спокойно тя и погледът ѝ за миг задържа неговия.

Натаниъл беше среден на ръст и гарвановочерните очи на жената бяха почти на една височина с неговите, но въпреки тази близост той не можа да разчете посланието в тях. Въпреки това в сърцето му се настани непоколебимото убеждение, че Габриел дьо Босер по някакъв начин си играе със своя нов познат — тя знаеше нещо, което беше недостъпно за него. За лорд Прайд това беше съвсем ново усещане и то никак не му хареса.

— О, толкова се радвам, че са ви представили един на друг. — Лейди Джорджиана Ванбруг, красива жена, чиято приятно закръглена фигура беше обгърната в облак от люлякова органза, се появи безшумно. Тя хвана Габриел под ръка и се усмихна с искрената топлина и сърдечност, която изпитваше винаги когато приятелите ѝ се забавляваха.

— Наистина е жалко, че Саймън трябваше внезапно да замине за града, лорд Прайд. Той ми възложи изрично да ви каза, че ужасно съжالياва, дето не може да ви поздрави с добре дошъл в дома си. Но когато дългът го зове... — Тя се усмихна и вдигна белите си рамене, за да подчертае разкошната закръгленост на гърдите. — Увери ме, че ще направи всичко възможно, за да се върне утре навреме за вечеря.

Надали ще се намерят две толкова различни жени, размишляваше Натаниъл, докато двете дами стояха насреща му ръка за ръка: строго черно кадифе редом с въздушна люлякова органза. Високата, червенокоса Габриел с блед тен и високи скули, с разделена брадичка и тесен аристократичен нос можеше да се определи само като зашеметяваща, стига мъжът да харесваше ясно очертано лице, крива усмивка и висока, стройна като тополка фигура. Ако не, сигурно щеше да я определи като суха и лишена от очарование. За разлика от нея Джорджиана беше красива в традиционния смисъл на думата: с женствени извивки, розово-прасковен тен, малко, равномерно изписано лице и блестяща руса коса.

— Членовете на правителството не могат да разполагат свободно с времето си, особено когато страната е във война — отговори любезно

Натаниъл.

— Говорите като човек, който знае как стоят нещата, лорд Прайд — подхвърли Габриел. — И вие ли се занимавате с правителствени работи?

Защо забележката ѝ прозвуча така многозначително? Какво ли знае за мен? Той я погледна остро и срещна отново сдържания ѝ поглед и леко кривата усмивка.

— Не. — Отговорът му прозвуча рязко. — Нямам нищо общо с това.

Усмивката ѝ стана по-широка, сякаш се радваше на онова, което знаеше за него. Без да му отговори, тя се обърна към Майлс, който беше проследил словесния сблъсък мълчаливо, но с видимо задоволство.

— Утре ще отидеш ли на лов, Майлс?

— Ако и ти отидеш — отвърна младият мъж с галантен поклон. — Макар да се съмнявам, че мога да се сравнявам с теб. — Той се обърна към Натаниъл — Габриел е ненадмината ездачка и препуска непосредствено след глутницата кучета. Не ти препоръчвам да ѝ позволиш да те предизвика.

— О, сигурна съм, че лорд Прайд ще прескочи всяка ограда, която му се изпречи на пътя — отвърна Габриел, все още широко усмихната.

— Досега не съм пропуснал нито една ограда, графиньо. — Натаниъл се поклони кратко и се отдалечи, скърцайки със зъби от гняв. За съжаление бе допуснал да бъде предизвикан, но заедно с това изпитваше нарастващо възхищение... почти като зайче, омагьосано от кобра, помисли си гневно той и взе нова чаша шампанско от предложената му табла. Габриел дьо Босер беше заобиколена от загадъчна аура.

— Ти май не хареса лорд Прайд, Габи. С какво те ядоса? — попита загрижено Джорджиана.

„О, знаеш ли, той е убиецът на човека, чийто живот означаваше за мен повече от собствения ми.“

— С нищо не ме е ядосал — отвърна тя с добре изиграно учудване. — Неучтива ли бях? Знаеш, че понякога не мога да си държа езика зад зъбите.

— Аз пък си мислех, че в лицето на Натаниъл ще намериш достоен партньор — подхвърли Майлс. — Сега обаче смятам, че той ще се окаже достоен противник. — Ухили се и допълни: — Първият рунд бе спечелен от теб, затова е добре да отида при него и да пригладя малко настръхналата му перушина.

Той се отдалечи, усмихвайки се доволно като човек, който се наслаждава на възможността да поразклати самоувереността на другите.

— Майлс е подъл — заяви възмутено Джорджиана. — — Натаниъл Прайд е най-добрият му приятел. Наистина не разбирам защо толкова му харесва да сее вражди.

— Божичко! — извика Габриел с престорена уплаха. — Трябва ли да помоля лорд Прайд за прошка? — Изражението на лицето ѝ изведнъж се промени. В очите ѝ светна топлота и тя се усмихна на братовчедка си. — Наистина не съм имала намерение да те поставя в неловко положение, Джорджи, като обидя госта ти.

— Глупости! — Джорджиана енергично махна с ръка. — И аз не го харесвам много, но той е близък приятел на Саймън. Очевидно имат някакви общи дела. — Тя вдигна рамене. — Предполагам, че лорд Прайд има някаква връзка с правителството, макар че упорито твърди обратното. Според мен е студенокръвен. Ако искаш да знаеш истината — този човек ме плаши. В негово присъствие винаги се чувствам смутена като хлапачка.

— Е, мен не ме плаши — засмя се Габриел. — Макар че очите му ми приличат на камъни на дъното на езеро.

В този момент икономът оповести, че вечерята е сложена. Габриел влезе в трапезарията под ръка с Майлс Бенет. Натаниъл Прайд зае мястото срещу нея и тя имаше възможност да го наблюдава скритом, докато оживено разговаряше със съседите си отляво и отдясно. Очите му наистина са като камъни, помисли си тя. Със зелени и кафяви пръски, корави и ярко светещи върху мършавото лице с тесни устни и орлов нос. Напомняше ѝ за отлично дресиран ловен кон. Стройното, атлетично тяло, което изглеждаше по-скоро жилесто и гъвкаво, отколкото мускулесто, излъчваше същата нервна енергия. Най-впечатляващото в него беше косата: къдрава и черна, с няколко посребрени кичурчета по слепоочията, които отиваха на сребърните вежди.

Габриел срещна изучаващия му поглед и осъзна, че наблюдението ѝ не е било толкова тайно... в действителност го беше зяпача с неприкрит интерес.

Не за първи път в живота си благодарна за това, че се изчервяваше твърде рядко, тя се посвети на съседа си отляво и го попита оживено дали познава поемата на Уолтър Скот „Балада за последния трубадур“.

В отсъствието на домакина мъжете не останаха дълго в трапезарията на портвайн и пури, а скоро се присъединиха към дамите в салона. Натаниъл се ядоса ужасно, когато се улови, че поглежда скритом за червената грива, ала Габриел дьо Босер блестеше с отсъствието си. Привидно безразличен, той обиколи малките салони, където се играеха най-различни игри, но не я намери нито край масата за лотария, нито сред сериозните картоиграчи на масите за вист.

Може би трябваше да огледа по-внимателно мъжете около масите. Още утре щеше да разбере кой от тях е кандидатът на Саймън... Приятелят му много обичаше да организира такива срещи. За пореден път бе примамил Натаниъл в дома си с уверението, че разполага със съвършен кандидат за работа в тайните служби, но упорито отказваше да разкрие самоличността му и предпочиташе да си играят на криеница и да разиграва смешни представления.

Това беше типично за Саймън. За възрастен мъж той се отличаваше с детинско пристрастие към игри и изненади. Натаниъл се оттегли с чашата си в един ъгъл на салона и проследи със смръщено чело изпълненията на арфа и пианофорте, които беше подготвила домакинята.

— Очевидно не харесваш изпълнението на мис Бейбъри — установи Майлс, кога го се присъедини към приятеля си също с чаша в ръка. — Ако питаш мен, гласът ѝ е доста слаб.

— Изобщо не го забелязах — отговори сърдито Натаниъл. — Освен това не съм ценител, както много добре знаеш.

— Вярно, ти никога нямаш време за изисканите неща в живота — каза Майлс с ленива усмивка. — Как е младият Джейк?

При споменаването на малкия му син, Натаниъл се намръщи още повече.

— Гувернантката твърди, че е много добре.

— А самият Джейк? — настоя Майлс.

— За бога, приятелю, момчето е само на шест години! Как бих могъл да го попитам добре ли живее. Още е много малък, за да има собствено мнение. — Натаниъл поклати глава и добави: — Според хората, които са около него, се държи прилично. Надявам се, че е поне малко щастлив.

Да, вероятно. — В гласа на Майлс имаше сериозно съмнение, но той знаеше, че няма право да задава повече въпроси. Ако детето не приличаше толкова на майка си, сигурно Натаниъл щеше да се държи с него по друг начин.

Най-добре да смени темата.

— Какво те накара да се отзовеш на поканата на семейство Ванбруг? Знам, че има причина. Ти не харесваш подобни провинциални забавления.

Натаниъл вдигна рамене с подчертано безразличие. Даже Майлс не знаеше по какъв начин приятелят му служеше на родината.

— Откровено казано, след като вече съм тук, не мога да назова конкретна причина. Саймън отдавна настояваше да му гостувам и накрая успя да ме склони. Нямах друг изход, освен да се съглася, иначе щяхме да се скараме. Той ми обеща разнообразни забавления. — Натаниъл примирено поклати глава. — Саймън никога не допуска да му кажат не. Такъв си е още откакто бяхме заедно в Хароу. — Той огледа отново просторния салон и заключи недоволено: — При тези обстоятелства би трябвало да се предполага, че е редно домакинът да е тук.

— Все пак той заема доста важен пост в правителството на Портленд — укори го меко Майлс. — Освен това е обещал да се върне утре.

— А междувременно ние трябва да понасяме стоически сукката. Майлс се ухили с разбиране.

— Ти си вечно скучаещ негодник, Натаниъл. Отвратителен мизантроп. — И той огледа салона и отбеляза с нарочна небрежност: — Питам се къде изчезна Габриел.

— Ммм... — промърмори лорд Прайд и си взе щипка емфие. Майлс хвърли остър поглед към приятеля си. По някаква незнайна причина измърморването бе прозвучало фалшиво. Натаниъл не беше роден човекомразец. Едва смъртта на Хелън го бе превърнала в затворен в себе си, студен характер, който сякаш изпитваше

задоволство да задушават в зародиш всеки опит за сближаване. Междувременно повечето от приятелите му се бяха отказали; само Майлс и Саймън продължаваха да дружат с него, отчасти защото го познаваха от младите му години и знаеха какъв отзивчив и великодушен приятел е и как винаги се отзовава, когато някой има нужда от него; и отчасти защото усещаха, че въпреки сдържаността си Натаниъл има нужда от тяхната лоялност и разчита на дружбата им, че без тяхната подкрепа сигурно ще се оттегли напълно от света.

Един мъж не може да тъгува вечно, опита се да се успокои Майлс. Един ден старият Натаниъл ще се върне. Може би грижливо прикриваният интерес към Габриел дьо Босер беше знак на надежда.

— Сигурно е решила да си легне рано — отговори Майлс. — За да е свежа и отпочинала за утрешния лов.

— Защо ли се съмнявам? Графинята не е от жените, които се нуждаят от много сън, все едно при какви обстоятелства. — Тонът на Натаниъл издаваше неодобрение. От друга страна, неодобрението отдавна му е станало навик, каза си с усмивка Майлс.

Скоро след това Натаниъл се качи в стаята си, за да избяга от веселите смехове и възбудените гласове на гостите. Имаше си работа. Четенето на доклади беше важно занимание и той смяташе да му посвети остатъка от вечерта.

Към полунощ къщата утихна. Многодневните гостувания обикновено започваха рано сутрин, особено когато беше планиран лов. Натаниъл се прозя и остави настрана доклада на агента си в двора на цар Александър. Царят беше назначил нов главнокомандващ армията. Трябваше да изчакат, за да видят дали Бенингсен ще върши по-добра работа от слабия Каменски и може ли да се очаква настъпление срещу Наполеон в Източна Прусия. Царят уж изпълняваше обещанието си да помага на Прусия срещу императора, но агентът на Натаниъл съобщаваше за яростните възражения на царицата-майка срещу тази политика и обвиненията ѝ, че Русия може да стане жертва на Прусия. Не се знаеше по какъв път ще тръгне накрая царят. Никой не можеше да предскаже какво решение ще вземе владетелят, оценен от най-близкия си човек като „комбинация от слабост, несигурност, несправедливост, терор и непоследователност, които те докарват до гняв и отчаяние“.

Натаниъл стана от леглото и отвори прозореца. Въпреки че навън беше хладно, той не можеше да спи в затворено помещение. Няколкото успели в последния момент бягства бяха развили у него дълбоко недоверие към затворените прозорци.

Нощта беше светла и ясна, въздухът мразовит, звездите по безкрайното черно небе изглеждаха прозрачни. Натаниъл се наведе навън, опря се на лакти на перваза и се загледа към гладката морава, обсипана със скреж. Утрото щеше да е великолепно за лов.

Скоро след това той се пхна отново в легло го си и духна свещта.

Почти веднага чу шумоленето на дивата лоза. Ръката му се плъзна под възглавницата към малкия, обкован със сребро пистолет, негов постоянен спътник. Лежеше абсолютно неподвижен, всяко мускул че на тялото му напрегнато, и се вслушваше подозрително в мрака. Лекото скърцане и шумолене продължаваше, все по-близо и по-близо до прозореца му. Някой се катереше по дебелиите стъбла, които се виеха по червеникавата тухлена фасада на представителната къща, построена по времето на Джеймс I.

Ръката му се стегна около дръжката на пистолета и той се надигна на лакът, устремил поглед към тъмния четириъгълник на прозореца. Дишането му почти не се чуваше.

Сръчни ръце се хванаха за перваза на прозореца, следвани от тъмна глава. Нощният посетител праметна единия си крак през перваза, изтегли се нагоре и се настани удобно на широката дъска.

— Видях, че преди малко угасихте свещта, и си казах, че вероятно сте още буден — изрече спокойно Габриел дьо Босер, обръната към тъмното, тихо помещение. — Сигурна съм, че имате пистолет, готов за стрелба, но ви моля да не стреляте. Това съм само аз, Габриел.

Натаниъл не се изненадваше толкова лесно, а и обикновено успяваше да скрие смайването си. Този път обаче дълго упражняването самообладание го изостави.

— Само ли? — извика гневно той. — И какво, по дяволите, правите тук?

— Отгатнете — подкани го весело посетителката.

— Моля смирено за извинение, но не понасям игри на отгатване — заяви сърдито Натаниъл. Седна в леглото, без да изпуска пистолета,

и се взря в тъмната фигура, чийто силует се очертаваше на фона на необичайно ярката лунна светлина. Значи аурата на злокобна загадъчност, която обкръжаваше Габриел дьо Босер, не е била продукт на въображението му. — Може би трябва да се чувствам поласкан — предположи ледено той. — Да вярвам ли, че ви е тласната необузdana страст, мадам? На това ли дължа честта да влезете в стаята ми по този необичаен начин? — Той присви очи и зачака отговора ѝ.

За нещастие младата дама беше нечувствителна към иронията. Тя избухна в смях и смехът ѝ беше толкова топъл и весел, че Натаниъл се почувства оскърбен. И заедно с това обезпокояващо привлечен.

— Не точно днес, лорд Прайд, но кой знае, може би бъдещето ни готви нещо по-добро. — Дяволитият отговор беше и дяволски безсрамен и за момент му затвори устата. Габриел извади нещо от джоба на полата си и го вдигна високо. — Аз съм тук, за да ви представя документите си.

Тя скочи от перваза на прозореца и се приближи до леглото — гъвкава фигура в черен костюм за езда и блестящо-бяла копринена блуза. Натаниъл се надигна и запали свещта, закрепена на таблата. Тъмночервената коса блесна под светлината. Тя му протегна ръката си, за да види какво има в шепата ѝ. Малко парче черно копринено кадифе с назъбени краища.

— Прекрасно. — Загадката на вечерта най-сетне беше решена. Лорд Прайд отвори едно чекмедже на нощното си шкафче и извади малко пакетче. Разгъна го и Габриел видя вътре двойника на нейното парче кадифе. — Трябваше да се сетя — промълви с усмивка той. — Само една жена може да измисли такава абсурдна парола. — Взе парченцето кадифе от ръката ѝ и го сложи до назъбения ръб на другото. Двете парчета образуваха квадрат. — Значи вие сте изненадата на Саймън. Нищо чудно, че беше толкова тайнствен.

Той се облегна на възглавниците и тясното му лице придоби скучаещо изражение.

— За съжаление си изгубихте времето, мадам. Аз не работя с жени и Саймън го знае много добре.

— Колко категорично го казахте — отвърна все така спокойно Габриел. — Жените са добри агентки. Мога да си представя, че имат други начини на действие и печелят с качества, които липсват на мъжете.

— О, разбира се! Жените имат неизчерпаем запас от трикове, никой не може да им го отрече — отвърна той все така скучаещо. — Но те са раними... много по-лесно може да им се причини болка.

Габриел вдигна рамене.

— Когато жената е поела риска и е готова да понесе последствията, вие вече не носите отговорност, лорд Прайд.

— Точно обратното. Всеки агент е част от сложно преплетена мрежа, всеки е зависим от другия. Моят опит показва, че жените не работят добре в група. Освен това не издържат на натоварвания. — Устните му се опънаха в тънка линия. — Сигурен съм, че ме разбирате.

Габриел кимна.

— Прав сте. При мъчения жените се поддават по-лесно.

— Така е — кимна той. — Жените рухват по-лесно под физически и психически натиск. При мъчения проговарят всички, но съществуването на мрежата и животът на членовете ѝ често зависи от онзи допълнителен час, в който мъжът продължава да мълчи.

— Аз съм уверена, че имам също толкова сила, колкото повечето мъже — заяви твърдо Габриел. „И също толкова богат опит във вашия занаят, господин супершпионин!“ Но това беше само мисъл. — Имам възможност да се движа свободно между Франция и Англия — продължи настойчиво тя. — Говоря двата езика без акцент. — Приседна на ръба на леглото и на лицето ѝ се изписа спокойна решителност, която още повече го обърка. Тази жена бе подбрала много умело всички обстоятелства, за да го постави в неизгодно положение. Глупаво беше да седи като инвалид в леглото само по нощница, докато тя...

— Прощавайте, но аз нямам доверие на жените — отсече сърдито той и започна да изброява качества им на пръсти — Както вече казах, жените не работят добре в група; липсва им целеустременост; не могат да съсредоточат цялото си внимание върху конкретната задача: и най-общо, не са в състояние да проумеят значението и обхвата на една информация. Повтарям: аз не работя с жени.

„Още един мъж, заслепен от глупави предразсъдъци. Наистина се учудвам, че има такъв успех в занаята и всички го уважават.“

— С Талейран се познаваме много добре — продължи да излага предимствата си тя, сякаш не бе чула нищо. — Той беше близък

приятел на баща ми и къщата му е винаги отворена за мен. Движа се в политическите кръгове в Париж и ме канят в двора. Познавам добре дори Фуше и мога да ви бъда много полезна, лорд Прайд. Според мен никои шпионски резидент не може да си позволи да проявява предразсъдъци спрямо жените, ако му се удаде случай да назначи агентка с моите предимства.

Натаниъл с мъка обуздаваше гнева си.

— Аз нямам предразсъдъци спрямо жените — отвърна ледено той. — Случайно...

— О, добре — прекъсна го развеселено тя. — Радвам се, че изяснихме тази точка. Съвместната ни работа щеше много да се затрудни, ако хранехте антипатия срещу жените. Саймън е на мнение, че мога да ви бъда от помощ, за да разкриете френските агенти в Лондон.

— Саймън не е отговорен за набирането на агенти, мадам. — Защо имаше отчаяното чувство, че се намира пред непреодолимо препятствие?

— Прав сте — кимна сериозно тя. — Вие отговаряте. Но съм сигурна, че ще приемете съвета му. Саймън заема важен министерски пост в правителството на лорд Портленд. — Тя се загледа с интерес в ноктите си.

Ръцете ѝ бяха дълги и тесни, както забеляза Натаниъл, ноктите късо подрязани, пръстите бели и стройни. Той седна рязко в леглото. Нощната му посетителка току-що бе направила чудовищния намек, че той е длъжен да се подчини на инструкциите на Саймън Ванбруг. Само министър-председателят имаше право на вето, когато ставаше въпрос за работата на тайните служби... и то не винаги.

— Заблуждавате се, като смятате, че ще позволя на някого да ми влияе и ще действам против убежденията си — обясни ледено той. — Аз имам последната дума, графиньо, и тя е единствената, която има значение. Повтарям: не работя с жени.

— Всяко правило има изключение, милорд — отвърна ласкателно тя. — Моите препоръки са впечатляващи, не мислите ли?

Без съмнение, каза си ядно Натаниъл. Саймън не бе преувеличил, като изтъкваше полезността на кандидата за тайните служби. Полът ѝ обясняваше сложната аранжировка на запознанството им. Саймън знаеше, че ако му бе казал истината в самото начало,

Натаниъл щеше категорично да откаже да я приеме. Вероятно Саймън също бе изпитат на гърба си настойчивостта и упоритостта на Габриел дьо Босер и също като него не беше успял да я убеди в категоричността на отказа си.

Затова заговори съзнателно враждебно, подправяйки думите си е обиди:

— О, да, мадам, наистина са впечатляващи. Еднакво впечатляващи за френските и за английските тайни служби. Както ми казаха, през последните години сте живели изключително във Франция, а сега искате да ви повярвам, че горите от желание да предадете родината си на стария ѝ враг? Боя се, че подлагате на изпитание лековерието ми, макар и по не особено умен начин.

Докато говореше, той следеше израза на лицето ѝ, търсейки издайнически признаци на колебание, на отказ — несигурно отвърщане на поглед, едва забележимо изчервяване, потреперване на устните. Ала погледът на тъмните очи остана ясен и не се отдели от лицето му. Кожата ѝ беше все така прозрачна.

— Въпросът ви е оправдан — отговори тя търпеливо. — Позволете да обясня. Винаги съм се чувствала по-близо до родината на майка си. — Гласът ѝ беше абсолютно спокоен и звучеше сериозно. — Прекарах по-голямата част от детството си в Англия, при семейството на Джорджи, докато във Франция бушуваше терорът. Преди революцията баща ми беше застъпник на реформите, но винаги е бил лоялен роялист и щеше да подкрепи Бурбоните, ако бяха преживели революцията. Убедена съм, че като помагам за падането на Наполеон и за възстановяването на Бурбонската монархия, ще работя в името на родителите си и на собствените си убеждения. — Тя наклони глава и на лицето ѝ изгря усмивка. — Затова, лорд Прайд, предлагам услугите си на английските тайни служби.

— Вашият съпруг...?

В очите ѝ падна сянка и ги направи почти черни.

— Той обичаше Франция, сър. Би се съгласил с всичко, което би било полезно за скъпата му родина... а Наполеон не е полезен за Франция.

— Така е. — Натаниъл се улови, че се съгласява с нея, и за момент забрави причината за тази дискусия. — Всичко това е вярно,

но само в дългосрочен план. Засега военните победи говорят друго — поясни сухо той.

Обяснението ѝ беше убедително. В последните доклади на агентите му също се споменаваха, че много разумни французи са започнали да се замислят за вредата от мегаломанията на Наполеон. Императорът искаше да завладее цяла Европа, но страните, които бе подчинил и унижил, неизбежно щяха да се съюзят помежду си и да се надигнат срещу тирана — вече нямаше какво да губят. И когато това станеше, френският народ щеше да плати цената за безмерното честолюбие на своя владетел. Всичко това означаваше, че да работиш за падането на Наполеон не е непременно предателство срещу родината.

Несъмнено Габриел дьо Босер беше отличен кандидат — движеше се в подходящи кръгове и имаше възможност да набира информация, която други агенти щяха да търсят с месеци.

Но той си имаше принцип: не вземаше на работа жени. В стаята надвисна мрачно мълчание. Тази жена е напълно лишена от един от съществените признаци на женствеността, мислеше той: от слабостта и ранимостта, които обикновено свързваме с женския пол. Габриел дьо Босер беше гъвкава, силна, непоколебима, имаше даже чувство за хумор. Освен това притежаваше нещо, което той отдавна се беше научил да търси у добрите агенти: имаше вродената и решаваща способност да се огъва като върба от бурята. Всеки шпионин трябваше да прави завои, да променя светкавично позицията си.

Наистина, всяко правило си имаше изключения... но не и в този случай.

— Не оспорвам предимствата ви, но няма да наруша принципа си заради вас. Не работя с жени. Повече нямам какво да ви кажа. А сега ви моля да ми направите услуга и да си отидете. Не искам да бъда негостоприемен, но... — Той се опита да я отпрати с обходна маневра и вдигна подигравателно едната си вежда. Ала ако се беше надявал да я притесни, остана излъган.

— Е, добре. — Габриел стана от леглото му. — Тогава ви желая лека нощ, лорд Прайд. — Тя се запъти към вратата. — Надявам се, нямате нищо против да мина по нормалния път?

— Не — отвърна той и се възползва от случая да изрече едно справедливо оплакване: — Точно обратното. Може би ще ми обясните

какво ви накара да проникнете в стаята ми по този необичаен начин? Какво, по дяволите, имате против вратите? Цялата къща спи.

— Реших, че така е по-интересно... по-забавно — отговори тя с вдигане на раменете.

— И по-опасно. — Гласът му прозвуча строго. — Това не е игра. Ние не вършим тази работа, за да се забавляваме. В тайните служби не поемаме ненужни рискове. Може да имате отлични препоръки, мадам, но очевидно не притежавате нужната предпазливост и интелигентност за нашата работа.

Габриел остана безмълвна с ръка на бравата, прехапала долната си устна. Беше ѝ много трудно да прикрие гнева, който избухна в гърдите ѝ при тази презрителна забележка. Той не можеше да знае, че оценката му е напълно погрешна. Тя никога, никога не поемаше ненужни рискове. Днешната ѝ постъпка беше необходима част от плана ѝ, но, разбира се, Натаниъл Прайд не биваше да знае това.

Стегна се и успя да отговори достойно:

— Аз не съм идиотка, лорд Прайд. Умея да правя разлика между игра и реалност. Тази вечер не рискувах нищо, затова реших да се пораздвижа, макар и по необичаен начин.

— Можехте да навредите на доброто си име — отбеляза той сухо. При тази забележка тя избухна в смях и той отново се почувства привлечен от топлия, чувствен звук.

— О, не — проговори през смях тя. — Цялата къща спи, вие сам го казахте. А даже някой да ме беше видял да се катеря по стената, със сигурност нямаше да познае в мен контеса Дьо Босер. Права ли съм? — попита тя почти кокетно и посочи облеклото си.

— Зависи. Ако човекът, който ви види, ви познава добре... — отвърна все така сухо Натаниъл. Никой не би забравил жена като Габриел, след като я е видял веднъж в този костюм.

— Е, нали нищо не се случи. — Тя поклати пренебрежително глава. — Но напълно разбирам опасенията ви, сър.

— Това ме радва. Макар че всъщност няма никакво значение. Лека нощ. — Той духна свещта и се отпусна в леглото.

— Лека нощ, лорд Прайд. — Вратата се затвори зад нея. Натаниъл дълго лежа по гръб, загледан в мрака. Надяваше се, че това е краят на отношенията му с Габриел дьо Босер. Утре щеше да си поговори сериозно със Саймън. Какво си въобразяваше приятелят му,

как смееше да действа зад гърба му! Да окуражава една млада жена да се включи в английската шпионска мрежа! Дамата със сигурност имаше някакви романтични, объркани представи за тази в най-добрия случай мръсна и опасна дейност, а горкият Саймън винаги е бил податлив на женската убедителност.

Габриел спря за момент в коридора. Бавно разхлаби стиснатите си в юмруци ръце и няколко пъти вдиша и издиша дълбоко, за да отпусне схванатите си мускули. Беше сигурна, че лорд Прайд не е забелязал вълнението ѝ. Въпреки това цялото тяло я болеше, сякаш мускулите ѝ бяха завързани на възли. Накрая господинът щеше да я приеме. Трябваше да я приеме. Саймън ѝ бе казал, че трябва да се въоръжи с търпение и да апелира към нетрадиционните черти на характера му, за да преодолее ожесточената съпротива. Тази нощ бе направила първата стъпка, утре щеше да последва и втората.

Но колко трудно ѝ беше да потушава бушувания в сърцето ѝ гняв и потребността да го нарани, както той бе наранил Гийом! Не, ръката, която уби любимия ѝ, не беше неговата, но убийството бе извършено по негово нареждане. Той не е познавал Гийом, не е знаел дори истинското му име, но е наредил да го премахнат.

Как да преодолее себе си и да се опита да го прелъсти? Но беше длъжна да го направи. Щеше да си спомни Гийом, да преживее още веднъж смъртта му и да намери сили да направи онова, което трябваше. Споменът за мъртвия щеше да ѝ вдъхне увереност.

ВТОРА ГЛАВА

В удобния кабинет, разположен в задната страна на къщата на улица „Д’Анжу“, седяха двама мъже, които никак не си подхождаха. Външният министър Талейран и министърът на полицията Фуше. Талейран, елегантният аристократ, и бруталният Фуше се различаваха не само по външност, но и в избора на методите и похватите, които използваха. Ала и двамата се славеха като експерти в изкуството да се работи тайно, и двамата постигаха целите си по скритите, виещи се пътеки на интригата, веднъж дипломатично, друг път безмилостно прагматично.

След Наполеон двамата бяха най-влиятелните и могъщи мъже във Франция и в цяла Наполеонова Европа. В действителност обаче те почти никога не работеха заедно: всеки предоставяше на другия неговото поле на действие, всеки си завоюваше вниманието на Наполеон по свой начин. Но в тази студена януарска вечер в Париж, докато Наполеон подготвяше настъпление срещу руската армия в Източна Прусия, двамата се бяха събрали, за да обсъдят изпълнението на план, който беше в интерес на цяла Франция.

— Тази седмица е установила контакт с него при семейство Ванбруг в Кент. — Талейран глътна коняка си на един дъх и даде знак на госта, че може да напълни отново чашата си.

Дебелите, тромави пръсти на Фуше се склочиха около крехката кристална гарафа. Талейран огледа с отвращение изгризаните му нокти и черните косъмчета, израсли нагъсто по червената кожа, и забарабани по полираната облегалка на креслото си с фините, грижливо поддържани пръсти на изискан аристократ.

— Какво знае тя за Прайд? — попита Фуше и отпи голяма глътка от превъзходния коняк.

— Че е най-умният резидент на агентура, който се е раждал някога на английска земя... че досега не сме могли да се доберем до него... че тя трябва да успее.

— Точно така — да ни осигури възможност да се справим завинаги с него!

Талейран потрепери, макар и едва забележимо. Фуше беше такъв грубиян! Всъщност външният министър нямаше никакво намерение да отстрани завинаги Натаниъл Прайд, но Фуше не биваше да знае това. И за двамата беше изгодно да вкарат Габриел в английските тайни служби, затова се бяха споразумели да си сътрудничат и да осигурят необходимите средства. Фуше искаше двоен агент в Англия, за да нанесе опустошителни поражения на английските тайни служби. За разлика от него Талейран — много по-далновиден, — желаше да си осигури непосредствена връзка с английското правителство. Затова се бе насочил към Натаниъл Прайд. Само Габриел можеше да го спечели.

За момента двамата с Фуше работеха заедно по изпълнението на опасния план. След време плановете на Фуше със сигурност щяха да се пресекат с неговите и тогава Талейран щеше да намери начин да го обезвреди.

— Наистина ли мислите, че жената ще се справи и ще проникне в организацията им? — Фуше зададе този въпрос, впил злобен поглед в домакина си.

Талейран кимна без колебание.

— През последните години Габриел е наш куриер и мога да кажа, че е смело и изобретателно момиче. Тя работи за нас още откакто се влюби в „Черния заек“. Сегашната ѝ мисия изисква още много способности, но тя е жена със страстни убеждения и решителност, освен това жадува да отмъсти за убийството на любовника си. Знам, че ще успее.

— Бих дал всичко, за да разбера кой тогава го предаде — заяви Фуше с мрачно изражение. — В негово лице загубихме най-добрия си агент! По-дьяволите, ще ми се да се изплюя от гняв!

Той събра устни и Талейран потрепери при мисълта, че думите му ей сега ще станат действителност, но за щастие Фуше се отказа и вместо това изпразни чашата си на един дъх.

За момент се възцари мълчание. Огънят в камината пращеше, а когато под вратата нахлу студен въздух, свещите в свещниците затрепкаха.

— Сега имаме възможност да извадим кестените от огъня — заговори след малко Талейран! — Габриел ще съумее да превърне

недостатъците в предимства. Щом спечели доверието на Прайд, ще започне да ни доставя ценна информация, между другото и списък на английските агенти, които работят понастоящем във Франция. Ако Гийом е бил предаден от английски двоен агент в нашите редици, много скоро ще го открием.

— Сигурен ли сте, че Габриел няма свои... тайни?

— Абсолютно сигурен — отговори твърдо Талейран. — Никой не знае за връзката ѝ със „Заека“. Любовта им беше известна само на мен. Знаете, че съм кръстник на Габриел. Баща ѝ беше един от най-близките ми приятели и беше съвсем естествено да ѝ предложи закрилата си, когато след революцията се върна от Англия. Тя се запозна с Гийом една вечер, когато той дойде на тайно посещение при мен, и двамата веднага се влюбиха.

Високомерното лице на Талейран за миг се помрачи. Не можеше да мисли без болка за любовта между двамата красиви млади хора, за властното взаимно привличане... това беше една от най-силните и най-объркани любовни връзки, които беше имал привилегията да насърчава.

Фуше не коментира. Знаеше, че в аристократичния свят се разиграват много подобни любовни афери, но никой не го признава открито.

— При страстна любов като тяхната Габриел много скоро разбра истината за дейността на Гийом, за начина, по който той служеше на Франция. Честно казано, склонен съм да мисля, че той с готовност ѝ е разкрил тайните си... — Талейран се усмихна малко накриво, припомнил си как укори младия мъж в липса на дискретност, а Гийом защити страстно и себе си, и любимата си, и се оказа прав — тя не ги издаде.

— Габриел настоя да играе своя роля в тайните служби и „Заекът“ я обучи да работи като куриер. За да се прикрие, тя се включи по-активно в светския живот — като моя подопечна и като вдовица на измисления виконт дьо Бакьор, отнесен от лошата треска в имението си някъде на юг. Но истинският ѝ живот си остана скрит за очите на обществото.

Той разпери ръце.

— Двамата се срещаха тайно и чакаха да дойде денят, когато ще заживеят заедно, без да се крият... ще се оженят и ще имат деца. —

Той поклати глава. — Но не би.

— Прав сте — отвърна Фуше с нотка на нетърпение. Той не проявяваше глупава сантименталност. — Значи тя се съгласи да прелъсти онзи Прайд?

— Ако се наложи, ще го направи.

Полицейският министър се усмихна доволно.

— И вие сте студенокръвно животно като мен — отбеляза той и се надигна. — Нищо, че носите на главата си епископска митра.

— Аз съм бивш епископ — поправи го спокойно Талейран. Но съм човек, който обича страната си. Нали ще излезете през задната врата? — попита той с многозначително кимване.

— А коя друга? — отвърна рязко Фуше. — Заобиколени сме от подозрителни очи, а и императорът няма да се зарадва особено, ако узнае, че външният и полицейският министър се срещат тайно.

Талейран се усмихна одобрително.

— Напълно сте прав. Предполагам, че императорът ще се уплаши повече от съюз между нас двамата, отколкото от нов Трафалгар.

— И ще бъде напълно прав — заключи дълбокомъдро Фуше.

Когато вратата се затвори зад Фуше, Талейран се върна до камината. Двамата с полицаия бяха малко странен впряг, но интригата, която разработваха, беше с огромен залог: император Наполеон трябваше да бъде свален от трона си. Двамата щяха да работят заедно за тази цел, да използват различните си техники и области на влияние и един ден усилията им щяха да се увенчаят с успех. Когато дойдеше този ден, съюзът им щеше да се разтури и двамата щяха да си съперничат за властта.

Талейран отпи глътка коняк и кимна замислено. Фуше знаеше тези неща не по-зле от него, но въпреки това беше готов да работи съвместно с вечния си съперник за бъдещето на Франция.

Светът има в излишък добри намерения, размишляваше Талейран, докато търсеше в библиотеката си новото издание на Волтеровия „Кандид“. Прелисти книгата, усмихвайки се на вечния пасивен оптимизъм на Панглос: „Всичко е добро в най-добрия от всички възможни светове.“ Критичното отношение спрямо тази специална философия беше нещо, което свързваше външния и

полицейския министър на Наполеон. Винаги имаше пространство за промени.

В дома на семейство Ванбруг Габриел спеше съня на праведница и сънуваше само приятни неща, независимо от упорството на лорд Прайд. Събуди се, преди камериерката да ѝ донесе горещ шоколад, и се почувства свежа, сякаш не беше прекарала част от нощта в катерене по стени. Скочи от леглото и разтвори завесите, за да види прекрасното зимно утро: бледото утринно слънце позлатяваше заскрежената морава под прозореца ѝ, а по плочките танцуваха многоцветни искри.

Тя се наведе навън и се вгледа в отсрещната стена, обрасла с диви лози. Там беше прозорецът на Натаниъл Прайд. Дали го бе затворил, след като нощната му посетителка си бе отишла? В студената светлина на новия ден пътят по стената изглеждаше много по-опасен, отколкото през нощта, но тя изобщо не беше изпитала страх.

Габриел се извърна от прозореца едва когато камериерката влезе с чаша горещ шоколад и бисквити.

— Много рано сте станала, мадам — каза момичето и остави таблата до леглото. — Божичко, в стаята ви е студено като в гроб! Затворете, прозореца, моля ви, а аз ще разпаля огъня.

— Да, благодаря ти, Мейси. — Габриел едва сега усети, че стоеше на прозореца само по тънка нощница. Затвори бързо и се мушна отново в леглото, за да изчака момичето да запали нов огън от жаравата, останала в камината.

— Искате ли да извадя костюма ви за езда, мадам? — Камериерката се изправи и изтупа престилката си. Огънят вече пламтеше весело.

— Да, моля. — Габриел отпи жадно глътка шоколад от сребърната чаша.

— Момчето е излъскало ботушите ви — отбеляза доволно Мейси, вдигна към светлината тънките ботуши за езда, изработени от най-фина испанска кожа, и ги прегледа за неизлъскани места.

Габриел промърмори някакво неясно съгласие. Според уговорката с Талебран тя бе пристигнала в Англия без собствена камериерка и сега трябваше да се задоволява с прислужничките на Джорджиана. Колкото по-малко хора бяха в непосредствена близост до

нея, толкова по-малка беше опасността да я разкрият. Освен това така щеше да има значително повече свобода на движение и се съобразяваше единствено със себе си.

Мейси тичаше усърдно напред-назад. Донесе ѝ гореща вода, помогна ѝ да се облече, да се среши и да стегне шнуровите на ботушките, като през цялото време бърбеше весело за най-новите оплаквания на бременната си сестра и за браконiera, хванат от пазача миналата нощ. Габриел я оставяше да говори, само от време на време подхвърляше нищо незначещи забележки. Собствените ѝ мисли бяха съсредоточени върху предстоящия ден и поредната атака срещу Натаниъл Прайд.

След около час тя слезе в стаята за закуска, като си тананикаше полузабравена детска песничка: Ура, ура, дойде време за лов! Ура, ура, ще застреляме лисицата с пушката! Ура, ура, събрахме се всички за лов!

Днес плячката ѝ щеше да е много по-голяма от няколко пухкави лисици.

Един слуга побърза да ѝ отвори вратата към стаята за закуска. На дългата маса седеше само лорд Прайд.

— Добро утро, сър — поздрави Габриел с непринудена усмивка, сякаш миналата нощ не се беше покатерила през прозореца на спалнята му и не бе седяла на леглото му. — Очевидно сме станали порано от всички други.

— Да — отговори кратко той, без да вдигна поглед от чинията си.

— Денят е прекрасен — продължи упорито тя, докато вдигаше капациите на купите върху масичката за сервиране.

— Да.

— Специално за лов.

Никакъв отговор.

— О, прощавайте. Вероятно и вие сте от мъжете, които мразят да разговарят, докато закусват? — В кривата ѝ усмивка имаше недвусмислена подигравка.

Отговорът на лорд Прайд беше нещо средно между, изръмжаване и пухтене.

Габриел сложи в чинията си порция омлет и зае място в другия край на дългата маса, достатъчно далеч от мълчаливия си сътрапезник.

Продължи да тананика детската песничка, докато мажеше филийка с масло, стараяйки се да не поглежда към Натаниъл.

— Трябва ли да го правите? — попита раздражено мъжът. Челото му беше смръщено, зеленикаво-сивите очи изпущаха гневни искри.

— Какво правя? — попита тихо Габриел и го погледна невинно.

— Непременно ли трябва да тананикате тази проклетата песен? — изръмжа той. — Ходи ми по нервите.

— О, прав сте — засмя се весело тя. — И на мен ми ходи по нервите, но не иска да излезе от главата ми. Нали знаете колко упорити са подобни песнички.

— Не, за щастие не знам — изръмжа той още по-нелюбезно. Габриел вдигна рамене и посегна към каната с кафе.

— Учудвам се, лорд Прайд. Ако аз изпитвах такава враждебност към сътрапезници на закуска като вас, щях да взема всички мерки, за да ме оставят на мира.

— Точно това направих. Повечето хора не слизат на закуска преди седем и половина — а по това време аз отдавна съм изчезнал.

— Велики боже, откъде събрахте сили за толкова дълга реч? — попита Габриел и се изкуши да изръкопляска. — Бихте ли ми подали млякото, моля?

Натаниъл бутна шумно стола си и дървото изскърца многозначително по излъскания под. Посегна към сребърната каничка с млякото, мина по дължината на масата и я остави до чашата ѝ с кафе с такава ярост, че капки мляко пръснаха по покривката.

— Благодаря — кимна любезно тя и попи петънцата със салфетката си.

Натаниъл я изгледа с безпомощен гняв. После се обърна рязко и излезе от стаята, като едва не се сблъска с Майлс Бенет и мис Бейбъри, които влязоха в стаята за закуска, разговаряйки оживено.

— Добро утро, Натаниъл — поздрави го в най-добро настроение Майлс. — Предполагам, че вече си закусил в приятно усамотение.

— Точно обратното — изръмжа Натаниъл и побърза да се отдалечи.

Майлс се ухили и намести стола на мис Бейбъри.

— Добро утро, Габи. Както виждам, потребността на нашия приятел да започне деня в пълно усамотение е била чувствително

засегната.

— Така изглежда — отбеляза хладно Габриел. — Не разбирам защо не се храни в стаята си, щом не понася компания.

Масата бързо се напълни с въодушевени ловци. Габриел закуси и се качи в стаята си, за да си вземе шапката, ръкавиците и камшика за езда. Натаниъл бе облякъл от сутринта бричовете и жакета, значи също имаше намерение да се присъедини към ловуващите. Явно нямаше да ѝ бъде лесно да го увлече в приятен разговор, но може би хубавото време щеше да ѝ стане съюзник и да разведри мрачното му лице. Трябваше непременно да намери начин да установи непринуден контакт с него.

Натаниъл също пътуваше без личен слуга и основанията му бяха подобни на нейните. Той оправи шалчето си пред огледалото и изтупа стария си цилиндър. Изглеждаше изискан и традиционен, без да прави особено впечатление. Контеса Дьо Босер обаче му бе отнела дъха още с влизането си в стаята за закуска, макар да се надяваше, че не ѝ е доставил удоволствието да види възхищението му.

Ако на този свят имаше поне една жена, която умее да се облича, това беше тя. Докато повечето високи жени се опитваха да намалят ръста си, тя правеше най-доброто от него. Черният костюм за езда беше в строга кройка като вечерната рокля, но подчертаваше изкусително извивките на тялото ѝ. Единствената му украса беше смарагдовозелен ширит, а на шията ѝ беше вързано снежнобяло муселинено шалче, забодено със смараглова игла.

Как, по дяволите, бе успял да забележи всички тези подробности, докато тя смущаваше сутрешното му спокойствие с глупавите си приказки?

Правилата на учтивостта изискваха да изчака пристигането на Саймън. Тогава обаче щеше ясно и открито да каже на приятеля си какво мисли за коварните му интриги и да се сбогува... да отиде в Хемпшир с надеждата да намери малко мир и покой. И да види Джейк.

Джейк. Дори само мисълта за детето предизвика в сърцето му несигурност и чувство за вина. За какво намекна снощи Майлс, когато поиска да узнае дали Джейк е доволен от живота си? Възможно ли беше едно шестгодишно дете изобщо да има мнение по такива въпроси?

Натаниъл видя пред духовния си взор кафявите очи на синчето си. Обградени от гъсти мигли, блестящи, емоционални. Очите на Хелън. Косата му — къдрава, руса, със съвсем светли кичурчета. Косата на Хелън. Трапчинката на брадичката. Трапчинката на Хелън, брадичката на Хелън.

Изтощеното лице на Хелън сред възглавниците... бледо, неприличащо на лице на жив човек. Мътните, замъглени очи, които го гледаха с отчаяние и молба... и с вяра, че той ще я спаси от смъртта!

А той я остави да умре. Претърпя жалък провал. Когато извадиха Джейк от тялото ѝ, тя беше вече мъртва. Не можа да види детето, чието раждане очакваше с такова нетърпение.

От страшното събитие бяха минати шест години, но Натаниъл имаше чувството, че е било едва вчера. Дали душевната мъка щеше някога да се уталожить? Сигурно милостивият бог беше наредил мъките на спомена, ужасната тъга и чувството за вина да продължават дълго, но един ден все пак да престанат.

Зовът на ловен рог прекъсна вечния кръговрат от безутешни мисли. Натаниъл нахлузи ръкавиците си, грабна камшика и излезе от стаята. Един ден под открито небе щеше да прогони за малко болезнените спомени. Умората беше чудодейно целебно средство.

Когато излезе навън и спря за момент да погледне навалицата от ловци, кучета и коне, събрана на площадката пред къщата, той веднага видя Габриел дьо Босер. Графинята носеше тривърха шапка с дълго сребърно перо, което докосваше рамото ѝ, и яздеше черен ловен кон, чиято блестяща козина се сливаше с черната ѝ пола.

Сякаш усетила изпитателния му поглед, тя се завъртя на седлото и го погледна право в очите. Беше твърде далеч, за да разбере какво изразяваше лицето ѝ, но му беше лесно да си представи подигравателния блясък в зениците и малко кривата усмивка — вече ги беше виждал достатъчно често. За момент изпита чувството, че тя го е заловила с погледа си и го е лишила от собствена воля, направила го е неспособен да се движи. В следващия миг тя се наведе да поеме прощалното питие, което ѝ подаде един слуга, и магията се развали. Един ратай доведе сивия петнист кон на Натаниъл, той се метна бързо на седлото и застана в края на множеството, далече от оживените разговори и весели поздравя, както и от ругатните на кучкарите, които напразно се опитваха да обуздаят възбудените животни.

Габриел изпи на един дъх горещото подправено вино и подаде чашата на слугата, след което се обърна към съседа си:

— Лорд Прайд май не обича особено ближните си, права ли съм, Майлс?

Младият мъж се ухили с разбиране.

— Значи си забелязала.

— Няма как да не го забележа. Виж само как се отдели от другите. — Тя се намръщи неодобрително. — Има ли някаква специална причина да се държи така?

— Преди шест години жена му почина от родилна треска. Той я обожаваше. Оттогава е такъв... затворен в себе си.

— О! — Габриел не може да каже нищо повече. Талейран не ѝ беше разказал подробности от живота на човека, когото трябваше да прелъсти и предаде. Саймън, добрият, милият Саймън, който беше просто пионка в играта ѝ, бе казал само, че Натаниъл е труден за общуване и тя трябва сама да намери път към сърцето му.

Не, тя не искаше да изпитва съчувствие към врага. Не искаше да прояви разбиране, нито да знае нещо за тайните ъгълчета в душата му. Щеше да го използва и да отмъсти за смъртта на Гийом. Не искаше да го възприема като човешко същество, преживяло трагедия — това можеше само да я направи несигурна.

— Той има момченце... Джейк... — продължи Майлс, който не подозираше нищо от мислите ѝ. — Мило дете, но двамата не се разбират. Натаниъл сякаш не знае как да общува с него. Може би защото много прилича на майка си.

Не, в никакъв случай не искаше да чуе това.

— Предполагам, че един ден ще го преодолее — рече тихо тя и вдигна рамене. Осъзна колко студено и безсърдечно бяха прозвучали думите ѝ, когато срещна изненадания, неодобрителен поглед на събеседника си. Но не можеше да допусне нещо да я отклони от плана ѝ.

— Главният ловец казва, че ще опитат в горите на Денит Спини — каза тя, за да смени темата. — Там има много дивеч.

— Да се надяваме, че ловът ще е добър. — Майлс направи кратък поклон и се отдалечи. Лицето му си остана затворено и студено.

Главният ловец отново вдигна рога до устните си и даде сигнал за тръгване. Кучетата се втурнаха напред и кучкарите хукнаха след тях,

ревейки заповеди, които само те и животните разбираха. Ловците препуснаха по дългата входна алея. Габриел си осигури място начело на колоната, веднага след кучетата и главния ловец.

Натаниъл наблюдаваше маневрите ѝ с неохотно уважение. Без да помисли какво прави, той заби пети в хълбоците на коня си, за да се присъедини към нея. Габриел дьо Босер беше агресивна ездачка и явно познаваше терена. Трябваше да признае, че двамата имаха нещо общо: той също не беше склонен да стои на заден план, даже когато това означаваше да язди редом с нея. Изравни коня си с нейния и ѝ кимна бегло.

— Обичате ли да разговаряте, докато яздите, лорд Прайд, или и тук сте толкова затворен, колкото на масата за закуска? Да се осмеля ли да ви заговоря, или ще ми откъснете главата?

Въпросът бе зададен с измамна мекота, придружен от дяволит поглед и недвусмислено предизвикателство. Тази жена излъчваше някаква странна сила. Той я бе усетил още миналата вечер, но сега я виждаше съвсем ясно. Отново изпита чувството, че тя има някакви планове за него, че знае нещо, което той не знае. Мислеше, че среднощното ѝ посещение е изяснило този въпрос, но се оказа, че все още има неизвестни.

— Стига да не запееете пак онази ужасна песничка — изръмжа той и неволно се усмихна.

Усмивката го издаде: очите, до преди секунда студени кафяви камъни, изведнъж се стоплиха и придобиха лешников цвят. Тясното лице се оживи, в ъгълчетата на очите се появиха красиви бръчици от смях, устата му загуби строгостта си.

Смаяна, Габриел установи, че Натаниъл Прайд е забележително красив мъж.

— Ура, ура, дойде време за лов! Ура, ура, дойде време за лов! — запя през смях тя. — Сам сте си виновен, лорд Прайд! Бях забравила песничката, а сега пак се настани в главата ми. Ще хванем лисицата...

— Спрете веднага, Габриел!

— Какво ще получа за това, сър?

Добре познатите дързости. Но толкова приятни. Мислите се надпреварваха в главата му. Какви бяха тези намеци? Жената флиртуваше с него! От осем години не беше флиртувал с жена.

Откакто се запозна с Хелън, не беше погледнал към друга. Тя не умееше да флиртува. Беше твърде невинна за това, твърде пряма.

Вече не си спомняше как би трябвало да реагира на предизвикателството и съзнанието за това го направи необичайно плах и смутен.

— Знаете ли, аз размислих — каза тя. Гласът ѝ беше сериозен и смущението му изчезна. — Реших, че можете да ме подложите на изпитание, за да ви докажа годността си.

— Какво? — извика изумено той.

— Да ме подложите на изпитание — повтори тя търпеливо. — Да ми поставите задача, която да изпълня... например да получа определена информация... или...

— Млък! — извика строго той и рязко махна с ръка. — От всички недискретни...

— Не — прекъсна го също така рязко тя. — Нямате право да ме наричате недискретна. Да не мислите, че някой се интересува какво си говорим? А пък и не могат да ни чуят. Не виждате ли, че имаме голяма преднина? — Тя посочи зад себе си и той се озърна. Наистина. Двата бяха съвсем сами.

Но дори това обстоятелство не беше в състояние да потуши гнева на Натаниъл. Отново наруга на ум Саймън, че е разкрил самоличността му на тази нахална жена, която беше твърдо убедена, че работата в тайните служби е само увлекателна игра.

— Не знам какво си е въобразил онзи глупак Саймън — изрече той тихо, подчертавайки всяка дума. — Никой, повтарям, никой извън правителството и тайните служби не знае с какво се занимавам. Даже Майлс. А вие имате нахалството да говорите с мен за това, докато отиваме на лов! Не разбирате ли, че става въпрос за живот и смърт?

— Преувеличавате — отговори спокойно Габриел. Гневните му думи изобщо не я засегнаха. — Вече доказах на Саймън колко полезна мога да бъда и той се съгласи да ме препоръча. Можете да го попитате.

— О, точно това възнамерявам, повярвайте — отвърна ожесточено лорд Прайд.

— Впрочем — продължи тя, сякаш не го беше чула, — аз смятам, че воденето на важни разговори на открито само спомага за опазването на тайната. Тук никой няма да заподозре нищо. Никой не може да ни чуе. Според мен това е много разумна тактика. По време на

вечеря например човек може да предаде важна информация, без никой да разбере, стига да е достатъчно сръчен. — Тя го изгледа изпитателно и вдигна едната си съвършено оформена вежда.

Натаниъл изскърца със зъби. Всяка дума, казана от нея, беше правилна, самият той използваше тази тактика... но да чуе истината от една разглезена, скучаеща светска дама — това беше съвсем друго нещо.

— Хайде да сключим мир — предложи с усмивка тя. — Аз знам, че съм права, и мога да ви гарантирам, че никога не съм недискретна. Няма да разочаровам доверието ви. Саймън също го знае. Той ме познава по-добре от вас, но се надявам, че това скоро ще се промени — добави примирително тя.

— Боя се, че не споделям надеждите ви, мадам. — Натаниъл стисна устни и мълча, докато стигнаха гората. Кучетата се втурнаха в гъсталака и ловците ги последваха предпазливо.

Натаниъл нарочно изостана и остави на Габриел голяма преднина. Човек имаше само две възможности да се справи с трудностите: да излезе очи в очи с тях или да им избяга. Втората възможност беше единствено разумната в случая. Контеса Дьо Босер беше специална трудност и сигурно нямаше да я преодолее толкова лесно.

Габриел галопираше напред, като се питаше дали е направила една крачка напред или две крачки назад. Имаше момент на топлина и хумор, но тя го разруши, защото се устреми безогледно напред. Направи го, защото времето напираше. Имаше на разположение само тази седмица. Когато лорд Прайд напуснеше дома на семейство Ванбруг, пътищата им щяха да се разделят и не се знаеше кога ще се срещнат отново, камо ли да спят под един покрив. Надали щеше да ѝ се предложи друг такъв случай да го „обработи“.

Главният ловец, който препускаше сред глутницата разярено лаещи и душещи на всички страни кучета, изкрещя някаква заповед и Габриел рязко вдигна глава. Моментално забрави всичко останало и се съсредоточи върху лисицата. Обзе я добре познатата възбуда и кръвта запулсира по-бързо във вените ѝ.

Главният ловец даде сигнал с рог и леденият въздух се зареди с напрежение. Кучетата се заровиха с див лай в храсталака, след малко

един от кучкарите изрева тържествуващо и сърцето на Габриел заби ускорено.

— Избяга! — Някой бе видял лисицата да се измъква от скривалището си.

Главният ловец даде сигнал за онези, които може би не бяха чули новината, и компанията отново се раздвижи. Мъже и жени препуснаха между дърветата, по замръзналата земя затропаха копита, към ясното небе полетяха бели кълбести облачета от дъха на хора и коне.

Когато видя пред себе си полегат склон, който преминаваше в безкрайно пасище, Габриел дръпна коня си настрана и ездачите прелетяха покрай нея.

— Натаниъл! — извика тя, като го видя начело на колоната, — да минем оттук!

Решена да привлече вниманието му, тя го нарече на малко име. В този момент знаеше само, че той е също така въодушевен и безстрашен ловец като нея и че иска да му покаже местата, които познаваше от детските си години.

Той веднага обърна коня си и препусна към нея, без да помисли какво прави. Габриел се засмя тържествуващо и препусна в галоп към другия край на пасището.

Като в транс той видя масивния жив плет със стърчащи тръни. Конят на Габриел вече беше готов за скок.

Невъзможно е, помисли си с ужас мъжът. Това е самоубийствен скок! В следващия миг неговият кон също се приготви за скок, ускори крачка и след минута вече летеше във въздуха. Едва когато се приземиха от другата страна. Натаниъл забеляза зад себе си широкия заледен ров, който също трябваше да прескочат.

Тази жена беше луда! Но сега нямаше време за такива мисли. Габриел препускаше пред него към следващия жив плет, доста понисък, и възбудата от преследването нахлу мощно в кръвта му, съпътствана от злобния лай на кучетата и сигналите на ловните рогове.

Прескочиха и втория жив плет и Натаниъл видя, че са изпреварили значително ловците. Вече язدهа точно зад главния ловец и кучетата, а лисицата беше ясно видимо червено-кафяво петно и тичаше към гъсталака от дясната им страна.

Глава до глава, конете галопираха след кучетата и навлязоха безстрашно в гъсталака. Останалите ловци бяха на няколко стотин

метра след тях. Кучетата изведнъж загубиха следата и започнаха да описват кръгове, джафкайки възбудено.

Габриел едва успя да спре коня си. В никакъв случай не биваше да мине пред кучетата, защото щеше да унищожи всички следи и миризми — това беше непростим грях.

— Според мен лисицата се скри безвъзвратно — изрече задъхано тя.

— Не знам да се радвам ли или да се ядосвам, но ловът беше прекрасен, нали?

Шапката ѝ се беше изкривила, под периферията се подаваха тъмnochервени къдрици. Прозрачната бледнина на тена ѝ се бе обагрила в розово, тъмните очи светеха. Натаниъл не можеше да откъсне очи от нея.

— Вие сте луда! — заяви той. — Защо направихте онзи рискован скок? Можехте да си счупите врата. Не може да няма по-лек път през живия плет.

Габриел го погледна отчуждено.

— Разбира се, че има. Но нали трябваше да запазим преднината си.

— Това не е извинение.

Тя го погледна неразбиращо.

— Какво искате да кажете?

— Че това беше най-рискованият скок, които някога съм виждал — уточни мрачно той.

— Защо ме последвахте, след като ви е било страх?

— Не говоря за страх. Аз не рискувах, като прескочих плета. Моят кон е по-едър и по-силен от вашия.

— О, възразявам — отвърна меко тя. — Това няма нищо общо с конете, права ли съм, лорд Прайд? Въпросът е какво могат жените и какво — мъжете. Или може би трябва да кажа: какво не бива да правят жените?

— Можете да казвате каквото си искате — отговори рязко той. — Но с тази постъпка отново ми доказахте, че не притежавате необходимите качества, за да работите в тайните служби. Още снощи ви казах, че безогледното излагане на опасност на себе си и на други хора е недопустимо в нашата работа.

— Глупости — възрази енергично Габриел. — В моя скок нямаше нищо безогледно. Конят ми е един от ловните жребци на Саймън и е достатъчно силен, за да носи на гърба си едър мъж, освен това стъпва много сигурно. Да не говорим, че съм прескачала този плет десетки пъти. Имението на семейството на Джорджи граничи с това на семейство Ванбруг и аз познавам местността от детските си години. Не можете да си представите колко пъти съм ловувала по тези места.

— Вие дори не спряхте, за да помислите за последствията, мадам — не се предаде той. — Партньор с такива навици е опасен и не заслужава доверие.

Той се обърна нетърпеливо към разочарованите кучета и ругаещите ловци. Останалите членове на ловната компания също бяха навлезли в храсталака.

— Няма смисъл да стоим тук. Защо не продължат и не потърсят друго скривалище?

— След минута ще тръгнем към гората Хогарт — отговори Габриел и сведе глава. Май нямаше смисъл да води спор с този човек, изтъкан от ужасяващи предразсъдъци. Щеше да предизвика само остър словесен сблъсък, без да постигне никакъв резултат. Не, тя имаше нужда от друга, по-рафинирана тактика на сближаване. — Моля да ме извините, лорд Прайд. Мисля, че ще тръгна към гората по късия път. Естествено, вие няма да пожелаете да ме придружите, защото ще се наложи да преодолеете още едно „опасно“ препятствие. Сигурна съм, че няма да пропуснете нищо, ако се присъедините към главната група.

Тя обърна коня си и препусна по пътеката, която извеждаше от гъсталака. Испита огромно задоволство, когато скоро след това чу зад себе си тропот на копита. Усмихна се на себе си, приведе се над гривата на коня и излезе на общинската мера, обрасла с бодлива жълтуга. Щом се озова на открито, Габриел пришпори коня си и черният жребец препусна в галоп. Не бе преувеличила, когато каза, че конят е свикнат да носи по-голяма тежест от нейната. Това беше допълнително предимство в състезанието, което се готвеше да устрои на Натаниъл Прайд.

Двамата прекосиха в галоп едно доста стръмно възвишение и нито за миг не забавиха ход. Препятствието, което Габриел искаше да прескочи, се оказа триметрова каменна стена в подножието на хълма,

която заграждаше овощната градина на голяма ферма. Гората Хогарт беше от другата страна на овощната градина и кучетата трябваше да я заобиколят. Смелият ездач можеше да е сигурен, че ще стигне навреме на мястото, от което кучетата щяха да се втурнат в гората.

Натаниъл не разбираше защо следва Габриел. Освен че отново беше разпалила гнева му с подигравателните си забележки. Освен че не можеше да стои далеч от нея. В нейната компания се чувстваше волен да следва импулсите си. Същото правеше и тя.

Когато видя пред себе си стената — масивно, заплашително стърчащо съоръжение от бледожълт пясъчник, беше вече много късно. Искаше да ѝ изкрещи, че това е лудост, но черният жребец вече се приготви за скок и той не посмя да рискува и да уплаши животното. Едно погрешно движение можеше да го извади от равновесие и копитата му да се ударят в горния ръб на стената. При това бясно темпо и най-лекото докосване можеше да доведе до падане, което щеше да изхвърли ездачката от седлото като снаряд от оръдие.

Без да иска, Натаниъл затвори очи и когато отново ги отвори, стената стърчеше непосредствено пред него. Вече беше много късно да спре собствения си кон, даже да искаше. Сивият жребец — като всички коне — следваше водача със сляпо доверие.

Двамата полетяха във въздуха и след един зашеметяващо дълъг миг паднаха с глух трясък на твърда земя сред ябълковите дървета на фермера Грегсън.

Конят на Габриел се бе приземил съвсем близо до тях и дишаше тежко. Юздите висяха свободно на шията му. На няколко метра от него лежеше безжизнената фигура на ездачката му. Шапката ѝ бе отхвъркнала настрана, черната пола беше разпростряна върху влажната тъмнозелена трева под дърветата.

ТРЕТА ГЛАВА

Натаниъл скочи от коня и се втурна към безжизнената фигура.

— Габриел! Велики боже! — Отпусна се на колене до нея и задърпа трескаво бялото муселинено шалче, за да разголи шията ѝ. Опипа страхливо пулса ѝ и въздъхна успокоено: ударите под пръстите му бяха силни и бързи. Натаниъл огледа намръщено „припадналата“. Гъстите черни мигли образуваха копринени полумесеци върху бледата кожа, устните бяха полуотворени, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха равномерно. Пулсът и беше твърде жив за човек, загубил съзнание!

— Габриел — пошепна до ухото ѝ той, — ако това е само номер, ще се погрижа да съжалите за маневрата си, както не сте съжалявали за нищо друго преди, заклевам се!

— Само опитайте — промърмори тя. Ресниците ѝ затрепкаха и разкриха дръзко святкащи черни очи. Тя седна в тревата и преди той да усети какво му се готви, ръцете ѝ се заключиха на тила му. Той вдъхна дълбоко аромата на топлата ѝ кожа, смесен с ледения полъх на зимата. Устните ѝ намериха неговите и той вкуси сладостта им, когато се отвори с готовност и връхчето на езика ѝ се плъзна изкусително по очертанията на устата му. Тялото ѝ се притисна към неговото, ръцете ѝ в тънки кожени ръкавици го държаха здраво. Сърцето ѝ биеше силно до неговото.

Обзе го неподозирана жажда. Прегърна я и притисна длани о гърба ѝ, за да усети гъвкавостта му и играта на мускулите под дебелия жакет. Габриел се поддаде на натиска и се сгуши подканващо в него. Езиците им си играеха, милваха се и се изучаваха, но и се нападаха. След малко Натаниъл вдигна ръце и обхвана главата ѝ, задържа я здраво, за да мушне езика си между устните ѝ и да проникне дълбоко в сладостта на устата ѝ.

Габриел се беше подготвила да се преструва на обзета от страст, за да го задоволи. Очакваше, че ще изпита отвращение, и се питаше дали ще го скрие достатъчно убедително, за да не навреди на мисията

си. Очакваше да изпита задоволство, че ще го изиграе и ще постигне целта си.

Изобщо не беше подготвена за онова, което се случваше сега. Не беше очаквала, че целувката му ще засегне дълбоките, страстни извори в тялото ѝ, че ще я обгърне мъглата на чувствената възбуда, че ще ѝ е безкрайно приятно да усеща, да помирише, да вкуси Натаниъл... и да го пожелае с цялата сила на сърцето си. Да, това беше истината: тя желаше Натаниъл, както някога беше желала Гийом. Искаше този мъж по същия начин, безсрамно и безгрижно. Плътският глад заглуши всичко друго и прогони виковете на разума и съмненията.

Страстта я погълна и чудото се случи. Натаниъл Прайд ѝ отговаряше със същата необузdana страст. Жаждата пулсираше в кръвта им, предаваше се от единия на другия.

Тази внезапно избликнала страст щеше да застраши, ако не и да осуети плановете ѝ за отмъщение!

Най-сетне здравата хватка на ръцете му се отпусна. Дланите му се плъзнаха в мека милувка по косите ѝ и той вдигна глава. Тя усети устните си ограбени и разбра, че лицето ѝ лежеше прел него открито и ранимо, че истината за чувствата ѝ светеше в дълбините на очите. Въпреки това не беше в състояние да се преструва.

Натаниъл изглеждаше не по-малко изненадан от нея, също така искрен и неприкрит. Очите му вече не бяха корави и безизразни, а топли и живи, а в тъмните им дълбини пламтеше желание.

— Как се случи това, за бога? — попита задъхано той и учудено плъзна пръст по устата си, след това по нейната.

— Мисля... мисля, че... трябваше да се случи отговори тя, не по-малко объркана от него.

Натаниъл не беше целувал жена цели шест години. Понякога водеше жени в леглото си, за да задоволява физическите си потребности, но нито една от тях не беше заслужила страстни целувки.

Той приседна на петите си и се вгледа безпомощно в лицето на Габриел. Тя отговори на погледа му с въпросителна усмивка в очите, без намек за подигравка. Той поклати глава в знак на отказ. Тревата под него беше неприятно влажна и студена, той тъкмо си бе позволил крещяща глупост — допусна да бъде манипулиран от една разглезена жена, която нямаше друга цел в живота, освен да си измисля глупости. Или поне се опитваше да си внуши това.

Натаниъл се изправи и се опита да изчисти влажните петна на коленете си. Точно тогава рогът на главния ловец проехтя от другата страна на овощната градина.

— По дяволите! — изруга графинята като жена от простолюдието и скочи на крака. — Ето че другите стигнаха преди нас в гората Хогарт. Помогнете ми да възседна коня си, моля ви! Ловните коне на Саймън са толкова едри, че винаги ми трябва столче, за да се кача на седлото.

— С днешното си поведение напълно заслужихте да се приберете вкъщи пеша — отговори нелюбезно лорд Прайд. — Проклет да съм, ако ви окуража да продължите с дяволските си игрички. — С тези думи той се метна на собствения си кон и препусна в тръс към изхода на овощната градина.

— Това вече е върхът! — Габриел с мъка потисна напирещото на устните ѝ проклятие. В сегашното ѝ положение нямаше полза от ругатни. Много скоро щеше да си отмъсти на лорд Прайд за всичко. Тя се огледа търсещо наоколо с надеждата да види нещо, на което да се покачи, за да възседне коня си. Слизането беше лесно, пък и тогава беше толкова окрилена от плана си, че не си бе дала труда да помисли за трудността на обратната маневра. А и нито за миг не ѝ хрумна, че Натаниъл Прайд ще има дързостта да я изостави в това положение.

Тя намери шапката си, нахлупи я ядно на главата и поведе черния кон към зида. Там намери опора за крака си в една издадена тухла и успя да се покатери на седлото, благодарна, че нямаше свидетели на тромавите ѝ движения. Позволи си да намести перото на шапката си, да приглади полите и да върже бялото шалче на врата си. Отново си припомни дивата бързина, с която Натаниъл беше смъкнал шалчето от врата ѝ, и попипа замечтано кожата си на това място — по гърба ѝ пробягаха сладостни тръпки, по кожата ѝ запърхаха пеперуди.

Велики боже! Съдбата си играеше с нея по странен начин, но може би все пак щеше да успее да извлече полза от промяната. Ако и Натаниъл като нея не можеше да устои на плътското привличане, отношенията им щяха да се развият много по-бързо от първоначалния ѝ план.

Натаниъл, разбира се не очакваше, че Габриел ще се предаде, след като ѝ бе отказал помощта си, затова не се учуди, когато я видя да влиза в гората след по-малко от десет минути. Кучетата търсеха

следата на лисицата, а членовете на ловната компания чакаха с нетърпение нещо да се случи.

— Габриел никога не се е появявала последна — установи учудено Майлс, отвинти капачето на сребърната си походна манерка и я подаде на приятеля си.

— Така ли? — Натаниъл се опитваше да изглежда равнодушен, когато отпи глътка коняк и върна манерката на Майлс.

— Двамата не се харесайте, нали? — попита Майлс, отпи голяма глътка и мушна манерката в джоба си. — Странно, но бях готов да се обзаложа, че ще харесаш острия ум и енергичността ѝ. Тя е необикновена жена, а ти открай време обичаш необикновеното.

— Такава жена може да донесе само ядове — отвърна рязко Натаниъл.

Майлс изненадано вдигна вежди. Реакцията на приятеля му беше всичко друго, само не и равнодушна. Нямахше значение, че не е сърдечна. Отговорът му прозвуча безгрижно:

— Съгласен съм с теб. Тя винаги е била ужасното дете в семейството.

Междувременно кучетата бяха открили следата и лаеха в екстаз. Ловците ги последваха, но въодушевлението им не беше толкова голямо, колкото сутринта.

— Лошото на лова е — обясни Майлс, когато препусна редом с приятеля си, — че след изблика на енергия и възбуда идва дълга фаза на скука, безделие и студ. Не би било зле да спрем и да се подкрепим. Зад онази нива Има гостилница, известна с вкусното си печено. Сервират и отлично стилтънско сирене.

Натаниъл поклати глава и отново устреми поглед към черния жребец и ездачката му. Стана му ясно, че няма да прекъсне лова преди Габриел дьо Босер.

— Искам да видя докъде ще стигнем този път, Майлс.

— Както искаш. Аз обаче ще ида да пия канче бира и да хапна нещо топло. Краката ми почти измръзнаха.

Майлс обърна коня си и препусна през полето.

Само след няколко минути лисицата изскочи от скривалището си и кучетата се разляха бясно. Натаниъл пришпори коня си и настигна Габриел. Двамата препуснаха в лудо темпо през една разорана нива. Тя му хвърли бърз поглед, когато той се изравни с нея и ѝ извика:

— Този път, мадам „Безумна смелост“, аз ще ви покажа нещо. Смахът ѝ беше топъл и възбуждащ.

— Уверявам ви, лорд Прайд, че няма да ви се удаде да ме надминете.

— О, да, знам — извика в отговор той и очите му засвяткаха. И двамата разбираха двусмислеността на думите си. Нещо започваше между тях и нямаше да свърши скоро. В момента никой от двамата не беше в състояние да го нарече по име. Гонитбата продължи дълго и през цялото време Габриел яздеше непосредствено след Натаниъл. Двата прескачаха живи плетове и потоци и той винаги усещаше дъха ѝ в гърба си. Студеният януарски вятър свиреше в ушите им, копитата на конете гърмяха по замръзналите бразди, а когато влязоха в една горичка, той я чу да ругае и да се смее, когато един клон я удари по бузата и трябваше да се наведе плътно до шията на коня.

Когато трябваше да убият лисицата, Габриел спря запъхтения си кон и се изправи на седлото, без да трепне нито веднъж по време на кървавата церемония.

Натаниъл отново усети непобедимата сила, която се излъчваше от високата ѝ фигура. Тази жена беше неустоима в своята страст, в енергията, която я тласкаше напред, и той не беше в състояние да се противи. Безстрашна и необикновена, Габриел дъо Босер го привличаше по странен начин и ако останеше по-дълго близо до нея, не можеше да предскаже какво ще се случи.

Той чакаше да види признаци на умора, защото денят напредваше. Или поне да чуе от устата ѝ, че е гладна. Но тя продължаваше да препуска начело на ловната група, спокойна, непоколебима. Самият той умираше от глад, но не си позволи да даде израз на потребност, която спътницата му така невъзмутимо пренебрегваше. Двата почти не си говореха, но никога не се разделяха. Понякога водеше Габриел, понякога той. И двамата имаха чувството, че са се впуснали в безмълвно състезание. Кой от двамата ще се откаже пръв?

Накрая Габриел беше тази, която предложи:

— По-добре да се върнем. До Ванбруг Корт има почти петнадесет километра и надали ще успеем да се приберем преди падането на мрака.

— Конете са уморени — кимна Натаниъл.

Тя му хвърли бърз поглед, сякаш не бе очаквала да прояви чувствителност към животните, и призна с лека усмивка:

— Аз също.

— О, нима? Аз пък се чувствам свеж и бодър, сякаш е още сутрин.

— И това ако не са ловни хвалби! — засмя се снизходително. — Хайде да минем покрай онзи ров, така ще спестим един километър — предложи тя и посочи с камшика си пътеката, по която предлагаше да минат.

— И колко пъти ще рискуваме да си счупим вратовете?

Тя го погледна замислена.

— Само два. — Ухили се, обърна коня си и прескочи дълбокия ров.

Беше вече тъмно, когато уморените коне спряха пред къщата на семейство Ванбруг. Голяма карета с герба на фамилията тъкмо се отдалечаваше към оборите.

— Саймън се е върнал — отбеляза Габриел.

Натаниъл не отговори. След като си поговореше сериозно с домакина си, беше свободен да изостави и изкушенията и проблемите на това място и да си замине, преди положението да се усложни още повече. Точно така. Щеше да тръгне на разсъмване.

Габриел скочи от седлото без чужда помощ, ала острите му очи отбелязаха лекото ѝ олюляване, когато стъпи на земята, и изтощено увисналите рамене.

Значи не беше непобедима. Е, поне една малка утеха. Докато изкачваха стълбите към парадния вход, той сложи ръка под лакътя ѝ. Докосването го наелектризира. В същия момент и Габриел пое шумно въздух.

— О, ето ви най-послед! — Джорджиана излезе забързано от библиотеката, за да ги поздрави. — Последни сте. Вече започнах да се тревожа.

— Габи винаги се връща последна от лов — отбеляза весело мъжът ѝ, който се бе появил след нея.

Саймън Ванбруг беше доста пълен, с дружелюбно лице, осветено от две остри сиви очи. Изпитателният му поглед се плъзна по новодошлите. Дали Габриел беше успяла да спечели принципния Натаниъл Прайд и да обори предразсъдъците му по отношение на

жените? Беше трудно да се каже, но двамата вяно бяха прекарали деня заедно, а начинът, по който Натаниъл я държеше за лакътя, беше доста непринуден.

— Е, Натаниъл, Габи май е успяла да те умори? — Саймън се засмя, направи лек поклон и целуна братовчедката на жена си по бузата. Двамата с Джорджи бяха израснали заедно и той познаваше Габриел от ранната си младост.

— Уморих ли ви, лорд Прайд? — попита младата жена и се обърна към спътника си с високо вдигнати вежди.

— Не си струва да говорим за това, мадам — отвърна той, внезапно скован и церемониален. Ръката му освободи лакътя ѝ. — Имаш ли малко време за мен, Саймън? Бих желал да поговорим на четири очи.

— Ела с мен, Джорджи. Ще си приказваме, докато се къпя — каза Габриел, когато двамата мъже изчезнаха в библиотеката. — Или не можеш да оставиш гостите си дори за един час?

Джорджиана поклати глава. В очите ѝ светеше любопитство.

— В момента всички се обличат за вечеря. Освен това горя от желание да чуя как си прекарала деня с Натаниъл Прайд.

Габриел се засмя, хвана братовчедка си под ръка и двете тръгнаха към стаята ѝ.

— Трябва да ти изповядам нещо, скъпа...

В библиотеката Натаниъл се отпусна на кожения диван и въздъхна доволно. Протегна крака към огъня и огледа покритите си е кал ботуши.

Без да си губи времето с формалности, той заговори по темата:

— Какво, по дяволите, си позволяваш. Саймън? Защо ми натрапваш тази необуздана жена?

— Какво, моля? За Габи ли говориш? — Саймън се обърна изненадано към него и остави бутилката, която бе вдигнал от масичката за сервиране. — Тя не е необуздана, Натаниъл. Признавам, че е малко рязка, но има в главата си много повече хладен разум, отколкото някои мъже.

— О, така ли? Как мислиш, този хладен разум ли я накара да се изкатери посред нощ в стаята ми по дивата лоза? Този хладен разум ли

я тласна да прескочи триметрова каменна стена, сякаш е наръч дърва?

— Искаш ли бордо? — попита с усмивка Саймън. — Наистина ли влезе при теб през прозореца?

— Благодаря. — Натаниъл пое подадената му чаша. — Точно така, през прозореца. За да ми покаже онова смешно парче кадифе, и да изложи абсурдните си, налудничави идеи! Очевидно смята, че работата в тайните служби е увлекателна игра, размяна на тайни знаци и вълнуващи екскурзии. Разбери, Саймън, ти нямаш никакво право да ме поставяш в това неловко положение. Как си посмял да разкриеш самоличността ми на тази упорита, дръзка и необузdana жена?

След като каза всичко, което му тежеше на сърцето, Натаниъл се посвети на виното си.

Саймън седна в креслото насреща му и замислено отпи глътка вино.

— Но ти не си компрометиран, Натаниъл. Мисля, че ме познаваш добре и не би повярвал, че съм те разкрил без сериозна причина.

Той се облегна назад и си взе щипка емфие.

— Габи дойде при мен преди няколко седмици. Нали си спомняш онази интересна информация, която стигна до нас, че Наполеон се готви да нападне Сицилия?

Натаниъл кимна и в погледа му светна внимание. Британското правителство бе получило тази информация от неизвестен източник и тя му бе дала възможност да засили флота, който помагаше на бурбонския крал в Сицилия. Демонстрацията на сила накара Наполеон да се откаже (поне временно) от намеренията си.

— Е, тази информация беше от Габи. — Като видя смайването на приятеля си, Саймън си позволи една доволна усмивка. — Узнала я от Талейран и ми я съобщи като знак за готовността си да работи за Англия. Естествено аз обсъдих въпроса с Портланд и стигнахме до извода, че трябва да предоставим окончателното решение на теб. Ако откажеш да работиш с нея, аз лично ще гарантирам за дискретността ѝ. Познавам я от осемгодишно момиченце. Тя е необикновена жена, много умна. Има силен дух, кураж и желание да работи за Англия.

— Признавам, че дамата притежава някои от тези качества... но знаеш, че аз никога не работя с жени. — Натаниъл стана да допълни чашата си.

— Всяко правило има изключение — отговори домакинът. — Опитай се да намериш друг агент, който да се движи в течи кръгове и има необходимите връзки. Тя има достъп до всички дипломатически, политически и светски салони в Париж. Талейран ѝ е кръстник, приятелю!

— Значи тя е готова да предаде кръстника си? — понита скептично Натаниъл.

— Габи израсна в Англия — опита се да обясни Саймън. — Когато Талейран настоя да я прибере във Франция, беше много нещастна. Но той ѝ беше настойник и тя нямаше друг избор, освен да се подчини. Но никога не е криела коя страна смята за своя родина. Тя е англичанка по душа, Натаниъл.

Саймън се наведе и разбърка жарта в камината с дългата маша.

— След смъртта на мъжа си изпадна в депресия... стана безучастна. В писмата ѝ не личеше нищичко от обичайната ѝ енергия и жизнерадост. Джорджи много се разтревожи. Покани я да прекара известно време с нас и Габи дойде при мен с предложението да използва обществената си позиция и контактите си във Франция, за да работи за Англия. Беше много убедителна. — Той вдигна рамене. — Информацията ѝ също.

Той хвърли изпитателен поглед към потъналия в мълчание Натаниъл и продължи:

— Габи винаги е проявявала интерес към политиката, за разлика от Джорджи, която даже не знае имената на министрите от кабинета. Това не я интересува. Габи е съвсем друга, може би поради възпитанието, което е получила, поради факта, че е загубила родителите си по време на терора... или поради влиянието на Талейран... но както и да е. Тя знае много неща. Може да отдели зърното от плевата, когато трябва да прецени обстоятелствата, и има нужда от смислено занимание, за да поддържа ума си буден. — Той помълча малко и заговори направо: — Ти търсеше доверен човек в Париж. Мисля, че Габи е най-добрата кандидатка.

— Не го оспорвам. — Саймън знаеше, че Натаниъл винаги се подчинява на логиката и фактите. Убедителните, разумни аргументи можеха да победят предразсъдъците му. Настани се удобно в креслото си и зачака с присвити очи реакцията на приятеля си.

— Но това не е достатъчно. — Натаниъл стана от мястото си и направи няколко крачки по стаята. — Даже ако тя е всичко това, което ми казваш, аз не виждам възможности да работя с нея. Тя е недисциплинирана и ако я включа в някоя група, ще застраша живота на хората си. Не мога да поема такъв непресметнат риск.

— Е, добре. — Саймън кимна примирено. — Окончателното решение винаги е твое. Всички знаем, че познаваш работата и знаеш какво може и какво не.

— О, да, Саймън, знам. Можеш да ми вярваш.

Нещо в начина, по който бяха произнесени последните думи, не се хареса на Саймън. Натаниъл остави чашата си на масичката.

— Трябва да се преоблека за вечеря. Смятам да си замина утре рано сутринта. Работата ми тук е приключена.

А какво ще кажеш за нашето приятелство? — помисли си тъжно Саймън. — И то ли е приключено?

В последно време Натаниъл мислеше само за работата си в тайните служби и пренебрегваше малкото останали му приятели. Подобно на Майлс Бенет, и Саймън се надяваше, че ще дойде ден, когато зад студената, дистанцирана фасада ще се появи отново старият Натаниъл Прайд. Той се бе надявал, че Габи ще упражни положително влияние върху приятеля му. Много малко хора можеха да устоят на омагьосващото ѝ излъчване. Твърде малко оставаха безразлични към ярката ѝ личност и неконвенционалните ѝ възгледи. За съжаление Натаниъл се бе оказал един от тях. Надеждите на Саймън нямаше да се осъществят.

На горния етаж Габриел се изтягаше доволно във ваната с гореща вода, поставена пред буйния огън в камината, и разказваше на Джорджи подробностите от деня, прекаран с лорд Прайд.

Братовчедка ѝ беше опитна светска дама и не се стресна особено от описанието на страстната прегръдка в пустата овощна градина. Въпреки това си позволи да разкритикува поведението на Габриел.

— Мислех, че не го харесваш. Каза ми, че очите му били като камъни на дъното на езеро.

— Точно такива са понякога. — Габриел лениво насапунисваше крака си. — Друг път обаче са топли и весели и... много страстни —

добави колебливо тя и се отпусна във водата.

— Ти интересуваш ли се от страст? — Джорджи отпи глътка шери, оглеждайки внимателно братовчедка си.

— Да, интересувам се и съм точно в необходимото настроение — отвърна замечтано Габриел. — Достатъчно дълго играх ролята на тъгуваща вдовица.

— О, Габи! — Сега вече Джорджи наистина се шокира. — Ти беше неутешима след смъртта на съпруга си.

— Не, не бях. Ролан беше ужасно неприятен мъж, но до първата ни брачна нощ успя да скрие отрицателните си качества. Когато умря, изобщо не ме заболя. По-скоро имах чувството, че като вдовица ще ми е много по-леко, отколкото като съпруга.

— Господи... — Джорджи беше смаяна. Не бе очаквала такива разкрития за миналото на Габи. — Но в писмата ти имаше потиснатост... и дълбока тъга.

Габриел седна и взе чашата с шери, оставена на столче до ваната. Отпи малка глътка и се загледа намръщено в кехлибарената течност.

— Да, бях потисната. Но не поради смъртта на Ролан, а защото не се бях опълчила срещу ужасния начин, по който ме третираше той. Не бях разбрала що за човек е, бях се подмамила по фасадата. Чувствах се като глупачка... но имаше и нещо по-лошо. — Тя остави чашата и отново се потопи във водата. — Унизително е да се отнасят с теб по такъв начин, Джорджи. Много унизително. Никоя жена не би искала да се разбере, че е жертва на такъв човек. С времето започваш да вярваш, че не си заслужила нищо по-добро.

— О, Габи... Трябваше да ми кажеш още тогава... — Джорджи се чудеше как да я утеши. Подобни ситуации не бяха нещо необичайно, но това не ги правеше по-малко плашещи и потискащи.

Габриел вдигна глава и я дари с утешителна усмивка.

— Слава богу, всичко свърши и се върнах към старото си Аз. Затова намирам, че перспективата да се позабавлявам малко с лорд Прайд е безкрайно примамлива... или може би предизвикателство? — Тя вдигна рамене. — Но както и да е. Бих искала на вечеря да седя до него. Можеш ли да го уредиш?

Джорджи избухна в смях. Трябваше бързо да забрави изповедта на братовчедка си. Не можеше да си представи, че силната, самоуверена Габриел е страдала от насилието на съпруга си.

— Разбира се, че мога. Но ще си позволя да кажа, че не разбирам какво намираш в него.

— Защото не обичаш каменисти пътеки — отговори дълбокомислено братовчедка ѝ. — А аз ги предпочитам пред гладките пътища.

Когато обичаше Гийом, тя тръгна по най-трудния път. Осеян с тръни, зашеметяващ и прекрасен, отчаян — но никога гладък. Той беше или в леглото ѝ, или се излагаше на смъртна опасност някъде далеч от нея. Или любов, или страх. Никакъв шанс за буржоазно щастие и доволство, нито миг скука, никаква възможност да опознаеш изнервящите, а дори и приятните навици на другия.

— Вероятно си права. — Джорджи стана. — Саймън е гладка пътека. Но сега е по-добре да сляза в салона. Лейди Алсоп винаги се появява преди другите гости и се чувства пренебрегната, ако не се погрижа да я настаня веднага до камината, за да не ѝ духа, и не ѝ донеса чашка ратафия, за да се стопли.

— Не разбирам защо позволяваш на старото плашило да те командва — изсъска възмутено Габриел.

Джорджи поклати глава.

— Тя е пралеля на Саймън. Освен това не ме притеснява.

Естествено, че не те притеснява, помисли си Габриел, изпълнена с обич, когато вратата се затвори зад братовчедка ѝ. Джорджи имаше невероятно меко и добро сърце.

Наистина е неприятно, че трябва да мамя най-добрите си приятели, помисли си Габриел, но поводът беше твърде важен, за да се води отлични скрупули. Трябваше да измисли убедителна причина за готовността да си вземе любовник, макар че всички я смятаха за тъгуваща вдовица. Джорджи непременно щеше да разкаже на Саймън каква е „истинската“ причина за ужасните ѝ депресии и никой от двамата нямаше да си задава въпроси за следващите събития.

Следващите събития... Габриел излезе от ваната и се уви в голямата хавлия, грижливо затоплена от Джорджи. Първо трябваше да се напъха в леглото на Натаниъл Прайд. Гийом щеше да я разбере, тя беше уверена в това. Той щеше да одобри действията ѝ, да признае основанията ѝ — те бяха част от света на тъмните тайни, към който той принадлежеше. Но какво ли щеше да си помисли за онова, другото, за пламъчетата на страстта между нея и мъжа, който бе заповядал да го

убият? Дано да разбере и това. Да, тя вярваше, че той ще разбере. Самият той беше мъж с необузdana страст, а познаваше и нейната. Въпреки това Габриел желяеше с цялото си сърце да изпитва към Натаниъл Прайд само отвращение. Но не. Тя беше готова да влезе в леглото му — не само готова, а и изпълнена с любопитство, радостно очакване и възбуда. Това беше предателство спрямо Гийом, все едно колко чисти и безкористни бяха мотивите й.

Но Гийом беше мъртъв. Тя беше на двадесет и пет години, а онова, което й предстоеше, изглеждаше като безутешна пустиня. Тя позвъни, за да повика Мейси да й помогне да се облече.

Натаниъл чакаше нетърпеливо появата на Габриел. Опитваше се да си внуши, че му е все едно, но погледът му оставаше прикован във вратата. Когато търпението му бе възнаградено, красотата на Габриел му отне дъха. Черното кадифе падаше свободно върху яркочервена копринена фуста. Къдравата коса беше вдигната високо на главата и закрепена с гребен, обсипан с диаманти. В дълбокото деколте на роклята блестеше диамантена брошка — единственият й накит освен гребена.

Тя се запъти право към него, сякаш не виждаше никого от гостите, както и той имаше очи само за нея. Доста хора се обърнаха след нея, но тя не ги забеляза.

— Добър вечер — промълви меко тя и застана пред него.

— Добър вечер. — Той се усмихна топло и нежно плъзна пръст по бузата й, където едва видимият белег нарушаваше целостта на бледия, прозрачен тен. — Клонът е одраскал бузата ви.

— Да — отвърна тихо тя. — Белязана от битка.

Двамата бяха сами в пълния салон и не забелязваха смаяните погледи, шепненето, намеците на гостите.

— Трябва да направим нещо — каза Джорджи, наведена над Саймън, който — след като бе научил подробностите за „нещастния брак“ на Габриел, — следеше срещата й с Натаниъл с нарастващо възхищение. — Всички са ги зяпнали!

Тя прекоси бързо просторния салон, следвана от съпруга си.

— Е, лорд Прайд, как намирате нашите ловни полета? — попита любезно. Гласът й проби магията, в която бяха попаднали Габриел и

Натаниъл. Мъжът разтърси глава и очите му се проясниха. Въпреки това отговори със секунда закъснение:

— Някои места са доста трудни, лейди Ванбруг. — Трябваше веднага да дойде на себе си.

— Джорджи не е любителка на лова — намеси се Габриел, която също полагаше усилия да се върне в действителността. — Трябва да знаете, че като ви разпитва за днешния лов, просто проявява учтивост. Използва ловните изрази, без да има представа за какво говори.

— Несправедлива си — засмя се меко Джорджи. — Вече колко години слушам как двамата със Саймън си говорите за лов. Естествено, че знам какво говоря, нали, Саймън?

Мъжът ѝ я прегърна с обич.

— Няма никакво значение дали знаеш или не, любов моя. Защо непременно трябва да знаеш какво означават нещата, за които говориш?

— Е, добре, признавам, че се отвращавам от лова — засмя се Джорджи. — Съжалявам бедните лисици.

— И аз ги съжалявам — призна Габриел.

— О, я стига, графиньо — подхвърли Натаниъл. — Положихте всички усилия да присъствате на убиването на плячката и съм готов да се закълна, че дори не трепнахте.

— Вярно е, че не реагирах — усмихна се тя, — но това съвсем не означава, че не съм изпитала съчувствие към бедното животно.

Разговорът бързо се насочи към други теми и когато Габриел се запъти към трапезарията под ръка с Натаниъл, обезпокояващата интимност от преди малко бе забравена — от гостите, но не и от двамата непосредствени участници.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Отдавна не бях чувал този звук — каза Майлс, наведен към ухото на Саймън, когато след вечеря минаха в салона.

Саймън веднага разбра за какво става дума. Дълбокият, топъл смях на Натаниъл Прайд сякаш изпълваше всички ъгълчета на дългото, високо помещение. Той седеше на облегалката на креслото, в което се бе настанила Габриел. Тя беше облегла глава на тапицерията и разговаряше с него. Каквото и да казваше, мъжът явно се забавляваше.

— Той твърди, че тя щяла да му донесе само ядове — продължи замислено Майлс. — Но постепенно добивам впечатлението, че джентълменът протестира малко пресилено.

— Изненадва ли те това, приятелю? — ухили се Саймън. — Ако не бях щастливо женен за Джорджи, и аз щях да се изкуша.

— Аз не — поклати глава Майлс. — Габи е прекалено силен характер за моя вкус. С нея мъжът никога не знае какво го очаква в следващия миг. Тя има дяволско чувство за хумор, подиграва се с всичко и с всеки. През повечето време не знам сериозно ли говори или се шегува.

— Но с нея никога няма да скучаеш — възрази Саймън. — Може би Натаниъл има нужда точно от това.

— Може би. — Майлс си взе щипка емфие. — Сигурно няма да му навреди да кръстоса оръжие с някого, който умее да се отбранява ефективно като нея. Един хубав урок по скромност би могъл да бъде неговото спасение. Габи не е от жените, които се плашат от специфичната му арогантност.

Саймън избухна в смях.

— У нея също има голяма доза арогантност — казвам го съвсем искрено, колкото и да я харесвам. Може би двамата ще се укротят взаимно.

— Е, а ние ще стоим отстрана и ще гледаме с интерес. Хайде да им предложим партия вист. Много ми се иска да видя как ще играят

като партньори.

Двамата отидоха при задълбочената в разговор двойка и Майлс заговори весело:

— Габи, Натаниъл, трябва да ни спасите от катастрофа! Лейди Алсоп и полковник Бимиш търсят втора двойка за партия вист. Ако не се съгласите да играете с нас, Джорджи ще ни натресе на старците в минутата, когато погледне в нашата посока.

Габриел измери лорд Прайд с поглед, колкото подканващ, толкова и предизвикателен.

— Добре ли играете вист, сър?

— Доста добре, мадам — отвърна той, без да трепне. — А може ли и аз да ви задам същия въпрос?

— Играя толкова добре, колкото ловувам — отвърна небрежно тя.

— Но не толкова напористо, надявам се.

— Не поемам ненужни рискове.

— Простете ми, но ще си позволя да се усъмня в това твърдение.

— Погледът му улови нейния и магията отново ги обгърна.

Саймън се покашля многозначително.

— Аз мога да гарантирам, че Габи играе добре. Не е особено предпазлива, това е вярно, но винаги се съобразява с партньора.

— Саймън се шегува. — Габриел дари бъдещия си партньор със сладка усмивка. — Аз съм абсолютно сигурна партньорка, лорд Прайд. Не само на вист, и във всяко друго отношение. Може би е време да ви го докажа.

Натаниъл извърна глава. Челото му гореше като в треска. Може би е права, каза си той. Имаше чувството, че двамата се носят по ръба на огнен ад. Трябваше много да внимава да не полети в огъня с главата надолу. Потърси един от обичайните си студени, разумни отговори, но за своя изненада не измисли нищо подходящо.

За момент той остана мълчалив, само чертите му се разведриха от топла усмивка. Тъмните очи и предизвикателната усмивка на Габриел, заобиколени от разкошни червени коси, се размиха пред погледа му. Червено и черно — всичко в тази жена означаваше ядове! Внезапно си припомни мекотата на Хелън — нежните очи, грижовните ръце — и това му помогна.

— Не съм в настроение за карти — отговори той и очите му станаха студени и отблъскващи. — Моля да ме извините, мадам, но не мога да ви бъда достоен партньор. — Поклони се и се запъти с почти неприлична бързина към вратата на салона. Саймън въздъхна.

— Вече бях повярвал, че старият Натаниъл се е върнал...

— Какво означава това? — попита Габриел с високо вдигнати вежди.

— Тази сутрин ти разказах, че Натаниъл загуби жена си при раждането на първото им дете — напомни й Майлс и лицето му помрачня.

— Всички имаме своите трагедии — отвърна Габриел, но за изненада на двамата мъже в тона й нямаше подигравка. В продължение на един бегъл миг очите й се изгубиха в черен мрак, но сянката изчезна бързо. — Е, щом лорд Прайд не желае да играе, ще трябва да си потърся друг партньор.

Тя се засмя по обичайния си начин и сложи ръка върху лакътя на Саймън, за да преминат в стаята за карти.

Натаниъл лежеше на леглото си, напълно облечен, и се вслушваше в гласовете, които долитаха от долния етаж, в звуците на танцова музика — няколко двойки играеха народни танци в големия салон. Бе дал нареждания на конярите да приготвят каретата за пет сутринта, още преди разсъмване. Трябваше да преживее само тази нощ и утре рано щеше да бъде на път за Хемпшир, далече от интригите на дявола, който му се явяваше в сенките на две гарвановочерни очи.

След време шумът заглъхна и той чу как гостите си пожелаваха „лека нощ“ и се оттегляха по стаите си. Тогава се съблече и се пхна под завивката. Но колкото и да се стараеше да забрави всичко и да заспи, не беше в състояние да се пребори с вътрешното си неспокойство. Когато през отворения му прозорец влетяха шепа дребни камъчета и затрополиха по полирания под, той разбра какво беше чакал несъзнателно през цялото време. Нямаше смисъл да се противи срещу неизбежното. Запали свещта на нощното шкафче, облече халата си и отиде до прозореца. На алеята под прозореца стоеше Габриел дьо Босер, сложила ръце на хълбоците, отметнала

глава назад — всяка извивка на тялото ѝ беше въпрос и подкана едновременно.

Натаниъл се подаде навън в лунната нощ. Не каза нищо, само даде знак на неподвижната фигура долу да се качи. Тя се поколеба за миг, после се закатери по дивата лоза, като използваше всяка възможна опора. Облегнат на перваза на прозореца, Натаниъл наблюдаваше изкачването ѝ, опитвайки се да преодолее страха си.

Когато главата ѝ се появи над перваза, той протегна ръце, хвана я здраво под мишниците и я изтегли през прозореца.

Габриел беше толкова изненадана от това доказателство за необикновената му сила, че изохка тихо. Телесната му структура позволяваше да се предположи по-скоро бързина, отколкото мускулна сила.

Когато Натаниъл я сложи да стъпи на пода, тя пое дълбоко въздух, приглади косите си, нападали по лицето, и го дари с лека, колеблива усмивка.

— Тази нощ ме беше малко страх от катеренето. Но човек не бива да се поддава на страха, нали?

Той я огледа замислено.

— А на изкушението? — Гласът му беше мек, почти нежен. — Какво ще кажете за изкушението, Габриел?

— Ами... — Тя наклони глава и се замисли. — Да устоиш на изкушението е друго нещо. Мисля, че всеки трябва да го съгласува със съвестта си, в зависимост от обстоятелствата.

Да, той беше готов да отстъпи. Каква причина имаше да устои на изкушението? Само след няколко часа щеше да си замине и да забрави завинаги Габриел дьо Босер. Никога повече нямаше да я види. Тя го искаше също така силно, както той нея, значи можеха да се поддадат на това еднократно, бегло изкушение.

Ръцете му се плъзнаха по блузата ѝ и той отвори копчетата бавно, едно след друго, сякаш разполагаше с цялото време на света. Габриел стоеше неподвижна, макар че кръвта шумеше лудо в слепоочията ѝ и сърцето ѝ биеше все по-силно.

Той вдигна китките ѝ, разкопча мъничките перлени копченца и смъкна ръкавите от раменете ѝ. Захвърли блузата на пода и я огледа мълчаливо — гола до кръста, обляна от лунната светлина. Тя издържа на дългия, изпитателен поглед, докато по кожата ѝ пробягваха тръпки

и зърната на гърдите ѝ се втвърдиха и щръкнаха под хладния полъх на нощния бриз.

Натаниъл сложи ръце върху гърдите ѝ и палците му внимателно попипаха розовите зърна. Погледна я втренчено, после се наведе и езикът му описа бавни, изкусителни кръгове около лявото, после и около дясното зърно. Милувката беше като обещание за нови наслади. Габриел спря да диша, но не си позволи да проговори — сякаш и двамата се подчиняваха на неизречен обет да пазят мълчание.

Без да каже дума, Натаниъл я хвана за талията и я вдигна на перваза на прозореца, за да ѝ събуе обувките и чорапите. Накрая бавно откопча колана на полата, свали я отново на пода и я смъкна до хълбоците ѝ. Засмя се, вдигна я отново на каменния перваз и я съблече изцяло.

Габриел трепереше, но не от студ, макар че камъкът под дупето и бедрата ѝ беше твърд и студен. Натаниъл я взе на ръце без никакви усилия, отнесе я до леглото и внимателно я положи върху завивката.

— Защо постоянно ме разнасяш насам-натам? — попита дрезгаво тя, за да наруши най-последно мълчанието. Постара се да говори небрежно, но гласът ѝ трепереше от възмущение.

Натаниъл се изправи и я погледна отвисоко. Головата я правеше чувствителна и ранима. Крайниците и бяха дълги и гъвкави, а извивките на хълбоците — възхитителни. Когато беше облечена, ръстът скриваше пищността на тялото ѝ.

— Вероятно защото това те прави по-покорна — обясни с усмивка той. — Или поне така си въобразявам.

— Искаш ли да съм покорна?

— Май да. Все пак и аз си имам гордост. — В очите му блесна самоирония и отблъскващият хлад, който сякаш бе станал част от него, изчезна напълно. Той захвърли халата си и легна до нея.

— Никога не бих помислила такова нещо — прошепна Габриел и плъзна пръсти по гърдите му. — Досега те смятах за скромен и сдържан мъж.

Натаниъл се ухили, праметна крак връз бедрата ѝ и я привлече в топлатата си прегръдка.

— Май съм бил твърде нежен в опитите си за сближаване, но никога досега не бях имал работа с изчадие на дявола.

И двамата знаеха, че размяната на думи беше само забавяне, последен опит да възпрат горещата страст, която бушуваше в телата им.

Габриел затвори очи и вдъхна дълбоко мъжествения му аромат. Ръцете ѝ се плъзнаха жадно по гърба му, проследиха извивката на хълбоците и очертаванията на задника, пръстите очертаха линията на гръбнака. Накрая обхвана главата му с две ръце и зарови пръсти в гъстата къдрава коса.

Натаниъл усети натиска на гърдите ѝ, триенето на втвърдените зърна, и забрави колебанията. Устните му се впиха жадно в нейните. Толкова жадуваше да вкуси сладостта ѝ. В слабините му се надигна желание, горещо и настойчиво, и заличи всичко друго, освен стремежа да намери удовлетворение тук и сега. С тих стон Габриел се притисна към коравата му мъжественост и разтвори леко бедра, за да го обхване в топлия плод на тялото си. От устните ѝ се отронваха несвързани думи на необузdana страст.

— Искам те — изрече дрезгаво той, притисна ръце към вътрешната страна на бедрата ѝ и ги разтвори. Докосна предпазливо горещата, влажна плът и тя извика от наслада.

— Ела в мен, моля те, ела! Сега!

Въпреки трескавата ѝ молба той се опита да се сдържи, да забави още малко момента на сливането. Много добре знаеше, че забавянето само ще увеличи удоволствието. Изпитваше необясним страх, че ще направи грешка, като се поддаде на могъщото желание, но в същото време знаеше с болезнена сигурност, че сливането им ще е единствено по рода си и не бива да бъде застрашавано от прибързани, необуздани действия.

Погледна я как лежи под него в безсрамна самозабрава, с несъзнателно повдигнати хълбоци, с широко разтворени бедра. Кадифеномеката кожа от вътрешната страна на бедрата блестеше от влага. Тя прокара език по устните си и повтори настойчивата си подкана:

— Сега, Натаниъл!

Той беше загубен, окончателно. Издаде дрезгава, трепереща въздишка, коленичи между бедрата ѝ и плъзна ръце под дупето ѝ. Повдигна я и се заби дълбоко във влажната, гореща утроба. С дълбоки, бавни тласъци започна да изследва тялото ѝ, втренчил поглед в

черните дълбини на очите ѝ, отдаден на прекрасното усещане да се движи дълбоко в нея.

Настъпи кратък миг на отрезвяване, когато тя докосна устните му с пръст и пошепна:

— Ще бъдеш внимателен, нали?

— Естествено — отговори просто той.

На лицето ѝ изгря усмивка и очите ѝ се разшириха. В утробата ѝ лумнаха нови пламъци на наслада и тя се задвижи под него, следвайки силния ритъм на хълбоците му.

Малко преди върха на удоволствието тя избухна в смях — безгрижен, тържествуващ смях на чиста наслада, която го направи блажен. После двамата полетяха в пропастта на екстаза и в продължение на един магичен миг телата им се сляха в едно същество, преди Натаниъл да изпълни обещанието си с болезнено усещане за загуба. Ала Габриел го задържа плътно притиснат до тялото ѝ, краката ѝ останаха увити около хълбоците му, сякаш все още беше дълбоко в нея, когато той се гмурна в морето на висшето удоволствие и се изпразни с мощен тласък. С дрезгав вик той падна върху нея и ръцете ѝ се отпуснаха в знак на пълно удовлетворение.

След минута Натаниъл събра остатъците от силите си, надигна се и легна до нея. Пръстите му се плъзнаха по влажния ѝ корем, лицето му се прилепи в свивката на шията ѝ. Габриел вдигна ръка и помилва гърба му, за да отговори на изразената по този начин благодарност и признание.

— Лудо момиче — прошепна Натаниъл и топлият му дъх помилва шията ѝ. — Това беше безобразно бързо. Аз предпочитам да не бързам толкова. Не е хубаво да се хвърлиш с главата надолу в морето на екстаза.

— И двамата трябваше да утолим мъчителната си жажда — отвърна Габриел със самодоволна усмивка. — Следващия път няма да бързаме.

Натаниъл обърна глава към прозореца. Луната грееше ярко на тъмното небе, звездите бяха също така ясни. До разсъмване имаше цяла вечност и той отново се поддаде на изкушението.

— Тогава не е зле да започнем веднага — промърмори той, надигна се на лакът и бавно плъзна поглед по тялото ѝ, за да запомни

всеки сантиметър от него, след като бе задоволил настойчивото си желание.

Кожата ѝ блещукаше млечнобяла и кадифено гладка, опъваше се над гръдния кош и ставаше мека и нежна във вдлъбнатинката на корема. Той сведе глава и езикът му се плъзна в дупчицата на пъпа, а пръстите му се заровиха в копринения тъмночервен гъсталак между бедрата.

Габриел се разтвори с готовност под милващата му ръка, която я извади с леки, но целенасочени докосвания от леността на доволството и отново разпали пламъка на желанието.

— Не, не мърдай — заповяда той, когато тя се опита да отговори на интимните му милувки. — Искам да мина навсякъде, да откроя какво ти доставя удоволствие. Искам да чуя гласа на тялото ти.

— В момента е много приказливо — засмя се тя и се протегна като котка, за да го усети по-добре. Ръцете му се движеха умело и търсеха тайните пружини на страстта ѝ. Натаниъл си играеше с нея, наслаждаваше се на реакциите ѝ и си позволяваше отново и отново да я докарва до ръба на висшето удоволствие. Двамата шепнеха и стенеха, викаха от изненада и от наслада и с напредването на нощта еротичното им пътешествие взе неочакван обрат.

Габриел не преставаше да се учудва: всеки сантиметър от кожата ѝ, всяка извивка на тялото ѝ бяха изследвани от мъжа до нея с ненаситна чувственост. Той вече познаваше ушите ѝ, глезените, трапчинките на слабините, разстоянията между пръстите ѝ, всеки отделен нокът. Най-сетне ѝ отдаде собственото си тяло и тя се зае да го изследва със същата сладостна бавност, докато през ума ѝ премина мисълта, че това, което правеха, създава между тях връзка, която много трудно ще бъде разкъсана.

Връхната точка на любовната им игра беше невероятно сливане на две отделни същества, които в опиянението на екстаза загубиха своята индивидуалност и станаха едно. Те се издигнаха заедно и заедно се гмурнаха в пропастта на екстаза, като отново и отново забавяха края на насладата. Неговата кожа беше нейна, нейната — негова, а плътта му нахлуваше в нейната и се съединяваше неделимо с нея.

Нежно прегърнати, двамата се завърнаха бавно в действителността и видяха, че звездите са започнали да избледняват.

Утрото идеше и Натаниъл се изтръгна със сила от дяволската магия. Беше време да се върне в своя свят на тъмни опасности и мръсни тайни, да си припомни, че има и бащински задължения, колкото и да не му се искаше да мисли за това.

Откакто бременността на Хелън стана толкова тежка, че тя почти не вдигаше глава от шезлонга, на който си почиваше, той не бе докосвал жена — с изключение на рядкото задоволяване на напирасци сексуални потребности, което в никакъв случай не можеше да нарече физическа любов. Тази нощ обаче нито веднъж не бе помислил за Хелън. Прозрението нахлу в топлата му летаргия като ледена висулка и разруши мирното му задоволство от прекрасната любовна игра, на която се беше насладил с красивата, изкусителна жена, която спеше до него.

Как можа да забрави жената, която и днес щеше да е жива, ако той не бе задоволявал потребностите на тялото си с такава необузданост? Хелън беше имала три аборта, преди да износи Джейк и да жертва живота си за детето. Въпреки тези предупредителни знаци той нито за момент не си помисли да бъде предпазлив. Очакваше от нея да бъде добра съпруга и майка на децата му, да се подчинява на желанията му. Естествено, Хелън не беше жена, която би се противопоставила на съпруга си — тя никога не му отказваше онова, което считаше за изпълнение на брачните си задължения. Но той, той беше длъжен да се въздържа, да прояви разбиране, да вземе решението за тях двамата. Вместо това...

Жената до него премести тежестта си на матрака и обърна глава към него. Тъмночервените къдрици се разпиляха по възглавниците и цветът им неприятно му напомни за кръвта, която непрестанно течеше от тялото на Хелън, докато я остави безжизнена.

— Нещо не е наред — каза спокойно Габриел и седна в леглото. — Какво ти е, Натаниъл?

Тя не беше виновна. Тя му предложи изкушение и той се поддаде. Натаниъл се вкопчи в тази мисъл и постепенно успя да потисне грозния напор да я удари, да я накаже за собствената си слабост и податливост. Когато възстанови контрола над себе си, заговори тихо — ако не без любов, то поне без открита враждебност:

— Нощта свърши. — Преметна крака през ръба на леглото и се протегна. — Време е да се върнеш в леглото си, преди слугите да се

събудят.

Габриел го изгледа с присвити очи. Каквото и да го тревожеше, явно не беше склонен да го сподели. Тази нощ се беше доближила достатъчно до него, за да го разбере. Но дори тази близост не ѝ позволяваше да проявява любопитство, освен това не изпитваше желание да се рови в душата му. По отношение на Натаниъл Прайд целта ѝ беше само една. И ако пътят към тази цел включваше експлозия на плътски радости, тя ги приемаше с радост. Но душевната близост не беше необходима. Тя изобщо не биваше да се поражда между тях.

— Прав си — кимна тя. — Вече се разсъмва. Май трябва да се измъкна през прозореца, за да не рискуваме.

— Какво? — извика изумено Натаниъл. — В никакъв случай! Само през трупа ми!

Габриел наклони глава и се усмихна с обичайната си омагьосваща — и често вбесяваща — усмивка.

— Прозвуча ми малко преувеличено, сър. Жертвата със сигурност ще е ненужна.

Устните му се изкривиха развеселено.

— Вещица! Облечи се и излез през вратата. — Наведе се и събра дрехите ѝ. — Дръж!

Дрехите полетяха към нея: блуза, пола за езда, чорапи, ботушки. Габриел ги улавяше с инстинктивна точност още във въздуха и Натаниъл се наслаждаваше на гъвкавата игра на голото ѝ тяло, което се сгъваше и разгъваше. Отново си спомни Хелън и поиска да отвърне поглед, докато Габриел се обличаше и закопчаваше блузата си, но не можа. Очите му бяха широко отворени и я зяпаха, сякаш някой беше сложил клечки между миглите му.

За негово облекчение Габриел не направи опит да остане по-дълго, след като се облече. Не му напомни с нищо за любовта и нежността на нощта, даже не го целуна за довиждане, когато се запъти към вратата.

— Спете добре, лорд Прайд. Обещавам, че няма да ви попреча да закусите спокойно.

Когато затвори вратата зад гърба си, в смеха ѝ звънна старата подигравка.

С бързина, която граничеше с отчаяние, Натаниъл започна да се облича. След това нахвърля малко го си вещи в пътната чанта и хукна към изхода, където то чакаше каретата.

На път към стаята си Габриел срещна млада прислужница, която мъкнеше кофа с въглища. Пожела ѝ весело добро утро, но момичето само погледна изумено високата дама в облекло за езда, която бе станала толкова рано.

Габриел вдигна рамене и продължи по коридора. Момичето явно заемаше ниско положение сред домашните прислужници и не знаеше имената на гостите. Но даже да беше склонна към клюкарстване, това нямаше значение. Никой от слугите не можеше да отгатне в чие легло беше прекарала нощта контеса Дьо Босер.

Тя се прибра в стаята си без повече нежелани срещи. Грижливо оправеното легло доказваше къде не е прекарана нощта. Вниманието ѝ бе привлечено от лист хартия върху бялата, недокосната възглавница. Вдигна го и веднага позна разкращения, детински почерк на Джорджи:

Къде си, Габи? Или трябва да отгатна? Не, по-добре не. Искам да те предупредя: Саймън каза, че лорд Прайд е поръчал каретата за пет сутринта! Очевидно смята, че работите му тук са уредени. Няма да изчака дори закуската, веднага ще си замине. Това е ужасно неучтиво. Габи, и просто не мога да разбера какво толкова намираш у него. От друга страна, ти не ми дължиш никакви обяснения за личния си вкус, скъпа приятелко. Не знам дали си осведомена за плановете му, затова реших да те предупредя... Сладки сънища!

Габриел смачка писмото в шепата си и се втурна към прозореца. Небето навън бързо изсветляваше. Натаниъл не ѝ каза, че смята да си замине. Дали въпреки това щеше да го направи? Нима след случилото се между тях щеше просто да стане и да замине без дума за обяснение или поне за сбогом — сякаш прекрасните часове на страст и любов не се бяха случили?

Тя си припомни тъмните сенки, които се гонеха по лицето му, малко преди да се разделят. Очите му отново бяха станали кафяви

камъни. Тогава осъзна, че той беше в състояние да прегази всяко бегло еротично преживяване и да отmine, без да хвърли дори поглед назад.

Но тя не можеше да допусне това! Сближаването ѝ с Натаниъл Прайд трябваше да се задълбочи. Не можеше да се задоволи с една страстна нощ. Все още беше далече от целта да бъде приета в тайните служби... камо ли пък да отмъсти за смъртта на Гийом.

Габриел отвори решително гардероба и нахвърля в една чанта най-необходимите неща — костюм за езда, чисто бельо, няколкодневни рокли. Нямаше нужда от вечерни рокли, нито от ковчето със скъпоценности и без това не можеше да ги носи. Първо трябваше да узнае накъде е потеглил Натаниъл. Сложи четката за коса и праха за зъби най-отгоре в чантата, уви се в наметка от тъмно кадифе с качулка, скри във вътрешния ѝ джоб пистолет с дръжка от слонова кост и черна полумаска, нахлузи ръкавиците си и посегна към камшика за езда и към чантата.

— О, по дяволите! — Не можеше да тръгне, без да уведоми Джорджи.

Смъкна ръкавиците, намери в чекмеджето на писалището лист хартия и перо и надраска няколко думи. Братовчедка ѝ щеше да разбере и да ѝ изпрати останалия багаж, следя като стане ясно къде я е отвело пътуването.

Тя сгъна грижливо писмото и хукна по коридора. Спря пред стаята на Джорджи, наведе се и безшумно пхна листа под вратата. Камериерката щеше да го види много скоро, щом дойдеше да събуди господарката си.

Габриел слезе на бегом по стълбата и излезе през предната врата, която за нейно учудване бе отворена. Вероятно лорд Прайд — Бог да убие студените му очи! — не беше губил време с тръгването си. Тя се запъти с големи крачки към оборите, прихванала тежката наметка, за да не се удря в глезените ѝ. Щеше да вземе един от конете на Саймън, но той нямаше да ѝ се сърди.

Когато наближи, момчето, което метеше двора, се изправи и се поклони.

— Оседлай ми Мейджър — нареди бързо тя. — Знаеш ли в каква посока тръгна лорд Прайд?

— За съжаление не, милейди — отговори ратайчето и отново се поклони, — но мисля, че Берт знае. — То хукна към главната сграда,

откъдето след минута излезе главният коняр.

— Мейджър има оток на коляното, милейди, затова е по-добре да вземете Тъндър — каза той, когато отиде при Габриел. Знаеше, че конете на лорд Ванбруг са по всяко време на разположение на графинята, и не се притесняваше. Освен това я познаваше от детството ѝ и отдавна бе престанал да се учудва на необичайните ѝ постъпки. Габриел открай време обичаше да излиза сутрин на езда с мъжко седло.

— Може би ще се наложи да го задържа няколко дни, Берт. Сигурен ли сте, че лорд Ванбруг няма да го поиска за себе си?

— Мисля, че няма, милейди. Негово благородие ще иска да изпробва новия скопен жребец.

Габриел кимна доволно.

— Знаете ли в каква посока потегли каретата на лорд Прайд? Имам важна вест за него.

— Кочияшът каза, че отиват в Хемпшир, милейди. Там Негово благородие има имение. Доколкото разбрах, ще минат по пътя за Кроули.

Габриел си представи какво я очакваше и се намръщи.

— Кога тръгнаха?

— Преди половин час, мадам. Каретата беше готова в пет, но Негово благородие слезе едва в пет и половина.

— Разбирам.

Ратайчето изведе в двора оседлания Тъндър и Берт помогна на Габриел да го възседне. Тя се настани удобно на седлото и изчака конярят да нагласи стремената и да върже чантата ѝ отзад. Дори да намираше нещо необичайно в прибързаното тръгване на графинята, без придружител и странно облечена, главният коняр не реагира по никакъв начин. Държеше се така, сякаш това беше една от многото самотни утринни разходки, която щеше да трае само до закуска.

Габриел излезе от двора и препусна по дългата входна алея към пътя за Кроули, който се намираше от лявата ѝ страна. Можеше да мине направо през полята и след около шест километра да излезе отново на пътя. Точно там започваше тополовата горичка, а тя беше много полезна за онова, което бе намислила. Ако пуснеше Тъндър в галоп през полето, без усилие щеше да настигне доста по-бавната карета.

На устните ѝ заигра дяволита усмивка. Лесно ѝ беше да си представи изненадата на лорд Прайд. Несъмнено, той щеше да се ядоса ужасно, но ако го беше разбрала правилно — а след страстната нощ, която бяха прекарали заедно, със сигурност го разбираше правилно, — той щеше да бъде неустойимо привлечен от необичайния ѝ начин на сближаване.

ПЕТА ГЛАВА

Натаниъл се отпусна на кожената седалка в леката карета и скръсти ръце под гърдите си. Изразът на лицето му беше още позатворен от обикновено. Нещо в това прибързано, макар и планирано отпътуване му беше неприятно. Приличаше му на бягство — бягство от омагьосващата изкусителка.

При спомена за нея тялото му започваше да вибрира. Ароматът ѝ все още лепнеше по кожата му, вкусът ѝ беше на езика му, а гърленият, необуздан смях отекваше в ушите му. Коя беше тя? Каква беше? С изключение на онова, което му бе разказал Саймън, той не знаеше нищо за Габриел дьо Босер. Познаваше само сладката близост и дълбоката интимност на прекрасното ѝ тяло.

Как беше възможно това? Как беше възможно да познава еротичните тайни на тялото ѝ и да не знае нищо за личността, духа, мотивите, страховете и надеждите на любовницата си?

Смръщил чело, той се опита да събере в едно цяло малкото факти, които знаеше за нея. Ала картината, която се получи, не беше никак ясна. Габриел беше вдовица, според Саймън тъгуваща вдовица, отчаяно търсеща смислено занимание, за да отклони мислите си от тъгата. Обаче жената в леглото му не беше показала дори следа от въздържанието, което можеше да се очаква от тъгуваща вдовица. От друга страна обаче, той също не се беше проявил като опечален вдовец. Неговата болка и разкаяние бяха заседнали толкова дълбоко, че ги усещаше като част от себе си. Въпреки това не го спряха... не попречиха на чувствените ексцеси през нощта.

Габриел беше безумно смела и безогледна, а според разказите на Майлс и Саймън е била такава още като дете. Тя следваше импулсите си и правеше само онова, което иска. Катереше се по диви лози, яздеше като дявол. Но защо? Какво я бе направило такава, каквато беше днес?

Уморен, той потърка очи и си каза, че няма смисъл от подобна мисловна акробатика. Всичко бе свършило. Вече не го интересуваше

каква е тя и защо е такава. Вече не искаше да има нищо общо с нея. Саймън щеше да ѝ обясни, че приятелят му никога няма да промени мнението си и да включи жена в мрежата от агенти. Най-добре тя да си потърси друго занимание... и друг любовник.

Такава жена не можеше да остане дълго без любовник.

При тази мисъл изпита чувството, че е захапал лимон. Устата му запари, издаде устни напред, набърчи нос, бръчките на челото му станаха по-дълбоки. Крайно неприятна мисъл. Ала времето и разстоянието щяха да направят своето. Острите ръбове на спомена щяха да се загладят и възбуждащите образи на чувствените радости, които бяха преживели заедно, щяха да избледнеят с времето.

Натаниъл рязко измени посоката на размишленията си. Трябваше да се обърне към други, много по-важни неща.

Джейк. Трябваше да вземе решение за съдбата на сина си. Беше време да уволни гувернантката и да ангажира на нейно място домашен учител. След две години момчето щеше да отиде в Хароу и трябваше да се подготви добре. Детството, прекарано в обществото на снизходителни бавачки и гувернантки, нямаше да го подготви за суровите условия в училището. А Джейк беше твърде плах и страхлив за своята възраст. Боеше се от всеки кон по-голям от шотландско пони. Не понасяше да гледа как чистят риба или да види зайче в капан. При най-малкия укор затреперваше с цялото си тяло.

И избягваше да общува с баща си.

Защо? Натаниъл се уви в палтото си и вдигна яката, за да се опази от зимния студ. Защо Джейк винаги гледаше баща си с големи, страхливи очи? Защо почти никога не отговаряше свързано на въпросите му, зададени предпазливо и учтиво? Защо гласът му беше само треперещ шепот, когато разговаряше със собствения си баща?

Момчето беше свикнало да се крие зад женски поли — Натаниъл всеки път стигаше до този извод. Друго обяснение не можеше да има. Да, вярно, понякога той се отнасяше зле с малкия, веднъж или два пъти му се скара, нареди Джейк да идва при него в библиотеката преди вечеря, редовно проверяваше напредъка му в учението — но никога не беше направил нещо, с което да предизвика страха на сина си.

За съжаление обаче не беше направил и нищо, за да заслужи любовта му.

Натаниъл побърза да отхвърли тази мисъл. Това нямаше никакво значение. Самият той не беше обичал баща си. В действителност Джилбърт, шестият лорд Прайд, беше студен, недостъпен човек, който управляваше дома и единствения си син с ледена строгост. Натаниъл имаше всички основания да се страхува от него, много повече, отколкото Джейк. Синът дължеше на баща си уважение. Любовта не беше подходящо чувство между баща и син. С дъщерите беше друго. Те не носеха такава отговорност, затова ги възпитаваха с повече емоции. В действителност нежността ги подготвяше за бъдещата им роля на съпруги и майки. Майките глезеха децата си, все едно момичета или момчета, с еднаква любов и нежност, и това беше достатъчно. Между бащата и сина трябваше да има разстояние, а нежността пречеше за запазването му. Обаче Джейк нямаше майка...

Натаниъл изруга полугласно. Винаги беше едно и също. Затвори очи и се опита да заспи. След такава нощ имаше спешна нужда от сън. Не му се вярваше, че Габриел е жена, която обича нежността и мекотата. От друга страна обаче, тя бе загубила родителите си по време на кървавия терор във Франция, жесток като испанската инквизиция...

— Парите или живота, лорд Прайд!

Гласът, изпълнен със смях и подигравка, беше твърде добре познат. Радостта от новата среща го прониза като пламтяща светкавица. Погледът му се плъзна жадно по високата, стройна фигура на гърба на кафявия жребец. Тя стискаше в ръка пистолет, дулото му сочеше кочияша. Прекрасната коса беше скрита под черна качулка, а лицето — под черна полумаска.

— Какво, по дяволите... — изрева лорд Прайд, стреснат от дрямката си. Ала оръжието, което незнайно как се бе озовало в ръката му, не потрепери, погледът му също остана твърд. — Веднага махнете този проклет пистолет!

— О, бъдете сигурен, че няма да дам изстрел по невнимание — засмя се пренебрежително тя. — В това отношение няма от какво да се страхувате, сър.

— Приберете пистолета! — За секунда искрящите от гняв кафяви очи задържаха спокойния поглед на черните, сякаш той искаше само със силата на погледа си да я принуди да му се подчини. Пръстът му остана на спусъка.

Дали щеше да го натисне? Габриел се улови, че обмисля тази възможност със странна вътрешна дистанция. Той бе казал, че не обича игрички, и тя нямаше основания да се съмнява в твърдението му. В момента изражението му със сигурност не беше на човек, склонен към шеги.

С бърз и, както се надяваше, небрежен жест тя пъкна пистолета в колана на бричовете си и отново вдигна рамене.

— Моля за прошка, милорд, но какво, по дяволите, става? — Кочияшът се наведе от капрата, за да види господаря си. — Нападение ли с това или не? Нали знаете, че винаги нося пушка? — И за доказателство размаха грозната си двуцевка.

— О, разбира се, че е нападение — отговори сухо Натаниъл. — Но няма да имаме нужда от твоята двуцевка, Харкин.

Той остави пистолета си на седалката и отвори вратичката на каретата. Ритна с крак шарнира, който държеше стълбичката и сръчно стъпи на горното стъпало. Така застана на същата височина с шията на кафявия жребец.

Преди да осъзнае какво щеше да последва, Габриел бе смъкната от седлото като чувал с картофи и бе хвърлена във вътрешността на каретата.

— Подайте ми чантата и вържете коня отзад — нареди Натаниъл на кочияша. — А после продължете пътя си. След един час трябва да сме в Хоршъм, за да сменим конете.

Той изчака Харкин да отвърже чантата от седлото на Тъндър и да му я подаде. Кочияшът беше свикнал да изпълнява незабавно нарежданията му, без да задава въпроси. Лорд Прайд изискваше от слугите си дискретност и буден ум, но им плащаше добре. Щом бе решил да вземе в каретата си необикновената нападателка, значи имаше своите основания и Харкин не биваше да любопитства.

Натаниъл хвърли чантата на отсрещната седалка, затвори енергично вратичката и се обърна към Габриел, която междувреме се бе разположила удобно на меката тапицерна и дишаше дълбоко.

— Свалете тази смешна маска — заповяда той. — Омръзнаха ми глупавите ви игрички, Габриел.

Наистина изглеждаше гневен. Не, гневен е меко казано, реши Габриел, но поне очите му вече не приличаха на кафяви камъни на дъното на езеро. Те я измерваха с жив, дори страстен поглед, макар че

това не беше точно страстта, която тя предпочиташе. Е, не биваше да прекалява с дързостите. Все пак се движеше по тънък лед и всичко, което не беше пълно отстъпление, трябваше да се приема като положителен знак.

Тя смъкна послушно дебелия качулка и развърза шнуровете на маската.

— Защо не искаш да продължим играта, Натаниъл? Едно страстно интермецо без обещания... нима може да ни навреди... на нас или на някой друг? — Тя приглади разрошената си коса и облегна глава на тапицерията, докато го измерваше с изпитателен поглед.

Натаниъл поклати глава. Странно, но не му хрумваше нито една логична причина да каже не. Погледна я и видя поканата, обещанието в очите ѝ, спомни си как беше изпълнила обещанието си снощи и му стана горещо. Тя не беше жена, която можеше да се оценява с обичайните критерии — значи трябваше да се отнася към нея по друг начин.

— От какво те е страх? — попита тя, наведе се и нежно докосна коляното му.

Прониза го желание.

— Не и от теб — отвърна глухо той.

— Много добре. — Тя се усмихна и отново се облегна назад. — Знаеш ли, умирам от глад. Трябва ли да чакаме чак до Хоршъм, преди да закусим?

Натаниъл присви очи.

— Ти си бандитка, Габриел дьо Босер — изрече натъртено той. Седна насреща ѝ и се заслуша във виковете на кочияша и плющенето на камшика.

Габриел реши да приеме сравнението като комплимент и му се усмихна с обичайната си крива усмивка.

Той се наведе, хвана я за наметката и я придърпа към себе си.

— Нямам никакво намерение да закусвам с бандитка. — Устата му завладя нейната в корава целувка. Отвори наметката и я свали от раменете ѝ. Ръцете му обхванаха пълните гърди под бялата ленена риза и зърната им моментално щръкнаха.

— Безсрамна, похотлива бандитка — пошепна той. — Веднага свали проклетите мъжки дрехи!

— О, но тук е много студено — възрази тя с коварна усмивка.

— Така ти се пада. — Той се облегна назад и скръсти ръце под гърдите. — Няма да се покажа пред хората с такова безсрамно същество. Ако искаш закуска, първо трябва да свалиш мъжките дрехи.

— О! Е, добре, щом трябва... — отвърна сладко тя, разкопча ризата си и я измъкна от колана на панталона.

Натаниъл се пресегна и с бързо движение ѝ взе пистолета.

— Това вече няма да ти е нужно. — Огледа оръжието с поглед на познавач и се намръщи. То не беше играчка, въпреки че беше малко и с фин обков от слонова кост. Провери дали е заредено и се обърна сърдито към нея: — Защо носиш готов за стрелба пистолет?

— Човек никога не знае дали няма да му потрѣбва — отвърна Габриел, смъкна панталона си до хълбоците и се надигна, за да го изуе. Пълните ѝ гърди се залюляха примамливо. Останала съвсем гола, тя се настани удобно на седалката на друсацията се карета и тъмночервената коса се разпиля на разкошни къдрици по раменете ѝ. Дългите ѝ крака се опряха в неговите.

Даже монах не би устоял на прелестите ѝ, каза си мрачно Натаниъл и протегна ръце. Привлече я между коленете си и се наслади на допира на топлата кожа. Тази жена беше гореща като печка въпреки зимното утро и неотоплената карета.

— Пак ли искаш да ти се подчиня? — попита сладко тя и вдигна високо изписаните си вежди. — При тези обстоятелства това е още по-голямо предизвикателство.

— Никога не съм се страхувал от предизвикателствата — отвърна Натаниъл и отвори панталона си. А и вече знам отлично какво е твоето отношение към тях.

Твърдият, пулсиращ член щръкна между бедрата ѝ. Габриел се усмихна и попипа главичката, после се подчини на натиска на ръцете му, отпусна се в скута му и го пое дълбоко в себе си.

— О... — пошепна задавено тя. — Защо те чувствам толкова добре и ми е толкова хубаво?

— И с мен е същото — отвърна глухо той и затвори очи.

Каретата пропадна в една дупка на пътя и Натаниъл здраво заби пръсти в твърдата плът на хълбоците ѝ. Друсането на каретата постепенно се сля с ритъма на телата им. Габриел се движеше стремително върху него, извиваше се и стенеше, а той непрекъснато повдигаше хълбоците си, за да навлезе още по-дълбоко в нея.

— Четох някъде, че казаците се любели с жените си върху галопиращи коне — пошепна Габриел и нежно плъзна устни по неговите. — Може би някой път ще изпробваме и това...

Натаниъл простена задавено.

— Как мислиш, колко ще издържа на това темпо, жено?

— До края на вечността — отговори гърлено тя.

— Твоята вяра в мен е трогателна. — Той се засмя и я обгърна още по-здраво, за да я предпази от друсането на каретата. Усети силните тръпки в утробата ѝ и разбра, че върхът приближава. Това го изпълни с ново блаженство.

Габриел пое шумно въздух, главата ѝ падна назад и разкри съвършената ѝ бяла шия. Натаниъл се заби дълбоко в нея и я притисна силно към себе си, когато плътта ѝ се стегна около неговата. Тя политна към него с блажена въздишка, опря чело в косата му и той я държа нежно, докато самият той достигна върха на удоволствието. В тялото му се разпространи усещане на пълно доволство и той се отпусна назад, докато каретата продължаваше да трополи по неравния път.

— Божичко, мисля, че минаваме през някакво село! — изписка тихо Габриел, когато случайно хвърли поглед към прозореца. — Мислиш ли, че някой може да ни види?

— Сега остава да ми кажеш, че те е грижа какво ще си помислят хората! — Натаниъл се засмя безгрижно и тя го погледна учудено. Самият той не помнеше кога за последен път се е смял така свободно, с такава снизходителност към ближния. В този миг му стана ясно, че истинската изкусителна сила на Габриел дьо Босер беше тъкмо в способността ѝ да събуди в него това чувство.

— Слез от мен, коварно същество. — Той я вдигна от скута си и я сложи на отсрещната седалка. Отново впи поглед в нея и пое дълбоко в себе си зашеметяващите голи крайници, великолепно безсрамие, с което се изтягаше на седалката, безредието от тъмnochервени къдрици, пламтящите устни и тъмните очи, замъглени от чувствено удовлетворение.

— За бога, облечи си нещо — нареди дрезгаво той. Ще настинеш.

— И по чия вина? — Тя го огледа през полуспуснатите си мигли, без да направи опит да посегне към вещите си.

Натаниъл грабна чантата ѝ и я отвори.

— Надявам се, не си чак толкова безсрамна да твърдиш, че имам някакво влияние върху постъпките ти.

— Все пак ти даваш повод за тези постъпки — отвърна лениво тя. — Лошото е, че не мога да ти устоя. Мисля, че костюмът ми за езда е най-отгоре.

Натаниъл вдигна поглед и челото му се набръчка.

— Чувството е взаимно. Сложила ли си в чантата и бельо или някога не носиш такива неща?

— Е, понякога нося — засмя се безгрижно тя. — Но снощи реших, че няма смисъл, а тази сутрин трябваше да те догоня и не ми остана много време да си събера багажа.

В гласа ѝ прозвуча лек укор.

Натаниъл извади от чантата копринена риза и дълги долни гащи от батиста и дантела.

— Облечи това. — Подаде ѝ бельото и добави с известно смущение: — Мислех, че достатъчно съм се поддал на изкушението. Може би трябваше да ти кажа...

— Бягството не е постъпка на джентълмен... но нека не говорим повече за това — прекъсна го Габриел, когато главата ѝ се появи от отвора на ризата.

— Възможно е. — Натаниъл се наведе към нея и завърза връзките на ризата. — Но ти ми даде ясно да разбере, че сама си отговорна за делата си. Сметнах, че не е нужно да те осведомя за плановете си. Те бяха готови много преди ти да паднеш в прегръдките ми.

Габриел взе долните гащи и бързо ги обу.

— Е, и? Нима реши да промениш плановете си? — Беше ред на копринените чорапи и той ѝ ги подаде внимателно.

Натаниъл вдигна десния ѝ крак и стегна чорапа с ластика, обшит с дантели, после постъпи по същия начин и с левия крак. Пръстите му се плъзнаха по прасците ѝ и спряха за момент върху меката кожа от вътрешната страна на бедрата.

— Май така ще стане — отбеляза кратко той и ѝ подаде блуза и полата от костюма за езда.

— Много добре — промърмори Габриел доволно. Закопча блузата си, напъха я в полата и стегна колана. — Ще си поиграем на

любов... Кратко интермецо. Без обещания, без задължения.

— А какво ще си помислят хората за теб?

Габриел облече жакетчето на костюма.

— Джорджи знае. Тя е единствената, която трябва да знае. Няма да ме укори, защото не е сухарка. Аз не съм невинна девственица, лорд Прайд. Сама определям живота си.

— Не го оспорвам — отвърна Натаниъл. — Моите съседни обаче ще се ужасят, че съм довел със себе си жена и съм я настанил в лома си.

Габриел изкриви уста.

— Досега вярвах, че изобщо не ви е грижа какво мислят съседите ви, милорд. Що се отнася до мен, не искам да ги знам. Те не ме познават и няма да имат възможност да ме опознаят.

Това беше вярно. След смъртта на Хелън Натаниъл беше прекъснал връзките със съседите си от Хемпшир. Не окуражаваше посетителите, самият той също не правеше визити. Вече му се носеше слава на безнадежден отшелник. Естествено, щеше да има клюки, но това не го притесняваше.

Ами Джейк? Вярно, момчето беше твърде малко, за да разбере клюките, и не разбираше нищо от отношенията между мъжете и жените. Надали щеше да се замисли за странната гостенка на баща му. А и без това прекарваше повечето си време в детската и учебната стая.

— Какво ще ми кажеш за сина си? — попита Габриел в настъпилата тишина. Сякаш беше прочела мислите му.

— Какво знаеш за Джейк? — попита остро Натаниъл.

Тя вдигна рамене.

— Всъщност нищо. Майлс го спомена веднъж бегло...

— А разказа ли ти за Хелън? — Тонът му беше все така остър.

— Само, че е починала. — Тя реши да не казва какво й беше говорил Майлс за мъката и болката му, камо ли пък за трудностите със сина му. В крайна сметка това не беше нейна работа. — Спомена го между другото. Аз не проявих интерес, не проявявам и сега. Едно страстно интермецо не бива да бъде обременявано от миналото и не е необходимо да има връзка с бъдещето, не мислиш ли?

— Ти си необикновена жена. — Натаниъл я погледна замислено. — У теб няма нищо от ранимостта на женския пол.

„Какво знаеш ти за мен? Нямах представа, че видях майка си на път към гилотината, сама сред ревящото множество. Колко ранимост може да остане в сърцето на едно осемгодишно момиченце след такова преживяване? Онова, което все пак остана, се заличи завинаги от душата ми, когато Гийом умря в ръцете ми.“

Тя извърна рязко глава, за да прикрие болката и безумния гняв в очите си, ала продължи разговора, сякаш нищо не се бе случило.

— Това е още една причина да обмислите отново дали да ме вземете на работа, господин главен агент — отбеляза спокойно тя. — Нали повдигате възражения тъкмо срещу ранимостта на жените.

— За това ли говорим сега? — Гласът му изведнъж стана студен и трезв. Очевидно бе заподозрял манипулация.

Габриел поклати глава.

— Не. — Думата бе изречена с такава убеденост, че тя изведнъж разбра: част от нея казваше истината. Прелъстяването беше поело по свой път и тя също бе станала жертва на плана си за отмъщение, не само Натаниъл.

Габриел се облегна удобно на тапицерията и го огледа с присвити очи.

— Виж, аз съм изненадана от развитието на нещата не по-малко от теб. Но това не означава, че ще се откажа от опитите си да те убедя.

Изражението на Натаниъл остана неразгадаемо. Този мъж умееше да крие мислите си. Умният знае кога е дошъл часът да се откаже от предразсъдъците си, каза си вразумително Габриел. Тя имаше кураж, остър ум и дързост — все качества, необходими за един шпионин, само дето беше жена. Дълги години беше търсил човек, който да се движи в близките до Наполеон кръгове. Може би тази жена беше перфектното решение.

Но дали беше искрена? Беше успяла да убеди Саймън, но Натаниъл се доверяваше само на собствената си преценка, когато трябваше да заложи на карта живота на много хора. Може би тя беше част от заговор. Контактите ѝ във Франция бяха също така широки, както в Англия. Тя беше колкото англичанка, толкова и францужойка, а изкушението и предателството бяха най-старите трикове в техния занаят.

Ако беше искрена, той щеше да приеме подаръка — само един глупак би го отхвърлил. В Беърли Мейнър щеше да има предостатъчно

време, за да я подложи на изпитание и да разбере дали наистина можеше да ѝ се довери.

Постепенно лицето му се разведри и в погледа му светна веселие.

— Вашата убедителност е плашеща, мадам. Вече виждам, че ще ми струва доста усилия да ѝ се противопоставя.

— Обзалагам се на каквото искаш, че няма да успееш — отвърна дръзко тя.

— Облог ли искате? Добре. На какво ще се обзаложим?

— О... — Тя се замисли сериозно. — Да кажем, че в края на втората седмица загубилият ще изпълнява в продължение на двадесет и четири часа всяко желание на победителя.

Натаниъл кимна също така сериозно.

— Мисля, че залогът си струва.

— Може да ти се доще да загубиш — пошепна тя с похотлива усмивка, която ускори ударите на сърцето му. Заля го гореща вълна.

— Значи се разбрахме, безсрамна бандитке?

Габриел се поклони в знак на съгласие. В този миг каретата влезе в двора на странноприемницата „Черния петел“ в Хоршъм.

ШЕСТА ГЛАВА

Джейк седеше на най-долното стъпало на каменната стълба, която водеше към входната врата на Беърли Мейнър, и рисуваше нещо с пръчка в чакъла под краката си. Постепенно се очерта четириъгълна къща с големи прозорци. Момченцето се намръщи и огледа творението си.

Утринното слънце позлатяваше светлорусите му коси. Той се огледа и прехапа устни. Беше нежно дете, което все още не беше излязло напълно от бебешката възраст — показваха го кръглото личице и трапчинките на лактите му.

Когато колелата на каретата заскърцаха по чакъла, Джейк вдигна глава. Иззад ъгъла се показва каретата на баща му и се насочи към входа. Джейк захвърли пръчката и се изправи бавно. Изтупа внимателно панталонките си и в големите кафяви очи, светна бдителност. Остана на мястото си, скръстил ръце зад гърба, и изчака каретата да спре и вратичката да се отвори.

Проследи как баща му спусна стълбичката и гъвкаво скочи на земята. Той протегна ръце и за смайване на Джейк от каретата слезе жена.

Баща му често приемаше посетители, но никога не им представяше сина си. Те пристигаха обикновено нощем, заминаваха си пак по тъмно и прекарваха цялото си време с баща му в библиотеката. Джейк познаваше само кръстника си, Майлс Бенет, но той не ги посещаваше много често. Тази дама беше първата, която идваше в Беърли Мейнър.

Жената застана под слънчевата светлина и с усмивка вдигна поглед към обрулената от времето фасада на къщата, построена в стил „Кралица Ан“. Не носеше шапка, косата ѝ беше небрежно хваната на опашка на тила.

Натаниъл видя сина си и на челото му веднага се появиха бръчки. В същото време лицето му възприе строгото изражение, до болка познато на момченцето. Джейк усети как го присви корем. Всеки

път се надяваше на нещо друго, макар да не беше в състояние да облече желанието си в думи. Но първата среща с баща му беше винаги една и съща.

— Джейк. — Натаниъл застана пред сина си и му подаде ръка за поздрав. Момчето я стисна с безизразно лице. — Защо не си в учебната стая? — Бащата пусна ръката на сина си и бръчките на челото му станаха по-дълбоки.

— Днес е неделя, сър. В неделя нямам уроци. — Гласчето на Джейк прозвуча колебливо, сякаш се питаше дали пък нещата не са се променили и са забравили да му кажат.

Натаниъл погледна сина си и си припомни неделите на собственото си детство. Тогава се чувстваше свободен и използваше всяка открадната минута, за да обикаля оборите или да лови риба в реката. Обичаше също да се катери по големия дъб в началото на парка. Или да...

— Добър ден, Джейк, как си? — Дамата се приближи с усмивка. — Видях, че рисуваше в пясъка. Някога и аз обичах да правя това. — Тя се наведе и огледа критично рисунката му. — Винаги рисувах по два комина на къщите си, от двете страни на покрива. Позволяваш ли? — Тя вдигна пръчката му от земята и с енергичен замах нарисова още един комин, докато Натаниъл я гледеше мълчаливо, а очите на Джейк се разшириха от изненада.

Момчето реши, че тя е най-красивата жена на света: блестящи очи, позлатена от слънцето червена коса, бяла, почти прозрачна кожа. Той обичаше силно Прими, своята гувернантка, и търпеше нежностите на бавачката си, която му вдъхваше чувство на уют и топлина, макар че майчинската ѝ загриженост често му досаждаше, но не гледаше на двете като на жени. Спътницата на баща му беше различна от всички дами, които беше виждал досега. В къщата живееше и икономката мисис Бейли, но тя по нищо не се отличаваше от Прими и бавачката. Мисис Адисън, съпругата на викария, приличаше повече на дама, но не беше като тази тук. Мисис Адисън се полюляваше в такт с проповедта на мъжа си, виреше нос във въздуха, освен това имаше грозна остра брадичка.

— Забрави ли добрите маниери, Джейк? — попита строго баща му. — Поклони се на контеса Дьо Босер.

Джейк примигна и се подчини.

— О, трябва да ме наричаш Габи — засмя се Габриел и топлата ѝ ръка улови неговата. — Така правят всичките ми английски приятели.

— Върви в учебната стая, момче — нареди Натаниъл. — Може да е неделя, но аз съм сигурен, че не си си написал домашните.

— А сигурно те чакат и други полезни занимания — промърмори подигравателно Габриел, когато момчето се обърна и с видима неохота започна да изчаква стълбите.

— Не е прилично да те нарича Габи — рече Натаниъл и в гласа му имаше недвусмислен укор. — Това означава липса на респект.

— Глупости! — възрази енергично тя, изчака, докато детето се отдалечи достатъчно, и се обърна сърдито към него: — Да не мислиш, че ще може да произнесе правилно фамилното ми име? То му е абсолютно чуждо.

— Първо, Джейк вече не е бебе. И второ, напълно достатъчно ще е да те нарича „мадам“, а тази дума няма да го затрудни особено.

Тя се намръщи още повече.

— Щом има моето позволение, не виждам защо трябва да възразяваш. Обръщението в никакъв случай не означава липса на респект.

— Подобно обръщение е прекалено интимно. — В гласа на Натаниъл звънна гняв. — Ти сама каза, че така те наричат приятелите ти. Едно шестгодишно дете не може да се причисли към тази категория.

— Аз много се надявам, че ще ми стане приятел — настоя натъртено тя.

— Ако всичките ти английски приятели те наричат Габи, а аз не, какво съм аз за теб? — Без да знае защо, Натаниъл се почувства обиден. Трябваше да ѝ даде урок.

— Каквото искаш. — Тя затрепка с ресници срещу слънчевите лъчи и устните ѝ се изкривиха в дяволита подкана. — Любовниците имат по-специални отношения помежду си, те не са просто приятели, не намираш ли?

— Да, може би — отговори тихо той и погледна дълбоко в очите ѝ. — Но отношенията им включват и приятелството, не смяташ ли и ти така?

— Би било желателно — отговори спокойно тя. „Но не и в нашия случай. Не и с човека, виновен за смъртта на Гийом.“

Нищо в израза на лицето ѝ не издаде за какво мислеше в момента. Годините, през които беше обичала Гийом тайно, я бяха научили да крие майсторски истинските си чувства пред враждебния свят.

Тя разтърси буйно глава и продължи:

— Моля те, нека не се караме за нещо толкова незначително като начина, по който Джейк може да се обръща към мен. Тук съм само за малко, нали? Щом „Габи“ толкова не ти харесва, кажи му да ме нарича „мадам“. На мен ще ми е неприятно, но... — Тя вдигна рамене. — Момчето е твой син.

— Права си, наистина не е толкова важно. — Натаниъл се изненада много от думите си. — Сигурно почти няма да го виждаш.

— И защо не?

— Защото мястото му е в детската и в учебната стая. Щом намеря подходящ учител, ще бъде твърде зает, за да се мотае навън и да рисува с пръчки в пясъка. Хайде да влезем.

Той взе ръката ѝ и я поведе по стълбата към отворената входна врата, където ги очакваше икономката.

Габриел не каза нищо за това сухо, безкомпромисно обяснение. Този въпрос не я засягаше, но сега ѝ стана ясно, че Майлс не е преувеличил. Отношенията между Натаниъл и малкия му син бяха напълно лишени от сърдечност.

Мисис Бейли положи всички усилия да скрие смайването си, когато лорд Прайд представи гостенката си и заяви, че графинята ще остане поне две седмици и трябва да бъде настанена в кралския апартамент до неговия.

Възрастната жена огледа скритом френската графиня и не откри нищо във външността и поведението ѝ, което да я определи като паднала жена. Само дето не носеше шапка. Гостенката на господаря беше общителна, но се държеше като истинска дама и не показваше и най-малки признаци на смушение или непознаване на правилата в едно аристократично домакинство. Реагира със спокойна естественост на поздравите на персонала. И въпреки френското си име говореше безупречен английски, без следа от акцент.

Присъствието на сама жена в дома на самотен джентълмен допускаше само едно заключение, но мисис Бейли веднага усети, че всяка проява на дързост и всяко своеволие от страна на слугите ще

бъдат посрещнати достойно от графинята. Тази жена несъмнено беше дама. А негово благородие със сигурност щеше да накаже жестоко всеки, който се осмелеше да говори зад гърба на гостенката му.

— Ако милейди желае да ме последва, ще ви отведе в стаите ви. Мисис Бейли се усмихна дружелюбно, но с уважение. — Бъртрам ще качи багажа ви.

— Благодаря, мисис Бейли.

Габриел последва икономката на горния етаж, като се усмихваше скрито при мисълта, че оскъдното съдържание на пътната ѝ чанта ще даде още храна за приказки сред прислугата. Но Джорджи скоро щеше да узнае къде се намира приятелката ѝ и да ѝ изпрати багажа.

Натаниъл отиде в библиотеката с намерението да прегледа писмата, които се бяха натрупали през отсъствието му. Смяташе след това да повика управителя на имението и да се осведоми как вървят нещата. После щеше да разпита гувернантката на Джейк как напредва учението на момчето. Щеше да се наложи да обясни на мис Примър, че вече не се нуждае от услугите и, защото търси подходящ домашен учител. Дали синът му напредваше в ездата? Конярят Милнър щеше да го осведоми за всичко.

— Мисис Бейли каза, че ще те намеря тук. — Веселият глас на Габриел рязко прекъсна размишленията му и Натаниъл се обърна почти сърдито към вратата. — Моля за извинение — промълви тя, уплашена от изражението му. — Вероятно трябваше да почукам, но не помислих, че това е частният ти кабинет.

Цялата ми къща е моя частна сфера, помисли си Натаниъл с раздразнение, което не успя да овладее. Поне така беше след смъртта на Хелън. Не беше свикнал някой да му се изтърси неочаквано в стаята и да попречи на делата му. Какво, за бога, беше станало с нето, та се поддаде на безсрамните искания на Габриел дьо Босер? Имаше да урежда цял куп важни дела и нямаше нито време, нито желание да танцува но свирката на жената, която се бе вмъкната неканена в живота му.

— Велики боже — пошепна Габриел, когато разбра какво е предизвикателството ѝ. — Ти вече съжаляваш, че си ме поканил, нали?

— Не съм те поканил — отвърна хапливо той. — Ти сама се покани.

— Но ти се съгласи. — Тя затвори тихо вратата зад гърба си и направи няколко крачки към него. — Може би трябва да ти напомня защо се съгласи. Тази сутрин трябваше да бързаме. Страноприемницата не беше особено удобно място за сутрешни нежности, нали?

Усмихна се и очерта устните му с върха на показалеца си.

— Много ми се иска да разбера какво толкова намерих у вас, лорд Прайд, след като всеки миг се убеждавам, че сте непоносим мърморко. А ако продължаваш да мръщиш челото си, скъпи мой, ще станеш още по-грозен. Сега изглеждаш само кисел и злобен.

Натаниъл улови китката ѝ и попипа равномерно биещия пулс.

— Както виждам, решена сте да кажете цялата горчива истина, мадам.

— Понякога човек има нужда точно от това — отвърна тя и в гласа ѝ звънна сериозност.

— О, така ли? Е, мисля, че тогава и аз ще кажа истината. Вие сте безсрамна, коварна жена, Габриел дьо Босер, и аз не мога да разбера какъв дявол ме е подгонил, откакто се запознах с вас.

Тя наклони глава и обясни бавно:

— Мисля, че това се нарича страст.

Натаниъл се предаде. Устата му се изкриви в усмивка. Незнайно как, Габриел винаги успяваше да го развесели, да премахне лошото му настроение. Тя не се страхуваше от точката, когато той достигаше границите на търпението си. По-точно, предизвикваше го, за да разбере къде е тази граница. Загубен съм, помисли си той, като видя посланието в черните очи. Тя не е жена, която се задоволява с ежедневието. Винаги иска да се изкачи на следващия връх, да изследва дълбочината на следващата река, да прескочи най-високата ограда.

Вече знаеше, че такава жена означава само ядове. Но тя беше най-вълнуващата жена, която някога беше срещал, и той не можеше да ѝ устои. Неволно я оприличи с лавина и избухна в смях.

Във внезапен пристъп на страст той хвана китките ѝ с една ръка, вдигна ги над главата ѝ и притисна тялото ѝ към своето. Тя се засмя под устните му, дъхът ѝ се смеси с неговия, зъбите ѝ се впиха изкусително в долната му устна. Чувственото ухапване разпали кръвта му и го изпълни с диво желание. Освободи китките ѝ, хвана я за дупето и притисна долната част на тялото ѝ към коравата си, пулсираща плът.

Мушна коляно между бедрата ѝ и този груб жест издаваше неутолим глад.

— Велики боже! — пошепна той и шумно пое въздух, без да разхлаби коравата си хватка. — Имам чувството, че съм моряк, който от дванайсет месеца не е имал жена.

— А ти ми вдъхваш чувството, че съм някоя уличница от пристанищния квартал — изгука нежно тя. — Само тяло, никакъв разум... само желание, никакви мисли...

На вратата се почука. Натаниъл моментално се отдалечи от нея и ѝ обърна гръб. Габриел пристъпи към библиотеката и изчака почукалият да влезе.

— Лорд Прайд, исках да попитам дали желаете Джейк да дойде в библиотеката при вас, след като вечеря.

Натаниъл се покашля и се обърна към мис Примър с хладно, овладяно изражение (поне така се надяваше).

— Моля за извинение — смънка жената. — Не бях сигурна дали... след като имате посещение... — Тя се запъна и на лицето ѝ избиха червени петна. Не смееше да погледне към Габриел, която стоеше с гръб към вратата и разглеждаше книгите в библиотеката.

— Контеса дьо Босер няма да има нищо против, ако Джейк прекара половин час в библиотеката, преди да вечеряме — отговори Натаниъл.

— Не, нямам нищо против. — Габриел реши, че е време да се обърне и да забележи присъствието на гувернантката. — Не желая да нарушавам обичайно го му ежедневието. Децата разчитат, че всичко ще върви по установения ред, нали? — Тя се усмихна на жената, която моментално забрави скандалното значение на това неочаквано посещение и отговори на усмивката ѝ.

— О, да, разбира се, графиньо — отговори уверено тя. — Джейк много се безпокои от промените.

— Аз обаче смятам, мис Примър, че вече е време момчето да опознае разнообразието на живота — намеси се твърдо Натаниъл. — Той трябва да се научи да се приспособява към промените. Когато отиде в интерната...

— Да, естествено, милорд. Но той е още толкова малък. — Мис Примър погледна Габриел, сякаш търсеше съюзница. Гувернантката беше жена на средна възраст, тънка и безцветна, със страхливи сини

очи и поведение на човек, свикнал да го укоряват и приемащ без оплаквания постоянните унижения.

Бедничката няма сили да се бори с работодателя си, помисли си Габриел. Натаниъл показваше признаци на нарастващо нетърпение. Мис Примър очевидно също ги забеляза, защото нервно отстъпи към вратата.

— Моля за извинение, че ви обезпокоих, сър. В пет и половина ще доведе Джейк в библиотеката.

— Не е нужно да го придружавате — настави Натаниъл. — Той знае пътя до библиотеката и ще се оправи сам.

Мис Примър остана до вратата в мъчителна нерешителност. Очевидно искаше да каже още нещо, но не можеше да събере кураж.

— Има ли още нещо, мадам? — попита строго Натаниъл.

— Не, милорд. — Гувернантката излезе и тихо затвори вратата след себе си.

— Колкото по-скоро се махне, толкова по-добре — отбеляза Натаниъл, когато останаха сами. — Сигурно си мисли, че ако не е тук, за да го пази, Джейк ще направи нещо ужасно.

— Да го пази ли? От какво?

— Само бог знае. Сигурно от чудовища, от призраци, от дългокраки паяци и от нощни шумове — обясни презрително той. — Джейк е много плахо дете и ако не се научи да се брани, в Хароу ще му е много тежко.

— Но той ще отиде там едва след няколко години — възрази тихо Габриел.

— Две години не са чак толкова много време.

— Прав си — кимна замислено тя. Трябваше енергично да си напомни, че няма нито право да се меси, нито интерес към личните грижи на Натаниъл. Надигналата се преди няколко минути страст бе изцяло угаснала.

— Искаш ли да обиколим къщата? — попита рязко Натаниъл.

— С удоволствие, ако имаш време — отговори учтиво тя.

— След един час трябва да се срещна с управителя на имота. — Той й отвори вратата. — Предполагам, че ще намериш с какво да се занимаваш, докато съм зает.

— Сигурно. — Тя мина покрай него и излезе в коридора. — Ще пиша на Джорджи да ми изпрати още дрехи.

— Ако ми дадеш писмото, щом го запечаташ, ще то изпратя веднага — усмихна ѝ се той.

— Много сте мил, лорд Прайд — промърмори Габриел и го изгледа с обичайната си подигравателност. Запъти се към стълбището и изведнъж спря, когато погледът ѝ падна върху картината на отсрещната стена.

— Каква красива жена! — На портрета беше изобразена млада жена с големи кафяви очи, които гледаха с такава топлота и сърдечност, сякаш искаше да излезе от картината и да се присъедини към тях. Гъстата коса падаше на златни къдрици по гладки те бели рамене, ръката бе грациозно вдигната към брадичката.

— Картината е от Хенри Ребърн обясни кратко Натаниъл. — Нарисува я в Шотландия. Имам къща там. — Сложи ръка на кръста на Габриел и я поведе нагоре.

— Това, естествено, е Хелън — каза Габриел, впила поглед в портрета. — Джейк има нейната коса и очи.

— Това не е необичайно. — Гласът му прозвуча твърдо, натискът върху гърба ѝ се засили.

Решена при удобен случай да разгледа картината във всички подробности, тя тръгна пред него и двамата влязоха в дългата галерия, където висяха портретите на предишните лордове Прайд със съпругите и децата им.

Габриел разгледа внимателно всички картини. Мъжете бяха без изключение мрачни и недоволни, със същите тесни, аскетични лица като настоящият лорд Прайд. Накрая спря пред портрета на Джилбърт, шестия лорд Прайд.

— Не изглежда особено весел — рече с усмивка тя. — Не бих желала да застана пред него, когато съм се провинила в нещо. Изглежда като убеден привърженик на принципа „Не жали тоягата, за да възпиташ детето, както трябва“.

— Такъв беше — призна Натаниъл. — Имаше силна ръка и я използваше без скрупули... не, че това ми навреди...

Габриел го погледна изпитателно, питайки се колко истина имаше в думите му. Строго възпитаваните деца често ставаха строго възпитаващи родители.

— Страхуваше ли се от него?

Натаниъл направи гримаса.

— Да, ужасно.

— И това не ти навреди?

— Малко здрав страх оформя характера — отговори той с вдигане на раменете.

„Но какъв характер се създава по този начин?“ Габриел запази въпроса за себе си и отново си напомни, че нямаше интерес да се занимава със сложната личност на английския супершпионин Прайд.

— Твоите агенти съобщиха ли ти, че Наполеон заповяда на Талейран да се присъедини към него във Варшава? — попита тя с нарочна небрежност.

— Да — отговори кратко Натаниъл.

— А съобщиха ли ти, че Талейран има намерение да убеди Наполеон да подкрепи полските патриоти?

Тя спря пред следващия портрет и го заразглежда задълбочено, сякаш изобщо не се интересуваше от отговора му.

Натаниъл не бе чул нищо такова. Плановете на Наполеоновия външен министър бяха за него като книга със седем печата — както и за всички други. Въпреки това не беше готов да обяви, че Габриел е подложена на изпитание тъкмо по тази точка.

— Е, и какво от това? — В гласа му прозвуча пренебрежение.

— Нищо, просто си помислих, че ще те интересува. Талейран е убеден, че Наполеон иска само да ограби богатствата на Полша и да си присвои военните ѝ ресурси, като през цялото време залъгва поляците, че ще направи нещо конкретно за независимостта им.

— Мислех, че това е очевидно за всеки, който наблюдава внимателно Наполеон.

При тези груби думи Габриел смръщи чело. Талейран я беше снабдил с няколко късчета информация, с които да захрани Натаниъл и да спечели доверието му, но засега той реагираше с абсолютно безразличие. Очевидно ѝ предстоеше още много работа.

— А очевидно ли е защо, за разлика от своя император, Талейран се застъпва за силна, независима Полша? — Тя стоеше пред портрета на майката на Натаниъл — висока жена с надменно лице, която подхождаше отлично на страшния Джилбърт.

Натаниъл се вгледа в съвършения ѝ гръб. Винаги стоеше изправена, с опънати рамене, с високо вдигната глава. Позата ѝ е също

така изправена и безкомпромисна като цялото ѝ същество, помисли той бегло.

— Мисля, че мога да отгатна — усмихна се той. — Разкажи ми твоята версия.

Тя се обърна развеселено към него.

— Това е коварен трик, скъпи мой, но аз няма да се хвана на уловката ти. Защото имам твърдото намерение да спечеля облога ни.

Той вдигна скептично едната си вежда и промърмори презрително:

— Само глупците са сигурни в себе си.

Габриел сведе очи, за да скрие пламналия в зениците им гняв. Много скоро щеше да се разбере кой от двамата е глупец.

— Ще видим — изрече заканително тя и вдигна рамене. Остави темата Талейран и Полша и пристъпи към високия прозорец, от който се разкриваше прекрасна гледка към просторните морави, които слизаха към реката. — Как се казва тази река?

— Бьолийо Ривър. Влива се в Солент. Ако обичаш водата... долу имаме лодки. Натаниъл застана зад нея, сложи ръце на тила ѝ и внимателно разтри меката кожа под брадичката. Очевидно не беше в състояние да се отдели от нея. Ароматът на кожата и косите ѝ проникваше в порите му и той сведе глава, за да зарови лице в тъмночервените къдрици.

— Не мога да управлявам лодка. — Тя сведе глава под натиска на милувката му и потъна в транса на възбудата.

— Струва ми се невъзможно да има нещо, което ти не умееш. — Той очерта с пръсти фините ѝ ушенца, после дланите му покриха бузите и.

— Очевидно не знаеш много неща за мен. — Тя потърка лице в дланите му, реагира на милувката като котка. Какво правеше той с нея? Защо и при най-лекото докосване в крайниците ѝ потичаше разтопена лава? Дълбокото ожесточение срещу него, могъщият напор за отмъщение отлитаха като пера, разпилени от буря, за да отстъпят място на невероятно силна физическа реакция.

Тя се опита да си представи лицето на Гийом, страстните черни очи, широката, весела уста, енергичната брадичка. Кожата ѝ пазеше бегъл спомен за ръцете му върху тялото ѝ — умели докосвания на любовник, опознал най-тайните кътчета на съществуването ѝ.

Заля я вълна на тъга и болка, толкова силна и жива като през първите дни след загубата. За момент болката я упои.

Натаниъл усети промяната. Топлата, дишаща кожа под пръстите му пренесе болката в собственото му тяло.

— Какво ти е? — пошепна той, без да отделя лице от косите ѝ.
— Ти страдаш, знам.

— Само лош спомен — пошепна с мъка Габриел и се отдръпна от ръцете му, разтърсена от тръпка на отвращение, което не можа да потисне. Не можеше да сподели болката си с този мъж. Само не с него!
— Мисля, че привършихме обиколката, нали?

Натаниъл я погледна несигурно. Естествено, бе усетил тръпката на отвращение, спонтанното отблъскване в гласа ѝ. Откъде изведнъж се взе това отчуждение? Какво криеше от него?

— Права си, трябва да вървя — отговори той. — Преди час изпратих да повикат управителя на имота. Опитай се да си намериш някакво занимание. Ако желаеш да напишеш писмото си в библиотеката, ще намериш в писалището хартия, мастило и пера.

— Благодаря. Ако нямаш нищо против, ще остана още малко тук, горе.

— Естествено, както желаеш. — Той направи кратък поклон и я остави сама.

Габриел остана неподвижна, загледана през прозореца, чакайки болката в сърцето ѝ да отслабне и тъгата отново да се затвори в ъгълчето, което я пазеше от натрапници.

Когато се успокои, тя се обърна и слезе с бързи стъпки във фойето. Сега имаше време да разгледа на спокойствие портрета на Хелън.

Майлс ѝ бе казал, че Натаниъл е обожавал съпругата си. Не беше трудно да се разбере защо — добротата и нежността буквално светеха от очите ѝ. Меките извивки на тялото и не показваха нито един остър ръб, каквито тя, Габриел, имаше предостатъчно.

Колко различен беше Натаниъл, мъжът, обичал Хелън, от лорд Натаниъл Прайд, какъвто беше сега? Сигурно и тогава е бил строг, каза си тя, тази мрачна страна в характера му е още от детските му години. Ако съдеше по портретите в галерията, това беше типична черта на семейство Прайд. Друга характерна черта беше нетърпението му, но може би беше успявал да го сдържа в присъствието на Хелън.

С нея съвсем не се стараеше да се въздържа. Тя беше също толкова твърда колкото него — или по-скоро преживяното я бе направило такава. Закалена в огъня на революцията, на терора, от загубата на толкова обичани хора. Но под твърдата повърхност се криеше ранима душа. Гийом я познаваше и обичаше с всичките ѝ противоречия. Натаниъл обаче не биваше да ги открие. Никога нямаше да го допусне достатъчно близо до себе си, за да я разбере.

Габриел влезе в библиотеката и се зае да претърси помещението крачка по крачка, търсейки някакъв знак, че там се съхраняват тайни документи. Трябваше да използва всеки удобен случай да се добере до важна информация.

Грижливото търсене не даде резултат, с изключение на едно заключено чекмедже на писалището. Но чекмеджето беше твърде малко и можеше да побере само няколко листа хартия. Тя мушна острието на ножчето за хартия между чекмеджето и плата на писалището и сръчните ѝ пръсти затърсиха шарнира на ключалката.

Шумът на отварящата се врата я спря изведнъж. Ножчето падна на килима и тя се отпусна на колене, за да го вдигна, при което доволно установи, че диша равномерно и ръцете ѝ ни най-малко не треперят.

— Габриел? — извика от вратата Натаниъл. — Какво, за бога, правиш на пода?

— Изпуснах ножчето за хартия. — Тя се изправи, сложи ножчето на писалището и се обърна с усмивка към него.

— О! — Той я погледна объркано. — За какво ти е нож за хартия? Мислех, че ще пишеш писмо на братовчедка си.

— Точно това възнамерявах, но не намерих мастилото. Докато проверявах на писалището, без да искам, бутнах ножчето.

Тя следеше внимателно израза на лицето му в търсене на подозрение или съмнение, но той очевидно прие обяснението ѝ.

— Мастилото е в онзи шкаф, заедно с хартията и перата. Ето, виждаш ли? — Той отвори махагоновия секретар и ѝ показа търсените неща. — Всичко е тук.

— Да, благодаря ти. Явно съм забравила какво точно си ми казал. — Тя се запъти към секретаря. — Сега ще напиша писмото до Джорджи.

— Мисис Бейли ни е приготвила нещо за хапване в малкия салон. Дойдох да попитам гладна ли си.

— О, да, гладна съм. Честно казано, умирам от глад. — Тя нави на пръста си една тъмночервена къдрица и я пъкна в небрежно забодения кок на тила. — Имам чувството, че е минала цяла вечност, откакто закусихме.

— Права си — засмя се той. — Тръгнахме от страноприемницата в шест, а сега минава дванайсет.

— Това обяснява глада ми. Ти уреди ли нещата с управителя?

— За момента. — Той отиде до библиотеката и извади няколко книги. — Искаш ли днес следобед да излезеш на езда с мен? Не мога да ти предложа лов, но трябва да обходя голям участък от гората.

— Би било прекрасно — отговори хладно тя, устремила поглед към онова, което се появи зад книгите, небрежно захвърлени върху малката масичка наблизко.

Дългите пръсти на Натаниъл се занимаваха с ключалката на сив метален трезор. Той беше обърнал гръб на Габриел и тя не видя какво точно направи, но вратата се отвори мигновено. Тя пристъпи по-близо и се надигна на пръсти, за да вижда по-добре. Във вътрешността на трезора бяха натрупани документи, кутии и пликове.

Натаниъл извади сноп документи, прелисти ги набързо, остави ги обратно в трезора и хлопна вратичката. Отново направи нещо на ключалката и се чу тихо щракване. Накрая прибра книгите по местата им и се обърна отново към Габриел.

— Това ли е мястото, където съхраняваш тайните си? — попита без заобикалки тя и в гласа ѝ звънна предизвикателство. Трябваше да коментира действията му — би било твърде подозрително да запази мълчание.

— Това — отвърна спокойно той. — В този трезор се намират инструментите на главния агент Прайд. Хайде сега да обядваме.

Явно е убеден, че трезорът е абсолютно сигурен, каза си Габриел, докато го следваше по коридора. Дори не бе направил опит да скрие мястото от нея — сигурно не предполагаше, че тя би могла да има някакъв специален интерес към тайните му. А може би изобщо не предполагаше, че тя би могла да бъде двоен агент и да измами доверието му? Тя бе предложила услугите си на английското правителство и Саймън Ванбруг беше убеден в искреността ѝ.

Единственото възражение на Натаниъл срещу нея беше полът ѝ. Защо тогава да крие от нея къде съхранява тайните си? Нали съдържанието на трезора щеше да остане недостъпно...

Естествено, той не можеше да знае, че си има работа с експерт в отварянето на трезори. Гийом я бе научил на много неща, а останалото бе овладяла от полицаите на Фуше.

СЕДМА ГЛАВА

Джейк е мъка се пребори със сълзите си, като видя как Милнър изведе от обора Блек Роб. Понито беше огромно — двойно по-голямо от шотландското конче, което малкият беше яздил последните две години. Но Милнър твърдеше, че Джейк трябвало да се научи да язди истинско пони — такава била волята на баща му. Ала всеки път, когато конярят го слагаше на седлото, момченцето се вцепеняваше от страх и по бузите му започваха да се стичат сълзи, колкото и да се стараеше да ги задържи.

— Хайде, хайде, мастър Джейк, днес няма да плачете — опита се да го ободри Милнър с грубичката си сърдечност. — Негово благородие иска да чуе, че сте яздили Блек Роб като истински кавалерист.

Понито изпръхтя и оголи огромните си жълти зъби. Джейк се отдръпна уплашено.

— Ето, дай му парче ябълка. — Милнър му подаде половинка ябълка. — Сложи го на дланта си, момче, и му го подай. Понито е кротичко, няма да ти стори нищо. Ще видиш колко внимателно ще вземе ябълката от ръката ти.

Джейк поклати глава и изплака тихо. После пое дълбоко въздух и колебливо протегна ръка към ужасяващата конска муцуна. Понито наведе глава и отвори уста. Ала в последната секунда Джейк дръпна ръката си и ябълката падна на паважа. Блек Роб спокойно наведе глава и взе плода от земята.

— Ох, господи — въздъхна угрижено Милнър. — Какво направихте пак?

— Съжалявам — изплака Джейк. — Ябълката падна от ръката ми. Милнър поклати глава.

— Е, добре. Хайде, качвайте се на седлото и този път се постарайте да бъдете смело момче. Само веднъж ще обиколим площадката и ще ви пусна.

Той вдигна вцепененото от ужас момче високо във въздуха и го сложи на седлото. Джейк беше бял като платно, когато се вкопчи в седлото и се взря замаяно в земята, която изведнъж се бе озовала толкова далече от него.

Точно тогава баща му и контеса Дьо Босер се завърнаха от следобедния си излет и влязоха в двора на оборите.

— Давайте, мастър Джейк — подкани го Милнър. — Хайде да покажем на Негово благородие какво можем. — Той поведе понито през двора и Джейк изпищя от ужас, неспособен да се овладее, когато седлото се заклати под него. Страхът, че всеки момент ще полети към земята и ще бъде стъпкан от огромните копита на понито, нарастваше с всяка секунда.

— Какво става с теб, по дяволите? — Натаниъл, който все още седеше на гърба на сивия си жребец, препусна към сипа си. — Защо плачеш, Джейк?

Момченцето не беше в състояние да отговори. По бледите му бузи се стичаха сълзи, ръчичките му стискаха отчаяно седлото.

— Малко е уплашен, милорд — обясни Милнър. Старият Роб е доста по-едър от шотландското пони. Трябва му време да свикне.

— Момчето се е сковало от страх — намеси се Габриел. — Бедничкият!

— Веднага се отпусни, Джейк — заповяда енергично Натаниъл. — Наистина няма от какво да се страхуваш. Хайде, изправи се. Висиш на седлото като чуват с картофи. Пусни седлото и притискай колене от двете страни.

Указанията не постигнаха никакъв резултат. Детето не престана да плаче.

— Вземи го пред теб на коня — предложи тихо Габриел, — Първо трябва да свикне с височината. Като поседи пред теб на седлото, ще се почувства сигурен и ще се отпусне.

— Не ставай смешна — изсъска гневно Натаниъл. — Джейк е почти седемгодишен, значи е достатъчно голям да седи на гърба на понито. Не е нужно да се отнасяме с него като с кърмаче.

— Много хора се страхуват от конете — възрази спокойно Габриел. — Не разбирам защо, но предполагам, че това е в природата им. Момчето не е виновно.

Преди Натаниъл да е намерил думи за отговор, тя подкара Тъндър към Блек Роб, вдигна момчето от гърба на понито и го сложи пред себе си на седлото.

— Хайде, Джейк, ще се поразходим с Тъндър. Той е много по-голям от твоето пони, но аз ще се погрижа да не паднеш.

Смаян от неочаквания обрат, Джейк веднага престана да хълца. Габриел направи една обиколка на двора с коня и се насочи към моравата.

— Моля за извинение, милорд, но младата лейди има право — обади се Милнър. — Аз опитах всичко, но не успях да го успокоя. Какво ли не направих, за да свикне с понито, но мастър Джейк буквално се парализира от страх. Ще видите, че това упражнение ще му подейства добре.

Натаниъл не отговори. Само се обърна и бавно последва Тъндър.

С утешителното топло тяло на Габриел зад гърба си Джейк видимо се отпусна. Тя го помоли да вземе юздите и той се подчини с готовност. Тя сложи ръце върху неговите, за да направлява движенията му, и двамата заедно поведоха огромния кон през моравата.

— Готов ли си да направим една обиколка в тръс? — попита с усмивка Габриел.

Джейк преглътна и кимна смело. Подчинявайки се на указанията и, заби петички в хълбоците на грамадния кафяв кон. След потвърдителен сигнал от Габриел жребецът ускори темпо и премина в равномерен тръс.

Без да каже дума, Натаниъл яздеше редом с тях. Беше бесен от гняв заради непринудената намеса на Габриел, но през цялото време на този необикновен урок по езда наблюдаваше внимателно сина си и забеляза, че Джейк е овладял много добре основните умения на ездата и че след като се отпусна, съществено подобри стойката и поведението си. Натаниъл просто не проумяваше защо момчето се страхува от конете. Самият той беше участвал за първи път в лов само на осем години и бе получил една от редките похвали на баща си за ездаческото си изкуство. Габриел показваше вродена сръчност и безстрашие в общуването с конете, но за разлика от него не намираше нищо необикновено в страха, по-точно в паниката на момчето.

Това го вбесяваше, но в същото време беше принуден да признае, че методът ѝ ще се увенчае с успех. Джейк не се наслаждаваше

особено на ездата, но бе престанат да плаче и отново беше в състояние да се концентрира върху основните техники.

— Какво ще кажеш да пояздиш отново твоето пони? — предложи Габриел, когато обиколиха моравата в тръс. Джейк стискаше отчаяно юздите, блед като платно, но не издаваше нито звук. — Ще видиш, че понито ти е наполовина по-дребно от Тъндър. Права ли съм, Натаниъл?

— И аз мисля така — отговори хладно той и подкара коня си обратно към двора на оборите.

Джейк се извърна и погледна страхливо Габриел, която му се усмихна окуражително. Знаеше, че Натаниъл не одобрява дръзката ѝ намеса, но в този момент имаше чувството, че момченцето е по-важно от всичко на света.

Щом се върнаха в двора, тя вдигна Джейк от седлото, сложи го в ръцете на очакващия ги коняр и скочи от гърба на коня.

— Искаш ли аз да водя понито, Джейк?

— Това е задача на Милнър — намеси се почти злобно Натаниъл и сам вдигна сина си на гърба на Блек Рой. — Вземи юздите и мушни стъпалата си в стремената. — Инструкциите звучаха рязко, но ръцете му пипаха почти нежно, когато поправи стойката на момченцето и намести крачетата му в стремената. — Достатъчно дълги ли са?

Джейк кимна сковано. Устните му бяха здраво стиснати.

— Водете го към моравата, Милнър. — Натаниъл отстъпи назад и конярят хвана юздата на понито. Цъкна с език и животното потегли напред. Малкият ездач седеше здраво на седлото и стискаше юздите, без да плаче и да трепери.

Натаниъл и Габриел го погледаха още минута, после Натаниъл каза:

— Да влезем вътре.

Той тръгна с дълги крачки напред. Докато го следваше, тя задиша дълбоко и равномерно, за да се въоръжи за предстоящия сблъсък.

Натаниъл затвори вратата на библиотеката с енергичен тласък и без да си губи времето в предисловия, попита рязко:

— Какво ти дава право да се намесваш, Габриел?

— Всъщност нищо — отговори спокойно тя и свали ръкавиците си. Съжалявам, ако си си помислил, че съм се намесила нарочно, за да

те засегна. Но останах с впечатление, че ти не знаеш как да се справиш с проблема.

Господи, колко нетактично! Но думите бяха казани.

— Отношението ми към моя син е единствено и само моя работа — заяви той и лицето му се затвори още повече. — Той е твърде плах, защото досега е расъл само сред жени, и трябва да се научи да преодолява страховете си. Затова няма, повтарям, няма да търпя намесата на една дръзка многознайка, която си въобразява, че има право да заповядва в собствения ми дом.

Беше още по-лошо, отколкото бе очаквала. Тя бе влязла тук с намерението да се извини, но в никакъв случай нямаше да му позволи да я унижава с такива думи.

— Възпитанието на сина ви наистина е ваше задължение, лорд Прайд, но ако си въобразявате, че тираничните ви методи ще го освободят от страха, значи не разбирате нищо, ама нищичко от деца... а това означава много — завърши тя с достойна за съжаление липса на финес.

— Какво знаете вие за мен, мадам? — Гневът му се засилваше. — Нахлувате в живота ми, без да ме помолите за разрешение, и си въобразявате, че имате право да ми диктувате...

— Не сте прав! — прекъсна го Габриел, треперееща от гняв. — Не съм нахлула в живота ви!

— Е, добре, в леглото ми — отвърна подигравателно той.

— О, това също не стана без вашето съгласие, милорд. — Двамата се отклоняваха от темата и Габриел се улови, че с готовност следваше примера му и отговаряше дръзко на несправедливите му обвинения.

— Няма да ти позволя да се месиш във възпитанието на сина ми!

— А ти какво си въобразяваш, че ще изтръгнеш страха от сърцето му с бой? — изкрещя извън себе си тя. — Така, както баща ти е правел с теб, нали? Живо си представям сцената. Той сигурно се е погрижил да се страхуваш повече от него, отколкото от конете!

По бузите на Натаниъл се разля тъмна червенина и Габриел видя ясно ударите на пулса в слепоочията му. Въпреки това той не реагира веднага на острата ѝ атака и тя зачака несигурно. В стаята се възцари напрегнато мълчание. Когато Натаниъл най-сетне заговори, гласът му беше безизразен, не разкриваше нищо от мислите, които го вълнуваха.

— Да, баща ми правеше точно това, но аз нямам намерение да следвам примера му. — Обърна ѝ гръб и се наведе да сложи още дърва а огъня. Потискаща тишина покри пламтящия, пръскащ искри гняв, който беше бушувал между двамата. — Никога не бих причинил болка на Джейк — изскърца със зъби Натаниъл, опря се на перваза на камината и се загледа в жаравата. — Все едно да ударя Хелън.

Габриел нямаше какво да отговори. Думите бяха твърде интимни, не за чужди уши.

Натаниъл вдигна глава и я погледна втренчено. Изведнъж на лицето му се изписа безпомощност, то се отвори и стана ранимо, но само след миг отново се затвори като черупка на перла. Изправи се и повтори сковано:

— Моля те да ме извиниш. Трябва да уредя някои работи.

Това си беше истинско изхвърляне. Без да каже дума, Габриел излезе от библиотеката и шумно затръшна вратата след себе си.

Натаниъл остана известно време загледан пред себе си, барабанейки с пръсти по перваза. После пристъпи към библиотеката, извади томовете на Джон Лок и освободи вратичката на трезора. Завъртя механизма и го отвори. Извади няколко документа и ги пхна във вътрешния джоб на жакета си, после взе от писалището купчинка листа и ги сложи в трезора. Това бяха документи за управлението на имението — безобиден материал за любопитни очи. Накрая откъсна от слепоочието си един сребърен косъм и го мушна предпазливо между вратичката на трезора и касата. Заклучи вратичката и след като се увери, че косъмът не се вижда отвън, кимна доволно. Върна книгите по местата им и излезе от библиотеката.

Габриел, все още развълнувана от гневния сблъсък, се качи в стаята си, за да свали костюма за езда. На стълбата срещна икономката, която идваше отгоре, натоварена с чаршафи и завивки.

Габриел спря.

— По кое време вечеря лорд Прайд, мисис Бейли?

— В шест, мадам. Негово благородие се придържа към провинциалните обичаи. В пет и половина мастър Джейк отива в библиотеката, двамата разговарят половин час, след това негово благородие сяда да вечеря.

— Разбирам. Благодаря ви.

— Ще изпратя Ели да ви помогне да се преоблечете, мадам. Тя изглади дрехите, които бяха в пътната чанта. Нали разбирате, бяха доста измачкани.

— Да, това не ме изненадва — отговори Габриел, без да трепне. Естествено беше да се запита какви са си помислили мисис Бейли и другите прислужнички, като са видели бричовете и маската в компанията на приличните дневни рокли и изисканото бельо. — Очаквам през следващите дни да пристигнат и другите ми дрехи, затова ще ви бъда много благодарна, ако Ели поддържа в ред малкото неща, с които разполагам в момента.

— Разбира се, милейди. — Мисис Бейли слезе забързано по стълбата. Любопитството ѝ нарастваше с всеки час. Без съмнение, контеса Дьо Босер беше истинска дама, въпреки оскъдния си гардероб и някои странни вещи в него. Но какво правеше една истинска дама с венчален пръстен в тази скандална ситуация? Ключките много бързо щяха да се разпространят в цялата околност. Слово богу, че негово благородие не се интересувахе от ключки.

От сутринта Габриел не беше имала време да разгледа стаите, които ѝ бяха отредени. Разполагаше с просторна слънчева спалня с тежки кадифени завеси на леглото и на прозорците, с турски килим на излъскания до блясък под и с голяма камина, в която винаги гореше огън. До спалнята имаше малък будоар с килими и завеси от розово кадифе, с удобен шезлонг, няколко кресла и прекрасно малко писалище в стил „Кралица Ан“. Там също беше запален огън.

Вратата на отсрещната стена свързвахе будоара с помещенията на негово благородие. Дали това са били стаите на Хелън? От една страна, струваше и се съвсем естествено Хелън да е живяла тук, но от друга, не ѝ се вярваше, че Натаниъл би настанил временната си любовница в спалнята на любимата си починала съпруга. Той беше строг мъж и често изпадаше в лошо настроение, но притежаваше и ясно изразена чувствителност, която разкриваше май само по време на любовната игра. Габриел беше сигурна, че никога не би омърсил спомена за починалата си съпруга.

Тя се постара да потисне любопитството си към така рано отишлата си лейди Прайд. Тя нямаше значение за присъствието ѝ тук... освен това повече не биваше да се намесва в отношенията между лорд Прайд и сина му. Те нямаха нищо общо със задачата ѝ.

Най-добре да остане в спалнята си до шест, за да даде възможност на Натаниъл да поговори необезпокоявано със сина си.

След като взе това решение, Габриел посрещна с благодарност предложението на Ели да ѝ донесе гореща вода за баня. Не можеше да си представи как ще се държи Натаниъл след ужасната караница в библиотеката и смяташе да предостави решението на него.

В пет и половина тя вече седеше до прозореца на будоара и наблюдаваше как от реката прииждаха тъмни облаци. Прелитаха ята гарвани и кацаха за нощувка в боровата горичка в края на градината. Натаниъл имаше прекрасно семейно имение — от едната страна го обграждаше Бьолийо Ривър, която се виеше през заблатените ливади чак до Солент, широката водна ивица между сушата и остров Уайт, а от другата страна се простираше неизбродната и първично красива гора Ню Форест.

Следобед двамата бяха яздили през гората, прекосиха обраслата с жълтуга и пирен общинска мера и продължиха в бавен ход под прастари дъбове и букове по изровени от дъжда бразди. Габриел не познаваше тази част от страната, но усети как природата докосна някаква скрита струна в душата ѝ. По спокойното, отпуснато лице на Натаниъл личеше, че ѝ той обичаше уникалния контраст между морето и гората.

Тихо чукане на вратата прекъсна мислите ѝ. Първо помисли, че не е чула добре, и обърна глава към вратата. Отново се почука, но това беше по-скоро драскане, отколкото решителен сигнал.

— Влез!

Вратата се отпори бавно и на прага застана Джейк. Ръката му стискаше бравата, лицето му беше тържествено, кръглите кафяви очи — сериозни. Изглеждаше много чист и подреден: колосана бяла риза с рюшове, панталонки от нанкин, нови обувки. Косата му блестеше мокра под енергичните опити да бъде укротена и подредена с навлажнен гребен.

— Джейк? — Габриел скочи и прекоси помещението. — Каква хубава изненада!

Покани го да влезе, но момчето поклати глава.

— Трябва да сляза в библиотеката. — Въпреки това не се помръдна от мястото си, стиснал здраво дръжката на бравата и свел глава към обувките си.

— Татко ти ще те чака — напомни му Габриел и хвърли поглед към часовника.

— Ще дойдете ли и вие? — Джейк вдигна поглед и в кафявите очи светна молба. — Да се видите с татко...

Натаниъл бе забранил на мис Примър да придружи момчето, припомни си Габриел. Наистина ли Джейк толкова се страхуваше от баща си, че не смееше да застане сам срещу него? Това беше смешно. Или може би не. Децата често се плашеха от неща, които за възрастните бяха непонятни, а Натаниъл — освен в специални, много специални моменти — не беше особено общителен човек.

— Ако желаш. — Решението дойде от само себе си. Беше длъжна да придружи момчето, но нямаше да вземе участие в разговора.

Улови ръката на Джейк и двамата заслизаха по стълбата.

— Как се държа Блек Роб, Джейк? Препускахте ли в тръс?

— Не — отговори намръщено момчето. — Но го яздох, без Милнър да държи юздата. Утре ще се опитам да препусна... но само по моравата — добави бързо той. — Така съм щял да се чувствам по-сигурен, каза Милнър.

— Много разумно — потвърди Габриел. — Откъде знаеше в коя стая съм се настанила?

— Прими каза, че живеете в кралския апартамент. Наричат го така, защото някога тук е нощувала кралица.

— И коя по-точно?

— О, не знам.

Стигнаха пред библиотеката, Джейк спря и вдигна малката си ръка да почука по резбованата врата.

Габриел видя как малката фигура се скова и дари момчето с окуражителна усмивка. Преди той да е успял да почука, тя отвори вратата и влезе.

— Джейк казва, че в моята стая е спала кралица, Натаниъл. Коя по-точно?

Натаниъл седеше зад голямото писалище и четеше някакви документи. Когато вдигна глава и погледна към Габриел, за пореден път бе запленил от непогрешимия ѝ вкус в избора на облеклото. Роклята ѝ беше от мек, плавно падащ крепдешин, тъмносива, с дълги, тесни ръкави, стегнати на китките с редица копченца. Троен рюш от

черна дантела на шията завършваше високото деколте, типично за следобедния тоалет. Косата ѝ беше вдигната на темето, само няколко кичурчета се къдреха около ушите.

Изведнъж си представи голото ѝ тяло на седалката в каретата и тази гледка се смеси със сегашната ѝ дискретна елегантност. Споменът за преживяното удоволствие му отне дъха, прогони гнева, натрупал се в сърцето му следобеда, и студената решителност, с която бе заложил капана си.

— Роклята ми харесва — изрече почти нежно той.

— Извинявам се за нахлуването — изрече сериозно тя, но в очите ѝ святкаше подигравка. — Боя се, че не съм си донесла вечерни рокли... нали не бях сигурна къде отивам.

— В провинциалните имения не държим особено на официалностите — увери я Натаниъл със същата сериозност и посочи собствения си скромнен тоалет, състоящ се от кожен панталон до коленете и жакет от кафяво кадифе.

— И аз предпочитам непринудеността — отговори тя и прокара върха на езика си по устните. И двамата знаеха, че забележката ѝ не се отнася до вечерното облекло.

Джейк мушна ръка в нейната и тя се освободи веднага от ноктите на чувствената възбуда, които заплашваха да я сграбчат.

— Та коя е била кралицата? — попита отново тя, сякаш предишната размяна на думи не се беше състояла.

— Кралица Каролайн, съпругата на Джордж II — обясни Натаниъл. — Прекарала е една нощ тук на път от Саутхемптън за Лондон. — Той се надигна. — Да ти наля ли чаша шери? Или предпочиташ мадейра?

— Шери, моля. — Тя взе чашата, седна до прозореца и си взе списание от масичката наблизо. Оказа се издание на „Селски пратеник“, не особено приятно четиво за човек, който не разбира нищо от селско стопанство, но то беше единственото, което ѝ бе под ръка. Списанието трябваше да покаже на Натаниъл, че няма да обръща внимание на разговора със сина му.

Натаниъл приседна на ръба на писалището и протегна дългите си крака, отпивайки от шерито си. Джейк пристъпваше неловко от крак на крак и чакаше неизбежните въпроси за напредъка в учението, докато баща му е отсъствал.

Габриел прелистваше лениво страниците на списанието и се вслушваше в скованата размяна на въпроси и отговори. Беше цяло мъчение да слуша грижливо формулираните въпроси на Натаниъл и едносричните отговори на детето. Трябваше да стисне здраво устни, за да не се намеси. Между Натаниъл и сина му нямаше никаква връзка, нито физическа, нито емоционална. Тя трябваше да се пребори с почти нечовешкото си желание да прегърне и двамата и да ги пасне един към друг.

Защо Натаниъл беше толкова дистанциран, толкова хладен със собственото си дете? Вероятно причината не беше само в това, че се опитваше да направи момчето по-твърдо. Очевидно беше имал трудности със своя баща, но според собствените му думи не смяташе да следва примера на Джилбърт. Толкова ли не разбираше, че поведението му наранява момчето дори повече, отколкото суровите физически наказания?

Очевидно не. Натаниъл се раздели със сина си със сухо ръкостискане и го отпрати в детската стая. Наистина е мъчително, повтори си Габриел, докато следеше крадешком как мъничките пръсти на Джейк изчезнаха в голямата, твърда ръка на бащата и детето се сбогува с официален поклон.

— Кажи лека нощ на милейди — нареди Натаниъл и когато посегна към чашата си, на лицето му се изписа облекчение. За днес беше изпълнил бащинските си задължения.

— Лека нощ, Джейк. — Габриел протегна ръце и когато момчето се приближи до нея, го прегърна силно и го целуна по бузата. — Прими ще ти прочете ли приказка?

— Може би — отговори тихичко момчето и остана за момент в прегръдката ѝ. Слабичкото му тяло се притисна към нея някак колебливо, сякаш искаше да остане, но не знаеше дали е разрешено. Габриел го целуна още веднъж.

— Утре аз ще ти разкажа едно от моите истории — обеща тя.

— Много ли истории знаете?

Господи, какво ли е станало с това помещение? — питаше се в това време Натаниъл. Изведнъж светлината бе станала по-мека и уютна, огънят прашеше весело и изпълваше иначе студената, оскъдно обзаведена библиотека с топлина и домашен уют. И тази топлина се излъчваше от Габриел. Завесите зад нея не бяха спуснати и

изгряващата луна, увиснала дълбоко над тъмния завой на реката, се виждаше съвсем ясно. Перфектен сребърночерен фон за невероятната червена коса и бледата кожа.

— О, знам цял куп истории — отвърна тя и меко отстрани Джейк от себе си, като видя, че Натаниъл ги наблюдаваше смръщено. — Лека нощ, Джейк.

Вратата се затвори зад детето и за момент в стаята се възцари неловко мълчание.

— Бих предпочел да не даваш обещания на сина ми — заговори най-после Натаниъл, — особено такива, които биха могли да нарушат обичайния му дневен ритъм.

— Но аз само предложих да му разкажа история за лека нощ — възрази тя и в гласа ѝ имаше примирение. — Щом не искаш да съм аз, защо ти не му разкажеш нещо?

— Не знам истории — отвърна рязко той.

— Не може да не помниш някоя история от детството си. — Тя го изгледа невярващо над ръба на чашата си.

Натаниъл поклати глава.

— Не помия някой да ми е разказват истории за лека нощ.

— Бедното малко момче. — В сърцето ѝ пламна съчувствие. — Явно си имал ужасно детство.

— Изобщо не беше ужасно. — Натаниъл се взираше с безизразно лице в пламтящия огън.

— Сам ли беше?

— Да, като теб.

— Откъде знаеш? — попита изненадано тя.

— Майлс каза нещо подобно. — Натаниъл вдигна рамене, изпи чашата си и се надигна. — Ако си готова, да отидем да вечеряме. Не искам да ядосваме готвачката. Не понася, когато яденето ѝ трябва да чака.

— Не можем да ѝ се сърдим. — Габриел стана и пое официално протегнатата му ръка. — Бях само на осем години, когато заживях с Джорджи и семейството ѝ, и останах там до осемнайсетата си година. Затова не съм се чувствала сама.

Натаниъл не отговори. Отвори ѝ вратата към трапезарията и церемониално я покани да влезе. Помещението беше огромно, обзаведено с тежки дъбови мебели, с тъмна ламперия. На дългата маса

бяха сложени два прибора, в двата тесни края. В средата бе поставен тежък сребърен свещник с осем запалени свещи и светлите кръгове още повече подчертаваха голямото разстояние между двамата.

Габриел отвори уста да предложи малко по-приятно разположение на местата, което би улеснило и прислугата да сервира, но веднага я затвори. Днес беше първият ѝ ден тук и беше критикувала достатъчно. Нямаше никакво право да възразява срещу разпоредбите на домакина, все едно колко необикновени ги намираше.

Тя седна на стола, който Натаниъл ѝ придърпа, и го погледна по дължината на масата с израз на — както се надяваше — интелигентна, учтива сътрапезница.

— Познаваш ли семейството на Джорджи?

— Не пряко — отговори Натаниъл, опита виното, което му бе налял прислужникът, и му даде знак да обслужи Габриел. Стъпките на младия мъж отекнаха оглушително по излъскания дъбов под, докато вървеше по продължение на масата.

— Джорджи е най-голямата от шест деца — започна да разказва Габриел, защото имаше чувството, че трябва да обясни непринуденото си общуване с децата на мъжа, който със сигурност не разбираше нищо от това.

Тя се усмихна на спомена. Семейство Дъован беше голямо, непредвидимо, доста хаотично, през повечето време щастливо, но със склонност да попада от една беда в друга. Слава богу, лейди Дъован приемаше белите на децата си е лекота — ако изобщо ги забелязваше, — а мъжът ѝ реагираше с безразборни шамари и милувки. Нито едно от децата не се притесняваше, че ще получи наказание, което всъщност се полагаше на братчето или сестричето му. Справедливостта беше подвижна добродетел в дома на Дъован и всички я приемаха с весел прагматизъм.

Габриел сложи в чинията си парче артишок от купата, която и подаде непрестанно движещият се напред-назад прислужник, и започна да описва живота си у семейство Дъован. Досега беше убедена, че е много занимателна събеседница, ала Натаниъл реагираше на историите и забележките ѝ най-много с нищо незначещо измърморване и през повечето време мълчеше. Понякога се случваше да се намръщи или да изръмжи неодобрително.

Накрая тя се отчая, реши да му предостави воденето на разговора и потъна в мълчание. Тишината се прекъсваше само от движенията и приглушените въпроси на младия прислужник.

— Сега ще те оставя сам с чаша порто — каза тя, когато приключиха и слугата се оттегли с празните чинии. По време на второто ястие не бяха разменили нито дума.

— Не е нужно — отговори Натаниъл и напълни чашата си от кристалната гарафа. — Нали сме само двамата... освен ако не искаш да се оттеглиш.

— Не мисля, че има голяма разлика — заяви тя и се облегна назад. — Очевидно враждебността ти спрямо разговорите на масата е дълбоко вкоренена и аз не виждам какво значение може да има компанията ми. Жалките ми напъни да водя разговор не дадоха никакъв резултат. Щом не умея да те забавлявам...

Натаниъл изгледа недоволно масивния свещник в средата на масата, който му пречеше да я вижда.

— Това е дяволски глупав начин да се вечеря — установи гневно той. — Кой, по дяволите, е решил да сложи приборите в двата края на масата? Изобщо не мога да те виждам, камо ли да ти говоря.

Габриел отмести стола си.

— Ако си готов да разделиш портвайна си с мен, ще си позволя да се приближа.

— Наистина искам да седиш до мен. — Той се изправи и я изчака да заеме съседния стол. — Може би пак ще ме обвиниш, че съм вечно мрачен и непоносимо кисел.

— Опитай се да го оспориш, ако можеш — отвърна предизвикателно тя.

Той изкриви лице в знак на разкаяние и счупи един орех.

— Знаеш, че не мога — изръмжа той и ѝ подаде ядката.

— Е, вероятно опитите ми да те забавлявам с разговор не бяха достатъчно убедителни — отвърна спокойно тя и пъхна ядката в устата си. — Искаш ли да опитаме още веднъж? На каква тема да говорим? Децата и детството, естествено, са забранени. — Тя го изгледа крадешком, за да види реакцията на дръзката си забележка.

Лицето му се помрачи за миг, но после вдигна рамене.

— Признавам, че това не е тема, която ме вдъхновява. Не искам да говоря и за Джейк, затова се старай оттук нататък да го избягваш в

разговорите ни, ако не ти е много трудно.

— Както желаш.

Тя отпи глътка порто и отправи към него поглед, изпълнен с чувствени обещания, над ръба на чашата.

ОСМА ГЛАВА

Шарл-Морис дьо Талейран-Перигор стоеше до парапета на галерията, която обикаляше балната зала на великолепния дворец от XVIII век на варшавската улица „Миодова“, и наблюдаваше гостите. Гледката беше в състояние да задоволи и най-честолюбивия държавник. Цветът на полската аристокрация и триумфиращият двор на император Наполеон се бяха събрали за откриването на карнавалния сезон — като гости на френския външен министър, когото благодарният император наскоро беше удостоил с титлата принц Беневенто. Талейран бе решил да превърне бала в най-значимото и бляскаво обществено събитие, каквото Варшава не беше виждала от славните дни на полската монархия насам — преди да бъде поделена между Русия, Австрия и Прусия.

В студената зима на 1807 година поляците бяха посрещнали Наполеон, армията и двора му с диво ликуване, надявайки се да си осигурят закрилата и подкрепата на императора при осъществяването на стремежа си да възстановят независимостта на Полша. Наполеон приемаше с готовност обожествяването си и искаше все нови и нови войници и още повече пари, срещу които не обещавахе нищо.

Принц Беневенто наблюдаваше танцуващите гости в блестящи тоалети и се питаше колко ли от тях знаеха, че спасителят изобщо не беше спасител. Варшавяни бяха отпразнували влизането на императора в снежната столица с две триумфални арки, ярко осветени, и плакати, на които пишеше: „Да живее Наполеон, спасителят на Полша, изпратен ни направо от небето!“ В града се организираха факелни шествия; около стария кралски дворец, кацнал на високите скали над Висла, където беше резиденцията на императора, се палеха огньовете на радостта; всяка къща и всеки магазин бяха украсени със златния Наполеонов орел.

Привидният освободител обаче възнамеряваше да ограби безмилостно страната и после да я връчи като успокоително на

враговете, които беше победил — австрийците, руснаците и прусаците. Обединението на Полша нямаше да се осъществи скоро.

В някои области нашият император е дяволски късоглед, размишляваше Талейран, докато дългите му, изискани пръсти барабаняха по позлатения парапет. Една силна Полша е изключително важна за стабилността на Европа. Разположена като бариера на север, тя щеше да служи като жизненоважен буфер между Запада и Русия. Ако разделението се запазеше. Полша си оставаше безпомощна като ранена птица пред огромен котарак.

— Това е поне малка компенсация за ужасния климат на тази страна. — Като чу познатия глас, Талейран се обърна бавно. Застанал до баща си, Шарл дьо Флайо се бе навел над парапета и зяпаше към балната зала. Макар граф Дьо Флайо официално да бе признал момчето за свое собствено дете, всички, включително и Шарл, знаеха, че той е син на Талейран. Влиянието на родния баща личеше и в кариерата на младия мъж, която се развиваше стремително.

— Имаш предвид жените. — Талейран се усмихна. — Признавам, те са необикновено красиви.

— И особено една от тях. — Шарл въздъхна дълбоко. — Императорът изглежда омагьосан от мадам Валевска — обясни той и хвърли остър поглед към баща си.

— Прав си — съгласи се Талейран и си придаде загадъчен вид. — Но няма това те изненадва? Тя е прелестна комбинация от красота и интелигентност и на всичкото отгоре е така очарователно плаха. Императорът я намира много освежителна след Жозефина... и другите. Наш знаеш колко циничен стана през последните години по отношение на жените.

— Значи мислиш, че красивата Мария може да упражни благоприятно влияние върху Наполеон? — продължи с въпросите Шарл и в очите му светна коварство.

— Може би, синко, може би.

Старата лисица отказва да издаде тайните си, както винаги, помисли си Шарл и неволно се ухили. През последните дни не правеше нищо друго, освен да наблюдава умелите маневри на баща си с възхитителната млада съпруга на стария камерхер и канцлер Анастас Валевски. Ако станеше метреса на Наполеон, Мария Валевска можеше да се застъпи пред него за своята Полша и да постигне повече успех от

досегашните ласкателства на полската аристокрация и усилията на политиците.

Шарл реши да слезе в залата и да остави баща си на наблюденията му. Красивата като картинка мадам Валевска, пременена във великолепна вечерна рокля от бяла коприна върху фуста в бледожълто и розово, със скромен лавров венец в русите къдрици, танцуваше кадрил с императора. Контрастът между изисканата грация на дамата и несръчността на партньора ѝ предизвикваше смях, но, както Талейран знаеше много добре, Наполеон изобщо не се притесняваше от тромавостта си. По мнението на императора мъж, който се чувстваше добре на бойното поле, можеше да си позволи да се движи по същия начин и на танцовата площадка.

Императорът изобщо не се стараеше да скрие факта, че е възхитен от мадам Валевска. Но дали щяха да убедят дамата да пожертва честта си за родината? Талейран бе научил, че Мария е страдна застъпница на полското обединение. Беше уверен, че тя е готова да даде за делото всичко, което притежава, може би дори живота си, като повечето ѝ сънародници. Но тя беше млада, невинна и строго възпитана. Щеше ли да даде на Наполеон единственото, което той искаше?

Погледът на Талейран се премести към една далечна прозоречна ниша, където стоеше Анастас Ватевски и следеше жена си с гордостта на собственик. Старецът няма да ни създаде трудности, каза си цинично външният министър. Той беше готов веднага да отстъпи жена си на Наполеон, само и само името му да се прослави.

За да е сигурен, че ще успее, външният министър на Наполеон реши да прояви повече внимание към самодоволния стар канцлер. Не беше зле да го поласкае и да подразни самолюбието му.

Талейран се отдели от парапета и закуцука към витата стълба, по която се слизаше в балната зала. Да играе ролята на сводник за своя император — това беше съвсем ново преживяване, но той беше известен с това, че в дипломатическите си мисии използваше всички средства, които имаше на разположение в момента. Ако пътят към свободата на Полша минава през леглото на Наполеон, така да бъде, мислеше си подигравателно той.

Вероятно трябваше да уведоми Габриел за новата любовна афера на императора. Още тази вечер щеше да изпрати писмо до свързката в

Лондон. Довереният му човек знаеше как да го препрати веднага в дома на семейство Ванбруг в Кент — весело, безобидно писмо на кръстник до горещо обичаната му кръстница, пълно със светски клюки. Габриел щеше да предаде сведенията на английския резидент като доказателство, че има достъп до секретна информация от вътрешния кръг около императора. Разпространението на тази информация нямаше да навреди нито на Франция, нито на личните планове на Талейран. Англичаните не се интересуваха особено от съдбата на Полша.

Талейран наложи на лицето си любезна усмивка и се запъти към канцлер Анастас Валевски, за да го поздрави за успеха на съпругата му и да го подготви за вероятността скоро да се сдобие с чифт красиви рога.

Лицата се приближаваха неотстъпно. Запотени, червени, с кръвясали очи. Масата се движеше напред. Устите им зееха отворени, огромни дупки в гротескните лица, и от тях се сипеха ругатни срещу мъжа и жената, които стояха безпомощно зад дългата маса до стената на салона.

Дебела тояга се стовари с трясък върху полираната повърхност на масата и остави дълбока рана в благородното розово дърво. Жената се отдръпна уплашено към тапицираната с коприна стена, а съпругът ѝ се опита да надвика нахлуващата тълпа. Говореше умерено, вразумяващо, по гласът му бе заглушен от пронизителните крясъци на озлобените мъже и жени, нахлули в лома му.

Една гражданка с червената революционна шапка се изплю презрително върху масата, оглушително проехтя звън от чупене на стъкло — някой беше разбил с ложата си най-близкия прозорец.

Един мъж с оцапана с кръв престилка на месар се опита да вдигне единия ъгъл на тежката маса. Стоящият до него му помогна и жилите на яките му ръце се очертаха като дебели сини змии под грапавата кожа. Масата се преобърна с гръм и трясък. Последната крехка бариера се счупи. Мъжът и жената зад нея останаха изложени на гнева на бунтуващата тълпа. Жилести ръце посегнаха към тях и ги извлякоха навън, забутаха ги към голямата двойна врата на къщата. Скоро двамата потънаха в тълпата. Чупенето на стъкло продължаваше

и малкото момиче, скрито на тавана, се вцепени от страх. Размърда се едва когато усети миризма на дим — някой бе подпалил стенните килими в дългата галерия на първия етаж. Оргията на разрушението вземаше застрашителни размери...

Тясната, настлана с паваж улица беше препълнена е хора. Миризмата на немити тела висеше тежко в задушния летен въздух. Отворените коли се точеха като безкрайна река по паважа, препълнени с арестанти с вързани ръце и остригани коси, които сезираха с празни погледи в ревящото множество. Мъже, жени и деца тичаха покрай колите и замерваха нещастниците с парчета кал и гнили плодове.

Малкото момиче стоеше до прозореца на таванския етаж над магазина за вино. Внимаваше да не я видят от улицата, но не можеше да откъсне поглед от ставащото долу. Всеки ден една и съща гледка, от сутрин до вечер, докато Мадам Гилотина се оттеглеше за почивка.

Лицето на една жена между осъдените на смърт във втората кола изведнъж придоби ясни очертания сред морето от нещастници. Момичето притисна ръка до устата си, за да не изпищи от ужас, когато колата мина под прозореца му и зави зад ъгъла на уличката...

Приглушено, сърцераздирателно хълцане изтръгна Натаниъл от обятията на съня. Отначало се стресна, но много скоро разбра какво става. Спалнята беше осветена от лунната светлина, слабото сияние на тлеещия огън в камината създаваше красив контраст със студената й сребърна яснота.

Габриел седеше до него и по бузите й се стичаха сълзи. Очите й бяха затворени. Хълцанията идваха от гърлото и тя се поклащаше ритмично със здраво увити около тялото ръце.

— Габриел — пошепна Натаниъл, стреснат до дън душа. Тя не отговори и той докосна голия й гръб. Кожата й беше мокра от пот и леденостудена.

— Габриел — повтори той по-високо и топлата му длан се плъзна към рамото й. Когато очите й останаха затворени и измъченото хълцане продължи, той разбра, че тя продължаваше да спи. Спеше дълбоко, свита на кълбо, с високо вдигнати колене, жертва на някакво вътрешно мъчение. Какъв ли кошмар сънуваше?

— Габриел! Събуди се! — изрече настойчиво той и я обърна към себе си. Хвана я за раменете и я разтърси. — Събуди се, мила. Това е само лош сън.

Очите ѝ се отвориха и безкрайната тъга в тях разкъса сърцето му. Тъмночервените къдрици бяха залепнали по бузите ѝ, влажни от пот и сълзи. В продължение на цяла минута тя го гледа мълчаливо. После отново изхълца, но когато Натаниъл я погледна с безпомощно съчувствие, преглътна мъчително, изтри очите си, събра косата си и я зави на тила.

— Съжалявам — прошепна задавено тя. — Събудих ли те?

— От какво се уплаши толкова? — попита меко той. — Какво сънува? Раменете ѝ се вдигнаха леко и тя поклати глава.

— Нищо... съвсем нищо. — Отпусна се в леглото и затвори очи. — Продължавай да спиш, Натаниъл. Съжалявам, че те събудих.

— Това не е достатъчно — изрече остро той и я погледна втренчено.

— Какво искаш да кажеш? — Тя се отдалечи от него и вдигна колене към гърдите. — Уморена съм.

Той усещаше болката, която обгръщаше като невидима аура свитата на кълбо фигура, и знаеше, че тя е будна като него.

— Не е достатъчно — повтори той и стана от леглото. — Не се прави, че си уморена, защото много добре знам, че още дълго няма да заспиш.

Отиде до камината и се наведе към огъня. Разрови жаравата и дебелите цепеници отново пламнаха. Добави още дърва и когато огънят пламна буйно, се обърна отново към леглото.

Габриел лежеше по гръб със затворени очи. Петната от сълзи личаха ясно по бледата кожа, а на долната ѝ устна, там, където се бяха впили зъбите ѝ, имаше кърваво петно.

Само преди няколко часа Натаниъл беше заспал доволно до една хладна, властна, възбуждаща жена след дълга и страстна любовна игра. А се бе събудил до дълбоко измъчено и уплашено същество, много по-младо и крехко от жената, която беше в действителност, и в същото време ужасно състарено.

— Габриел. — Той седна до нея на леглото и сложи ръка на корема ѝ. Мускулите моментално се опънаха под хладната му длан. — Искам да узная какво сънуваше.

Тя отвори очи и той видя в тъмните им дълбини дълбоко мъчение.

— Нищо, нали ти казах. Нищо важно. Съжалявам, че те събудих.

— Не ми повтаряй едно и също като папагал. — Нетърпението, което винаги дебнеше под повърхността, бързо си проби път през съчувствието. — Знам, че сънуваше нещо ужасно.

Габриел седна в леглото и въздъхна.

— И какво, ако е така? Всички имаме свой личен живот, Натаниъл. Ти нямаш право върху душата ми.

Натаниъл скочи като ужилен.

— Така ли? А сега бъди така добра да чуеш какво ще ти кажа. Ние с теб се любихме часове наред но най-прекрасния, най-сладкия начин и аз заспах, като те усещах в обятията си и вдъхвах аромата на кожата и косата ти, наслаждавах се на всеки сантиметър от кожата ти до моята. После изведнъж се събудих, за да те видя окъпана в пот и хълцаща отчаяно, а ти ми казваш, че нямам право да узная какво те мъчи. Не се опитвай да ме залъгваш, Габриел. Страстта не може да съществува във вакуум. — Очите му светеха мрачно и заплашително.

— Да не мислиш, че обвиненията ще ме накарат да ти разкрия душата си? — попита остро тя. Силна тръпка премина по тялото ѝ — студеният нощен въздух бе охладил потта и гърбът ѝ настръхна.

Натаниъл потрепери от болката в гласа ѝ. Обърна се мълчаливо и извади от гардероба халат от дебело кадифе.

— Облечи това и ела до огъня — помоли той и гласът му беше мек и спокоен. Опитните познавачи на човешката душа знаеха, че нежността непосредствено след отчаянието имаше силата да убеждава. Той също се наметна с халат и се запъти към вратата. — Ще ти донеса малко коняк.

— Предпочитам чаша топло мляко — отговори тихо Габриел и се уви в топлия халат. — Щом ще слезеш долу...

Натаниъл се почеса нерешително. Много рядко си позволяваше да влиза в кухнята, освен това нямаше представа как се приготвя топло мляко.

Габриел го разбра и се усмихна снизходително. В очите ѝ почти нямаше подигравка.

— Ще дойда е теб. Сигурна съм, че огънят в кухнята не е угаснал. Там е по-топло, отколкото тук.

— И ще ми разкажеш историята на кошмара си — отвърна енергично той.

Досега Габриел бе разказала кошмара си само на двама души: на Джорджи и на Гийом. Те бяха единствените, с които бе споделяла легло през дългите, черни нощни часове, когато се надигаха спомените за дните на терора. Да разкаже на Натаниъл за мъката и болката си, това значеше да разкрие слабостта си, да разголи душата си пред врага. От друга страна, гласът на разума настояваше, че разказът за преживяното ще го накара най-сетне да повярва във враждебността ѝ срещу страната на баща ѝ.

Разумът взе връх над инстинктивната неохота.

— Добре, ще ти разкажа — кимна тя. — Може пак да се случи, затова е разумно да знаеш истината.

Натаниъл ѝ подаде ръка и двамата слязоха в кухнята. Габриел беше боса, но дългият кадифен халат ѝ стигаше до петите. Тя сложи тенджерка с мляко на печката, седла и кипна крака върху блестящата месингова решетка пред огъня. Натаниъл донесе от библиотеката гарафата с коняк.

В кухнята цареше мирна тишина, нарушавана само от тиктакането на големия часовник в ъгъла.

— Е? попита спокойно Натаниъл, когато се настани срещу нея. Габриел обхвана с две ръце чашата с топло мляко, смесено с коняк, и вдъхна дълбоко сладкия аромат.

— В началото на революцията Орлеанският лук. Мирабо, Талейран и баща ми свикаха Генералните щати, за да узаконят необходимите реформи и да помогнат на третото съсловие да спечели повече гласове. Когато нещата излязоха извън контрол, Талейран отиде в изгнание. — Тя сви рамене и придаде на гласа си лека враждебност. Натаниъл трябваше да повярва, че не желае да се застъпва за кръстника си.

— Той е хитра лисица, много по-опитен и по-далновиден от баща ми. Винаги е наясно накъде духа вятърът и усеща настроенията на широката маса. Не обича анархията, но знае как да извлича печалба от нея. За разлика от него баща ми вярваше, че хората го признават и уважават заради това, което е. Той беше твърдо убеден, че онези, които са се заклели да го подкрепят, няма никога да му сторят зло.

— Обаче терорът не прави разлика между свои и чужди — кимна Натаниъл.

— Така е — съгласи се тъжно тя. — Революцията поглъщаше собствените си фанатични привърженици със същата жажда, с която унищожаваше аристокрацията. Един следобед тълпата нахлу в къщата ни и отвлече родителите ми. Завлякоха ги направо пред трибунала, той ги осъди и още на следващия ден бяха екзекутирани... поне мама — добави бързо тя. — Видях я на една от колите, които откарваха осъдените към гилотината. Никога не узнах какво е станало с баща ми. Той изчезна в един от многото затвори и повече не чух нищо за него.

— Къде беше ти по това време? — попита спокойно Натаниъл.

— Когато родителите ми разбраха, че тълпата ще щурмува къщата, баща ми ме скри на тавана над салона. Лежах върху една от дебелите дъбови греди и никой отдолу не ме видя. — Тя вдигна поглед и обясни: — В кошмара си преживявам онзи следобед. Всъщност това не е сън, защото не е объркан и символичен като обикновените сънища. Напротив, аз виждам всички детайли, преживявам случилото се стъпка по стъпка. А след това винаги идва сцената, когато видях майка ми на една от колите с осъдени. Аз съм до прозореца на едно магазинче и тя минава по улицата под мен на път към гилотината.

Тя отпи глътка мляко и потъна в мълчание. Не беше готова да разкрие нищо повече от голия скелет на историята.

— Как избяга от Франция?

— С помощта на Талейран — отговори честно тя. — Макар че в Париж бушуваше терор, той не загуби контактите си. Вече ти казах, че той винаги успява да се справи. Талейран е и си остава опортюнист. Има приятели във всеки лагер. — Тя се загледа в огъня. — Вероятно е могъл да спаси родителите ми... всъщност не знам. Понякога си мисля, че се погрижи за мен, защото се чувстваше виновен. — Тя разтърси нетърпеливо глава. — Май не мога да си представя, че негово височество принц Беневенго изобщо е способен да изпитва чувство за вина. Твърде прагматичен е за такива емоции.

Натаниъл запомни тази забележка и я скри в едно ъгълче на мозъка си, за да я обмисли после на спокойствие.

— Какво се случи после?

— Помощниците на Талейран ме измъкнаха от Париж с рибарска лодка. Доставиха ме в Бретан и минахме Ламанша. Една сутрин ме

свалиха пред вратата на семейство Дъован в Лондон — заведе ме един френски бежанец, който нямаше представа коя съм. Родителите на Джорджи видяха на входа си вцепенено от страх, потънало в дълбока тъга момиче. Благодарна съм им, че ме оставиха на мира, за да дойда отново на себе си. Приемаха търпеливо мълчанието ми, тъгата ми, капризите ми, убедени, че един ден ще приема съдбата си и ще стана част от тях. Оставиха ми достатъчно време, за да преодоля преживения ужас. Един ден наистина се събудих от вцепенението. Живях при тях, докато навърших осемнадесет години. Те са моето семейство и аз изповядвам техните убеждения.

Тя се усмихна меланхолично над ръба на чашата си.

— Нямам думи да ти разкажа какво направиха за мен. На вечеря се опитах да ти ги опиша. За мен те са най-голямото, най-обичащото, най-необикновеното семейство на света.

— Разбирам — промърмори Натаниъл, който с неловкост си спомняше киселата си, едносрична реакция на опитите ѝ да разговоря с него на вечеря. — Аз май не се показах особено възприемчив към разказа ти, нали?

— Може да се каже. — Усмивката ѝ стана по-широка. — Радвам се, че си възвърна чувството за хумор... доколкото при теб изобщо може да се говори за хумор. — В очите ѝ светнаха добре познатите подигравателни искри.

Натаниъл разкаяно поклати глава.

— Майлс и Саймън често ме обвиняват в същото. Наричат ме мърморко, мрачно и капризно копеле.

— Защо си такъв? — попита сериозно Габриел и остави чашата си. — Мисля, че е редно за се реваншираш за откровеността ми. Разкажи ми нещо за себе си. — Едва изрекла думите, тя съжали за искането си. Не искаше да узнае тайните на Натаниъл Прайд. Но вече беше късно. Не можеше да оттегли въпроса си, без да събуди подозрение.

Натаниъл поклати глава и направи широк жест.

— Ти си в моята къща, споделяш моя живот. Историята е тук и можеш да я прочетеш.

— Май не разбирам тукашния език — отговори замислено тя.

Той отново поклати глава.

— Съмнявам се, мадам. Моето твърдо убеждение е, че вие владеете всички езици. Хайде да си лягаме. — Той се обърна към вратата. Габриел се усмихна облекчено зад гърба му.

— Иди да си легнеш. На мен още не ми се спи. Ще поседя малко до огъня. После ще си легна в моята стая. Не искам повече да смущавам съня ти.

Натаниъл се обърна с ръка на бравата. Огледа лицето ѝ, вече съвсем спокойно и овладяно. Очите ѝ срещнаха неговите съвсем открито.

— Сигурна ли си, че искаш точно това?

— Съвсем сигурна. Вече съм напълно спокойна. Кошмарът никога не ме е спохождал два пъти в една и съща нощ.

Той се поколеба още миг, после кимна, сякаш обяснението ѝ го бе задоволило.

— Не стой твърде дълго.

— Лека нощ, Натаниъл.

— Лека нощ, Габриел. — Вратата се затвори тихо зад него.

Габриел се загледа в червеникавото сияние на огъня и протегна крака към топлината. Часовникът удари три. Цялата къща спеше и щеше да се събуди най-малко след два часа. Натаниъл също щеше да заспи скоро. Планът ѝ беше да огледа трезора още тази нощ, но очевидно беше прекалила със страстта и бе закъсняла. Кошмарът обаче ѝ даваше втори шанс.

Без да се колебае, тя се изправи и се запъти към вратата. Босите ѝ стъпала се плъзгаха безшумно по каменните плочи на пода. Спря за миг в тесния коридор, който водеше към фойето, и се вслуша да долови някакъв шум, подозрително движение. Една котка докосна краката ѝ, когато мина покрай нея, търсейки поредната си жертва. Ушите ѝ бяха прилепени към главата, опашката стърчеше право нагоре.

Спящата къща е изпълнена с най-различни шумове, учуди се Габриел. Скърцане, шепот, шумолене, тихо трополене, далечно хъркане... освен това чуваше биенето на собственото си сърце и шума на кръвта в слепоочията си. Катеренето по стени и прескачането на препятствия изискваха друг вид смелост. Никак не ѝ беше приятно да обикаля нощем чуждата къща и да се рови в частната сфера на човека, с когото споделяше леглото, но беше длъжна да го направи.

Докато работеше с Гийом, никога не ѝ липсваше смелост и сега не можеше да си позволи да се изложи. Той щеше да си помисли, че е станала страхлива!

Тя изтича на пръсти по коридора и се озова в голямото квадратно фойе. Двукрилата врата на библиотеката беше отдясно. Влезе, затвори тихо вратата и спря за момент, за да привикнат очите ѝ с мрака. Лунната светлина нахлуваше безпрепятствено — преди да си легнат, слугите незнайно защо бяха вдигнали завесите. Високите прозорци бяха потопени в сребърно сияние. Тежките мебели хвърляха плътни сенки върху обюсонскии килим.

Габриел извади томовете на Джон Лок от лавицата и ги сложи безшумно върху масата зад себе си. За момент остана неподвижна, втренчила поглед в сивия метален трезор, вкопан в ламперията. Опитваше се да си представи пружинките на ключалката, да проникне във вътрешността ѝ. Отдавна беше овладяла този метод на концентрация и вярваше в ефективността му.

След малко допря ухо до ключалката и предпазливо завъртя копчето. Щракането отекна оглушително в тишината, но опитът ѝ подсказа, че само тя го чуваше. Пръстите ѝ овлажняха от пот, гърбът се скова от напрежение.

Габриел се изправи, раздвижи рамене и избърса ръце в халата. После отново се посвети на задачата си, очаквайки правилния шум, когато пружинките щяха да се опънат. Ноцта се простря безкрайно дълга в тихото, огряно от лунната светлина помещение. Внезапен порив на вятъра удари голите клони на близкото дърво в прозореца и сърцето на Габриел спря да бие. Тя пое дълбоко въздух, за да се успокои, и продължи трудната манипулация.

— Готово, направих го! — прошепна доволно тя, когато пружинките щракнаха. Отвори предпазливо вратата на трезора и огледа съдържанието му. Тайните на английския резидент лежаха в ръцете ѝ.

Отново изтри влажните си ръце в халата и извади купчина документи. Нямаше представа какво ще намери, но в никакъв случай не беше очаквала безкрайни редици от числа, топове пшеница с различни цени и сметки за ремонтите на арендаторските къщи.

Разочарована до дън душа, тя върна документите в трезора и го затвори. Отново беше там, откъдето бе започнала. Обърна се да вземе

книгите от масата и нещо привлече вниманието ѝ към килима. Осветена от лунен лъч, върху една красива шарка лежеше сребърна нишка.

Наведе се да я огледа. Дълъг сребърен косъм. Тя се вцепени, в главата ѝ нахлуха няколко предположения, по истината беше очевидна. Натаниъл беше отворил трезора, тя го бе видяла. Сигурно косъмът е паднал тогава...

Ами ако не е било случайност? Косъмът беше стар трик. С него опитните хора установяваха дали някой се е опитал да ги шпионира. Възможно ли беше Натаниъл да я подлага на изпитание?

Разбира се, че беше възможно! Той беше резидент, най-смелият, най-опитният агент в цяла Англия. Поне така твърдяха Талейран и Фуше. Значи нарочно ѝ беше разкрил мястото на трезора!

Дяволите да го вземат! Този мъже беше рафинирана, дяволска, коварна, недоверчива змия! Сега тя трябваше да върне косъма на мястото му.

Цялата мъчителна процедура по отварянето на ключалката започна отново. Габриел отказваше да мисли колко време е прекарала в библиотеката... или да се пита дали Натаниъл наистина е заспал... или да се замисли над възможността някой да влезе и да я види.

Най-сетне вратичката на трезора се отвори отново и Габриел вдигна косъма от килима. Къде да го сложи? Горе или отстрани?

По дяволите! Откъде да знае? Всъщност това нямаше значение. Щом Натаниъл отвореше вратичката, косъмът щеше да падне, точно както се бе случило с нея. Той нямаше да разбере къде точно е бил, но щеше да се убеди, че е бил на мястото си в трезора.

Нямаше избор. Мушна бързо косъма между вратичката и горния ръб на касетката и затвори. Изтри металната повърхност с дългия ръкав на халата, за да не останат никакви петна и отпечатъци от пръсти. Тогава се сети, че Натаниъл може да е използвал фина пудра, и куражът я напусна. Ако беше така, тя бе загубена.

Не виждам никакви следи от пудра, а и няма смисъл да си блъскам главата, каза си решително тя и върна книгите на етажерката. Огледа стаята и когато стигна до часовника, едва не извика от учудване. Цялата безполезна операция ѝ бе отнела не повече от половин час.

Бунтовният ѝ дух се възпротиви на представата, че ще си отиде с празни ръце. Оставаше заключеното чекмедже на писалището. Начинанието беше много по-просто, а вътре вероятно бяха прибрани интересни документи.

Габриел скочи и изтича до писалището. Ножчето за хартия си беше на мястото. Тя се настани на тежкото кресло и мушна острието между горния ръб на чекмеджето и плота на писалището, опипвайки за шаржира на ключалката. След като го намери, лесно го натисна с върха на ножа и ключалката щракна. В чекмеджето имаше пакетче писма, вързани с черна панделка.

Габриел прехапа устни. Резидентът на английското разузнаване не би вързал скъпоценните си тайни с черна панделка. Това бяха лични документи.

Само за да е сигурна, тя извади писмата и развърза панделката.

Любовни писма. Най-личното нещо на света. Кореспонденцията между Натаниъл Прайд и тогавашната му годеница Хелън. Габриел не посмя да прочете нито дума. Не очакваше да се сблъска с нещо толкова интимно.

Изведнъж фините косъмчета на тила ѝ настръхнаха, кожата на главата ѝ изтръпна предупредително. Не чуваше нищо, но беше уверена, че някой се приближава. Кръвта замръзна във вените ѝ. Хвърли писмата в чекмеджето, черната панделка върху тях, и то затвори точно в мига, когато вратата се отвори.

— Търсих те навсякъде. Не мога да спя, ако не си наблизо. Какво правиш тук? В стаята е много студено.

Все още по халат, Натаниъл стоеше на прага и примигваше в сребърната тъмнина.

Сърцето на Габриел биеше като безумно. Откога ли я търсеше? Защо не беше чула стъпките му в къщата? Ами ако бе влязъл една минута по-рано?

— Търсех си нещо за четене — отговори тя, стана от стола, извърна се и се протегна с нарочна непринуденост. Широкият кадифен халат скри насилствено отвореното чекмедже. Отвън не можеше да се забележи нищо, но тя беше толкова нервна, че не би се учудила, ако вината ѝ светнеше в мрака.

— На тъмно ли? — Натаниъл направи няколко крачки към нея.

— Тъкмо търсех свещ. — Всичко необходимо беше на перваза на камината и тя виновно сведе очи.

— Ей сега ще ти запаля свещ. — Натаниъл застана пред камината, удари с кремъка и запали парче прахан. — Какво ти се чете? — Той вдигна свещта и се запъти към лавиците с книги.

Габриел се отдели колебливо от писалището. Утре непременно трябваше да отвори чекмеджето и да върже писмата с черната панделка. Натаниъл надали щеше да седне да ги чете тази нощ. Моля те, господи, не му позволявай да мисли за старите писма!

— Наистина не знам. Бях неспокойна и... — Тя застана до него и се опря на рамото му. Натаниъл се обърна към нея. Под златната светлина на свещта лицето ѝ изглеждаше още по-бледо.

— Не съм сигурен, че имам подходящо четиво за теб. Изглеждаш изтощена — каза той. — Защо просто не се опиташ да заспиш?

— Да, така е по-добре. — Тя приглади косата си назад и го дари с убедителна усмивка — поне така се надяваше. После духна свещта в ръката му. — Да се качим горе.

Натаниъл не направи опит да я убеди да се върне в леглото му. Изпрати я до вратата на стаята ѝ и каза само:

— Ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.

— Да — отвърна тихо тя. — Благодаря ти.

Габриел стоя почти десет минути пред свързващата врата между будоара ѝ и помещенията на Натаниъл, очаквайки тишината, която да ѝ съобщи, че той отново е заспал. Когато след известно време леглото престана да скърца, тя отфуча в библиотеката, гонейки мисълта, че слугите всеки момент могат да я открият, отвори чекмеджето, върза писмата с черната панделка и ги остави на мястото им. Затвори предпазливо чекмеджето и се върна в стаята си.

Тази нощ беше непродуктивна. За сметка на това вече знаеше със сигурност, че Натаниъл я подозира.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— За колко време ще стигнем в Беърли Мейнър. Саймън?

— В Беърли Мейнър? — Лорд Ванбруг вдигна глава от чинията и погледна смаяно жена си, която влезе с трясък в стаята за закуска.

— Да, точно така. Получих писмо от Габи. — Джорджиана размаха листа в ръката си. Камериерката ѝ го бе донесла със сутрешния шоколад. — Тя иска да ѝ изпратим багажа. Гостува на лорд Прайд и смята да остане там... чакай да видя как се е изразила... ето: „неопределено време“. Така пише.

Джорджи вдигна глава и в сините ѝ очи светна злобно удоволствие.

— Не е ли скандално?

— Типично за Габи — отбеляза Майлс Бенет и спокойно отпи глътка ейл. — И крайно нетипично за Натаниъл.

— Ние обаче сме длъжни да отидем там и да спасим доброто ѝ име — заяви енергично Джорджи и грабна една гъба от чинията на мъжа си.

— Да отидем там? — извикаха в един глас Саймън и Майлс и си размениха ужасени погледи.

— Искаш да нахлуем в дома на мъж, който тъкмо... как да кажа... тъкмо е зает с нещо интимно, дълбоко лично? — продължи Майлс и уплашено поклати глава.

Джорджи сдъвка сочната гъба и си взе още една.

— Габи ми е като сестра — обясни тя. — Ако беше тук, мама щеше да ми заповяда да замина. Семейният дълг изисква да спася Габи от обществения скандал. — Тя кимна самодоволно.

— Ти си едно рафинирано малко зверче. — Мъжът ѝ енергично я удари по ръката, когато отново посегна към чинията му. — Мен не можеш да излъжеш. Нито за секунда. Ти умираш от любопитство!

— В никакъв случай — възрази Джорджи с физиономия на обидена невинност. — Ако се разчуе, че Габи е отишла сама в дома на вдовец, край на доброто ѝ име. Ако беше тук, татко щеше да ти каже,

че си длъжен да ѝ предложиш закрила. Точно така — заключи дълбокомислено тя. — И сигурно щеше да очаква от теб да призовеш лорд Прайд на дуел.

— Велики боже! Как ти хрумна тази безумна идея? Никой мъж, който има поне капчица разум в главата си, няма да предизвика на дуел Натаниъл Прайд.

— Не и ако има намерение да се отърве жив — подкрепи го ухилено Майлс.

— Джорджи, скъпа, мъжете не се месят в личните дела на приятелите си.

— Вие сте страхливци! И двамата! — Джорджи изпуктя отвратено. — Е, щом вие не смееете, ще замина сама. Габи има нужда от мен. — Тя се обърна и излезе от стаята. Саймън простена измъчено.

— Можеш да ѝ забраниш — предложи предпазливо Майлс, изпълнен със съчувствие.

— Знаеш, че не мога. — Саймън забарабани с пръсти по излъскания плот. — Джорджи изглежда и се държи като мило гълъбче и всички са убедени, че не е в състояние да причини зло дори на муха, но тя е от семейство Дъован, не забравяй.

— О, да.

На масата та закуска се възцари потиснато мълчание. И двамата мъже бяха наясно с упоритостта и неотстъпчивостта на всички Дъован.

— Мисля, че Джорджи има право — заговори най-сетне Майлс. — Ако се разчуе...

— Моята любопитна жена изобщо не се интересува дали ще се разчуе — сръза го Саймън. — Тя иска да види Габи и да узнае какво точно става. Можеш ли да си представиш как ще реагира Натаниъл на нахлуването ни... да му се изтърсим изведнъж тримата...

— Какво? Правилно ли чух, че каза „тримата“? — попита стреснато Майлс.

— Да не мислиш, че ще тръгна без теб? — попита настойчиво приятелят му. — О, не, драги, това засяга всички ни.

— Но аз не съм женен за една Дъован — защити се Майлс.

— Натаниъл е и твой приятел, не само мой.

— Тук не става въпрос за Натаниъл, а за доброто име на Габи. Тя е твоя роднина, не моя.

— Ти си ми братовчед, следователно също имаш връзка с това „ужасно дете“.

— Това е нечувано! От всички несправедливи, необосновани, измислени роднински връзки...

— Стига приказки, млади момко. Тръгваш с нас. — Саймън отмести стола си и стана. — Не мога да позволя на Джорджи да замине сама. Две жени под покрива на вдовец — това е двоен скандал! Баща ѝ ще ме наложи с камшика за езда!

— А ти си неспособен да укротиш жена си — укори го Майлс.

— Да, боя се, че си прав — призна Саймън и сви рамене. — Ще кажем на Натаниъл, че само минаваме оттам и го молим да ни окаже гостоприемство за една нощ. С малко повече късмет една вечер с Габи ще е достатъчна да утоли непоправимото любопитство на съпругата ми.

— Наистина ли смяташ, че Натаниъл ще се хване на приказките ни?

— Не, разбира се, че не! Но няма да ни изгони, макар че през цялото време ще мълчи и ще пухти. Няма да ни е за първи път, нали?

— Прав си — промърмори мрачно Майлс, когато вратата се затвори зад лорд Ванбруг. — Разбира се, че не, в никакъв случай. — Той огледа отново привлекателните ястия на масичката, но апетитът му беше преминал.

— О, виждам, че имаш доста работа — отбеляза Габриел, когато на сутринта влезе в библиотеката. Просторното помещение беше обляно от ярка слънчева светлина.

Натаниъл вдигна глава от писалището си и приглади назад гъстата си тъмна коса.

— Да. Депенши. Боя се, че ще трябва да си потърсиш някакво занимание, докато свърша.

Той ѝ кимна, бутна стола си, взе няколко документа и се запъти към етажерката.

Габриел пристъпи до прозореца и се загледа с умерен интерес към настланата с плочки тераса и заскрежената морава.

Тънките косъмчета на тила ѝ настръхнаха, като чу как Натаниъл извади от етажерката томовете на Лок и завъртя ключалката на

трезора. Сега щеше да намери издайническия косъм!

Натаниъл хвърли поглед през рамо към изпънатия гръб на Габриел. Беше изчакал тя да дойде в библиотеката, за да провери трезора за подозрителни нередности.

Наведе се, нагласи ключалката, но преди да отвори вратата, отново хвърли бърз поглед назад и изруга:

— Гръм и мълния!

— Какво има? — попита спокойно Габриел и се обърна към него. Очите ѝ не се стрелкаха насам-натам, съвършеният ѝ тен беше прозрачен както винаги. — Да не би да забравихте комбинацията, господин резидент? — И му се усмихна с обичайната крива усмивка, която го вбесяваше и възхищаваше едновременно.

Липса на предателска реакция, реши Натаниъл. Нито следа от страх в прекрасните очи.

— Нокътят ми се закачи в ключалката — обясни той, сложи пръст в уста и внимателно отвори вратичката на трезора.

— О, ето го и Джейк! — извика зарадвано Габриел, отвори прозореца и извика името на детето. Натаниъл трепна от вика и се извърна, без да пуска вратичката на трезора. В следващия миг отново насочи вниманието си към него, но само за да види как косъмът падна на пода.

Габриел разговаряше оживено с Джейк, които стоеше пред отворения прозорец, и сякаш бе забравила присъствието на Натаниъл, който ядосано се наведе да вдигне косъма.

— Какво ще правиш днес, Джейк? — попита тя и го щипна приятелски по нослето.

— С Прими ще излезем на учебна разходка в гората — обясни послушно детето и хвърли страховит поглед към тъмната фигура на баща си в задната част на помещението.

Гувернантката стоеше зад момчето, потръпваше нервно и кършеше ръце в тънки бели ръкавици.

— Хайде, Джейк, да вървим, недей да пречиш на дамата.

— Изобщо не ми пречи — увери я Габриел. — Какво събирате по време на учебните разходки?

— Нищо не събираме — отговори учудено Джейк. — Само гледаме.

— О! — Габриел не знаеше какво да каже. Когато излизаха сред природата, децата на Дъован събираха какво ли не: насекоми, охлюви, цветя, пеперуди... Тя излизаше с удоволствие с тях и веднага се зарази от събирателството. Гледането беше доста скучна задача за едно шестгодишно момче.

— Не искаме да носим мръсни неща в учебната стая — обясни мис Примър.

— Да, това е разбираемо — кимна Габриел.

— Бавачката не иска да ги нося и в детската стая — допълни Джейк с крива усмивка. — Казва, че и без това влизат предостатъчно мухи и други насекоми.

— Хайде да вървим, Джейк. — Гувернантката улови ръката на момчето. — В единайсет трябва да сме отново тук, защото имаш час с глобуса. Тази вечер негово благородие ще иска да узнае какво си научил за океаните.

Живостта на Джейк угасна и той погледна страхливо под ръката на Габриел, която държеше прозореца. Когато баща му не реагира, малкият послушно хвана ръката на гувернантката си и се сбогува с Габриел.

Тя проследи с поглед детето и жената, които вървяха с бързи крачки по моравата към входната алея, и затвори прозореца. Ако продължават с това темпо, няма да видят нищо интересно, мислеше си тя.

После се обърна отново към Натаниъл, с ведре усмивка на устните, която не издаваше нищо от бурята, бушуваща в гърдите ѝ.

Той затвори трезора и вдигна поглед към нея. Очите му бяха тъмни и загадъчни.

— Как мрачно гледаш — отбеляза небрежно тя, макар че пулсът ѝ беше ускорен до непоносимост. — Какво те тревожи? Имаш ли нещо против, че си поговорих с Джейк?

— Не — отговори кратко той, седна отново зад бюрото си и загърна следващия документ.

— Няма да ти преча — продължи Габриел. — Виждам, че имаш много работа.

Дали се бе издала? Беше ѝ невъзможно да си извади някакви заключения от държанието на Натаниъл. Той изръмжа нещо неразбрано и потопа перото в мастилницата.

— Питам се... — започна отново тя — О, извинявай! Не исках да ти попреча. — Обиколи помещението, изтупа няколко възглавници, подреди списанията на масичката и си затананика нещо, докато си блъскаше главата как да разбере истината. Може би трябваше да заговори направо по темата шпионаж, за да получи някакъв знак. — Питам се дали имаш агенти във всеки град на континента.

— В повечето. — Натаниъл не вдигна поглед от документите си и отговори с рязко нетърпение.

Габриел се направи, че не го е разбрала.

— Предполагам, че си разположил свои хора във всички стратегически важни кралски дворове. Имаш ли човек, който да е близо до Талейран? Или в салона на мадам Дьо Стат?

Натаниъл стисна устни.

— Закуси ли вече?

— Още не. А ти?

— Да.

— Хмм. Въпреки това не си станат по-разговорлив. Защо не искаш да поговориш с мен? Мислех, че мразиш разговорите само на масата за закуска.

— Нямам нищо против разговорите, но не понасям празните приказки.

Габриел изсвири тихо през зъби.

— Стрелата улучи!

— Съмнявам се, мадам — отвърна сухо той.

Габриел продължи със същия ведър тон:

— Някога поемал ли си конкретни задачи? Или водачът винаги стои в центъра на мрежата? Той е, така да се каже, умната глава, която направлява развитието на нещата. Питам се как ли се чувстваш, когато изпращаш хората на опасна мисия, а ти самият не се излагаш на риск.

— Не мислиш ли, че прекаляваш с въпросите? Хайде, върви да закусиш. — Натаниъл упорито не вдигаше поглед от документите си.

— Наистина ми е трудно да намеря подходяща тема за разговор — оплака се тя. — Децата и детството са табу. Работата ти е абсолютно забранена. Всяко предположение за причините, които са те направили такова раздражително копеле, се наказва строго. Вече започвам да се питам как при това положение мога да изпълнявам светските си задължения на учтива гостенка.

Натаниъл рязко вдигна глава, но не каза нищо. Очевидно размисляше. След минута на лицето му изгря една от редките му усмивки.

— Има само една приемлива тема, Габриел. Учудвам се, че още не си се сетила за нея.

— Така ли? — Инстинктът ѝ подсказа, че всичко беше наред. Не бе паднала в капана му. Устните ѝ се накъдриха в усмивка и тя се запита тайно дали той знаеше каква власт придобива над нея с нежността, която толкова пестеше.

— Имам предвид секса — обясни той без заобикалки. Очите му се присвиха, но усмивката остана. — Знаеше ли, че под дясната си гърда имаш възхитителна сбирка от лунички, почти с формата на цветче... Същото цветче от лунички видях и на дупето ти и бях омагьосан. Струва си да огледам двете места по-обстойно и смятам...

— Натаниъл! — извика протестиращо тя, но искрите в очите ѝ я изобличаваха в лъжа.

— Иска ми се да можех да доставя отнякъде ягоди — продължи той.

— Сигурно не би трябвате да питам — или поне не преди закуска, но все пак: защо искаш ягоди? — Изведнъж коленете ѝ се разтрепериха и тя приседна на облегалката на дивана.

— Представих си нещо — обясни с равен тон той. — Ще напълня пъпчето ти с шампанско и ще сложа вътре една ягода.

Крайниците ѝ се усещаха като разтопено масло, плътта между бедрата ѝ пулсираше.

— Цял ден ли ще работна?

— Не, ако сега ме оставиш сам.

— Обещание ли е това?

— Възможно е... А сега си върви. Моля те!

— Разбира се, сър. — Тя се запъти към вратата, опитвайки се да се овладее.

— Габриел?

— Какво има, сър?

— Надявам се до следобед да ти хрумне някакъв зимен плод, който да замени ягодите.

— А шампанското?

— В избата ми има няколко каси от много добра реколта.

Габриел погледна с облекчение благородната глава, наведена над документацията. Все едно обсъждаха менюто за вечеря. Натаниъл Прайд беше труден, раздразнителен, аскетичен мъж, но тези качества не се отразяваха на чувствеността му.

— Тогава до следобед, милорд.

— До следобед, графиньо.

Тя затвори вратата и се запъти към малката стая за закуска зад стълбата, готова да запее. Насред път обаче спря рязко и хукна нагоре по стълбата, докато се озова на височината на портрета. Трябваше отново да види лейди Хелън Прайд.

От платното я гледаха мило усмихнати очи, ъглите на меката уста бяха извити леко нагоре. Какво е знаела Хелън за ненаситната чувственост на съпруга си? За непогрешимия му инстинкт? За уменията му да възбужда и да доставя удоволствие на жената?

Желанието прониза тялото ѝ като светкавица и тя пое шумно въздух. В писмата, които бе видяла през нощта, нямаше думи на дива страст. Натаниъл беше използвал нежни, мили слова, за да опише усмивката на Хелън, мекотата на очите ѝ, нетърпението си двамата най-сетне да заживеят заедно като мъж и жена. Това бяха думи на дълбоко влюбен мъж, който внимава много да не каже или направи нещо, което може да уплаши или нарани любимата му.

А отговорите на Хелън... за съжаление Габриел не бе прочела нито едно нейно писмо. Достатъчно лошо беше, че надникна в писмата на Натаниъл. За нищо на света не би се ровила в интимните чувства на една абсолютно непозната жена, която на всичкото отгоре вече не беше между живите.

Габриел рязко обърна гръб на портрета и отново се запъти към стаята за закуска. Връзката между Натаниъл и Хелън беше опасна територия. По-добре да я избягва. Същото важеше за отношенията между бащата и сина.

Оказа се изключително трудно да спази решението си, когато малко преди обяда от библиотеката излезе мис Примър Лицето ѝ изразяваше пълно стъписване, долната ѝ устна трепереше и тя притискаше към устата си кърпичка.

Габриел, която тъкмо се връщаше от дълга разходка в овощната градина, където беше отишла да размишлява с какво да замести ягодите, я изгледа загрижено.

— Какво ви е, мис Примър? Какво ви разтревожи? — Погледът ѝ се устреми към затворената врата на библиотеката. Очевидно гувернантката беше имала разговор с работодателя си.

— О, скъпа графиньо... колко мило от ваша страна... Работата е там, че... Аз, естествено, знаех, че това трябва да стане... Негово благородие беше много великодушен... отлични препоръки, едномесечно възнаграждение... но аз... О, господи, ако знаете колко се тревожа...

Тя замълча смутено, изтри очите си и изпъна крехките си рамене.

— За бога, говоря като по книга изрече тя с патетично достойнство. — Не ми обръщайте внимание, уважаема графиньо. Просто преживях шок, а не бях подготвена за него... Мислех, че ще остана тук още две години... ала негово благородие знае кое е най-доброто за момчето.

— Точно там е въпросът. — Габриел махна с ръка. — Елате в стаята ми, мис Примър. Ще изпием по чаша шери и ще ми разкажете всичко на спокойствие. — Тя хвана гувернантката под ръка и я поведе нагоре по стълбата, без да обръща внимание на слабите ѝ протести.

Мис Примър си позволи да седне на предложеното кресло, Габриел сложи в ръката ѝ чаша шери и енергично ѝ нареди да го изпие.

— Негово благородие ми каза, че възнамерява да назначи домашен учител — започна без заобикалки тя, след като се настани на пейката под прозореца.

— Да... аз, разбира се, знам, че така трябва да бъде... Но не мислех, че ще стане толкова внезапно. Джейк е още толкова малък... и толкова плах... Ще бъде много по-добре, ако остана още известно време при него, поне докато свикне с новия учител.

— Значи лорд Прайд иска да ви уволни веднага щом пристигне домашният учител? — Габриел не се опита да скрие неодобрението си. Вярно, че това не я засягаше, но все пак...

Мис Примър кимна, отново изтри очите си с кърпичката и отпи голяма глътка шери.

— Негово благородие е много щедър и аз нямам причини да се оплаквам, графиньо, но наистина мисля, че Джейк има нужда от време, за да свикне с новото положение.

— И аз мисля така. — Габриел се облегна на рамката на прозореца и леко извъртя глава, за да гледа към реката. Мис Примър не се оплакваше от собствената си съдба, но и нейното положение не беше лесно: тя беше вече на възраст и никак нямаше да ѝ е лесно да си намери нова работа, въпреки отличните препоръки и едномесечното възнаграждение. Животът на гувернантката наистина не беше лек. Толкова години се беше грижила самоотвержено за момченцето и сега...

— Имам една омъжена сестра — продължи мис Примър, сякаш бе прочела мислите на събеседницата си. — Ще остана известно време при нея, докато си намеря ново място. Ще се грижа за къщата, ще уча децата, така няма да има нужда от бавачка.

— Вероятно сте права — каза Габриел. Сигурно щяха да се отнасят с нея като с бедна роднина, която трябва да заслужи леглото и храната си.

— Много ме е страх за Джейк — започна отново мис Примър. — Не знам как да му кажа.

— Това е задача, която трябва да поеме лорд Прайд — отговори твърдо Габриел.

— О, но той сигурно очаква аз да кажа на детето... всъщност не, не исках да кажа това. Лорд Прайд сигурно очаква аз да подготвя Джейк за промяната.

— Въпреки това смятам, че не бива да му казвате нищо. Послушайте ме, моля ви. Приемете съвета ми — настоя Габриел и напълни отново чашата на гувернантката.

— О, много сте любезна... не, не, благодаря. Зави ми се свят... Не съм свикнала да пия, нали разбирате.

Бузите на добрата Прими бяха зачервени, очите ѝ блестяха.

— Време е да вървя в учебната стая. Джейк трябва вече да е привършил обяда си. — Мис Примър стана и се олюля. — Велики боже — пошепна тя и се хвана за ръба на масата. — Бяхте много мила с мен, графиньо.

Габриел поклати глава.

— Не си струва да говорим за това. — Тя придружи мис Примър до вратата. — Моля ви, не казвайте нищо на Джейк засега.

Мис Примър я погледна с надежда.

— Смятате ли, че е възможно негово благородие да размисли?

— Не знам — отговори честно Габриел. — Но може би ще размисли поне за оставането ви тук, докато Джейк свикне с новия учител.

Гувернантката излезе, доста по-спокойна отпреди, а Габриел се върна на мястото си до прозореца. У малкия Джейк имаше нещо, което я трогваше до дън душа. Може би ѝ напомняше за собствените ѝ детски години — и тя като него беше сама, уплашена и объркана. Джейк не беше сираче, но растеше без майка, а връзката с баща му беше, меко казано, трудна. Много скоро трябваше да загуби своята най-голяма опора — гувернантката, която го обичаше и на която винаги можеше да разчита. В неговия живот нямаше да има едно малко странно, но изпълнено с обич семейство Дъован, което да заеме мястото на мис Примър, а само един домашен учител и жестоката реалност на училището.

От момчетата в семейство Дъован Габриел знаеше достатъчно за условията в така наречените елитни училища и беше уверена, че крехкият Джейк може да не оцелее физически, да не говорим за емоционално.

Защо Натаниъл не разбираше това? Не, той явно го виждаше и се опитваше да се справи по свой начин. Това беше причината за внезапното уволнение на гувернантката. Това беше подготовка за запознаването на Джейк с произвола, строгостта и твърдостта...

— Надявам се, че тази сутрин си дала воля на фантазията си.

Това беше гласът на Натаниъл — другият му глас, който придружаваше възбуждащите му нежности. Габриел обърна глава към свързващата врата, където стоеше Натаниъл само по риза и разкопчаваше маншетите си.

— Плодови бонбони — изрече задъхано тя и прогони всички мисли за бъдещето на детето.

— Плодови бонбони? — Той вдигна вежди и нави ръкавите си.

— Захаросани сливи и бадеми — обясни тя. — Перфектно допълнение към шампанското.

Натаниъл кимна бавно.

— Да, мисля, че ще стане. — И направи широк подканващ жест към своята стая. — Ще позволите ли да ви поканя, мадам? — Кафявите очи светеха, на устните му играеше радостна усмивка.

— С удоволствие, сър. — Габриел мина покрай него и той затвори вратата. — Господи, ти си подготвил всичко! — учуди се тя, като видя наредената маса под прозореца. — Цели две бутилки шампанско!

— Планирах дълъг следобед.

— Обаче няма плодови бонбони — отбеляза нацупено тя. — Шунка и студено пиле, но не виждам захаросани сливи.

— Затова пък има грозде от оранжерия — каза той и ѝ посочи прекрасния тъмночервен грозд на сребърна табличка.

— Очевидно нямате нужда от моята фантазия, лорд Прайд — пошепна тя и проследи със замиращо сърце как той разполови едно гроздово зърно със зъби.

— Двама души мислят по-добре от един — отвърна той. — След малко ще позвъня да ни донесат захаросани сливи, но сега искам да отвориш уста. — И поднесе гроздовото зърно към устните ѝ.

Мушна зърното в устата ѝ и се засмя, когато езикът ѝ го обхвана, за да вкуси сочното, хладно месо.

— Ще получиш всичко, което искаш — пошепна той и я прегърна.

— Най-много ми харесаха захаросаните бадеми — заяви Габриел и потопа един бадем в своята чаша с шампанско. — Комбинацията от сочна ядка и резливо шампанско е много специална. Какво ще кажеш?

— Не мисля, че ще понеса още една хапка — промърмори Натаниъл и изстена сладостно под милувките на езика ѝ, докато тя облизваше шампанското от вдлъбнатинката на пъпа му. Габриел сипа още малко шампанско в пъпа му и допирът с хладните капки предизвика нов стон.

— Не мърдай, защото ще го излееш — заповяда тя. Той се подчини, но тялото му се разтърси от весел смях.

— Сега ще опитам зърно грозде — реши Габриел и откъсна най-голямото зърно от черния грозд. — Само за да опресня спомена. — Тя мушна зърното между устните си и засмените ѝ очи задържаха погледа му за миг, преди да сведе глава.

Натаниъл усети тежестта ѝ върху бедрата си, дъха ѝ върху кожата си, червените къдрици помилваха корема му. Без да бърза, Габриел потопа зърното в шампанското. Капещият плод се плъзна по гърдите му, докато лицето ѝ се наведе над неговото.

Натаниъл отвори уста и затвори очи. Габриел приближи уста до неговата и внимателно мушна зърното между устните му.

— Искаш ли и една захаросана слива? — Палецът ѝ нежно очерта устата му. Очите ѝ грееха от задоволено желание.

— Ако се опитваш да мобилизираш остатъците от енергия в тялото ми, боя се, че усилията ти са напразни — въздъхна той, зарови пръсти в разкошната ѝ грива и отдалечи главата ѝ от своята. — Ти изчерпа докрай мъжката ми сила, малка бандитко.

Габриел се изкиска доволно, надигна се и се намести на бедрата му като на седло.

— Мисля, че не съм готова да се предам толкова лесно.

— Милост! — извика през смях той и улови ръцете ѝ, които бяха започнали сръчен масаж. — Не е ли по-добре да полежим тихо един до друг и да си починем?

— Щом така желаеш — отговори с готовност Габриел и легна до него. — Но не бива да забравяш, че не аз капитулирах първа.

— Ти не правиш почти нищо. Цялата работа остава за мен — настави Натаниъл и сънено плъзна ръка по гърба ѝ, когато тя се сгуши в него.

Габриел целуна ръката и рамото му, наслаждавайки се на соления вкус на кожата му.

— Не мислиш ли, че Джейк ще свикне по-лесно с домашния учител, ако мис Примър остане още известно време тук? — Тонът ѝ беше подчертано небрежен. Палецът ѝ се плъзгаше изкусително по ухото му.

— Нали се бяхме разбрали, че няма да говорим за Джейк. — Гласът на Натаниъл прозвуча приглушено — очевидно се опитваше да се справи с надигащия се гняв. Ръката, която я милваше, се отдели от гърба ѝ и тя усети студ.

Габриел не се отказа, макар да знаеше, че рискува да се скарат сериозно. Всъщност нямаше намерение да говори с него точно сега, но дългата интимност на следобед бе притъпила естествената ѝ предпазливост и думите бяха излезли от устата ѝ, преди да помисли.

— Питам се само дали си обмислил всички аспекти — каза тя и го целуна по ухото.

— Не го прави, Габриел. — Натаниъл рязко извърна глава. — Не ми харесва.

— Кое не ти харесва — да те целувам по ухото или да говоря за Джейк?

Вече нямаше връщане назад!

— Последното заяви той. — Джейк не те засяга. Нямах право да се месиш в семейните ми дела само защото... само заради това, което правихме цял следобед.

— Доколкото знам, това се нарича любовна игра. — Габриел седна в леглото. — Нямам намерение да си позволявам дързости. Но винаги е добре да погледнеш на нещата и от друга гледна точка, а в това отношение ти си... как да кажа... малко късоглед.

Натаниъл изпухтя пренебрежително.

— Ще ти бъда много благодарен, ако не обсъждаш личните ми дела с персонала, докато се намираш в моя дом.

Габриел преглътна мъчително. Това ли беше направила?

— Мис Примър беше много развълнувана. Само я попитах какво е станало. — Тонът ѝ беше предупредителен, но Натаниъл не го забеляза.

— И тя се е възползвала от случая да изплаче мъката и тревогата си в чувствителното ти ухо, вероятно с надеждата, че ще използваш влиянието си в някой от моментите на слабост.

Габриел потрепери.

— Мис Примър не се надява на нищо такова. Тя не е от хората, които използват другите за свои цели. Бедната жена...

— По дяволите! — Натаниъл престана да сдържа гнева си. — Бедната жена, точно така! Ти си повярвала на хленченията ѝ и сега гледаш на мен като на строг, безмилостен работодател, който изхвърля нещастното същество на улицата като непотребна вещ и...

— О, я престани! — Габриел също загуби търпение. — Това не е вярно и ти го знаеш много добре. Тя подчерта многократно, че си много щедър с нея. Жената се тревожи за Джейк — като всички нас, може би дори като баща му! — Тя приглади назад нападалите по лицето ѝ червени къдрици и очите ѝ засвяткаха гневно.

Натаниъл скочи от леглото.

— Правилно! Баща му също се тревожи за него. Мисля, че каза достатъчно Габриел. Ако искаш да спасиш поне малко от този следобед, предлагам ти да се оттеглиш в собствените си стаи и да се успокоиш.

Той я гонеше от леглото си! Ако не беше внимателна, романтичното интермецо щеше да свърши дълго преди да минат двете седмици и мисията ѝ щеше да пропадне.

Без да каже дума, Габриел стана, събра нахвърляните си по пода дрехи и се запъти гола към свързващата врата.

— Само не забравяй, че ти беше този, който каза, че страстта не може да живее във вакуум — каза тя на излизане и грижливо затвори вратата зад гърба си.

Натаниъл изруга полугласно и огледа опустялата спалня. Измачкани чаршафи, остатъци от еротичния им пикник... Прекрасни любовни игри без значение за бъдещето, без връзка с миналото. Какво, за бога, искаха да докажат и на кого?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Меморандумът беше ясен и точен: „Заекът е отстранен на 6 юни 1806 г. След изпълнението агент шест изчезна, вероятно е убит. Няма последствия, предполага се самоубийство преди залавянето.“

Габриел се взираше като замаяна в листчето в ръката си, изписано с елегантния почерк на Натаниъл. Силен гняв потече по вените ѝ със силата и съвършената яснота на фонтаните в градините на Версай.

Тя го знаеше и преди, но потвърждението, тук, в ръката ѝ, черно на бяло, я разтърси по-силно, отколкото беше очаквала.

Документът бе прибран в папка с частни записки — бележки, емоционални оценки на успели или неуспели начинания, ръководени от лорд Прайд. Личният професионален дневник на английския резидент. Той съдържаше потвърждение за убийството на Гийом, заповядано от Натаниъл Прайд.

Габриел пое дълбоко въздух и огледа спалнята на любовника си. Сенките на късния следобед се събираха в ъглите на грижливо подредената стая. Оскъдно обзаведеното помещение съдържаше твърде малко неща, които загатваха за личността на обитаващия го.

Къщата беше много тиха и тишината будеше странни усещания. Обкованият с месинг часовник на перваза на камината удари четири. Натаниъл сигурно нямаше да се върне от обиколката си преди падането на мрака, но нямаше смисъл да рискува повече. Можеше да узнае още много неща от папката, но претърсването на стаята му ѝ бе отнело почти два часа, а и от опит знаеше, че с времето търсецията започва да проявява лекомислие и допуска грешки.

Габриел пхна папката обратно в кухнята на двойното дъно, което бе открила в най-горното чекмедже на скрина за дрехи. Трябваше да запомни много добре положението ѝ, след като бе вдигната фалшивото дъно. Когато се увери, че я е поставила под същия ъгъл като преди, тя постави дъното и подреди грижливо ленените кърпи, които го покриваха. Беше изваждала всяка кърпа поотделно, за

да е сигурна, че между гънките не се съдържат никакви изобличителни предмети, но не откри нито едно тампонче памук, нито един цветен конец.

Тя погледна втренчено чекмеджето, припомняйки си положението на кърпите, преди да ги извади. Подреждането беше същото. Облекчена, затвори чекмеджето и извади от джоба на полата си малък плик с фина бяла пудра.

Навлажни устните си и сбърчи чело, после посипа съвсем тънък пласт пудра върху скрина, за да възстанови недокоснатата повърхност, която бе заварила.

Тъкмо фината пудра я бе довела до скривалището. След случилото се с трезора тя изпитваше див страх, че може да пропусне нещо, затова веднага забеляза пудрата. Освен това имаше свой запас от трикове и сега без проблем възстанови първоначалното състояние.

Отиде заднишком до вратата, която водеше към будоара и остана там, докато погледът ѝ бавно обхождаше стаята, за да провери за евентуални следи от присъствието ѝ. Всичко беше, каквото го бе намерила, и тя беше готова да се обзаложи, че дори мъж с опита на Натаниъл няма да разбере, че някой е претърсил спалнята му.

Доволна, Габриел се върна в собствените си помещения. Едва тогава позволи на болката и тъгата си да излязат на повърхността. Те се издигнаха от самата ѝ същност: в гърлото ѝ заседна буца, от очите ѝ потекоха истински потоци от сълзи и намокриха корсажа на роклята, лицето ѝ се разкриви от остра болка.

Тя стоеше неподвижна, неспособна да се помръдне, пленница на непоносимата болка, и чакаше мъката ѝ да се уталожи и да отстъпи място на пречистващия огън на гнева. Само гневът можеше да прогони емоциите ѝ с подлудяващата сила на отмъщението.

О, да, тя щеше да си отмъсти на Натаниъл Прайд и на неговите тайни служби. Щеше да избере най-необичайната форма на отмъщение, която да я задоволи. Щеше да използва и да манипулира човека, заповядал убийството на любимия ѝ, и той никога нямаше да узнае, че именно тя го е направила на глупак. А може би щеше да му го каже... някой ден... за да се наслади на унижението му.

Отново спокойна, Габриел изми лицето си, сложи на очите си тампони със студена вода, за да премахне зачервяването и подутините. Тенът ѝ бързо си възвърна обичайната прозирна бледност.

Тя седна на любимото си място до прозореца и подреди мислите си. След като не намери нищо в трезора, бе стигнала до заключението, че Натаниъл е прибрал на сигурно място най-важните документи. Логично беше да се предположи, че не ги държи разхвърляни по цялата къща. Вчера, когато замина по работа в Саутхемптън, тя претърси основно писалището, където той водеше кореспонденцията си и сметките на имението. Търсенето не даде резултат, но това съвсем не означаваше, че там няма нищо — дори най-опитните шпиони не винаги намираха желаните документи. Този следобед бе претърсила другото обещаващо успех място, където се натъкна на златна мина. Каква ирония на съдбата: тъкмо предпазната мярка на Натаниъл с пудрата я бе насочила към скривалището! Освен това, след случилото се в библиотеката, тя си отваряше очите на четири.

Тихо чукане на вратата възвести за редовната вечерна поява на Джейк. Момчето изглеждаше необичайно весело, но причината за радостната му възбуда не подобри настроението на Габриел.

— Татко има много работа е управителя и тази вечер не ме иска в библиотеката — разказа възбудено детето. — Значи имаме време и можете да ми разкажете някоя истинска история!

Габриел се засмя и го прегърна.

— Каква история предпочиташ?

Джейк наклони глава и набръчка чело, за да размисли. В такива моменти приличаше досущ на Хелън от портрета, но друг път определени движения, накланянето на главата или някой дребен жест ѝ напомняха с тревожна интензивност за Натаниъл.

— Искам да чуя пак историята как вие с Джорджи и Кин сте яздили бика с кривите рога, как той полудял от страх и ви хвърлил в живия плет с тръните.

— Но ти я знаеш вече наизуст! — засмя се отново Габриел.

— Да, но искам пак да я чуя. — Джейк пъкна палец в устата си и се облегна на нея.

Децата винаги се утешават с познатото, каза си Габриел и започна да разказва. Всеки път добавяше нови, интересни подробности, за да направи историята по-увлекателна.

Чу как вратата към спалнята на Натаниъл се отвори и затвори. Чу стъпките му по голия дървен под. Чу шума от отварянето на чекмедже, последван от изтеглянето на резе. Сърцето ѝ заби ускорено, но гласът ѝ

остана напълно спокоен и разказът ѝ не спря нито за миг. Почувства как малкото момче до нея се скова за миг, когато усети присъствието на баща си в съседната стая, но бързо се отпусна.

Натаниъл отвори свързващата врата и се облегна на касата, за да огледа мирната сцена, докато развързваше вратовръзката си.

Габриел впи поглед в тесните, дълги пръсти, които развързваха белия лен, и по кожата ѝ пробягаха тръпки. Близостта на стройното, атлетично тяло събуди в слабините ѝ пулсиращо желание и тя изпита приятна възбуда, сякаш ръцете му наистина я милваха и той я покриваше с тялото си. Само преди десет минути изпитваше към този мъж смъртоносна омраза, а сега мислеше само за сливането на телата им.

— Натаниъл. — Въпреки бурята, която бушуваше в гърдите ѝ, тя успя да го поздрави с безлична любезност и притисна момчето до себе си, усетила страха му. — Още малко, и историята ще свърши. Как мина следобедът?

— Беше доста изнервящ, но мисля, че постигнах добър резултат — отговори той. — Не е ли време да си лягаш, Джейк?

— Още не познавам часовника — призна с треперещ глас момчето и устреми големите си кафяви очи към лицето на бащата.

Натаниъл не отговори веднага. Беше като замаян от интимността на гледката. Габриел беше необичайно мека и нежна, истинска майка, и Джейк явно бе заплепен от нея. Как бе могъл да я обвини, че ѝ липсват женственост и нежност? Колкото повече узнаваше за нея, толкова по-малко я познаваше.

— Мис Примър не се ли опита да те научи? — попита той след известно време.

— Справям се, но не много добре — отговори Джейк и се размърда неловко на мястото си. Както винаги, с появата на баща му атмосферата в стаята се бе променила. Габи бе станала различна от преди и той имаше чувството, че в гърдите ѝ се е надигнал гняв. Джейк не обичаше, когато хората се гневяха. Когато готвачката ругаеше слугинята Хети и тя плачеше, той също беше готов да заплаче и стомахът му се свиваше на топка. И сега беше готов да се закълне, че нещо не е наред. Въпреки това Габи се усмихваше. Баща му не отговори на усмивката ѝ, но Джейк и без това не го беше виждал да се усмихва.

— Е, мисля, че е време да се научиш — каза Натаниъл с поглед към големия стенен часовник над шезлонга. — Сега е малко преди шест.

— Да, сър — прошепна Джейк със сведена глава. Освободи се от ръката на Габриел и стана от дивана.

— Не искаш ли да чуеш края на историята? — попита Габриел и улови ръката му.

Джейк хвърли бърз поглед към баща си и отново сведе глава към обувките си, шепнейки нещо неразбрано.

— Хайде, разкажи му историята докрай — рече рязко Натаниъл. Изведнъж се бе почувстват като човекоядецът от приказката, който разпространява атмосфера на мрак и униение. Всеки щеше да си помисли, че той се забавлява с това, да прави детето нещастно. Защо, по каква причина всяка дума, която казваше на детето си, звучеше фалшиво? И той ли беше гледал баща си с такъв страх? Може би, защото имаше много по-сериозни основания от Джейк.

Натаниъл разтърси глава, за да се отърве от неприятните мисли.

— Преди вечеря непременно трябва да се изкъпя, Габриел. Ще се срещнем след половин час в библиотеката.

Тя кимна утвърдително и отново настави Джейк до себе си. Погледът на детето се устреми към баща му и Натаниъл, без да съзнава какво прави, пристъпи към него и несръчно помилва главичката му.

— Лека нощ, Джейк.

Милувката толкова стресна момчето, че то загуби ума и дума. Макар че не чу отговор, бащата се оттегли в стаята си и затвори вратата.

Това вече ми харесва, каза си доволно Габриел и продължи да разказва. Тя ненавиждаше Натаниъл, но това чувство беше от тъмния свят на шпионажа и нямаше нищо общо с отношението между него и сина му. Ако беше в състояние да предизвика някои положителни промени и да създаде малко топлина в тази къща, щеше да го направи.

Натаниъл стоеше зад затворената врата на стаята си и замислено търкаше брадичката си. Погледът му се отправи към скрина. Още с влизането си в стаята го бе проверил внимателно. Финият пласт пудра беше непокътнат. По втория трезор, който се намираше под леглото му,

също не се виждаха следи от покушение. Никой не можеше да го намери без основно претърсване на стаята и без да премести масивното легло с балдахин. Габриел със сигурност не можеше да го помръдне сама.

Натаниъл хвърли поглед през рамо към затворената врата и кимна замислено. Засега имаше впечатлението, че Габриел наистина е това, за което се представя. Но за да бъде напълно спокоен, беше нужно да изясни още едно нещо. Трябваше да претърси вещите й. Щом Джорджи Ванбруг изпрати останалия й багаж, той щеше да се заеме за работа и едва тогава — ако претърсването не дадеше резултат, можеше да размисли сериозно за приемането й на работа в тайните служби.

Тази вечер тя беше по-предизвикателна в любовната игра, отколкото предишните, и макар че реагира страстно, Натаниъл усети как в гърдите му се надига лека несигурност. Габриел беше толкова буйна, че той го схвана като знак на отчаяние. Глупости, сигурно си въобразявам, каза си ядно той. Любовницата му просто се беше разчувствала, нищо повече. А по-късно, когато и двамата достигнаха върха на блаженството и дойде моментът на тиха, споделена интимност, той забрави напълно гризящите го съмнения.

Габриел се опитваше да победи безпокойството в сърцето си, като концентрира цялото си внимание върху страстта. Повтаряше си, че днешното й откритие не променя нищо, че го само е потвърдило нещо, което тя отдавна е знаела. Но който и да беше Натаниъл Прайд... каквото и да беше направил... нищо не можеше да намали силата на взаимната им страст. Страст, която стигаше почти до мания. И която щеше да й помогне да си отмъсти.

На следващата сутрин Габриел се събуди по корем, тежестта на Натаниъл притискаше тялото й върху матрака.

— Утро ли е вече? — промърмори тя и вдигна ръце над главата си. В същото време опря пръстите на краката си в таблата на леглото и се протегна доволно под тялото на любовника си.

— Ммм...

— Какво правиш? — Тя се изви под него и стисна бедра в привидна съпротива.

— Познай. — Той захапа крайчето на ухото ѝ и енергично мушна коляно между затворените ѝ бедра.

— Ами ако не се бях събудила?

— Това би било смъртна обида.

Габриел се протегна още веднъж и се поддаде на енергичния натиск на възбудената му плът.

След половин час, когато зимното слънце вече изпълваше помещението, Натаниъл неохотно отметна завивките и стана от леглото. Огледа доволно Габриел, която все още лежеше по корем, заровила лице във възглавниците. Наведе се и очерта с пръст линията на гръбнака ѝ, после плъзна пръсти по стегнатото дупе.

— Очертава се прекрасен ден. Ако не замръзне и се появи благоприятен вятър, можем да покараме лодка по реката. Какво ще кажеш?

— Ама разбира се! — Габриел беше въодушевена. — Ще ме научиш ли да управлявам платната?

— Ако желаеш. — Натаниъл се засмя безгрижно и Габриел го погледна учудено. — Ще бъдеш ли търпелива ученичка?

— Това зависи изцяло от учителя, сър. — Тя се претърколи по гръб и примигна многозначително. — Мисля, че търпението не е от силните ти страни... Идеята да ме учиш май не е особено добра.

— О, мисля, че ще те изненадам — засмя се отново той. — Моят начин на действие не винаги може да бъде предсказан.

— Е, добре, изненадай ме.

— С удоволствие, мадам. — Той се наведе и целуна зърната на гърдите ѝ, кимна самодоволно, когато те щръкнаха под милувката на езика му, махна ѝ весело и напусна стаята в най-добро разположение на духа.

Този непознат Натаниъл се запази през целия ден. Прекрасен компаньон, човек с чувство за хумор, който мислеше единствено за нейното удоволствие. Прояви невероятно търпение, докато я научи да вдига платната, да управлява платноходката по вятъра, да изчаква удобния момент, за да обърне.

Двамата плаваха дълго по реката, няколко пъти завиха по изкуствените канали в плодородните низини, но не рискуваха да навлязат в устието на Солент. Беше студено и освежаващо и през целия

ден тъмният свят, управляван от недоверие, сметка и предателство, беше много далече от тях.

Към обед двамата вързаха платноходката на самотен кей в края на низината и се запътиха направо през поляните към гостилница, покрита със сиви плочи. Рибарите в кръчмата поздравиха Натаниъл сърдечно, без излишни церемонии. Разговорът се водеше непринудено и пряко, което безкрайно изненада Габриел — все пак лорд Прайд беше земевладелец, а тези хора бяха негови арендатори. Мъжете не й обърнаха особено внимание и тя заключи, че в тази кръчма обикновено не се допускаха жени.

Доволна от почивката, тя седеше пред буйния огън, пиеше портър и си хапваше сочен месен пастет. След него изяде голямо парче чедър, мариновано с лук. Натаниъл бе свалил жакета си и сега седеше с навити ръкави на ризата на висок стол пред тезгяха, вдигнал единия си крак на щангата. Разговорът се въртеше все около приливите и отливите, капризите на вятъра и възможностите за риболов.

Внезапно Габриел се запита какво ли щеше си помисли Джейк, ако можеше да види баща си в този момент. Натаниъл беше длъжен да научи сина си да управлява платноходка и да лови риба. Той трябваше да представи момчето на местните хора и да му покаже как непринудено общува с тях.

Тя протегна крака към огъня и затвори очи.

— Ела, поспаланке. След един час започва отливът и ако не побързаме, ще се озовем на сухо. — Натаниъл застана между нея и огъня, блокира топлината с тялото си и облече палтото си.

— Какво значи на сухо? — попита Габриел и се прозя сладко.

— Страната, която е в сянката на вятъра — отговори той и я издърпа да стане. — И без това ще е трудно да отблъснем лодката от брега, а когато започне отливът, може да се наложи да я теглим на ръце по канала и да затънем в тинята.

— Много приятни перспективи — Габриел го последва неохотно навън. Следобедът беше доста студен. Върнаха се при лодката.

— Денят беше великолепен. — Когато късно следобед завързаха лодката до кея на имението, Габриел беше в приповдигнато

настроение. Дари Натаниъл с нежна усмивка и мушна ръката си в неговата. Той се наведе и я целуна по върха на носа.

— По изключение днес беше учудващо кротка спътница.

— Кротка? Аз?

— Да, ти — кимна сериозно той. — И ще си получиш наградата, когато... Кой, по дяволите, ни е дошъл на гости?

Той спря на алеята, която водеше към страничния вход на къщата и към старата оръжейна винаги минаваше по нея, когато влизаше в къщата откъм реката. От мястото, където бе застанал, кръглото площадче пред главния вход се виждаше съвсем ясно. Пред парадното стълбище бе спряла карета. Конете пръхтяха и от ноздрите им се издигаха кълба дим. Слугите, ръководени от Бъртрам, разтоварваха багаж от покрива на каретата, а мисис Бейли чакаше на входа, за да поздрави новодошлите.

Габриел се взря напрегнато в падащия мрак, опитвайки се да разпознае герба на каретата. След малко избухна в луд смях.

— О, това е Джорджи! Явно е решила лично да донесе багажа ми. Вероятно е дошъл и Саймън — Джорджи знае, че не може да ноцува под покрива на необвързан мъж без съпруга си.

— За разлика от теб — изръмжа Натаниъл.

— Е, аз съм нещо друго — отговори честно Габриел, събра полите си и хукна към главния вход.

Натаниъл влезе в дома си през страничния вход — с бавна стъпка и мрачно лице. Още не беше готов да се присъедини към въодушевлението на Габриел.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Джорджи, мила Джорджи, колко се радвам да те видя! — Габриел влетя като вихър във фоайето и разпери ръце, за да прегърне братовчедка си. — Каква прекрасна изненада!

— Не можах да устоя на изкушението — пошепна в ухото ѝ Джорджи и я притисна до гърдите си. — Саймън и Майлс са ми ужасно сърдити.

Габриел се усмихна съзаклятнически и отстъпи назад, за да поздрави двамата мъже, които стояха зад Джорджи. Като забеляза видимата им неловкост, тя се усмихна с една от обичайните си криви усмивки.

— Саймън... и Майлс! Колко мило от ваша страна да придружите багажа ми.

— Само минаваме оттук — каза Саймън и я целуна по бузата.

— Да, само минаваме — потвърди Майлс, улови ръката на Габриел и я поднесе към устните си. Изглеждаш много... много добре. — Очевидно искаше да каже нещо съвсем друго.

— Изглежда разрошена от вятъра — уточни Джорджи, свали кадифената пътна шапка и приглади златните си къдрици. — Какво си правила?

— Бяхме на реката. Научих се да управлявам платноходка. — Габриел засия. — Натаниъл ме научи... къде е той всъщност? — Тя се огледа объркано. Смяташе, че той е вървял след нея, а се оказа, че е сама. — Сигурно е влязъл в къщата през страничния вход. Но защо, след като видя, че са пристигнали гости?

Майлс и Саймън си размениха многозначителни погледи. Точно в този момент Натаниъл се появи в страничния коридор.

— Виж ти, виж ти — извика почти весело той, — каква неочаквана радост! На кого трябва да благодаря за това удоволствие? Или по-добре да не питам?

— Само минаваме оттук — обясни смутено Саймън. Минаваме оттук и решихме да наминем за малко при теб и да доставим багажа на

Габи. — Той се обърна и с мрачен поглед подкани Майлс да го подкрепи. Приятелят му, който се опитваше да се прави на невидим, кимна също така смутено.

— Да... съвсем правилно, само минаваме оттук — потвърди с покашляне той.

— Минавате оттук? А накъде сте се запътили? попита с усмивка Натаниъл. — Доколкото знам, Беърли Мейнър не се намира на пътя към нито едно от местата, които биха накарали лорд и лейди Ванбруг и особено мистър Майлс Бенет да напуснат топлия си дом посред зима. Наоколо няма нищо освен ниви и ливади.

При тази хаплива забележка по бузите на Майлс пропълзля предателска червенина и той хвърли към Саймън поглед, с който казваше „Идеята не беше моя“. Приятелят му само изду устни и не отговори. Даже Джорджи загуби част от категоричността, с която досега отхвърляше всички възражения.

— За бога, Натаниъл! — извика Габриел. — Що за ужасен човек си! Те са твои приятели, изминали са дълъг път, за да те видят. Най-малкото, което можеш да направиш, е да им предложиш нещо освежително. Освен това носят багажа ми.

— Вземам си думите назад, мадам — изрече Натаниъл със същата мрачност като преди. — Бях забравил вашите претенции към гостоприемството ми. Естествено те трябва да важат и за приятелите ви.

Габриел пое дълбоко въздух, но преди да му е отговорила, както заслужаваше, Натаниъл покани гостите в библиотеката.

— Боя се, че в салона не е запален огън, джентълмени, тъй като не очаквах посетители, но заповядайте в библиотеката. Ще ви предлага бутилка прилично бордо. Габриел, предоставям на теб да се погрижиш за лейди Ванбруг.

— Този човек е дяволски неучтив. — Джорджи размаха малкия си юмрук. — Как можеш да го понасяш, Габи?

— Всичко с времето си — засмя се безгрижно приятелката ѝ. — Много добре знам, че си дошла да ме разпиташ. Хайде да се качим в будоара ми, там ще си побъбрим на воля.

— Моля за извинение, милейди... — Мисис Бейли, която беше стояла безшумно в ъгъла, безмълвна свидетелка на неприятната сцена,

излезе напред. — Да приготвя ли стаи за гостите на негово благородие?

— Да, ако обичате. — Габриел се усмихна топло. — Лорд и лейди Ванбруг и мистър Бенет ще нощуват тук. Вие знаете какво да изберете за тях, нали, мисис Бейли?

— Значи да кажа и на готвачката, че трябва да приготви вечеря за пет души? — В гласа на мисис Бейли все още имаше колебание.

— Да — кимна Габриел. Може ли Ели да донесе чай в будоара ми? Лейди Ванбруг е уморена от дългото пътуване и иска да се подкрепи с чаша хубав чай.

Тя въведе Джорджи в кралския апартамент и енергично затвори вратата.

— Каква хубава стая. — Джорджи се огледа любопитно и одобри с кимане елегантните мебели, дебелия килим и качествените завеси.

— Цялата къща е хубава — каза Габриел и спусна завесите, за да изключи падащия мрак. — Свали пелерината и седни до огъня, Джорджи. Знаем, че мразиш пътуването, особено през зимата, и че само проклетото ти любопитство те е накарало да дойдеш тук. Аз съм дълбоко поласкана, можеш да ми вярваш.

Джорджи не се обиди ни най-малко. Беше свикнала с прямотата на Габриел. Братовчедка ѝ притежаваше невероятна енергия и контрастът между двете отдавна беше станал семейна шега.

— Дойдох да ти кажа, че се държиш скандално — започна тя, захвърли наметката си и се наведе да стопли ръцете си над огъня. — Ако се разчуе, не се осмелявам даже да мисля как ще те посрещнат в Лондон. Може би дори ще ти забранят да посещаваш Олмакс. — Джорджи изрече тази ужасяваща възможност с подобаващия уплашен гласец, но очите ѝ, святкащи от любопитство и възбуда, я изобличиха в лъжа.

— Глупости — изсмя се Габриел. — Нищо няма да се разчуе, освен ако ти, Саймън или Майлс не пуснете клюката... а аз знам, че няма да го направите. Просто ще обясня, че за известно време съм се върнала във Франция, и готово.

Тя изгледа братовчедка си с присвити очи.

— Признай си най-после, Джорджи. Ти не си някоя сухарка и със сигурност не си дошла тук, за да играеш ролята на моя компаньонка

или да спасиш доброто ми име. Дошла си да видиш със собствените си очи какво всъщност става.

Джорджи се засмя тихо и се настани в креслото пред огъня.

— Добре де, признавам. А сега ми разкажи всичко, още от самото начало.

— Слушай ме — рече Габриел с приглушения глас на съзаклятник, който има намерение да разпространи скандален слух. Джорджи със сигурност щеше да се задоволи с повърхностната истина истинските факти бяха толкова далече от нейния начин на живот, че нямаше да им повярва. Габриел открай време умееше да забавлява братовчедка си и отлично знаеше какви детайли от връзката си с мрачния и неучтив лорд Прайд трябва да й разкаже.

Долу в библиотеката Саймън прие чаша вино от ръката на мълчаливия си домакин и се покашля смутено.

— Вероятно имаш право да се сърдиш на нахлуването ни, Натаниъл, но Джорджи настоя да се убеди, че Габи е добре.

— Настоя ли? — Натаниъл вдигна недоверчиво вежди и отпи глътка вино.

— Точно така, настоя — намеси се Майлс. — Все пак тя е от семейство Дъован — добави той, сякаш това обяснение беше напълно достатъчно.

— Имаш моите съчувствия, Ванбруг — отвърна хладно Натаниъл. — Как мислиш, от колко време има нужда жена ти за тази... проверка? Един час или най-много два?

— За бога, Прайд! — избухна Майлс. — Наистина ли смяташ да ни изхвърлиш от дома си в тъмното?

— Казаха ми, че в Лимингтън имало добра страноприемница — изрече сковано Саймън, стана и остави полупразната си чаша на масичката. — Извинявай за неочакваната ни поява. Помоли някого от слугите да повика жена ми и заповядай да впрегнат конете ни.

Внезапно Натаниъл се усмихна и очите му заблестяха хлапашки.

— Ако ти позволя да си отидеш отгук тази вечер, Саймън, „ужасното дете“, което именно ти ми натресе, ще ме разпъне на кръст. Ти може да си женен за една Дъован, но знай от мен, че само хората, на които вече не им е мил животът, биха се осмелили да противоречат на Габриел дьо Босер.

В стаята се възцари смаяно мълчание, докато гостите се опитваха да проумеят този внезапен обрат. Пръв се опомни Саймън. Лицето му се отпусна и придоби обичайното си сърдечно изражение.

— Ти, копеле! — извика той и заби юмрук в рамото на Натаниъл. — Много добре знаеше колко неловко се чувстваме и се възползва безсрамно от ситуацията!

— По навик — призна засрамено Натаниъл. — Не очаквах, че ще се зарадвам на посещението ви, но колкото и да е странно, чувствам се щастлив, че сте тук.

Майлс извика невярващо.

— Габи наистина прави чудеса!

— Да, има известен талант в това отношение — призна Натаниъл и отново напълни чашите.

Беше му хрумнало, че това неочаквано посещение може да се окаже щастлива случайност. По-късно щеше да раздели двамата мъже и отново да обсъди със Саймън възможността да включи Габи в тайните служби. По принцип вече нямаше нищо против идеята, но трябваше да разпита по-подробно за миналото ѝ.

Малко преди шест Джейк почука на вратата на Габриел, треперещ от любопитство. Естествено, знаеше за пристигането на гостите. Мис Примър и бавачката му не говореха за нищо друго, докато той вечеряше. Кръстникът му беше тук, но с него имаше още една дама, а това беше много по-интересно.

След поканата на Габриел той влезе в стаята и погледна с детско любопитство красивата жена, която седеше пред камината. Тя носеше светлобежов пътнически костюм, блузата под жакетчето беше богато драпирана на врата и закриваше дори брадичката ѝ. Джейк веднага я оцени като закръглена, мека и мила и хареса много златната коса, която сияеше на фона на огъня. Габи не беше нито златна, нито закръглена, но във внезапен прилив на лоялност, той реши, че тя е много по-хубава от другата лейди.

— Ела при нас, Джейк, и кажи добър ден на лейди Ванбруг — подкани го Габриел. Джейк застана пред Джорджи и направи скован поклон.

— Джорджи, това е Джейк — представи го Габи, прегърна го и го настави в скута си. — Натаниъл разговаря с него в библиотеката, преди да си легне. Обикновено двамата слизат долу.

Джорджи се усмихна сърдечно.

— И аз имам момченце, но е много по-малко от теб.

— О... Как се казва?

— Едуард, но ние го наричаме Нед.

— Хубаво... Тази вечер ще ми разкажеш ли история, Габи? — Джейк не се интересува особено от непознатия Нед. Историята беше много по-важна.

— Тази вечер не — отговори със съжаление Габриел. — Татко ти има гости. Кръстникът ти също е тук. Хайде да слезем в библиотеката.

Джейк остана в нерешителност до вратата.

— Татко никога не ме вика в библиотеката, когато има гости.

— Разбирам, но сега там е кръстникът ти — отвърна Габриел. — Освен това гостите са мои добри приятели и той със сигурност ще пожелае да те представи. Ще дойдеш ли с нас, Джорджи, или искаш първо да отидеш в стаята си и да се преоблечеш за вечеря?

— О, предпочитам да дойда с вас. — Джорджи не искаше в никакъв случай да изпусне предстоящата сцена.

Габриел се изкиска доволно. Двете се познаваха добре и нямаше нужда от много думи.

Може би Натаниъл се ядоса, че го прекъснаха, но не допусна никой да го забележи. Габриел и без това е поела нещата в свои ръце, каза си примирено той, докато наблюдаваше как тя запозна Джейк със Саймън и се погрижи срещата между плахото дете и неговия доброжелателен, но малко непохватен кръстник да не бъде принудена. Досега Майлс не беше общувал много с кръщелника си, а и нямаше никакъв опит с децата, затова опитите му да прогони смущението на Джейк обикновено постигаха обратен резултат.

Въпреки старанията на Габриел Джейк не възрази, когато след около четвърт час Натаниъл то изпрати обратно в детската стая. Момчето се поклони сковано пред всички с изключение на Габриел.

— Наистина ли няма да ми разкажеш някоя история? — попита то едва чуто, докато стоеше пред Габриел.

— Тази вечер не, миличък. Трябва да се преоблека за вечеря, но ти обещавам, че когато си легнеш, ще дойда при теб, ще те целуна за лека нощ и ще ти изпея най-хубавата песен, която знам. Има една много весела, която обичахме да пеем с Джорджи. Спомняш ли си, скъпа? Онази за мъжа с брадата, в която гнездат птици!

Натаниъл слушаше веселия смях на жените и откриваше в него интимността на заедно прекараното детство. Саймън също беше участвал в него, макар и в по-малка степен, затова днес проявяваше братска непринуденост в общуването с Габриел. Тримата се опитаха да си спомнят текстовете на песните, които бяха пели заедно, и смехът им беше толкова заразителен, че даже плахият Джейк се засмя. Вкопчен в полата на Габриел, той следеше лицата на възрастните с кръглите си кафяви очи.

Натаниъл си спомни какъв беше самият той на възрастта на Джейк и буквално се разтрепери — самотно, необичайно малко момче, само търпяно от възрастните. Не си спомняше някой да го е докосвал по начина, по който Габриел милваше Джейк. Бавачките бяха хората, които го обслужваха и се грижеха за него. Баща му се доближаваше до него само за да го напляска за пореден път. А майка му — не помнеше някога да го е прегръщала и целувала.

— Неприятно ми е да прекъсна приятните ви занимания, но вече е време да се обличаме за вечеря — каза сухо той и се надигна от мястото си. — Джейк, ти трябваше да си отдавна в леглото. Бавачката сигурно вече те търси.

Изобщо не беше имал намерение гласът му да прозвучи толкова рязко. Напротив, желанието му беше да се присъедини към веселата група, да бъде приет от нея, да стане част от хармонията, която свързваше Габриел и детето. Въпреки това гласът му прозвуча остро и неодобрително, а думите бяха грозни и нетърпими.

Смехът изчезна от очите на детето. Джейк кимна и се запъти послушно към вратата. Натаниъл бе прорязан от остра болка, сякаш нещо в гърдите му се бе свило на топка. Болката не беше физическа, но се усещаше като пробождане в гърдите. Когато момчето мина покрай нето, той протегна ръка и му разроши косата както предишната вечер. И двамата отново се уплашиха от този жест.

— Честно казано, не те разбирам. — Късно след вечеря Саймън ходеше напред-назад в библиотеката и обичайната му веселост бе отстъпила място на загрижено смръщване. — Какви подозрения имаш към Габриел?

— За момента никакви — отговори Натаниъл с повече търпение от обикновено. Облегнат на камината, той наблюдаваше с разбиране вълнението на приятеля си. Не беше приятно да се слушат съмнения в

собствената оценка, особено от устата на човек, когото цениш. — Аз съм недоверчив човек, Саймън. В нашия занаят това е задължително.

— Да, прав си, това го разбирам — отвърна Саймън и с рязко движение разклати кехлибарения коняк в чашата си. — Но аз вече ти разказах каква информация ни достави Габи, разказах ти историята й... За бога, Натаниъл, аз я познавам, откакто беше мършаво хлапе с плитчици!

Натаниъл въздъхна.

— Да, Саймън, знам. Въпреки това съм длъжен да бъда предпазлив. „Не вярвай на данайците, когато ти носят дарове.“ — Той вдигна вежди. — В троянския кон е била скрита цяла армия, приятелю.

Саймън го зяпна невярващо.

— Нима мислиш, че Габи би могла да играе двойна игра? Че е на страната на французите? Не ставай смешен! — Той изпи коняка си наведнъж, остави чашата на масичката и посегна към табакерата си.

Натаниъл не каза нищо. Изчака, докато Саймън си взе солидна порция тютюн, натъпка го в ноздрите си и се разкиха силно. Може би така ще преодолее неловкостта си от настойчивите ми въпроси, каза си развеселено лорд Прайд.

Когато кихавиците свършиха, Натаниъл заговори спокойно:

— Нищо не мисля, Саймън. Просто съм предпазлив. Препоръките на Габриел са прекалено добри, контактите й са мечта за всеки резидент. Първо трябва да се уверя, че Габриел наистина е това, за което се представя. Ако резултатът е добър, ще я приема с радост в тайните служби.

Саймън изпухтя презрително.

— Ти каза, че била недисциплинирана.

— Такава е — кимна сериозно Натаниъл. — Но заедно с това е изобретателна и смела, а аз ще се погрижа да не ми разваля дисциплината — в случай, че реша да я взема.

Саймън се отпусна в дълбокото кресло пред камината.

— Е, какво искаш да знаеш?

— Искам да проуча цялата история от самото начало. Ти трябва само да отговаряш на въпросите ми.

Саймън кимна с въздишка.

— Е, добре. Но по мое мнение, след като с Габи се познавате така... интимно, ти би трябвало да имаш достатъчно възможности да

си създадеш собствена преценка. Та вие живеете заедно!

Натаниъл стисна устни.

— Мисля, че това не те засяга.

— Така ли? — отзова се мрачно Саймън. — Ако питаш Джорджи, лорд Дъован очаква от мен да те извикам на дуел, за да защита честта на дъщеря му, която ти се опитваш да поквариш.

Натаниъл отметна глава назад и избухна в смях.

— В това ли ме обвинява Джорджи? Ако питаш мен, е точно обратното. Аз съм компрометиран от тази безсрамна, необузdana жена, моята чест е засегната... и за това си виновен ти, скъпи приятелю!

Саймън се ухили съзаклятнически.

— Е, аз не я посъветвах да те прелъсти, само намекнах, че трябва да използва необичайни методи, за да привлече вниманието ти.

— И тя последва съвета ти! Но стига сме говорили глупости. Може ли да започна с въпросите?

— Както желаш. — Саймън напълни отново чашата си и отпи голяма глътка. Естествено, Натаниъл беше прав. Предпазливостта преди всичко, даже когато става въпрос за Габриел.

Разговорът изтощи и двамата, но когато се разделиха, Натаниъл не бе успял да открие никакви празноти или слаби места в историята на Саймън. Имаше чувството, че Габриел се е разтворила пред него като книга и той я чете страница по страница.

Въпреки това щеше да я подложи на още едно изпитание. Последното. Но за целта трябваше първо да я отдалечи от къщи за един или два часа.

— О, Габи, забравих да ти дам това писмо. Пристигна малко преди да тръгнем за насам. — Джорджи размаха плика, който държеше в ръката си, и огледа приветливо закусващите. Сложи плика до чинията на Габриел и се усмихна за поздрав. — Добро утро на всички. Спах като бебе. Очевидно въздухът в Хемпшир уморява повече, отколкото в Кент. — Наведе се да целуне мъжа си и му каза: — Изобщо не съм усетила кога си станал. Сигурно много рано.

— Някои от нас са будни вече от часове — обади се Габриел и посегна към писмото. Пликът беше надписан с елегантния почерк на Талейран. — Направихме двучасова разходка на коне.

— Затова смятаме, че сме си заслужили закуската — добави Саймън и ощипа жена си по бузката. — За разлика от една известна нам дама, която е спала почти до обяд.

Джорджи се усмихна на добродушната му задявка и се обърна към масичката за сервиране, за да си избере нещо вкусно.

Натаниъл седеше начело на масата, кръстосал крака във високи ботуши, и доволно отпиваше от канчето с ейл. Погледът му следеше всяко движение на Габриел, която тъкмо разрязваше плика с ножчето за масло. Почеркът му беше много добре познат — като неговия собствен.

Габриел беше очаквала да получи писмо от Талейран — двамата се бяха уговорили той да ѝ пише до дома на семейство Ванбруг, поне докато я приемат в тайните служби. Тогава щеше да измисли подходящ начин да се свързва с кръстника си.

Габриел се запита дали Натаниъл бе познал почерка, но веднага се укори за глупостта си — той със сигурност беше виждал писма от Талейран в работата си. Част от кореспонденцията на Талейран вероятно минаваше през английски ръце.

— Писмото е от Талейран — каза спокойно тя и погледна Натаниъл през масата. Той кимна утвърдително и поднесе канчето към устата си. Габриел веднага разбра, че той е познал почерка и че вероятно е издържала още едно изпитание.

— Каква чест, да имаш толкова важен кореспондент — отбеляза невинно Майлс и продължи да се занимава с гъбите си.

— О, аз ценя високо тази чест, повярвай — отвърна иронично Габриел, но само Натаниъл и Саймън оцениха иронията ѝ. — Моят кръстник продължава да ми пише редовно и трябва да кажа, че писмата му са безкрайно интересни.

— Освен това е ненадминат политик — допълни съвсем искрено Майлс.

— Без съмнение — кимна Габриел. — Той е най-гениалният политик на Европа, без да изключвам императора. Само честолюбието е по-силно от рафинираността му. Съмнявам се, че някой е в състояние да разгадае личните мотиви зад действията му. Ако прецени, че е по-изгодно за него, ще напусне Наполеон без никакви скрупули.

— Джентълменът е прагматичен, без съмнение — рече Натаниъл и се обърна към Джорджи: — Искате ли мармалад, лейди Ванбруг?

— Не е нужно да си толкова официален, Натаниъл — отбеляза Габриел, докато разгъваше писмото.

— Да, наистина — кимна Джорджи, малко нервна, защото все така не понасяше Натаниъл Прайд, въпреки че братовчедка ѝ беше омагьосана от него.

— Това е твърде голяма чест за мен, мадам — отвърна Натаниъл с лек поклон и само засили враждебността на Джорджи.

— Самомнителен тип. Не се занимавай с него, Джорджи. — Габриел грабна едно хлебче от кошничката и го хвърли по Натаниъл. Улучи канчето с бира и течността плисна на всички страни.

— Ти да не си полудяла! — Натаниъл блъсна стола си и се надигна. Габриел вирна брадичка и срещна погледа му с предизвикателно святкащи очи, в които блестеше цялата ѝ ирония и подигравка.

— Е, каква ще ме наречеш още?

— Изчадие на сатаната — отговори развеселено Натаниъл, седна си на мястото и избърса петната по ризата си със салфетката.

Саймън и Майлс размениха несигурни погледи, а Джорджи втренчи невярващ поглед в лицето на братовчедка си, която отново се зае с писмото си със самодоволна усмивка.

Още от пръв поглед ѝ стана ясно, че трябваше да съобщи съдържанието му на английския резидент. Писмото беше весело, издържано в светски тон, описваше последните събития във Варшава, посрещането на Наполеон в Полша и влюбването му в Мария Валевска.

Сигурно това беше важната новост, която трябваше да предаде. Информацията беше от значение за английското правителство, тъй като засега само най-близките приятели на императора бяха осведомени за новото му увлечение. Ако предадеше новината, тя щеше да придаде нова достоверност на твърдението си, че има тесни връзки с императорския двор.

— О, по всичко личи, че Наполеон си е намерил нова Жозефина. — Тя вдиша глава и забеляза, че Натаниъл я наблюдава внимателно. Какво ли търсеше по лицето ѝ? Дали знак на колебание или пресметливост? Е, нито един от двата не беше налице. Годините с Гийом я бяха научили да владее до съвършенство изражението си и да не допуска да се забележи какво става в главата ѝ.

— В Полша ли? — осведоми се небрежно Натаниъл.

— Да, жената на полския канцлер — отговори с усмивка тя. — Искаш ли да ти прочета писмото? Много е забавно? — И веднага зачете.

Цивилизовано писмо на цивилизована личност, мислеше Натаниъл, докато я слушаше, изпълнено с впечатления и описания, не само точни, но и забавни. Талейран не говореше за политическото значение на връзката между Наполеон и полската аристократка, но то беше очевидно за всеки интелигентен наблюдател на събитията в Европа.

Ще ми е много интересно да прочета отговора на Габриел, размишляваше Натаниъл. Този отговор щеше да му даде много повече сведения за връзката между Талейран и кръщелницата му, отколкото привидно безобидното писмо на външния министър. Дали тя криеше враждебността си срещу Талейран зад фасадата на послушна, съзнаваща задълженията си млада дама? Ако съдеше по онова, което знаеше за Габриел, подобно поведение изглеждаше невероятно. Въпреки това опитът му подсказваше, че е възможно да се натъкне на нова загадка.

— Интересно писмо — изрече незаинтересовано той, когато тя свърши. — Питам се как ли ще реагира Жозефина.

— Тя е дяволски ревнива — засмя се Габриел и си наля още малко кафе. — Не знам по каква причина, но е убедена, че собствените ѝ изневери са напълно безобидни в сравнение с влюбванията на Наполеон. Веднага щом чуе слух за поредната му връзка, започва да му пише гневни писма. Той я описва като ревнива тигрица, но винаги щом тя се разплаче, се връща при нея и се разкайва. Наполеон е много чувствителен към женските сълзи.

— Тогава остава само да се надяваме, че и мадам Ватевска ще го разбере — изкоментира Саймън. — Аз съм сигурен, че ако стане метреса на Наполеон, ще го направи от користни цели.

— Властта е силен афродизиак — отбеляза с усмивка Габриел. — Талейран ми е разказвал, че Наполеон е много чувствителен, когато става въпрос за неговите... благородни части. Смята, че като е дребен, значи...

— Габриел! — възмути се Джорджи, макар че очите ѝ блестяха от любопитство.

— Какво? О, темата май не е подходяща за масата за закуска? Или си обезпокоена от смесената компания? — попита братовчедка й подчертано безгрижно.

— И двете, доколкото мога да си представя — отговори Натаниъл и се надигна от стола си. — И ни спести изчервяването от срам, безсрамна жено.

Габриел избухна в смях.

— Е, добре, да сменим темата. Какво ще правим днес?

— Ние си заминаваме — обяви Саймън.

— О, трябва ли? — Габриел изглеждаше искрено натъжена.

— Да, трябва — отговори твърдо Майлс. — Достатъчно време прекарахме тук.

— Ако тръгнете до един час, ще стигнете в Лондон за вечеря — намеси се с подигравателна усмивка Натаниъл.

Даже Джорджи разбра, че днес той се подиграваше със себе си, и се включи в общия смях. Въпреки това никой не се опита да промени плана — след час Габриел стоеше на стълбището и махаше след препускащата по алеята карета.

— Нима ти омръзна да си сама с мен? — попита Натаниъл, когато се върнаха във фойето.

— Не. — Тя поклати глава и го погледна дълбоко в очите. — Със сигурност не. Но не бива да забравяш, че за разлика от теб аз обичам да съм обкръжена с повече хора.

— Мисля, че няма да е трудно — отвърна сухо той. — Боя се, че ще ти стане още по-сучно, защото ме чака куп работа.

Габриел вдигна рамене.

— Тогава не би било зле да отида в града на покупки.

— Ще кажа на Милнър да приготви каретата.

— Предпочитам да взема твоята двуколка със сивите коне.

Натаниъл я измери със скептичен поглед.

— Не искам да те обидя, но конете са отпочинали и...

— Убедена съм, че мога да се справя с тях.

— Да, сигурен съм, че можеш. — Той кимна примирено. — Е, добре, но настоявам Милнър да те придружи. — С тези думи й обърна гръб, за да влезе в библиотеката.

— Може ли да взема Джейк?

Въпросът го спря.

— Той има да учи.

— Малко разнообразие не е навредило никому.

— Не ми се вярва, че искаш някакво хлапе да се мотае в полите ти, докато правиш покупки.

— Ако не исках, нямаше да те попитам — парира умело тя.

За своя голяма изненада Натаниъл се чу да казва:

— Ако наистина желаяш, аз нямам възражения.

— Благодаря ти. — Габриел се приближи до него и го целуна по бузата.

След около час Натаниъл проследи заминаването на двуколката от прозореца на библиотеката. От вълнение Джейк подскочаше като гумена топка по седалката и говореше без прекъсване на търпеливия Милнър и засмяната Габриел, която се метна елегантно на капрата и грабна юздите. Милнър натисна Джейк да седи мирно и седна до него.

Натаниъл проследи с критично око как Габриел провери чувствителните муцуни на сивите коне с предпазливо изтегляне на юздите. Животните жадуваха за движение — нетърпеливо риеха с копита в чакъла и душеха острия вятър, който идваше откъм реката. От ноздрите им се издигаха кълба бял дим. Натаниъл загрижено се запита дали бе постъпил правилно, като ѝ разреши да замине за града с буйните коне. В този момент тя нареди на ратая да освободи поводите и двата коня се втурнаха напред.

За момент Натаниъл спря да диша, но бързо се успокои. Габриел стегна сръчно юздите и сивите коне се умириха. Тя насочи двуколката със сигурна ръка към завоя и препусна надолу по алеята. Тази жена несъмнено е експерт по отношение на конете, каза си отново той. Всъщност, не беше очаквал нищо друго.

Успокоен, Натаниъл се запъти към кралския апартамент. Имаше на разположение повече от два часа, за да претърси багажа на любовницата си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк беше на седмото небе от радост. Най-неочаквано имаше свободен ден! През целия път не спря да говори, прекалено развълнуван, за да забелязва нещо от онова, което срещаха по време на пътуването, и непрекъснато питаше в кои магазини ще отидат, какво иска да си купи Габриел и дали ще му купи сладолед от чайния салон на кея. Някога, преди много време, Прими му купи сладолед от там, защото изтърпял мъките при зъболекаря, без да гъкне. Следобедът се простираше пред детето като неизследвано, магическо пространство без граници.

Габриел слушаше с внимание веселото бърбене на момченцето, докато каретата се носеше по тесния път, обграден с трънливи живи плетове, отрупани с червени плодчета. Имаше чувството, че някой е махнал капака на кипящо гърне. Дали си няма никого, който да го слуша? — запита се тя, когато Джейк ѝ описа подробно една от фантастичните игри, които разиграваше в представите си. Играта изискваше сложни строежи, подобни на лабиринт, които той описа пред внимателната си слушателка във всички подробности. Джейк е дете с богато въображение, с висока степен на интелигентност, заключи убедено Габриел. За съжаление живее само с мечтите си и няма пред кого да разкрие сърцето си. Натаниъл очевидно не подозира какво се разиграва в главата на сина му.

Какъв ли е бил самият той като дете? Самотен като Джейк, това е сигурно, но много по-издръжлив от него. Истински син на високомерната шеста лейди Прайд, която няма нищо общо с нежната, крехка Хелън, седмата лейди Прайд.

Докато тя размишляваше по този начин и слушаше внимателно описанията на Джейк, седмият лорд Прайд се занимаваше с багажа ѝ.

По време на професионалната си дейност Натаниъл беше правил много претърсвания, като често бе принуден да действа бързо и тайно, под постоянен риск да бъде разкрит. Този следобед обаче се намираще

в собствения си дом, уверен в отсъствието на Габриел, знаейки, че никой няма да го изненада или да му попречи.

Това му позволи да извърши претърсването с извънредна грижливост. Със студена пресметливост прогони всички мисли за личността, на която принадлежаха всички тези вещи, и прегледа щателно роклите в шкафа, като проверяваше всеки шев. Габриел притежаваше десетки чифтове обувки и това го учуди, докато проверяваше всеки ток за евентуална кухня, в която се криеха документи.

След това дойде ред на дантеленото бельо в чекмеджетата на скрина, което претърси за скрити джобчета и разпрани ръбове. Той имаше известно предимство пред Габриел, защото знаеше, че самото помещение не съдържа скривалища. Ако наистина притежаваше нещо компрометиращо, то трябваше да е между вещите ѝ и в краен случай в мебелите или в драпериите.

Претърси ковчезето със скъпоценности и присви вежди при вида на невероятните накити. Стана му ясно, че досега тя не е слагала и половината от семейните скъпоценности на рода Хоуксуърт.

Претърси малкото писалище и отново прочете писмото от Талейран, което бе пристигнало сутринта, за да се увери, че Габриел не е пропуснала нещо важно. Не намери други писма, нито дневник.

Свали чаршафите и завивките от леглото и провери матрака. Не откри никъде подозрителни разрези или издатини. Опипа грижливо завесите на прозорците и на леглото. Вдигна килима, преобърна креслата и опипа тапицерията.

Нищо. Не намери никаква улика. Натаниъл се запита дали беше очаквал да намери нещо и с учудване забеляза, че изпитваше безкрайно облекчение.

Застана под лъча бледа слънчева светлина, който падаше през прозореца, протегна се и зарови пръсти в косата си. В този момент погледът му падна върху книгите на пода до пейката под прозореца. По някаква незайна причина ги бе оставил за последно.

Наведе се и ги вдигна. Видя издание на „Делфин“, роман от мадам Дьо Стал и томче с „Философски писма“ на Волтер. Отвори Волтер и изтърси страниците. В книгата нямаше нищо. Направи същото и с „Делфин“ със същия резултат. Отново посегна към Волтер. Отдавна не беше препрочитал критичния трактат за институциите на

предреволюционна Франция. Появата на тази бунтовна книга беше довела до изпращането на автора в изгнание и в крайна сметка до избухването на революцията.

Натаниъл прелисти няколко страници, прочитайки тук и там по някое изречение. Изведнъж се скова, по кожата му пробяга студена тръпка, косъмчетата на ръцете му настръхнаха.

Взря се като замаян в дълъг откъс, в който определени букви бяха маркирани с молив. В края на страницата бяха изписани редици числа.

Сърцето му се вкамени. Без да съзнава какво прави, отнесе книгата в своята стая и преписа откъса с маркираните букви и редиците числа. Трябваше му известно време, за да разгадае кода. После върна книгата на мястото ѝ и огледа помещението, за да се уверя, че всичко е така, както го беше заварил. Леглото беше малко по-подредено от преди, но това нямаше да направи впечатление на никого. Той плъзна ръка по завивката и слезе в библиотеката, за да чака завръщането на Габриел и Джейк.

Често съм използвал такива кодове, помисли си той бегло и си наля чаша коняк. Книгите бяха идеален посредник за предаване на тайни послания. Те бяха нормална, незабележима част от личния багаж, пренасяха се лесно и никой не им обръщаше специално внимание. Само хората, които владееха езика на агентите, откриваха веднага нещо необичайно в слабо маркираните букви в текста.

Хората, които владееха езика на агентите... Велики боже на небето! Тази измамна, двулична курва — тя му бе предложила всички изкушения на тялото си, за да го предаде!

Той запрати чашата в камината. Тънкият кристал се пръсна на хиляди парченца, капките коняк опръскаха пламтящите цепеници и към тавана се издигнаха сини, съскащи пламъци.

Колко близо беше до това, да ѝ повярва... само на косъм от решението да ѝ повери важна политическа информация и живота на половин дузина агенти във Франция. Само на косъм от възможността да ѝ довери собствената си душа...

Какъв глупак беше! Как можа да стигне дотам? Защо беше толкова сляп? С перления си смях, с очарованието и дързостта си... с безумната си страст и уменията да достави удоволствие на мъжа... Габриел се бе промъкнала под кожата му като лаком малък паразит, за

да подкопае защитата му и да разруши стената, която бе издишал около себе си след смъртта на Хелън.

Тя ме омагьоса, оплете ме в мрежите си, спечели на своя страна единствения ми син, за да ме предаде.

Студена пот изби на челото му, заля го вълна на отвращение и болка.

Джейк — тя бе използвала детето, детето на Хелън, за да замае главата на жертвата с проклетото си очарование и да узнае тайните му, да се възползва от слабостта му. И той бе допуснал това да се случи.

Габриел беше измамила и приятелите си! Отново я видя да се смее с Джорджи и Саймън, докато пееха онази глупава песничка, свързани от дълбоката интимност на общото минало. Общо минало, което Габриел използваше безсъвестно и користоно за собствените си цели. Без усилия беше заблудила Саймън, който ѝ вярваше, за да се добере до резидента и за малко да заблуди и самия него.

Той се вираше с невиждащ поглед в огъня и виждаше между пламъците голото тяло на Габриел, което се извиваше сладостно под неговото. Червените къдрици бяха разпилени по възглавниците, краката ѝ се увиваха около хълбоците му, за да го притиснат плътно към тялото ѝ, да направят сливането им още по-интензивно.

От устата му се изтръгна грозно проклятие. Той обърна гръб на огъня, за да избяга от хипнотизиращите асоциации, които пламъците будеха у него. Излезе от библиотеката, мина през страничния вход и буквално изтича до реката, без да обръща внимание на острия вятър, който духаше от водата и рошеше перата на патиците, които се криеха в тръстиката. При появата му от брега излетя ято диви гъски и силните удари на крилата им, придружени от предупредителни викове, бяха като ехо на безумния му гняв.

Докато вървеше по брега, той водеше борба със себе си, за да забрави сладките спомени за любовните нощи, да прогони емоциите и да мисли студено и трезво, като резидент на английското разузнаване. Току-що бе разобличил двойна агентка. Габриел дьо Босер беше френска шпионка, която се стремеше да предаде страната му, както той работеше срещу нейната. Трябваше да вижда само този прост факт. Сега трябваше да реши най-важния въпрос: Какво да прави с Габриел?

Можеше да я предаде на хората, които знаеха как да измъкват необходимата им информация. Те щяха да изтръгнат от нея всичко,

което знаеше, а после да я обесят. Шпионите не бяха защитени от гражданските закони, валидни за военнопленниците. Габриел сигурно го знаеше. Знаеше какво рискува, като се вмъква в английското разузнаване.

Или... можеше да я използва, както тя се бе опитала да го използва.

Нямаше да му достави никакво удоволствие, ако я осъдеше на мъчения и бесилка. Това нямаше да намали болката му, нито да удовлетвори жаждата му за отмъщение. Нито пък щеше да му помогне да спаси наранената си гордост.

Но просто да обърне играта... да надхитри Талейран и Фуше със собствения им инструмент — това беше план, който обещаваще истински триумф. Знаеше как да разстели шпионските си мрежи. Габриел щеше да предава на началниците си в Париж фалшива информация и френските тайни агенти в Англия щяха да паднат в капана.

Вечерната мъгла падаше на валма над реката. Натаниъл спря под една върба. Наведе се, вдигна едно кръгло камъче и го метна над къдрещата се вода. Чертите му бяха като изсечени от гранит, очите корави и безизразни, докато се взираше към нивите на отсрещния бряг. Трябваше да запази досегашните отношения с Габриел, да се държи, сякаш нищо не се е променило. Трябваше дори да задълбочи интимността им, да ѝ вдъхне чувството, че е отхвърлил всички съмнения и е изпълнен с доверие към нея. Ако ѝ каже, че е променил решението си и е готов да я приеме в тайните служби, тя трябва да повярва, че тактиката ѝ е постигната желания успех.

Наистина добра тактика, каза си горчиво той. За малко да успее. Как бе успяла да му замае главата с огнените си тъмни очи, с изкусителните извивки на тялото си и с необузданата си сексуалност...

Стига толкова! Той изрече думата на глас в мрачен и отчаян опит да обуздае кипящия гняв и презрението към самия себе си, които отново заплашваха да го надвият.

Бавно, много бавно безсмисленото ожесточение бе победено от студения прагматизъм. Едва тогава усети ледения вятър, който се носеше откъм морето. Студът проникваше в тялото му и се събираше в костите. В сърцето му бе забита ледена кама.

Беше време да се върне вкъщи и да застане лице в лице с реалността. Натаниъл се прибра в дома си точно в момента, когато двуколката спря пред главния вход. Той влезе в залата и зачака появата на Габриел и Джейк.

Очите на сина му блестяха, устата му лепнеше от нещо сладко. Той поздрави весело Бъртрам, който им отвори вратата, и въодушевено заразкава на чакащата малко по-назад мисис Бейли за разходката в града. Погледът му се отправя към баща му и на лицето му изгря плаха усмивка, сякаш искаше и той да вземе участие в радостта му.

— Изядох два ягодови сладоледа, Габи си купи нови ръкавици, видяхме едно момиче, което продаваше малки кученца, на кея трима мъже се сбиха и Габи каза веднага да изчезваме, защото моряците били много груби, а после...

Габриел се засмя весело и свали ръкавиците си. Когато погледна Натаниъл очите ѝ заблестяха топло, сякаш го подканваше да сподели радостта на Джейк.

Тя използваше сина му. В гърлото на Натаниъл се надигна жлъчка, ръцете му неволно се свиха в юмруци. Испита неистово желание да стисне стройната ѝ шийка и да я прекърши. Буквално усети как пулсът ѝ бие в див страх, как хватката му се стяга, видя как нежната кожа посинява... натисна още по-силно...

Все пак успя да се пребори с безумния гняв и изчака, докато в главата му отново се възцари студена трезвост.

— Стига толкова, Джейк — изрече той хладно. — Време е за вечерята ти. Надявам се все пак да хапнеш нещо, след като цял следобед си се тъпкал със сладолед. Веднага отивай в стаята си.

Лицето на Джейк се удължи, думите замръзнаха на устните му, радостният блясък в очите му угасна. Без да каже дума, той изтича към стълбата и хукна нагоре.

Габриел се намръщи, мисис Бейли промърмори някакво извинение и се оттегли в кухнята.

— Мисля, че беше прекалено строг — отбеляза спокойно Габриел и се запъти пред него към библиотеката. — Детето не е направило нищо лошо.

— Двамата отсъствахте твърде дълго, освен това си му позволила да гледа сбиване между моряци, което е недопустимо. Трябва да кажа, че те смятах за по-разумна.

— Съжалявам — отвърна просто тя. Онзи Натаниъл, който беше участвал във веселите шеги на масата за закуска, отново беше изчезнал. Изобщо не можеше да си представи, че би могла да хвърли парче хляб по мъжа, който стоеше пред нея... От друга страна обаче, вече започваше да свиква с резките промени в настроението му. За съжаление малкият Джейк не можеше да разбере това. Сутринта баща му се държа необикновено меко и дори нежно, а сега се връщаше към старата си рязкост и властност. Ала Габриел вече знаеше достатъчно за Натаниъл, за да разбере, че ако продължи да спори с него в този момент, няма да постигне нищо.

— Ще се кача горе да се измия и да се преоблека за вечеря.

Натаниъл си заповяда да се овладее и я дари с примирителна усмивка.

— Извинявай, не исках да прозвучи така рязко. Просто се разтревожих, че се забавихте. Искаш ли да изпиеш чаша шери, преди да отидеш в стаята си?

— Да, благодаря. — Габриел пое чашата с усмивка, която не ѝ се удаде съвсем. Начинът, по който ги посрещна Натаниъл, бе развалил радостта ѝ от прекарания с Джейк следобед, освен това в къщата цареше странно натегната атмосфера. Библиотеката изглеждаше, празна и безутешна, но причината вероятно беше, че ѝ липсваше ведрата, винаги усмихнатата Джорджи.

Разочарованието от внезапното заминаване на гостите беше единственото логично обяснение за леката принуденост, в която протече вечерята. Габриел се опита да се отърси от мрежите на депресията, които заплашваха да омотаят и двамата, но Натаниъл беше разсеян и реагираше едностранно на старанията ѝ да води разговор.

— Притеснява ли те нещо? — попита тя, когато станаха от масата.

— Имам проблем с един агент в Тулуза — отговори той — и не мога да мисля за нищо друго.

— О — изрече небрежно тя. — Предполагам, че не можеш да споделиш грижите си с мен.

— Не — потвърди той. — Поне засега не.

Габриел го погледна смаяно. Нима най-сетне бе започнала да напредва? Беше си поставила срок от две седмици, за да го накара да промени мнението си, но вече се бе примирила, че вероятно ще ѝ

трябва повече време, докато английският резидент забрави предразсъдъците и я приеме в мрежата си.

— Добре, оставям те да размишляваш — каза тя. — Ще се съблека и ще отговоря на писмото на кръстника си. — Обърна се към стълбата и спря с ръка на парапета. — Искаш ли да му съобщя нещо определено?

Мръсница!

— В момента не — отговори учтиво той. — Щом свършиш, можеш да ми дадеш писмото, за да го изпратя.

„Естествено, първо ще го прочета. Трябва веднага да разгадая кода!“

Габриел оформи отговора си с голяма грижливост. Във ведрото, безобидно писмо бе скрито кратко обобщение на досегашната ѝ активност: събщи какво е научила от дневника на резидента и сподели убеждението си, че ако остане все така упорита, в крайна сметка ще бъде приета в английската шпионска мрежа.

Тя поръси писмото е пясък, сгъна го и запечата плика с восък. После го занесе долу и го остави на масичката във фойето. Натаниъл щеше да го предаде на пощальона, който идваше всяка сутрин.

Пет минути, след като тя се върна в стаята си, Натаниъл излезе от библиотеката, взе писмото и го скри в джоба си. Смяташе да разгадае посланието в спалнята си, по-късно, когато всички заспят.

Габриел остана за момент до прозореца на будоара си, загледана в нощта навън. По стъклата трополеше дъжд, монотонен английски дъжд, който проникваше чак до костите. Тя спусна плътно завесите и сложи още дърва в огъня. Скръсти ръце под гърдите и се загледа в пламъците. За първи път след началото на отмъщението змиите на съмнението надигнаха глави и засъскаха злобно в сърцето и душата ѝ.

Ако Натаниъл не беше отговорен за смъртта на Гийом, дали щеше да е готова да го предаде? Вече пет години тя беше част от френските тайни служби. Ала работата на куриера не включваше преки контакти, противниците ѝ винаги бяха без имена и без лица. Сега беше съвсем друго.

Тя затвори очи и видя лицето на Гийом в червеното сияние зад ресниците си. Чу гласа му, спокоен и енергичен, да и казва, че целта оправдава средствата, че в страната на сенките, в която работят, няма място за морални съмнения. Натаниъл Прайд също не се ръководеше в

работата си от етични принципи, а от максимата „Око за око, зъб за зъб“. Тя беше длъжна да продължи работата на Гийом, за да запази спомена за него. Само на него дължеше лоялност и вяност.

Когато преди шест години се върна във Франция по молба на Талейран, Габриел бе напуснала с голяма неохота Англия и семейство Дъован. Отстъпи едва когато кръстникът ѝ заяви, че желанието на баща ѝ било дъщеря му да заеме неговото място във френското общество, след като революционната буря утихне. Англия и Франция тъкмо бяха подписали мирния договор от Амиен, но мирът не продължи дълго и Габриел скоро разбра, че беше емоционално обвързана и с двете страни. Тогава срещна Гийом и погребна привързаността към Англия дълбоко в сърцето си, забрави дори непоколебимата вяност и благодарност, които дължеше на семейство Дъован.

Когато Натаниъл дойде в леглото ѝ, тя го посрещна с мрачна готовност. Искеше да се слее с него и в същото време отчаяно се опитваше да остане сляпа и глуха за всичко, освен за физическия контакт, за опустошителното задоволяване на плътското желание, което продължаваше да гори между тях.

На следващата сутрин Натаниъл се събуди пръв. Загледан в сивата светлина на ранното утро, той се опитваше да подреди в ума си нещата, които трябваше да свърши днес. После обърна глава и се вгледа в тъмночервената глава на възглавницата до него. Фини клепащи, пронизани от сини кръвоносни съдчета, засенчваха прекрасните очи: понякога страстни, друг път подигравателни, често предизвикателни. Черните ресници образуваха гъсти полумесеци върху бялата кожа. Сънят беше обагрил високите скули с лека червенина. Тесният аристократичен нос изведнъж се изостри, устните се опънаха, сякаш мислите между съня и събуждането ѝ причиняваха физическо неудобство.

Така и трябва, помисли си злобно Натаниъл. Тази жена беше невероятно добра шпионка! Скритото послание в писмото до кръстника ѝ беше майсторско произведение.

Запита се как най-добре да я събуди. Тя предпочиташе да се буди бавно, значи...

Вдигна колене към тялото си, заби пръстите на краката в завивката, после с един замах протегна крака и избута завивката в края на леглото, за да разголи тялото на Габриел прел студения утринен въздух и пред жадния си поглед.

Габриел спеше толкова дълбоко, че рязката промяна на температурата предизвика само инстинктивна реакция. Тя се обърна на другата страна и се сви на кълбо, за да компенсира загубената топлина.

Натаниъл я плесна доста силно по дупето.

— Събуди се, Габриел.

Тя се обърна по гръб, отвори широко очи и инстинктивно сложи ръце на гърдите си.

— Студено ми е! Къде е завивката?

— Аз я магнах.

— Грубиян! — Тя седна и посегна към завивката, все още твърде сънена, за да проумее какво ѝ бе казал. — Ооох... така е по-добре. — Въздъхна облекчено, отпусна се отново на възглавницата и се зави до брадичката. Очите ѝ се затвориха.

— Казах да се събудиш! — Издърпа енергично завивката и обясни: — Имаш да погасиш дълг на честта.

Габриел примигна объркано и Натаниъл продължи със зловна усмивка:

— Днес е денят, когато ще имам покорна слугиня за двадесет и четири часа. Защото спечелих облога.

Габриел затвори очи, за да скрие бурята, която се разрази в сърцето ѝ при тези думи. Напълно бе забравила облога. Беше твърде заета да се рови в тайните му и да спечели доверието му. Но не се изненада, че Натаниъл го е запомнил. Облогът беше от нещата, които той никога не забравяше. А днес май наистина беше неделя — камбанният звън го доказваше. Значи двете седмици бяха свършили и той нямаше да я приеме в своята шпионска мрежа.

Може би наистина трябваше да прекара деня в необуздана похот, за да прогони демоните на депресията, които я мъчеха от снощи.

— Добре де, добре — промърмори тя, все още със затворени очи. — Но доколкото си спомням, ние се разбрахме, че това е облог, който можеш и да спечелиш, и да загубиш.

— Ще ми го обясниш утре по това време — заяви той. — В момента съм се концентрирал върху привилегиите на победителя.

Тя отвори очи и го погледна невинно.

— Тогава ми кажете желанията си, милорд.

— Първо, искам да не забравяш, че през следващите двадесет и четири часа всеки сантиметър и всяка клетка от тялото ти ми принадлежат — включително езикът ти, който те моля по изключение да държиш зад зъбите.

Палецът му се плъзна по устата ѝ.

— Тъй като не бих искал да подлагам на изпитание самообладанието ти, ще ти помогна, като заповядам абсолютно мълчание. От този миг нататък.

Габриел го изгледа унищожително, но запази мълчание. Той прочете в очите ѝ смайване и нещо като отвращение. Когато устата ѝ все пак се отвори, за да поиска допълнителни обяснения, Натаниъл я затвори с палец.

— Ето така — рече почти нежно той. — А сега отивай в стаята си, докато аз се оправя тук. Като приготвя всичко необходимо, ще те повикам.

Нещо не беше наред. Но след като се бяха уговорили да играят тази игра... Габриел стана от леглото и се запъти към свързващата врата.

— Още нещо, Габриел... — спря я гласът му. — Няма нужда да се обличаш.

Какво, по дяволите, искаше да прави с нея? Указанията му намекваха, че възнамерява да се придържа буквално към склучения облог. В сърцето ѝ отново се надигнаха неясни подозрения, последвани от тих бунт.

Тя се уви в кашмирения си шал, за да не ѝ е толкова студено, и седна на обичайното си място до прозореца, за да чака повикването му. Когато се отпусна, по тялото ѝ пробягаха тръпки на възбуда, фините косъмчета на тила ѝ настръхнаха, в корема ѝ танцуваха пеперуди. Двадесет и четири часа бяха дълго време... а Натаниъл беше страхотен любовник с талант за еротични игри.

Тишината имаше силно въздействие върху сетивата — Габриел изпита това на собствения си гръб, когато дългото утро премина в следобед. Тишината улесняваше изключителната концентрация върху докосването и емоцията, върху вкуса, миризмата и гледката. Габриел реши, че сигурно по същия начин се чувства детето в майчината

утроба, когато Натаниъл я сложи под себе си с едно единствено гъвкаво движение на силното си тяло, което не попречи на сливането на слабините им, и тя усети хладината на чаршафа в гърба си, там, където до преди малко беше мекият, стоплен от огъня въздух на спалнята. Тежестта му я притисна към матрака и всички гънчици на тялото му се сляха с меките извивки на нейното.

В този затворен свят на мълчалива концентрация Габриел реагираше на любовника си интензивно като никога преди. Усещаше токовете в тялото му, които прекъсваха гладкия ритъм на любовната им игра. Понякога усещаше как той се дистанцира, духът му отлиташе някъде далеч и гледаше отвисоко двете преплетени, сладостно извиващи се тела. Прозрението я вледени, но в следващия миг той се раздвижи, изрече тихо искане, което събуди нова страст и тя забрави неловкостта си.

Пасивното покорство, установи още тя през тази дълга часове на любов, има същото действие като мълчанието — или може би едното благоприятства другото. В тази любовна игра Габриел трябваше само да присъства. Тялото ѝ не се нуждаеше от нейното Аз; в момента това Аз беше само развълнувано езеро от диви емоции. Подчиняваше се на властните докосвания, на меко прошепнатите заповеди и само веднъж или два пъти в гърдите ѝ се надигна нещо като съпротива, леко безпокойство, като хладен бриз, шумолящ в затоплените от есента листа. В такива мигове тялото върху нейното сякаш беше на чужденец.

Натаниъл развали магията едва когато падна мрак. Лежеше на дългия диван под прозореца, Габриел беше положила глава върху корема му. Коленичила на пода пред дивана, тя го милваше между бедрата.

Погледът му падна върху големия часовник на стената над камината. Шест часът. Плъзна ръка към корема си, зарови пръсти в червените къдрици и обърна лицето ѝ към своето. Черните очи бяха замъглени от преживяното удоволствие. Чертите ѝ бяха някак размити, не така ясни както обикновено. Само кожата си беше все същата — бледа, почти прозрачна.

— Стига толкова. — Думите бяха произнесени спокойно, по след дългите часове мълчание гласът му отекна оглушително в топлото от буен огън любовно гнездо.

Габриел примигна сънено и вдигна въпросителен поглед към него.

— Вече имаш право да говориш — обясни той.

— Мисля, че вече не знам как се говори. Може би ще го направя утре, не днес.

Натаниъл поклати глава, но не отговори.

Габриел отново усети болезнено пробуждане в сърцето. Защо се държеше така отчуждено? Изразът на очите му беше неразгадаем. Тя беше свикнала след подобен ексцес от чувствени радости да вижда в очите му топла нежност, плътен блясък на задоволство, а сега...

А може би само си въобразяваше. Двамата бяха прекарали много часове заедно, новият вид любовна игра бе изтръгнал от тях нови реакции. Натаниъл я бе въвел в непозната територия и там вероятно живееха съвсем други емоции.

Без да промени позата си и без да престане да го милва, тя се опита да се върне в утешителната реалност на ежедневието.

— Мисля, че съм гладна.

За нейно облекчение Натаниъл реагира в същия тон и отчуждението изчезна. Помещението прие отново обичайните си контури и тя усети как килимът драскаше коленете ѝ и колко топла беше кожата под бузата ѝ.

— И аз съм гладен — гласеше отговорът му. Той улови ръката ѝ и я отдалечи от себе си. — А сега вдигни глава, ако обичаш. — Седна и праметна крака през ръба на дивана. Ваната с отдавна изстинала вода все още беше пред камината, на масата се виждаха остатъци от пиле и купичка с плодове. Натаниъл се наведе, хвана Габриел под мишниците и я изправи. Тя се олюля и се облегна на него.

— Стига толкова — заяви той, сложи ръка на кръста ѝ и я отстрани. Напълни две чаши от полупразната бутилка с вино и ѝ подаде едната. — Изпий това.

Габриел отпи голяма глътка и го измери с изпитателен поглед.

— Какво ще правим отгук нататък, господин резидент? Имате още цели дванадесет часа да се наслаждавате на победата си.

— Казах край — заяви твърдо той. — Обявявам мораториум.

— Какво... и защо? — Габриел беше смутена и объркана.

— Защото ми се струва непочтено — отговори той и се уви в халата си. — Спечелих облога, като изложих неверни факти.

— Какво? — Изведнъж Габриел осъзна болезнено собствената си голота, докато Натаниъл преспокойно затягаше колана на халата си. Атмосферата в стаята сякаш се разкъса и тя изпита подлудяващо усещане за ранимост.

— Реших да те приема в мрежата — обяви спокойно той. — Би могло да се каже, че в известна степен те измамих.

Габриел се вцепени. Все още не разбираше какво става.

— Значи си играл нечестно. — Наистина беше наранена и объркана.

— Скъпа моя, в света на шпионажа не можеш да очакваш почтено поведение — отвърна той и гласът му изпраця като сухи листа. Погледна изпитателно в лицето ѝ, търсейки издайнически блясък в очите или предателска червенина по бузите, но не видя нищо. Габриел дъо Босер познаваше подземния свят и тъмните човешки лица, освен това владееше изкуството да се прикрива и да мами не ползле от самия него.

— Не, вероятно не — кимна тя, разтърси глава и се запъти към собствената си стая. Спря с ръка на бравата, когато внезапно ѝ хрумна възможното обяснение за странните, обезпокояващи мигове по време на дългата любовна игра. — Нима последните часове са били един вид тест, Натаниъл?

— Исках да проверя дали мога да разчитам, че ще работиш в група — обясни той небрежно. — Дали си в състояние да контролираш необузданите си реакции и да се подчиняваш на указанията на ръководителя на групата. — Усмихна се и добави: — Мисля, че си способна... поне в леглото... Но съм готов да приема, че ще се справиш и в друга ситуации.

Габриел безмълвно се прибра в стаята си. При мисълта, че през цялото време е била наблюдавана и преценявана, докато му се е отдавала безгрижно и открито, с абсолютно доверие в мъжа, който водеше любовната игра, без оглед на собствените си противоречиви емоции, ѝ стана зле. Той се бе възползвал от секса, за да разбере нещо за нея, макар че почтеността изискваше да избере друго място за този последен тест.

Но какво от това? Нали усилията ѝ бяха дали желания резултат! Само това беше важно. Тя трябваше да стисне зъби и да продължи. От този миг нататък щеше да има достъп до света на английския резидент.

Натаниъл се улови, че се е вторачил в затворената врата, и се наруга. Въпреки безпощадната целенасоченост на действията му, любовната игра с Габриел го бе развълнувала както винаги. Тя беше още по-вълнуваща в ролята си на пасивна изпълнителка — правеше всичко, което той ѝ нареждаше, с готовност, която не беше смятал за възможна, и обогати фантазията със своя личен еротичен печат.

Габриел дьо Босер беше различна от всички други жени, които познаваше. Можеше да се мери с него във всички отношения — от бързото задоволяване на дивата похот до продължителните, подлудяващи любовни игри; от гневното предизвикателство до остроумните отговори; от оживената дискусия до новаторските възгледи. А на седлото на ловен кон беше дори по-добра от него и той призна това съвсем честно.

Погледът му обходи разхвърляното легло, възглавниците на пода, където се бяха разиграли страстни сцени, после елегантния дървен стол, където Габриел...

Хелън не обичаше да ловува. Тази мисъл внезапно прекъсна похотливите му мисли. Тя беше като Джейк, страхуваше се от конете. Освен това не обичаше да играе. Спокойно усмихваща се, сериозна жена с кротък нрав, тя му се отдаваше с готовност, но той си спомни колко пъти беше изпитвал гризящи подозрения, че тя понасяше трудно сливанията на двете им запотени тела, понякога ги намираще смешни, друг път дори се отвърщаваше от любовната игра. Разбира се, тогава не се замисляше много над тези неща... отхвърляше подозренията си като глупави и невъзможни. Хелън беше мила и покорна, но просто не беше в състояние да показва открито истинските си чувства... пък и кой мъж би искал да се вижда като смешна фигура в очите на обожаваната си съпруга?

Габриел обаче... Габриел му се подиграваше, предизвикваше го, надсмиваше му се, ала нищо, което двамата правеха заедно, колкото и недостойно, възмутително или детински глупаво да беше, не му вдъхваше чувството, че е смешен. С Габриел правеше неща, които с Хелън дори не смееше да си представи. Които не можеше да сподели с друг човек, без да се изчерви като рак.

Двамата с Габриел много си приличаха. Играеха в един и същ тъмен свят... но на противоположните страни. Преценяваха рисковете

и ги поемаха смело. Не беше изненадващо, че си подхождаха така добре... и в предизвикателството, и в предателството.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Много дни по-късно, когато пролетта вече наближаваше, когато нарцисите и други пролетни цветя подаваха зелените си връхчета от моравата под старите дъбове и слънцето позлатяваше широката сива река, Габриел се прибираше вкъщи с букетче кокичета, които беше набрала в овощната градина. Вървеше и вдишваше блажено свежия им аромат.

Внезапно се появи Джейк. Свел глава, той се блъсна в нея и побягна към отворената врата на къщата, без да каже дума. Нито я поздрави, нито се извини, че я е блъснал, а полетя надолу по стълбите и изчезна в градината.

— Джейк! — Габриел хвърли кокичетата на масичката във фойето и изтича до вратата. Джейк вече тичаше слепешком по входната алея. Беше без палто и шапка — състояние, което свръхгрижовната бавачка и усърдната мис Примър обикновено не търпяха.

— Джейк! — Натаниъл излезе от библиотеката с изкривено от гняв лице. — Къде избяга хлапакът? Какви са тези маниери? Нима онази глупава гувернантка не го е научила на нищо?

— Избяга навън — отговори Габриел и се обърна към него. — Изглеждаше напълно отчаян. Какво му каза?

Укорът в гласа ѝ беше недвусмислен и лицето на Натаниъл се помрачи още повече. На вратата на библиотеката се появи непознат мъж, ужасно мършав, с лорнет и мазна коса, с прашни ботуши и наметка от маслинозелен вълнен плат, която със сигурност беше виждала и по-добри дни.

— О, сигурен съм, че малкият ще свикне с новостите, лорд Прайд. — Непознатият се усмихна мазно.

В сърцето на Габриел моментално пламна враждебност към този човек. Тя го огледа с неприкрито неодобрение и хвърли въпросителен поглед към Натаниъл, на който той отговори е лека неловкост.

— Моля за извинение, графиньо — проговори сковано той. — Мистър Джефри е новият домашен учител на Джейк. Показа ми отлични препоръки от заслужаващи внимание хора.

— Колко утешително — отбеляза злобно Габриел. — Кога пристигнахте, мистър Джефри?

— Тази сутрин, милейди. — Бъдещият домашен учител се поклони и ъгловатата му фигура се пречупи в талията. — Писмото на лорд Прайд пристигна в Хароу в понеделник и аз дойдох незабавно. Когато ни отправят подобни молби, изборът на директора пада винаги върху мен. Мога да се похваля с богат опит. Подготвил съм десетки синове на достойни благородници за постъпването в нашето чудесно училище. — Възвишените приказки разкриха дълги жълти зъби. Габриел веднага ги определи като обрасли с мъх надгробни камъни и потръпна отвратено.

— Много добре, мистър Джефри — каза тя. — Вярвам, че притежавате цялата необходима квалификация, за да сблъскате малките деца с ежедневието във вашата институция. Естествено, момченцата трябва отрано да се научат да устояват на суровата дисциплина и лишенията, които царят в английските училища.

Мистър Джефри я погледна несигурно. Думите ѝ отговаряха напълно на истината. Но нещо в тона и в поведението ѝ го объркваше. За всеки случай се усмихна отново.

— Аз се гордея с постигнатите успехи, милейди... някои от най-изисканите семейства в страната... — Усмивката му увисна във въздуха, защото никой не я прие.

— Моля да ни извините, графиньо, но имаме да обсъдим още някои въпроси. — Натаниъл вдигна ръка и посочи към библиотеката. — Джефри...

— О, да, милорд... подробностите... разбира се, милорд.

А какво, по дяволите, ще правим с Прими? — запита се гневно Габриел. Натаниъл нито веднъж не бе споменал, че продължава да търси домашен учител, нито на Габриел, нито на мис Примър, която се отнасяше с доверие към нея и сигурно щеше да ѝ съобщи веднага щом чуеше нещо. Гувернантката живееше с надеждата, че лорд Прайд е променил решението си. В къщата вече не се говореше за предстоящите промени. Днес обаче Джейк бе изправен без предупреждение пред новия си възпитател и ето какво се получи.

— Само една минута, милорд. — Габриел направи властен жест. — Бих желала да поговоря с вас на четири очи. Мистър Джефри ще ни извини. — Тя се запъти към малката трапезария, без да даде възможност на Натаниъл да възрази. Той даде знак на Джефри да влезе в библиотеката и я последва. Затръшването на вратата издаде раздражението му.

— Е?

Габриел вече трепереше от гняв. Защо този мъж не притежаваше и капчица чувствителност? Защо не разбираше какво става в сърцето на собствения му син? Защо беше издигнал около себе си стена от толкова твърд и непроницаем материал, че нищо не можеше да я пробие?

— Прости ми, ако се заблуждавам — започна тя, демонстрирайки открито неверие, — но наистина ли си позволи да изправиш Джейк пред тази... тази отвратителна и ужасяваща креатура? Не вярвам, че си направил подобно нещо! Искан ми се да вярвам, че още преди доста време си обяснил на момчето си разумно и подробно какво го очаква. Съжалявам, че той не ми е казал нищо за това. Но децата имат къса памет и...

— Дръж си езика зад зъбите! — заповяда Натаниъл и лицето му пламна от гняв. — Вече хиляди пъти съм ти казват, че това изобщо не те засяга. Джейк е мой син и е моя работа как се отнасям към него.

— Значи тази сутрин си го извикал в библиотеката без предупреждение и си го уведомил, че този жалък даскал отсега нататък ще определя живота му, докато го изпратиш в Хароу? И че Прими трябва да си отиде? О, впрочем, забравих да попитам: кога бедната жена ще напусне Беърли Мейнър? Може би вече си събира багажа?

— Не ми говори с този тон!

— Ще говоря с вас, както си искам, лорд Прайд. — Гласът ѝ звучеше студено, бледото лице беше бяло като мляко, очите ѝ приличаха на тъмни езера от разтопена лава, кожата около устата стана синкава от възмущение. — От всички зловни, възмутителни...

— Веднага млъкни! — Побеснял от гняв, той я сграбчи за раменете. Възмущението ѝ взе връх, тя замахна и го удари по лицето. Грозният трясък на плесницата отекна за частица от секундата във въздуха. Без да се усети, Натаниъл ѝ отговори със същото и тя политна назад, притиснала ръка към пламналата си буза.

В стаята се възцари злокобно мълчание. Габриел се взираше с невиждащ поглед през прозореца и по бузите ѝ се стичаха сълзи от болка и стъписване.

Натаниъл трепереше целият. Пое дълбоко въздух и промълви:

— Съжалявам.

— И аз — отвърна задавено тя. — Колко грозно... не разбирам как се случи...

— Мисля, че и двамата трябва да внимаваме повече какво говорим — обясни уморено Натаниъл.

— Да... — Габриел преглътна тежко. Нямаше сили да се обърне към него, той не направи дори една крачка в нейната посока.

Мълчанието нарастваше като буреносен облак. Накрая Натаниъл не издържа, обърна се бързо и излезе от трапезарията, като затвори съвсем тихо.

Неочакваната ярост на сблъсъка остави у Габриел чувство на изтощение и гадене. Тя приседна до масата, притисна с ръка пламтящата си буза и зачака шокът да отзвучи и мислите ѝ да се прояснят.

Нямаше никаква надежда да промени начина, по който Натаниъл общуваше с Джейк. Но това не ѝ даваше право да говори с него по този начин. Можеше да му каже същите неща и разумно, без сарказъм и обиди. До тази сутрин живееше с чувството, че нещата се нареждат, но днес отношенията между бащата и сина отново бяха хладни, както в началото, а тя вече губеше търпение да учи Натаниъл как трябва да се отнася със собственото си дете.

А може би не беше загубила собственото си търпение. Може би се бе лишила от вниманието на Натаниъл. Откакто ѝ заяви, че я приема в тайните служби, поведението му към нея се промени. Двата прекарваха часове в кабинета му, за да разработят кода, който тя щеше да използва, за да предава информация, и тя трябваше да се преструва на новачка, макар че будният ѝ ум винаги беше поне на три стъпки пред подробните му указания. Освен това проучваха картите на Европа и обсъждаха коя информация би била ценна за английската страна. Габриел трябваше да направи предложения как смята да се добере до съответната информация.

Продължаваха всяка нощ да се любят с все същата дива страст и заспиваха прегърнати, но естественото равенство помежду им беше

изчезнало. Натаниъл се държеше като учител, водач, началник. Не беше студен в тези роли, но поведението му беше делово и дистанцирано. Габриел се подчиняваше. Нали беше дошла точно за това.

Ала всички рационални обяснения на света не намаляваха чувството за загуба при спомена за дните, когато се караха и се любеха и сякаш нищо не беше в състояние да ги раздели.

А сега... Как, за бога щяха да преодолеят този грозен сблъсък?

Когато все пак се успокои, Габриел стана и тръгна да търси Джейк.

Намери го на кея. Момчето седеше на тясната стълбичка, опряло брадичка на коленете си, с увиснали рамене. Габриел го наметна с донесеното палто, седна до него и го прегърна утешително. Той подсмръкна и потисна хълцането си.

— Искам си Прими. Не искам да си отиде.

Габриел го остави да се наплаче, като от време на време му шепнеше утешително и го обгръщаше с топлото си тяло, докато се успокои. Тогава се опита да му обясни защо баща му е решил, че това е най-доброто за него. Беше й трудно да намери убедителни думи, след като самата тя не беше убедена. Но Натаниъл беше абсолютният авторитет в живота на детето и тя беше длъжна да каже на Джейк, че баща му иска само най-доброто за него. Поне в това беше убедена, но за съжаление Натаниъл нямаше представа кое е най-доброто за момчето.

Джейк не изглеждаше много убеден, но послушно тръгна с нея към къщи.

Габриел го придружи до детската стая, където успялата да потисне сълзите си мис Примър й разказа, че негово благородие й дал две седмици срок да напусне и й предложил щедро обезщетение. Лорд Прайд бил толкова любезен, толкова деликатен! Въпреки тези уверения гувернантката прегърна силно питомеца си и сълзите на Джейк отново потекоха.

Габриел разбра, че в момента не може нито да помогне, нито да направи нещо полезно, и остави двамата сами.

Мистър Джефри я срещна на стълбата. Докато вървеше, той бълваше неспирни наставления към слугата да внимава с куфара му, защото бил пълен с глобуси и ценни книги. Удостои Габриел с

лицемерна усмивка, но тя се направи, че не го вижда, и мина покрай него, като се питаше как ли е изтълкувал присъствието ѝ. Натаниъл не я представи, само се обърна към нея е „графиньо“. Сигурно очакваше от домашния учител същата дискретност като от останалите слуги.

Мисис Бейли излезе с метличка за прах от салона точно когато Габриел мина през фойето. Изражението ѝ беше на човек, идващ от смъртния одър на близък роднина.

— Искате ли да отнеса кокичетата в будоара ви, мадам? — Икономката посочи увехналите цветчета на масичката.

— О, да, благодаря.

— Мис Примър ще ни липсва много — изрече тихо икономката, като посегна към кокичетата. — Наистина не знам какво да мисля за този домашен учител. Засега се усмихва и лицемерничи, но да знаете, че щом се установи тук, ще започне да ни командва. Познавам този тип хора!

Необикновено дълга и страстна реч за винаги въздържащата се мисис Бейли. Габриел не намери думи за отговор. Искаше да се съгласи с икономката, но не можеше, защото щеше да създаде впечатление, че критикува Натаниъл пред персонала. Затова се усмихна бегло и се съгласи, че мис Примър ще липсва на всички. После бързо избяга в градината, търсейки усамотено местенце, където да се успокои.

Между два разкошни храста под каменен слънчев часовник беше поставена пейка, която не се виждаше от къщата. Габриел се отпусна на дървената седалка, облегна се назад и обърна лице към бледото слънце. Слабата топлина помилва спуснатите ѝ ресници. Свежият бриз носеше миризми от реката и плодородните низини, на близкото лаврово дърво цвъркаше сипка.

Габриел беше толкова потънала в мислите си, че не чу стъпките по чакъла зад себе си. Когато усети ръката върху главата си, тя извика тихо и потръпна.

— Давам цяло пени за мислите в главата ти — рече тихо Натаниъл, без да отдръпне ръката си.

Габриел вдигна рамене.

— Просто размишлявах.

Ръката му се плъзна надолу и обхвана тила ѝ.

— Позволяваш ли да участвам в размишленията ги?

Тя се притисна към твърдата, топла длан и изпита познатото физическо блаженство.

— Как можа да се случи това, Натаниъл? Цивилизованите хора не се поддават на такива... настроения.

— Права си. Правят го само хора със силни страсти, макар да знаят, че заслужават да бъдат намазани с катран и оваляни в пера за такава отвратителна липса на самообладание — отговори той със суха, самоиронична усмивка. Заобиколи пейката и седна до нея. — Какво ще кажеш да сключим мир и да си простим взаимно? — Пръстите му продължаваха на масажират стройната ѝ шия.

— Съгласна съм — отговори просто тя.

Известно време двамата седяха мълчаливо, но мълчанието не ги притесняваше. Габриел усещаше с наслада ръката му на тила си, пулсирането на кръвта под кожата, равномерното дишане, топлата близост на тялото му. Изведнъж ѝ стана ясно, че беше свикнала с подобни мигове и през последните дни усещаше липсата им. Едва сега осъзна колко ѝ липсваха тези моменти на безмълвно разбирателство в разбунтуваното море на страстта.

— Искам да отидеш в Париж. — Смайващото съобщение на Натаниъл рязко прекъсна мълчанието.

— Кога? — попита тя и се обърна към него.

— След три дни. — Той отдръпна ръката си, приведе се напред и опря лакти на коленете си. — Трябва ми куриер, който да отнесе важна вест на парижките ми агенти. Казах ти, че имам проблеми с мрежата в Тулуза, нали?

— Да, спомням си. — Мислите ѝ бяха в хаос. Точно това беше искала през цялото време, но не бе очаквала, че той ще ѝ повери такава важна задача — и ще ѝ го съобщи просто така, без подготовка.

— Ще ти дам инструкции малко преди да заминеш. Предполагам, че документите ти са в ред?

— О, да. Имам пропуск, подписан от самия Фуше.

— Много добре. — Натаниъл се надигна. — След три дни от Лимингтън ще отплава рибарско корабче за Шербург. Ще пътуваш с него. Ще те свалят в едно селце на самия бряг. Оттам ще пътуваш сама.

— Разбирам.

Той я огледа с въпросително вдигнати вежди.

— Не знам защо, но очаквах малко повече въодушевление. Все пак това отговаря на желанията ти.

Габриел се опита да се усмихне.

— Съобщението ти дойде доста... изненадващо. Разбира се, че се радвам.

— Е, след като взех решение, не виждам причина да го премълчавам.

— Да, прав си — кимна тя и попита делово — Надявам се, в скоро време ще ми кажеш точно какво трябва да направя?

— Стъпка по стъпка — отговори той. — Но сега те моля да ме извиниш. Трябва да говоря с управителя. Ще се видим на обяд.

Габриел кимна и го проследи с поглед, докато той бързаше по насипаната с чакъл алея към къщата. Това беше краят на страстното интермецо. Щом започваше работа и шпионската мрежа, надали щеше да има много възможности за емоционални срещи със своя началник. Натаниъл сигурно щеше да ги определи като неподходящи и много опасни за естеството на новите им отношения. Може би тъкмо по тази причина се беше държал така дистанцирано през последните дни. Подготвяше и двамата за неизбежната раздяла.

Е, в известна степен това щеше да е облекчение. Отново можеше да се концентрира върху своето отмъщение. Трябваше да се отдалечи от Натаниъл Прайд, да забрави пламенните му прегръдки. Така трябваше. Точка.

Куриерът, който донесе писмото на Габриел, завари Шарл-Морис дьо Талейран-Перигор в страноприемницата на малко източно пруско село, където бе отседнал на връщане към Париж. Външният министър на Наполеон беше в лошо настроение. Сакатият му крак страдеше ужасно от студа и друсането на каретата по изровените, заледени пътища. Предстоеше му още дълго пътуване през тази забравена от бога част на Европа и дори мисълта за удобния му дом на улица Д'Анжу не беше в състояние да го изтръгне от унинието.

Победата на Наполеон над руснаците при Айлау на осми февруари най-сетне бе дала възможност на външния министър да се отдели от своя император. Наполеон съвсем правилно беше описал Айлау не като битка, а като „клане“: руснаците загубиха почти двадесет и шест хиляди души, френските загуби също бяха катастрофални. Възникна въпросът коя страна може наистина да

претендира за победата. Руският император Александър поздрави своя генерал Бенингсен, че е победил „човека, който досега не знаеше що е поражение“. Ала Бенингсен заповяда на армиите си да се оттеглят към Кьонигсберг и Наполеон практически остана господар на бойното поле.

Каква слаба утеха за вдовиците и сираците от двете страни, помисли си Талейран, докато се взираше мрачно в мазната си чаша. Сега обаче императорът водеше армията към Остероде, за да прекара там зимата, а Талейран жадуваше да избърше праха на Източна Прусия от ботушите си. С малко повече късмет щеше да стигне до Париж към края на седмицата.

Огънят в камината догаряше. Беше принуден да пие водка, тъй като в тази жалка страноприемница не сервираха нищо цивилизовано. Докато разтриваше с отсъстващ вид болезнено пулсиращия си крак, той прочете още веднъж писмото на Габриел. Скъпата му кръщелница беше истински експерт в скритите послания, а и умът ѝ беше много подходящ за конструиране на загадъчни, но достатъчно информативни изречения.

Въпреки това в писмото имаше нещо, което го безпокоеше. Не закодираното послание, а самото писмо, в което беше вложено. В писмата си Габриел винаги се изразяваше официално. На публични места се държеше така, сякаш не храни особена симпатия към кръстника си и води кореспонденция с него само от учтивост и по задължение. Ако някой случайно надникнеше над рамото ѝ, докато му пишеше, трябваше да открие тъкмо този тон.

Въпреки това Талейран имаше чувството, че нещо не е наред във връзката между Габриел и английския резидент. Прельстяването бе минало точно според плана им и Габриел очакваше в скоро време да спечели пълното доверие на англичанина, но тя премълчаваше нещо. В писмото се усещаше известна несигурност, леко двусмислие, което даде повод на кръстника ѝ да направи най-различни предположения. Само човек, който я познаваше много добре, както я познаваше той, можеше да забележи тази несигурност. Самата Габриел сигурно също не я осъзнаваше. Той обаче беше уверен, че е възникнало нещо, което може да застраши съвършения му план.

Талейран изохка и изрита с болния си крак най-дебелата цепеница в камината. Габриел знаеше, че целта на плана му не е да

унищожи Натаниъл Прайд, а точно обратното. Резидентът трябваше да получава избрана информация и да я предава на своето правителство, с което да даде възможност на Талейран да манипулира войната така, че изходът да бъде желаният от него: поражение на Наполеон. Само така в Европа отново щяха да се върнат мирът и стабилността, а Франция нямаше да пострада твърде много. Като стабилизира страната след революционния хаос, Наполеон изпълни историческата си мисия и сега вече не работеше в интерес на Франция. Беше обзет от мания за величие и трябваше да бъде отстранен, преди териториалните му амбиции да унищожат собствената му страна. Тези териториални амбиции бяха довели до създаването на коалиция от жадуващи отмъщение сили начело с Англия, на която Франция не беше в състояние да се противопостави.

Габриел имаше съвсем личен, първостепенен мотив да манипулира Натаниъл Прайд. Тъкмо това я правеше съвършената партньорка в плана на кръстника ѝ. Ако се случеше нещо, което да угаси жаждата ѝ за отмъщение, как щеше да се отрази то на готовността ѝ да участва в коварната игра на Талейран?

Министърът въздъхна и огледа с отвращение киселото зеле и тлъстите наденици в чинията си. Тънките му аристократични устни се извиха в гримаса. Селска храна, която нямаше нищо общо с приказните ястия на отличните готвачи във Варшава, да не говорим за парижките. Трябваше да издържи още няколко дни.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейк лежеше в детската стая и се взираше в черния четириъгълник на прозореца. Пролетният ден беше преминал в бурна нощ и голите клони на дъба отвън се удряха заплашително по стъклата. Чувахе пликането на вълните в кея и крясък на самотна чайка, долетяла от делтата на Солент.

Коремчето на момчето се бунтуваше и се усещаше празно, сякаш не бе вечеряло. В действителност беше изял цяло яйце с филийка препечен хляб, бавачката му бе приготвила горещ шоколад. Прими му прочете приказка, а Габи дойде в стаята му да го целуне за лека нощ. Все още усещаше аромата на косите ѝ, когато се наведе над него. Ухаеше като цветята, с които беше пълен будоарът ѝ.

Джейк искаше да плаче, но сълзите му бяха пресъхнали. Всеки път, когато помислеше че Прими и Габи ще го напуснат, искаше да крещи, да се мята, да разбие нещо в стената. Искаше да причини болка на някого. Баща му беше виновен... за всичко. Той доведе в къщата ужасния домашен учител, който миришеше на вкиснато мляко и хвърчеше по стаята като огромен черен гарван. Баща му бе казал на Прими да си върви, а сега отпращаше и Габи. Защо не можеше той да си отиде и да не се върне никога... никога вече!

Джейк подсмръкна и се загледа примирено в тъмния прозорец. Знаеше, че не е редно да си мисли такива неща, но не можеше да ги прогони от главата си и му беше все едно дали бог ще го накаже. Едно беше ясно: не можеше да остане тук сам с онзи ужасен мъж, въоръжен с тръстикова пръчка и латински глаголи.

Защо Габи не искаше да го вземе със себе си? Беше я молил и плакал, но тя каза не. Пътуването било дълго и несигурно, баща му нямало да се съгласи, нали трябвало да ходи на училище...

Е, той нямаше да отиде на училище и му беше все едно какво мислеше баща му. Щеше да тръгне с Габи. Точно така!

Джейк се обърна настрана, сви се на кълбо и посегна към плетеното магаренце, което бавачката бе направила за него още когато

беше бебе. Любимата му играчка беше чак в края на леглото, той я придърпа към себе си и я притисна до гърдите си, подуши добре познатата миризма на вълна, която го утешаваше. Пъхна палец в устата си, макар че това беше строго забранено, и очите му се затвориха. Няма да остане тук. Ще замине с Габи!

През следващите два дни Джейк държеше очите и ушите си отворени. Вслушваше се в разговорите на слугите, в онова, което Прими говореше с бавачката, разговаряше с Милнър, докато траеха уроците по езда. Единствената личност, на която не обръщаше внимание, беше мистър Джефри — защото домашният учител не говореше за Габи и заминаването ѝ. Тръстикова пръчка свистеше и го удряше през пръстите, когато не внимаваше, но това не го притесняваше. Цялото му същество беше съсредоточено върху решението за бягство. Не можеше да мисли за нищо друго.

От Милнър Джейк узна, че в четвъртък вечерта Габи ще замине с каретата за Лимингтън. Самата Габи му разказа, че в Лимингтън ще се качи на рибарско корабче, което ще я отведе във Франция. Джейк знаеше, че палубите на рибарските корабчета са отрупани с дебели въжета и мрежи, обикновено имаха и кабина. Със сигурност щеше да намери къде да се скрие. Каретата беше снабдена с тясно стъпало отзад и с кожен ремък, когато пътуваше допълнителен слуга, но пътуването до Лимингтън беше кратко и нямаше да вземат слуга. Като си представи, че ще стъпи на тънката дъска и ще се хване за ремъка. Джейк усети гадене, но това не намали решителността му.

От Прими и бавачката той узна, че баща му заминава същия ден и ще отсъства няколко седмици. Щом баща ми заминава, каза си момчето, няма как да узнае, че синът му е изчезнал. Ще го разбере едва когато се върне — а това означаваше, че никой няма да го преследва, когато открият изчезването му. Това щеше да стане едва на следващата сутрин, когато бавачката влезе в стаята му да го събуди. А щом стигнат във Франция, Габи ще се погрижи за него. Джейк не беше в състояние да мисли извън тази непосредствена цел и не се тревожеше за бъдещето.

Габриел усещаше трудно потисканата възбуда на детето и се притесняваше. Очакваше Джейк да е нещастен, може би дори отчаян, да я обвинява, че го напуска. Вместо това очите му блестяха неестествено, кискаше се тайнствено, като никога досега, и не можеше

да произнесе дори едно свързано изречение. Прими също забеляза необикновеното му държание, а мистър Джефри се оплака многословно на работодателя си от очебийното невнимание на ученика си.

Натаниъл изслуша оплакванията с презрително изражение и отбеляза хапливо, че е очаквал домашен учител, комуто плаща кралската сума от сто фунта на тримесечие, да знае как да спечели вниманието на едно шестгодишно момче.

Обиденият мистър Джефри напусна библиотеката и Габриел отбеляза от мястото си до камината:

— Колкото и да се радвам на унижението му, боя се, че той ще излее злобата си върху Джейк и ще се опита да го принуди да внимава с насилие.

— Джефри знае съвсем точно какво търпя и какво не — отговори кратко Натаниъл.

— Откъде можеш да си сигурен, че се придържа към указанията ти и не превишава правата си? — попита остро тя. — Не мога да си представя, че Джейк ще дойде при теб да се оплаче, или?

Натаниъл я погледна отбранително.

— Не виждам защо да не дойде при мен. Давам на момчето предостатъчно възможност да разговаря с баща си.

Габриел поклати глава, но не продължи този разговор. Вече беше много късно. Натаниъл не искаше да се вслуша в думите ѝ и тя нямаше причина да се надява, че в последната вечер преди заминаването ѝ ще бъде озарен от светкавицата на прозрението и ще промени възгледите си.

Натаниъл бе организиран пътуването ѝ и бе обсъдил с нея всички точки трезво и спокойно, сякаш изобщо не ставаше дума за пътя, по който тя щеше да си отиде завинаги от живота му. Габриел се държеше със същата хладна учтивост. Двамата бяха любезни един към друг, любеха се всяка нощ, но искрата липсваше. Габриел отчаяно си повтаряше, че това ще облекчи раздялата. Двамата разваляха магията постепенно, всеки ден по малко. Но нещо дълбоко в нея нашепваше, че това е безумие. Струваше ѝ се невъзможно да отрекат и загърбят всичко онова, което бяха споделяли.

В четвъртък двамата вечеряха рано и Габриел се качи горе да се сбогува с Джейк. Момченцето седеше в леглото си, необикновено

бледо, но очите му блестяха трескаво. Габриел го целуна и попипа челото му. Беше топло, но нямаше температура. А най-странното беше, че той не поиска тя да остане по-дълго. Вместо да удължи сбогуването с въпроси, молби да му разкаже история или безкрайни описания без начало и край, той прие целувката ѝ, кротък като агънце, каза ѝ лека нощ, легна си и се зави до брадичката още преди тя да напусне стаята.

Естествено, това я облекчи, защото беше очаквала сълзи и обвинения. Въпреки това изпитваше болка от факта, че и синът, и бащата щяха много скоро да изчезнат от живота ѝ.

— Готова ли си? — Натаниъл влезе в будоара ѝ малко преди девет. — В единадесет започва отливът и корабчето трябва да потегли.

— Да, готова съм. — Габриел вдигна поглед от ковчежето със скъпоценности, което тъкмо заключваше. Натаниъл носеше ботуши и бричове, проста ленена риза, отворена на врата, и небрежно завързано шалче. Беше наметнат с палто, в лявата си ръка стискаше кожени ръкавици за езда.

— Изненадващо облекло — отбеляза тя. — Да не би да имаш намерение да заминеш още тази нощ?

— Вероятно ще се наложи — отговори той с тона, който ѝ забраняваше да задава повече въпроси и с който тя вече започваше да свиква, — Изнесоха ли багажа ти?

— Да. Вече се сбогувах с Ели и мисис Бейли.

— Тогава да вървим.

Когато Габриел го последва надолу по стълбата, в гърлото ѝ беше заседнала буца. Не можеше да разбере защо не е радостно възбудена, изпълнена с триумф от успеха на плана си. Английският резидент беше там, където трябваше. Вместо да се радва, та изпитваше само безкрайна тъга и дълбока, необяснима болка. Искаше Натаниъл да съжалява за раздялата като нея, по той изглеждаше съвсем спокоен.

Натаниъл ѝ помогна да се качи в каретата, която чакаше на входа, и седна до нея, след като се уверя, че багажът ѝ е подреден на покрива и стабилно завързан. Почука по стъклото, кочияшът изплющя с камшика и каретата затрополи по дългата входна алея.

В края на алеята спряха и изчакаха вратарят да им отвори портата.

Точно в този момент от хрусталака изскочи дребна фигурка, покатери се на тясното стъпало отзад, протегна се на пръсти, за да се

хване за кожения ремък, и се притисна с всички сили към задната стена, докато конете се насочваха по пътя към крайбрежието. Вратарят затвори портата, мърморейки недоволно, докато ревматичните му ръце се мъчеха с тежкото желязно реве. Беше късоглед, нощта беше безлунна. Дори да бе забелязал тъмната сянка на задната страна на каретата, не заподозря нищо.

Габриел се опитваше да намери тема за разговор, за да прекъсне напрегнатото мълчание. Но между тях двамата имаше само една подходяща тема, а тя не беше за това време и това място. Макар че последния и път, докато пътуваха от Ванбрут Коурт към Беърли Мейнър, не се поколебаха да...

Натаниъл се облегна на тапицираната седалка и скръсти ръце под гърдите си, докато наблюдаваше с присвити очи лицето на Габриел сред подвижните сенки в каретата. Тя не беше щастлива от първата си мисия, нещо повече — изглеждаше ужасно потисната. Толкова потисната, колкото щеше да бъде и той, ако вярваше, че пътищата им ще се разделят. Дори предателството ѝ не беше в състояние да угаси страстта му към нея. Имаше една област, в която двамата си подхождаха напълно, и Натаниъл все по-често се сърдеше на съдбата, че ги е поставила от двете страни на мръсната война, която се водеше в Европа. Ако имаха общи цели и убеждения, двамата щяха да бъдат великолепа двойка.

Вместо това те бяха ожесточени неприятели, всеки се стараше да манипулира другия и да го предаде. Дълбоко в сърцето си Натаниъл знаеше, че дори да спечели, каквото беше намерението му, и двамата щяха да изгубят.

След половин час каретата трополеше по калдъръма на кея в Лимингтън. Светлина падаше от вратата на гостилница „При черния лебед“, където непрестанно влизаха и излизаха пияни рибари, пееха, смееха се и ругаеха. Повечето се отправяха към флотилията рибарски лодки, вързани за кея, и скачаха вътре с учудваща сръчност, която показваше, че не са толкова пияни, колкото изглеждаха. Времето и отливът не чакаха и всеки мъж, който си изкарваше хляба в морето, го знаеше много добре.

Джейк скочи на паважа и се скри зад едно руло въжета. В общата бъркотия никой не забеляза малкото момче в дебел вълнен панталон и син пуловер. Джейк проследи как кочияшът повика един прислужник

от кръчмата, който пушеше лула до отворената врата. Мъжът угаси лулата си и се приближи. Шепа монети смениха притежателя си и кочияшът и слугата започнаха да разтоварват багажа от покрива на каретата. Занесоха го до рибарското корабче в другия край на кея и мъжът, който стоеше на кърмата, ги приветства с добре дошли. Време беше да се качат на борда.

Джейк се плъзна от скривалището си и хукна. Баща му и Габи все още стояха до каретата и разговаряха. Никой не поглеждаше към него.

На пристанището цареше оживление, всички тичаха напред-назад, скачаха в лодките, теглеха въжета, вдигаха платна и какво ли още не. Приливът приближаваше връхната си точка, течението беше мощно, носеше се към делтата на Солент. Рибарите щяха да прекарат нощта в лов на риба и морски раци. Някои щяха да хвърлят мрежите си в дълбоките води пред бретонското крайбрежие, като внимават за неприятелски френски кораби. Поне един кораб, в случая „Дърли“, щеше да прекоси Ламанша, за да отведе във Франция хора с тайни задачи.

Тримата мъже бяха обърнати гръб на стълбичката и не видяха как Джейк изкачи стъпалата на един дъх и се скри зад голяма купчина платна на носа на корабчето. Сви се там с лудо биещо сърце, твърде развълнуван, за да се страхува. Само след минута Габи щеше да се качи на борда, баща му щеше да си замине с каретата, а корабчето щеше да излезе от пристанището. Намерението му беше да разкрие присъствието си на борда едва когато стигнат във Франция. Колко ли време щеше да трае плаването? Може би цяла нощ?

— Хайде да се качим на борда — каза Натаниъл, сложи ръка на рамото на Габриел и я съпроводи до корабчето, което се полюляваше по вълните. — Ще те отведе в кабината, за да ти дам необходимите инструкции.

Той мина пред нея по стълбичката, скочи на палубата и ѝ протегна ръка. Усмихна ѝ се с непозната за нея дързост и сърцето ѝ се сви от болка. Мъжът, огрян от светлината на факлите, с веещо се шалче около врата, свалил палтото си и сложил ръка на коляното си, стройна, гъвкава фигура, усмихващо се лице — този мъж щеше ужасно да ѝ липсва.

Не си спомняше да го е виждала друг път такъв. Изпълнен с тайна радост... точно като Джейк, помисли си тя. Бащата и синът си приличаха повече, отколкото искаха да признаят.

Очевидно Натаниъл се радваше на приключението, което му предстоеше след заминаването ѝ — каквото и да беше то. За да скрие болката си, тя се насили да се усмихне и скочи леко на палубата, като отблъсна надменно протегнатата му ръка.

— Долу има нещо като кабина — обясни Натаниъл и я поведе към кърмата. — Боя се, че е доста примитивна, но се надявам, че поне не мирише прекалено силно на риба. — Гласът му звучеше ведро, в очите му светеше онзи коварен блясък, който Габриел винаги свързваше с фантастичните им еротични игри.

Явно перспективата да изпълни поредната рискована задача и отново да се прояви като съвършен шпионин го възбужда не по-малко от страстната любовна нощ, каза си тя и намръщено го последва по тесния коридор.

Под палубата миришеше ужасно на риба. Газените лампи, които висяха от ниския таван, разпространяваха гадна миризма, а трепкащата им светлина хвърляше гротескни сенки по гредите. В едната стена беше поставена тясна койка с грубо одеяло върху сламеник. Кабината беше задушна, но в същото време студена и влажна. Габриел се опита да се утеши с факта, че пътуването няма да продължи повече от дванадесет или тринадесет часа и че по всяко време може да се качи на палубата. Разведрена от тази мисъл, тя се обърна към спътника си.

— Време е да ми дадеш указания.

Натаниъл сложи ръце върху завинтената за пода маса и я погледна под тежките си мигли.

— Не. Мисля, че ще почакам още малко.

— Да почакаш? За бога, Натаниъл, корабът ще потегли всеки миг.

— Знам.

— Какво всъщност целиш? — Габриел го погледна втренчено, не знаейки дали да се гневи иди да се притеснява. Натаниъл остана абсолютно спокоен.

— Много е просто. Няма да пътуваш сама.

Сърцето на Габриел се качи в гърлото и тя внезапно загуби опора под краката си, когато корабчето изведнъж се разлюля и мъжки глас

зарева заповеди, придружавани от плющене на платна и скърцане на мачти. Тя се хвана за ръба на масата и изчака, докато корабчето се отдели от кея и вятърът напълни голямото платно.

— Искаш да кажеш, че ще дойдеш с мен във Франция? — попита предпазливо тя.

— Правилно.

— Но защо?

— Скъпо мое момиче, трябва да знаеш, че никога не изпращам свой агент съвсем сам на първата му мисия — уведоми я хладно той. — Всеки млад агент има придружител, който познава мястото и плана. При тази мисия аз ще бъда твоят водач и ако всичко мине добре, ще ли позволя да изпълняваш бъдещите си задачи сама.

— Защо не ми каза нищо? — попита тя и в очите ѝ засвятка гняв.

— Искях да видя как ще реагираш на представата, че ще се изложиш на опасност съвсем сама.

Авторитетното, трезво заявление препълни чашата на търпението ѝ. Какво знаеше този нагъл, самодоволен герой за начина ѝ да общува с опасността?

— Омръзнаха ми проклетите ти тестове — изсъска тя и заби пръст в гърдите му. — За какъв се смяташ всъщност?

— За твой ръководител — отговори той и отстрани пръста ѝ. — Ще те подлагам на всеки тест, който смятам за нужен — освен ако не си решила да се откажеш от тази работа.

Габриел пое шумно въздух. Той продължаваше да стиска пръста ѝ, а в погледа, втренчен в лицето ѝ, внезапно се появи настойчивост, някакво заклинание.

Каж ми, че се отказваш. Направи го, Габриел. Каж го! Още не е късно.

Пламенността на тази неизречена мисъл го шокира. Вярваше, че се е примирил, че е приел предателството ѝ, но не беше така. Не знаеше дали може да ѝ прости, да започнат отначало. Може би, ако сега направеше стъпка назад...

Погледите им се срещнаха за миг, после Габриел избухна в смях и освободи пръста си.

— Не ставай глупав. Разбира се, че няма да се откажа.

— Не, разбира се, че не — промълви той.

Габриел приседна на тясната койка и замислено смръщи чело. Поне имаше задоволително обяснение за равнодушието на Натаниъл към перспективата да се разделят. Само че тя не беше свикнала да я изненадват по този начин, а в последно време той го правеше с плашеща редовност.

Въпреки гнева си, тя не можа да потисне тръпките на радостна възбуда при мисълта, че ще останат още известно време заедно. Макар че присъствието му неизбежно щеше да предизвика усложнения.

— Значи ще дойдеш с мен в Париж? — попита след малко тя.

— Да, под твоя закрила — отговори спокойно той. — Убеден съм, че пропускът ти включва и слуга.

Габриел го зяпна смаяно. Какво безсрамие! Въпреки това стратегията беше брилянтна. Все едно, че я бе измислила самата тя.

— Натаниъл Прайд, ти си... ти си... О, няма дума, достатъчно силна, за да опише нахалството ти!

Натаниъл посегна към нея, изправи я на крака и я стисна между коленете си.

— Наистина ли предпочиташ да пътуваш сама, Габриел?

— Разбира се, че не — отговори веднага тя. — Знаеш, че не искам това. Мисълта за раздялата ме убиваше.

— Знам, и с мен беше така. Ние с теб сме свързани с невидимо въже, от което няма спасение. — Той поклати глава.

— Прав си — кимна Габриел. По гърба ѝ пробяга студена тръпка. Врагове, които са неразривно свързани. Смъртни врагове. Тя мразеше Натаниъл, защото бе наредил да убият Гийом и ѝ бе причинил най-голямото зло на света, и в същото време не можеше да понесе мисълта, че ще се раздели с него.

Погледна в очите му и видя собственото си отражение в тъмните ириси. В кафявите дълбини имаше нещо, което тя не беше в състояние да разгадае, нещо толкова тайнствено, че по кожата ѝ отново пробягаха тръпки. Това не беше просто страст, не, то беше много по-силно, почти заплашително. Той улови главата ѝ с две ръце и впи устни в нейните. Съмненията и неловкостта веднага изчезнаха, за да отстъпят място на добре познатата буря от чувствени усещания.

Горе на палубата Джейк мръзнеше в скривалището си. Рибарското корабче се плъзгаше с издути платна по делтата на Солент.

Баща му бе слязъл с Габи в кабината и не се беше върнал. Все още беше на борда, макар че вече плаваха към Франция.

До ушите му достигаха грубите мъжки гласове на капитана и малкия екипаж. Джейк трепереше от страх, по бузките му се стичаха сълзи. Придвижи се малко по-близо до релинга и се загледа в студената черна вода. Не можеше да плува и ако паднеше в морето, неизбежно щеше да се удави. Но ако останеше на борда, щяха да го намерят. Баща му щеше да го намери и...

Не беше в състояние да си представи какво щеше да направи баща му с него, като го намереше на борда. Скри се колкото можеше по-добре зад навитото платно и стисна очи, както правеше като малък: щом той не виждаше хората, значи и те не можеха да го видят.

— Ооох... така е по-добре. — Гласът на Габриел прониза изпълненото с ужас вцепенение. — Долу е толкова задушно.

— Когато заобиколим островите Нийдълс и излезем в открито море, ще стане дяволски студено — отвърна Натаниъл. — Тогава ще се радваш, че си на сухо в кабината.

— Може би. — Габриел се хвана за релинга и отметна глава назад, за да погледне в забуленото от облаци небе, където се мяркаше млечната сянка на луната. Пяната напръска лицето ѝ и тя вдъхна дълбоко соления въздух, който освежаваше дробовете ѝ. След малко обърна глава към бързо отдалечаващите се светлини на Лимингтън. — Дано времето остане спокойно. Не понасям добре пътуването по море.

— Велики боже — промърмори Натаниъл с добре изигран ужас. — Не ми казвай, че имаш някаква слабост!

— Не се подигравай с мен! — извика сърдито тя. — Имам много слабости. — „И една от тях е, че сега съм с теб тук.“ Но в момента нямаше смисъл да се бори с тази по-особена слабост. — Гладна съм — призна тя. — Имам чувството, че е минала цяла вечност, откакто вечеряхме.

— Но ние сме на път само от половин час — засмя се Натаниъл. — Все пак аз постъпих мъдро и нося доста храна. Искаш ли да слезем в кабината?

— Не. По-добре да си направим пикник на палубата.

Гласовете бяха толкова близо до Джейк, че само да протегне ръка, и щеше да докосне Габриел, Искаше да скочи и да изтича при нея, да зарови глава в полата ѝ, да усети топлината на ръцете ѝ, когато

се мушнат в косата му, устните ѝ да помилват бузата му. Но когато чу гласа на баща си, отново се свря страхливо в ъгълчето си.

— Какво носиш за ядене? — Габриел обърна гръб на водата и погледна към Натаниъл, който се изкачваше по стълбичката, натоварен с голяма кошница. Усмихна се и луната, която в този момент проби облаците, заля лицето ѝ със сребърна светлина.

Усмивката ѝ беше открита, подканваща, сякаш нямаше какво да крие, и въпреки нещата, които знаеше за нея, Натаниъл не можа да устои и ѝ се усмихна в отговор.

— Почакай и ще видиш. Ще използваме това за маса. — Той посочи един обърнат сандък, клекна пред него и вдигна капака на кошницата с изражение на магьосник, който ей сега ще извади от цилиндъра си цяло котило бели зайчета.

— Коняк, за да ни сгрее — започна да изброява и размаха бутилката като златна купа. — От специалните шункови пастетчета на мисис Бейли. — Сложи ги на импровизираната маса и продължи: Две пилешки бутчета, парче чедър и няколко ябълки. Е, как ти звучи?

— Страхотно.

Габриел се разположи на дъските и се облегна на релинга.

— Съжалявам, но няма прибори. Ще пием от бутилката и ще ти режа месото с джобното си ножче. — Той извали ножчето, подаде на Габриел бутилката с коняк и нарисова върху пастета буквата V.

Джейк се вслушваше жадно в шумовете от пикника. Усещаше миризмата на яденето, ароматът на коняка го замая. Беше му страшно студено, а на всичкото отгоре беше гладен. Гласът на баща му звучеше като никога преди — весел, безгрижен, изпълнен със смях. Габи отпи голяма глътка коняк и се закашля, татко му я потупа по гърба и двамата се засмяха. Ако се покажеше сега, със сигурност нямаше да му се разсърдят. Джейк се надигна и за миг се подаде от скривалището, но смелостта го напусна и пак се сви на кълбо.

— Сега минаваме покрай Нийдълс. — Натаниъл се изправи и протегна ръка да помогне на Габриел. — Страховита гледка, нали?

— Никога не съм минавала оттук — промълви тя. — Обикновено прекосявам Ламанша от Кале до Дувър и обратно. Там всичко е мирно.

Скоро оставиха зад гърба си остров Уайт и защитената делта на Солент. Вятърът се усили, морето вече не беше гладко, а вреше като котел и черните вълни бяха покрити с бяла пяна. Рибарското корабче

напредваше безстрашно и за учудване на Габриел люлеенето не беше особено силно. Тя се вслушваше в себе си, но не откриваше признаци на бунт в стомаха. Очевидно „пикникът“ ѝ се бе отразил добре.

— Хайде да слезем долу — предложи Натаниъл. — Става все по-студено, освен това е вече много късно. Да се опитаме да поспим няколко часа.

— Койката е дяволски тясна — промърмори тя, но тръгна покорно след него.

— Ще я имаш само за себе си. Аз ще спя на пода.

— Но това е ужасно неудобно.

— Често съм нощувал на пода — успокои я той. — Свикнал съм с неудобствата.

Гласовете им заглъхнаха под палубата и Джейк затрепери още по-силно. Макар да се страхуваше, че ще го открият, малкият беше черпил утеха от близостта им. Дрехите му бяха овлажнели от студената морска пяна, солта на устните му се смесваше със солените сълзи. Обзе го чувство на непоносима самота. Отново се сви зад навитото платно и се опита да не мисли за тъмното, враждебно море под него, нито за нощното небе над главата си.

Потънал в своя свят на болка и тъга, Джейк не чу тежките стъпки, докато не се озоваха съвсем близо до него.

— Гръм и мълния! Какво имаме тук?

Гневният мъжки глас изтръгна от гърлото на детето ужасен писък. Джейк се притисна до релинга и бавно отвори очи. Над него се бе възправил едър мъж в панталон до коленете и моряшки пуловер, почти същият като неговия. Мъжът протегна огромните си ръце, хвана го под мишниците и го вдигна високо във въздуха.

— Знаеш ли какво правим с пътници без билет? — изръмжа грубо морякът. — Хвърляме ги през борда и ги оставяме да стигнат до брега с плуване.

Джейк видя под себе си черната вода и нощният въздух бе прорязан от остър писък.

— Габи! Габи! — Това беше единственото име, което обещаваше спасение, и момчето го изкрещя с все сила.

— Какво, за бога, означава този шум? — Натаниъл, който тъкмо помагаше на Габриел да си събуе ботушите, се обърна рязко към вратата. Подаде глава през люка и извика: — Какво става тук, хора?

— Моля за извинение, сър, но имаме незаконен пътник на борда.
— Матросът вдигна високо пищящото дете, което отчаяно размахваше ръце и крака.

— Габи! — изпищя отново Джейк. — Искам при Габи.

— Велики боже на небето! — пошепна невярващо Натаниъл. — Джейк?

— Познавате ли хлапето, сър?

— Синът ми — отговори кратко Натаниъл. — Дайте ми го.

— Искам при Габи! — повтаряше отчаяно Джейк, полудял от страх. Внезапно тя се озова до него, избута настрана Натаниъл и се промуши през тесния отвор.

— Джейк! — Разтвори ръце, морякът сложи момчето на дъските и то се втурна като обезумяло към нея. — Няма нищо — пошепна тя и зарови главата му на гърдите си. — Всичко е наред. Държа те здраво. Няма нищо. Всичко ще се оправи.

Натаниъл стоеше неподвижен и ги гледаше. Ставащото сякаш нямаше нищо общо с него... макар че това беше неговият син. Габриел го познаваше само от няколко седмици, но в момента бащата не съществуваеше и за двамата.

Тя се наведе над момчето, обгърна го с тялото си, косата ѝ се развърза, напада по лицето ѝ и се смеси с русите къдрици на Джейк. Най-сетне Натаниъл проумя, че — макар да бе използвала детето му за плановете си, — топлината и близостта между двамата бяха истински. Габриел обичаше сина му. Привързаността ѝ не беше преструвка.

— Искрено съжалявам, сър — каза морякът и смутено прокара ръка по лицето си. — Наистина не знам как се е промъкнал незабелязано на борда.

— Трябва да се върнем — отговори рязко Натаниъл. — Веднага обърнете!

— Няма да стане, сър. Течението и вятърът са срещу нас. По никакъв начин няма да успеем да заобиколим скалите.

Натаниъл изрече цял куп богохулни проклетия, които впечатлиха дори стария морски вълк. Хълцането на Джейк бе преминало в безмълвен поток от сълзи, главата му беше все така скрита на гърдите на Габриел.

— Отнеси го в кабината — заповяда строго Натаниъл.

— Ела, Джейк. — Тя бутна детето пред себе си към коридорчето и тръгна след него. Натаниъл се спусна по стълбичката с омекнали колене, но лицето му беше разкривено от гняв.

— Ела при мен! — Щракна с пръсти, но синът му се вкопчи с все сила в полата на Габриел и скри лице под ръката ѝ. Изплака задавено, но не се подчини.

Натаниъл се опита да овладее гнева си и изсъска през здраво стиснати зъби:

— Габриел, пусни го веднага и се качи на палубата. — Гласът му прозвуча безизразно, без всякакво чувство.

Габриел погледна надолу към светлата главичка, която се притискаше към бедрото ѝ. След това се обърна със спокойна решителност към Натаниъл, наведе се и вдигна Джейк на ръце.

— Ти имаш пълното право да му се скараш — заговори тя бавно и отчетливо. — Той трябва да проумее, че е причинил много ядове и усложнения. Но докато говориш с него, го дръж в ръцете си, за бога, Натаниъл!

Тя му подаде детето и Натаниъл инстинктивно протегна ръце да го поеме. Взе момченцето и несъзнателно го притисна до гърдите си. И двамата изглеждаха толкова изненадани от тази постъпка, че въпреки критичните обстоятелства Габриел едва не избухна в смях. За да скрие усмивката си, тя сведе глава и побърза да ги остави сами.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Още не вярвам на очите си — промърмори Натаниъл, докато гледаше бледото лице на сина си съвсем близо до своето. — Какво, по дяволите, искаше да постигнеш, Джейк?

Лицето на момчето се изкриви жално, устата му се закръгли в голямо „О“. Ей сега щеше да избухне отново в плач.

— Не започвай пак да ревеш — спря го остро Натаниъл. — В момента, приятелче, нямаш абсолютно никаква причина да плачеш. Не мога да ти гарантирам, че това щастливо състояние ще продължи, но ти предлагам да си спестиш сълзите до момента, когато можеш да имаш някаква полза от тях.

Джейк затвори уста и се скова в прегръдката на баща си. Големите кафяви очи останаха неотстъпно устремени в неговите.

— Как успя да се качиш на борда? — поиска да узнае Натаниъл, питайки се как ще се справи с неизбежните проблеми, възникващи от това катастрофално присъствие. — Искам да ми разкажеш всичко от мига, когато напуснахме къщата. — Той седна на койката, без да изпуска момчето от ръцете си. Не помнеше кога за последен път го е държал на коленете си.

Запъвайки се, Джейк описа приключенията си. Гласът му все още беше задавен от сълзи, но той мъжествено се стараше да ги сдържа.

— Велики боже — промърмори Натаниъл, когато разказът свърши. Това ли беше детето, което предпочиташе да рисува в пясъка, вместо да се катери по дърветата, което пицеше от страх на гърба на най-кроткото пони, което изглеждаше неспособно да отговори на най-простия въпрос с повече от една дума? Макар и неохотно, Натаниъл призна, че е впечатлен от смелостта и изобретателността на Джейк. Но това не променяше нищо в сериозността на ситуацията.

— Как смяташ, какво ще си помислят бавачката и мис Прими утре сутринта, когато влязат в детската стая и установят, че си изчезнал?

Джейк не отговори. Сълзите отново потекоха по бузките му.

— Не си помислил за това, нали? Ще полудеят от тревога. Непрестанно ще се питат къде си и какво ти се е случило.

— Ти каза на Прими да си ходи — пошепна Джейк и преглътна мъчително. — А аз искам да съм при Габи.

— Да, мисля, че разбирам копнежа ти — промърмори Натаниъл. — Това ни е семейна черта. — После се облегна на стената на кабината, много изненадан от чувството си за хумор в тази бъркотия.

Изведнъж крехкото детско тяло в ръцете му се разтрепери и Натаниъл се сети, че дрешките на момчето са влажни, а мократа коса е залепнала за челото му. Освен това вече беше минало полунощ.

— Сега е по-добре да си легнеш — каза той и се изправи. — В момента и без това не можем да променим нищо. — Сложи Джейк на пода и измъкна мокрия пуловер през главата му. — Свали си панталона.

Той се изправи и зачака нетърпеливо момчето да откопчее копчетата.

— Почакай, аз ще го направя. — наведе се и бързо освободи детето от влажната материя, после го уви плътно в дебелото одеяло от койката. — Добре ли е така?

Джейк кимна и притисна лице към грубата вълна. Беше твърде шокиран и развълнуван от събитията на вечерта, за да осъзнае необичайното внимание на баща си. Натаниъл го вдигна и го сложи върху сламеника. Джейк моментално се обърна настрана и затвори очи.

Натаниъл остана още малко над койката, загледан в спящото дете, и бръчките на челото му издаваха по-скоро объркване, отколкото гняв. После рязко се обърна и се качи на палубата.

— Сложих го да спи. Боя се, че ти взе койката.

— Няма нищо. И без това не съм уморена. Той добре ли е?

— Студено му е и е много уморен. Веднага заспа.

— Не се учудвам. — Тя помълча малко и попита колебливо: — Наказа ли го?

Натаниъл поклати глава.

— При дадените обстоятелства не би имало никакъв смисъл. Какво ще кажеш?

— О, да, прав си — съгласи се с готовност тя. — Просто не бях сигурна какво ще решиш.

— Иска ми се да не беше омагьосала сина ми — изрече тихо той и се загледа към тъмното, разбунено море.

— Не съм го омагьосала — възрази Габриел, но не особено настойчиво. Много добре разбираше стъписването на Натаниъл.

— Не си ли? — Той се обърна отново към нея и в погледа му светна почти плашеща настойчивост.

— Не разбирам за какво говориш. — Гласът ѝ прозвуча несигурно. Натаниъл разтърси глава, за да се овладее, и уморено прокара ръка по очите си.

— Нищо лошо не исках да кажа, повярвай. Вероятно отново си излях гнева върху теб. Съжалявам.

Габриел кимна с разбиране.

— Какво ще правиш с него?

— Нямаме избор — отвърна той трезво. — Ще пътува с нас.

— Не може ли просто да отплаваш обратно с него, когато пристигнем в Шербург?

Натаниъл поклати глава.

— Корабчето няма да се върне веднага в Англия. Капитан Дан е малко нещо авантюрист. Смята да пообиколи бретонското крайбрежие и да потегли обратно от Сен Мало след седмица или две, натоварен догоре с бъчвички коняк и всякаква друга контрабандна стока, до която може да се добере.

— Но за Джейк ще е опасно в Париж!

— Права си — кимна той. — Добре, че имаме сигурна квартира, в която мога да го настаня. Там няма да събужда нежелано внимание. До Париж може да пътува в каретата с теб. Твоят пропуск ще го пази. Никой няма да се интересува от едно дете.

— Бихме могли да превърнем работата в игра — изрече замислено Габриел. — Така няма да го уплашим.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Виж, Джейк е дете с богата фантазия. Постоянно си измисля разни приключения. Мисля, че това е често явление при сами деца в семейството. Разработва много сложни сценарии, детайлни и прецизни, вече ми е разказал някои от тях. Наистина са интересни. Джейк е много будно момченце.

Натаниъл не изглеждаше особено впечатлен от фантазията на сипа си.

— Не смятам, че има голяма разлика дали ще гледа на пътуването като на игра или не. Колкото по-скоро пристигнем в Париж, толкова по-добре. Така ще мога да го скрия на сигурно място. Затова ще пътуваме денонощно.

Той говори преди всичко като резидент, не като баща, помисли си Габриел. Очевидно Натаниъл нямаше представа какво е да пътуваш по изровените пътища шестгодишно дете, без да правиш почивка. Но сега нямаше смисъл да му обяснява.

— Хайде да слезем в кабината — помоли тя. — Вятърът се усилива.

В голата кабина с люлеещ се фенер и тясна маса нямаше друго място за спане, освен пода. Габриел забеляза с лека гримаса, че някой грижливо бе поставил в ъгъла кофа с вода, за да могат пътниците на „Кърли“ да се облекчат. Тя нямаше никаква възможност да остане сама. Не за първи път Габриел си помисли, че светът е устроен преди всичко за потребностите на мъжете.

Натаниъл я прегърна и тя сложи глава на рамото му. Под тях корабчето скърцаше и се люлееше, лампата над главите им хвърляше застрашителни сенки.

Габриел заспа, но много скоро движенията на кораба се промениха драматично. Кофата се изтърколи по пода и се удари в стената. Стомахът ѝ се преобърна и тя простена задавено.

— Трябва да се кача на палубата. Имам нужда от чист въздух. — Гласът ѝ беше само задавен шепот.

Джейк изплака, седна на койката със затворени очи и се хвана за коремчето. Габриел посегна към кофата и стигна до койката тъкмо навреме, преди Натаниъл да е разбрал какво става. Детето започна да повръща, стенойки от болка и страх. Въздухът в тясното помещение стана още по-нетърпим. Габриел държеше главата на Джейк над кофата и му говореше утешително, като в същото време се опитваше да овладее собственото си гадене.

— Можеш ли да намериш малко студена вода? — попита тя Натаниъл, който стоеше безпомощно до нея. — За да измия лицето му.

— Не знам дали на борда изобщо има прясна вода.

— Тогава гребни от морето. Как може да не носят вода за пиене!

— Плаването трае само дванадесет часа — отговори той. —
Защо рибарите не бяха помислили да вземат на борда бъчвичка с
прясна вода? Поне той трябваше да се сети, че с тях ще пътува има
жена. А сега и малко дете...

След няколко минути Натаниъл се върна в каютата с кофичка
морска вода. Наметката му беше мокра от дъжда и морската пяна.
Точно когато влезе, корабчето се залюля застрашително и водата
плисна от кофичката. Натаниъл едва успя да се залови за завишената
маса.

Джейк продължаваше да повръща, давеше се и сърдито
протестираше срещу това неразбираемо мъчение.

Габриел потопи кърпичката на Натаниъл във водата и изми
горещото, запотено лице на детето. Когато Джейк продължи да
повръща и след половин час, чертите ѝ се изопнаха от загриженост и
тревога. Детето вече не стенеше и не плачеше, а висеше безсилно в
ръцете ѝ над кофата.

— Не може да продължава така, бедничкият — рече загрижено
тя. — Вече няма нищо в коремчето. О, господи...

Тя загуби битката срещу собственото си гадене и забърза към
изхода, притиснала ръка към устата.

— Ти се погрижи за него — изрече с мъка тя и забърза към
палубата, към спасителния чист въздух. Даже дъждът беше
облекчение. Едва успя да се добере до релинга и се предаде на мъките
на морската болест, без да се притеснява от виещия вятър и пенещите
се вълни.

Натаниъл се зае със сина си. Страданията на детето бяха
непоносими. Малкото телце се разтърсваше от гърчове. Лицето му
беше восъчнобледо, със зеленикав оттенък. Очите му хлътнаха
дълбоко в орбитите, а черните сенки около тях застрашително се
уголемяваха.

След един час Натаниъл усети първите признаци на паника.
Никога не беше приемал сериозно морската болест, считаше я просто
за неразположение, от което едни хора страдат, а други — не. И на него
му се гадеше, но все още се държеше на крака. Детето обаче
отслабваше от минута на минута. Вече нямаше сили да седи без чужда
помощ, но когато бащата го слагаше да легне, веднага започваше пак
да се дави.

Мъчителният спомен за края на Хелън се появи пред очите му, по-жив от всякога. Трепкащите сенки по стената се превърнаха в призраци. Хелън също си отиде от този свят по негова вина. Но тя почина от загуба на кръв, опита се да си утеша той. А Джейк само повръщаше...

Натаниъл положи огромни усилия да прогони спомена, но страхът му за Джейк се засилваше. Това гадене не беше нормално. Трябваше да сложи край на повръщането, да успокои детето. Защо, за бога, не бяха взели вода? Трябваше да намери средство, което да замени течностите, които Джейк губеше... или поне нещо, което да облекчи гаденето и да освободи малкото тяло от гърчовете.

Представи си Габриел, която страдаше сама на палубата. Гняв се надигна в гърдите му, когато притисна детето до гърдите си, неспособен да облекчи страданията му. За всичко беше виновна Габриел.

В този момент забеляза кошницата с храна. В нея имаше бутилка коняк. Смяташе се, че конякът облекчава пристъпите на морска болест.

Което беше добро за възрастните, сигурно беше добро и за децата. Или поне нямаше да влоши нещата. С мрачна решителност Натаниъл посегна и извади бутилката от кошницата. Прегърна здраво детето и потрепери: костите му бяха чупливи, кожата — студена и влажна.

Отвори устата на Джейк и предпазливо наля няколко капки коняк. Момченцето направи опит да протестира, закашля се и се задави. С търпение, което не знаеше, че притежава, Натаниъл продължи. Държеше здраво детето, говореше му успокоително и наливаше по малко коняк в устата му.

Бавно и постепенно тялото на Джейк се отпусна. Очите му се отвориха един или два пъти и за ужас на Натаниъл синът му не го позна. Но поне гърчовете отслабнаха и след време, което му се стори цяла вечност. Джейк заспа в ръцете на баща си.

Натаниъл го държа дълго в прегръдката си, не смеейки да го остави на койката — можеше да го събуди и страшното гадене да започне наново. Нямаше представа колко време е седял с детето в ръцете си, загледан във въсьнобледото лице и заслушан с трепет в слабото му дишане. Много искаше да избърше лицето на Джейк с мократа кърпа, но се боеше, че ще го събуди.

Отново си спомни Габриел, сама на мократа палуба, в бурята и дъжда, сама със страданието си, и прозря, че Джейк не страдаше по нейна вина. Детето бе избягало от собствения си баща и бе намерило утеха при Габриел. Можеше да я обвинява в много неща, но не и в манипулиране на Джейк.

Беше достатъчно честен пред себе си, за да признае, че е сбъркал.

След известно време се осмели да сложи детето на койката. Зави го грижливо с дебелото одеяло и постоя наведен над него. Джейк лежеше по гръб, неподвижен, но дишаше по-бавно и по-дълбоко, сякаш беше изпаднал в безсъзнание. От изтощение е, каза си Натаниъл, ала веднага посегна да опипа пулса на малката, крехка китка, връхлетян от болезнено чувство за вина. За негово облекчение сърцето на момчето биеше бързо и силно.

Той взе бутилката с коняк и излезе на пръсти от задушната каюта. Отначало не видя Габриел на палубата. Вятърът беше поотслабнал, люлеенето на кораба вече не изглеждаше така застрашително. Скърцането на мачтите беше станало равномерно. Вече се разсъмваше и небето бе посивяло. Най-сетне откри до релинга на наветрената страна тъмна фигура, свита на кълбо.

— Габриел? — повика я тихо той и забърза към нея.

Отговори му тих стон. Натаниъл клекна до нея, отпуши бутилката, хвана Габриел за раменете и внимателно я обърна към себе си.

— Пийни малко коняк. Ще ти помогне.

Тя отпи смело, преглътна и шумно пое въздух, когато огнената течност се изля в гърлото ѝ и стопли гърчещия се стомах.

— О, божичко — пошепна задавено тя. — Защо на теб не ти става лошо?

— Ако това ще те утеши, ще ти призная, че не се чувствам особено добре — изръмжа той и устните му се изкривиха в усмивка — този коментар беше толкова типичен за нея, даже в минутите на страдание. — Пийни още малко.

Тя го послуша и бузите ѝ веднага добиха цвят.

— Как е Джейк?

— Заспа, бедничкият. Никога не съм изпитвал такъв страх, Габриел — призна задавено Натаниъл. — Един или два пъти си

помислих, че ще умре в ръцете ми. В момента е напълно обезсилен. Само сянка на моето момченце...

— Още е много малък, за да е толкова болен отговори Габриел.
— Трябва му вода.

— На кораба няма вода, нали ти казах. Налях в устата му малко коняк. Не знам дали постъпих добре, но поне заспа и вече не се гърчи.

— Щом се е успокоил, всичко е наред — увери го тя, приглади разрошената си коса и направи гримаса. — Мисля, че лошото отмина. Вълнението отслабва. Но се чувствам толкова студена и мокра...

— Слез в кабината и се преоблечи. — Натаниъл протегна ръка да я подкрепи. Тя се олюля и се облегна тежко на гърдите му.

— Краката ми са като пудинг. Знаех си, че имам причини да предпочитам плаването между Дувър и Кале. Там поне страдам по-кратко време. Не биваше да ти позволявам да ме качваш на това корабче.

Тази жена е невероятно издръжлива, помисли си с неволно уважение Натаниъл, докато я притискаше към гърдите си. Повече от три часа беше повръщала под студения дъжд и бурята и въпреки това намираще сили да се шегува.

Когато влязоха в кабината, Джейк се размърда и простена. Натаниъл изохка страхливо и се втурна към койката. Лицето на детето беше смъртнобледо, очите широко отворени.

— Искам да си ида вкъщи — пошепна Джейк. Гласът му беше слаб и задавен. — Искам да сляза от този ужасен кораб. Коремчето ме боли. — От очите му потекоха сълзи.

— Спокойно, спокойно, малкият ми — изрече нежно Натаниъл, коленичи до койката и приглади назад влажните коси, нападали по челото на детето. — Заспивай.

— Искам си Неди... къде е Неди? — Джейк повиши глас и се опита да стане. — Искам Неди. — Блъсна ръцете на баща си, които се опитваха да го задържат, и захълца.

— Кой или какво е Неди? — попита Натаниъл, когато Габриел се появи зад него.

— Едно плетено магаренце — обясни тя. — Джейк заспива с него.

Защо не знам това? — запита се Натаниъл с чувство за вина. Опита се, но не можа да си спомни кога за последен път е бил в

детската стая.

Слабият протест на Джейк заглъхна и очите му отново се затвориха. Изтощението го надви.

Габриел бързо съблече мокрите си дрехи.

Натаниъл я наблюдаваше, докато се ровеше в пътната чанта и търсеше какво да облече. Беше само по батистени гащи до коленете и тънка дантелена риза и въпреки тревогата си за Джейк той усети познатото пулсиране в слабините. Откъде идваше силното ѝ въздействие върху него, даже при тези безутешни обстоятелства? Даже в тази тясна, задушна кабина? Как тази лекомислена и всепоглъщаща страст можеше да съществува едновременно с дивия гняв и жаждата за отмъщение?

Ако не беше тази страст, сега Габриел щеше да пищи в безмилостните ръце на мъчителите си, а Джейк щеше да спи спокойно в детската си стая в Беърли Мейнър. Вместо това той се бе втурнал да изпълни отмъщението сам, тласкан от гордост и похот. Съзнаваше, че този порив е също така ирационален като страстта, но не можеше да контролира нито едното, нито другото.

— Ще се кача на палубата, за да видя как напредваме — изрече рязко той и излезе от кабината.

Габриел се обличаше, дълбоко замислена. Имаше намерение да се настани в дома на Талейран на улица Д'Анжу. Не знаеше дали кръстникът ѝ вече се е върнал от Прусия, но когато беше във Франция, тя винаги отсядаше в къщата му, независимо дали той си е вкъщи или не. Надяваше се да се срещне с него, защото имаше нужда от съвета му. Фуше в никакъв случай не биваше да узнае за присъствието на английския резидент в Париж.

Талейран нямаше да предаде Натаниъл, защото той беше изключително важен за собствените му планове, обаче бруталният полицейски шеф щеше да се възползва от благоприятния случай и да премахне английския шпионин. Фуше не се колебаеше да примами невинен човек в капан или да го отвлече. Ако Фуше узнаеше, че Натаниъл е довел сина си в Париж, Джейк щеше да бъде заплашен от смъртна опасност. Фуше със сигурност щеше да я подложи на разпит — цивилизован, естествено, или поне толкова, колкото беше способен. Той се отличаваше с остър ум и тя трябваше да е изключително

съсредоточена, за да не изрече неволно нещо от онова, което беше длъжна да запази за себе си.

— Е, все пак ще имаме малка компенсация за тази ужасна нощ. — Появата на Натаниъл сложи край на мрачните ѝ размишления. — Вятърът е бил достатъчно силен, за да съкрати плаването ни с цял час. Към девет ще минем покрай островите Сцили. С малко повече късмет ще стигнем целта по обед.

— Посред бял ден?

— Ще влезем в скрит залив, защитен от издаден риф. През рифа може да мине само капитан, който го познава добре. По тази причина там няма патрули. „Кърли“ вече вдигна френски флаг и ще плава на доста голямо разстояние от крайбрежието, после ще се насочи право към рифа.

— Значи вече си минават по този път?

— Да, много пъти. Дан е експерт в преодоляването на рифа. — Той пристъпи към койката и се вгледа в спящия Джейк. — Без съмнение мога да се утешавам с увереността, че Джейк никога вече няма да тръгне да бяга по море.

— Прав си — съгласи се Габриел с тих смях.

— Трябва да му купя дрешки. Тези са още мокри. — Натаниъл изтърси панталонките и смачкания пуловер.

— Добре ли говориш френски? — Повечето образовани британци говореха гладко френски, но за Габриел беше важно дали английският резидент ще може да мине за местен.

— Достатъчно добре. Не толкова, колкото ти говориш английски, но ще се оправя. Освен това знаеш, че не съм бърлив.

— Да, дори в най-добрите си моменти — отговори Габриел и гласът ѝ прозвуча изненадващо рязко.

— Тази сутрин езичето ви е доста остро, мадам.

— Готова съм да убия човек за чаша кафе — отговори вместо извинение тя и облиза сухите си, солени устни.

— Опитай с една ябълка.

— Но само ако има и сирене. Май е време за още един пикник. Умирам от глад.

Натаниъл поклати ухилено глава и отново се учуди на издръжливостта ѝ. После си припомни, че тя е премината през същата

корава школа като него, затова не биваше да се изненадва. Усмивката му угасна.

Отвори кошницата и изсипа съдържанието ѝ на масата. И двамата биха предпочели да излязат на палубата, но не можеха да оставят Джейк сам.

Детето спа, докато приближиха коварните зеленикави води на каната, през който се влизаше в скрития залив. Високите скали на нормандския бряг стърчаха от двете им страни сиви и заплашителни въпреки слабата слънчева светлина на мекия пролетен ден.

Габриел се качи на палубата, за да подиша чист въздух. Развълнуваното зелено море не ѝ вдъхваше доверие. След малко Натаниъл се появи от кабината на ръце с Джейк, все още увит в дебелото одеяло.

— Събуди се и реших, че чистият въздух ще му се отрази добре.

— Добро утро, Джейк — поздрави весело Габриел и се наведе да целуне бузката, загубила здравата си закръгленост.

Джейк зарови лице на гърдите на баща си.

— Студено ми е — изхленчи той. — И искам да пия.

— Виж, там е мястото, където отиваме. — Натаниъл го вдигна малко по-високо и го обърна, за да види над рамото му бързо приближаващия се бряг.

— Не искам — пошепна плачливо Джейк. — Искам си бавачката и Прими. Студено ми е.

— Срещу студа мога да направя нещо, но за останалото не отговарям — отговори бащата, опитвайки се да запази търпение, както много добре забеляза Габриел, за разлика от нещастно хленчещото дете.

— Искам Неди и гърнето.

— Първото ще получиш, но второто не — отговори този път Габриел. — Искаш ли аз да го взема?

— Ако нямаш нищо против. — Натаниъл ѝ подаде товара си с нескрито облекчение. Джейк прегърна устремно Габриел и тя го свали отново в кабината.

Натаниъл се облегна на релинга и се загледа във водата и пясъчния бряг зад нея. Непредвиденото участие на Джейк щеше да се отрази крайно неблагоприятно върху плановете му. Докато върне Джейк на сигурно място в Беърли Мейнър, трябваше да е крайно

внимателен в Париж. Първоначалното му намерение беше да се престори, че включва Габриел в организацията, като предупреди всички агенти, че тя е измамница, да я захрани с фалшива информация и с нейна помощ да залови тайните агенти на Фуше в Лондон. Целта на идването му в Париж беше да се срещне с най-доверените агенти и да ги уведоми за намеренията си.

Докато бяха в Париж, Габриел трябваше да стои далече от него и от Джейк. Той беше убеден, че тя никога не би изложила момчето на риск съзнателно, все едно на коя страна дължеше лоялност, но самата ѝ близост беше опасна. Хората на Фуше със сигурност щяха да следят всяка нейна крачка. Освен това винаги съществуваха възможност да каже нещо по непредпазливост — даже най-опитните, най-внимателните шпиони правеха такива грешки.

Корабчето стигна до входа на залива и Натаниъл се обърна към моряка на кормилото. Лицето на Дан беше напрегнато, рунтавите вежди свъсени, той се взираше в зеленикавата ивица вода с къдрещи се вълнички и чакаше да се появи дупката, която щеше да им осигури безпрепятствено преминаване през рифа.

Дан завъртя кормилото, вдигна глава към такелажа и разви внимателно голямото платно, за да улови вятъра в благоприятния момент. Корабчето се залюля силно, когато вятърът напълни платното и кърмата се изви настрана.

Затаил дъх, Натаниъл очакваше както всеки път застрашителното драскане, с което килът преминаваше покрай острите скали. Но не се чу нищо такова. Корабчето се плъзна елегантно по плитката ивица вода и се озова в спокойната сигурност на залива.

— Всичко мина добре, сър! — извика Дан и се ухили широко, освободен от напрежението. Моряците от екипажа се засмяха облекчено, понесоха се груби шеги. Дан извади отнякъде бутилка бренди и я предложи на Натаниъл. Без да се притеснява, лорд Прайд отпи голяма глътка и подаде бутилката на най-близкия моряк с шеговита забележка. Всички бяха доволни. За пореден път бяха успели. Никога не можеше да се предскаже дали трудната маневра ще успее — Натаниъл всеки път изпитваше същото облекчение с цялото си тяло, а след това преминаване то беше многократно по-силно! Този път с него беше синът му — заложник на съдбата.

Габриел се качи на палубата и обърна лице към слънцето. Вятърът моментално се зарови в червените къдрици. Под лъчите на обедното слънце ясно личаха линиите на изтощение върху бялата ѝ кожа, ала тъмните очи блестяха както винаги, а красивата уста беше изкривена в обичайната иронична усмивка. Топлото желание, което усещаше винаги при появата ѝ, веднага победи умората.

Господ да му е на помощ! Защо? Защо точно тази жена? На света имаше толкова много жени — защо точно Габриел дьо Босер трябваше да е предателка?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не искам това. Цялото е само кора. — Джейк бутна парчето хляб към ръба на чинията си и долната му устна затрепери.

— От кората зъбите стават здрави — отбеляза Габриел подчертано весело. — Искаш ли да го намажа с кайсиев мармалад?

— Не го искам. — Детето гневно отблъсна ръката ѝ. — Мразя кората!

— Това е френски хляб, Джейк — опита се да го убеди Габриел с безкрайно търпение. — Френският хляб е с дебела кора.

— Не харесвам френския хляб. — Джейк грабна парчето и го хвърли на пода. От очите му потекоха сълзи. — Искам яйце. Винаги ям яйце с чая... с войничета.

— Войничета ли? — Натаниъл се отблъсна от вратата, откъдето беше наблюдават сцената с нарастващо раздразнение.

— Тънки парченца хляб, намазани с масло — обясни с усмивка Габриел. — За да се топят в яйцето. Като момче и ти си ял войничета с рохки яйца.

— Много добре си спомням, че не съм ял подобно нещо — отговори Натаниъл с искрено отвращение. — Никога не бях чуват тази глупава дума! — Застана до масата и отрязва малко парче от франзелата. — Стига си се глезил, Джейк. — Сложи парчето в чинията му и заповяда: — Започвай да ядеш. Веднага.

Джейк подсмръкна, но като видя, че търпението на баща му се е изчерпало, се подчини.

— Искам мармалад — изохка той.

— Моля — отговори подчертано бащата.

Джейк подсмръкна отново и изрече думата с едва доловим шепот.

Габриел намаза хляба му с мармалад и погледна в намръщеното лице на Натаниъл. Посочи с глава прозореца в задната част на помещението, той кимна и двамата се отдалечиха от масата и от начупеното момченце.

— Джейк е уморен до смърт, Натаниъл — обясни тихо Габриел. — Не е виновен, че е в толкова лошо настроение и капризничи. Не бихме ли могли да нощуваме тук? Ще тръгнем още на разсъмване.

Натаниъл се намръщи още повече, обърна ѝ гръб и се загледа към двора на страноприемницата. След като по обед слязоха от борда на „Кърли“, той бе купил от един местен селянин неудобен файтон с един кон, който много се зарадва да замени старото возило и жалката си кранта за цяла шепа сребро. Естествено, не пропусна да ги попита кои са и къде отиват, но въпросите му бяха задушени в зародиш когато Габриел показа пропускане си с аристократична надменност. Файтонът с мъка ги пренесе двадесет мили по-нататък, докато Джейк хленчеше в скута на Габриел, а Натаниъл ругаеше мършавия кон и напразно се опитваше да увеличи скоростта му.

Ранната вечер ги завари в село Кюнвил, в гостилницата „Златния лъв“. Натаниъл имаше намерение да вечерят, да изоставят файтона и да се качат на пощенската карета, която да ги отведе направо в Париж.

Той се извърна от прозореца и хвърли поглед към момчето, чиито очи се затваряха.

— Може да спи и в каретата.

— Джейк има нужда от истинско легло, поне за няколко часа — настоя Габриел. — Все още е твърде слаб от морската болест.

— Колкото по-дълго се мотаем по пътищата, толкова повече нараства опасността. — Натаниъл удари с юмрук по стъклото и се обърна отново към прозореца.

— Не искам това мляко — изплака Джейк. — Вкусът му е гаден.

— Това е френско мляко, съкровище — обясни Габриел и се върна при него. Усмихна му се, опитвайки се да се пребори със собственото си изтощение. — Вкусът му е различен от английското. Защото френските крави пасат друга трева.

— Мразя френско мляко! — Джейк избухна в плач. — Искам си вкъщи. Искам при бавачката и Прими!

Габриел го вдигна на ръце и го притисна до гърдите си. После хвърли заклинателен поглед към Натаниъл над къдравата руса главичка.

Натаниъл зарови пръсти в косата си и кимна мрачно.

— Е, добре. Но ще тръгнем още на разсъмване. Ще говоря с гостилничаря и ще го помоля да ви даде най-хубавата спалня.

— По-добре остави това на мен. Вече сме във Франция, значи можеш да си спестиш усилията и да се възползваш от отличния ми френски. — Веждите ѝ се вдигнаха с обичайното подигравателно предизвикателство.

Натаниъл не оцени по достойнство добродушната подигравка.

— Е, добре, иди да говориш с човека. — Взе Джейк от ръцете ѝ и махна към вратата. Габриел кимна многозначително.

— Накарай го да изпие няколко глътки мляко. Трябва да си напълни коремчето. — Вратата се затвори зад нея.

— Не искам това мляко — изхленчи Джейк. — Вкусът му е ужасен!

— Това е истинско прясно мляко и ти трябва да свикнеш с него, приятелче. — Бащата го сложи отново на стола и му подаде чашата. — Искам да изпиеш половината.

Детето бутна чашата и около устата му се появи упорита линия, каквато Натаниъл никога не беше виждал. До днес синът му никога не бе проявявал инат. Джейк беше пасивен и покорен и той бе повярвал, че е такъв по природа. Но вече не беше толкова сигурен. Изразът на лицето на момчето неприятно му напомни за самия него.

Той срещна погледа на Джейк със спокойна твърдост. Мълчанието беше добро средство за натиск. Ако не можеше да наложи волята си на един изтощен шестгодишен хлапак, значи светът напълно се бе объркат. За негово облекчение Джейк взе чашата и я вдигна към устните си с изкривено от отвращение лице. Макар че се давеше и въздишаше, той изпи половината мляко.

— Уредих всичко — съобщи весело Габриел. В гласа ѝ ясно личеше огромното облекчение от перспективата да се освежи и да поспи няколко часа. — Мадам гостилничарката ми показва стаичката в другия край на коридора. За Джейк сложиха специално походно легло. Ще те сложа да си легнеш, миличък, и после ще сляза да вечерям. — Тя потърка ръце. — Има заешко печено със зелен фасул и риба в магданозен сос. О, и бутилка местно вино.

— Виждам, че си се погрижила по най-добрия начин за удобствата си — отбеляза хапливо Натаниъл.

Тази незаслужена острота само подхрани високомерието на Габриел. Беше намерила начин да обясни на гостилничаря защо трябва

да вечеря заедно със слугата си в отделна стая, но сега погледна Натаниъл с невинно трепкане на миглите.

— Предполагам, че ще се храниш със слугите. Доколкото чух, има овча глава... или беше свинска? Мадам каза, че за теб ще се намери нар на тавана. Сигурна съм, че тук няма бълхи — страноприемницата изглежда чиста и добре поддържана.

— Какъв лукс — отвърна саркастично Натаниъл. — Загрижеността ти ме трогва.

Габриел прикри усмивката си.

— О, забравих да ти кажа, че продадох файтона и бедната кранта за три ливри и десет су и поръчах пощенска карета за утре сутринта. До Париж има няколко станции, където ще сменяме конете, и се надявам утре вечерта да стигнем.

— Наистина сте поработили усърдно, графиньо. Дълбоко съм ви задължен. — Натаниъл се отправи към вратата.

— Опитам се да помогна — отговори Габриел, вече сериозно разсърдена. Ако Натаниъл не беше готов да преодолее раздражителността си с шеги, — и тя щеше да се поддаде на собственото си изтощение и да му се развика.

— Защо се карате? Не ми харесва, когато си крещите така. — Това необичайно заявление от страна на Джейк ги накара да млъкнат. Двамата се обърнаха към детето, което ги наблюдаваше с мрачни очи.

— Не се караме, миличък — отговори подчертано весело Габриел. — Татко ти просто ми завижда, че ще ям заешко печено. — Тя се усмихна на Натаниъл, призовавайки го да даде отговор, който ще успокои детето.

Ала Натаниъл очевидно не беше в състояние да преодолее раздражителността си.

— Имате крайно неподходящо чувство за хумор, графиньо — изсъска той, излезе от стаята и затръшна вратата, предоставяйки на нея да се погрижи за Джейк.

Габриел се загледа за момент в затворената врата, после вдигна рамене. Неудобствата на пътуването причиняваха раздражителност, затова беше по-добре известно време да стоят далеч един от друг, за да се успокоят. Сега най-важното беше да сложи Джейк да спи, да се измие хубаво, да вечеря и да си легне.

Гневът помогна на Натаниъл да изиграе убедително ролята си на намръщен, затворен в себе си прислужник. След като получи няколко едносрични отговора на учтивите си въпроси, слугите от страноприемницата го оставиха сам с вечерята му. Ако се съдеше по празната, табла, която изнесоха от стаята на Габриел, тя си бе похапнала добре. Собственият му вкус не беше чак толкова изискан, че да не оцени по достойнство пикантната селска храна в кухнята. Беше ял и много по-лоши неща, а червеното местно вино беше много добро.

Нарът на тавана обаче беше друго нещо. Натаниъл нямаше никакво намерение да прекара нощта между хъркащи, немити селяни и да се задуши от миризмата на чесън. Чистата слама в плевнята беше за предпочитане.

Габриел, която стоеше до прозореца на спалнята си, го видя да излиза през задния вход и да се насочва към оборите. Гъвкавата му походка не можеше да бъде сбъркана с никоя друга. Вратата се затвори зад него и златното сияние на огъня от кухнята изчезна. Дворът потъна в мрак. Натаниъл спря за миг пред вратата на обора и хвърли поглед към прозореца на Габриел, без да подозира, че тя стоеше там, скрита зад пердето, и го виждаше. После изчезна и скоро Габриел видя мътна светлинка зад малкия кръгъл прозорец на плевнята.

Тя бе уверена, че е отгатнала причината, поради която Натаниъл не е останал да спи на тавана. Вероятно е очаквал, че тя ще го наблюдава... може би дори се е надявал. Не беше нужна особена фантазия, за да изтълкува този поглед към прозореца на стаята ѝ като покана. Бяха минали цели два дни, откакто се бяха губили във великолепия лабиринт на страстта.

Габриел се обърна към стаята и се огледа търсещо. Възбудата бързо прогони изтощението от дългото, изпълнено с лишения пътуване. Щом всички заспят, ще отиде при Натаниъл. Никой няма да я забележи. Джейк спеше толкова дълбоко, че дори гръм от оръдия нямаше да го събуди.

Тя напълни легена с топла вода от каната, свали дрехите си и се насапуниса от глава до пети. Най-сетне можеше да измие солта и потта от тялото си, покрити с прах от неравните междуселски пътища.

Много искаше да си измие и косата, но нямаше достатъчно вода и се отказа. Само изчетка червените къдрици, за да ти освободи от праха и да им върне малко от предишния блясък. Облече нощница,

напъха сгънатата си в кадифени пантофи, уви се в дебела наметка и смъкна качулката над очите.

Когато напусна стаята си на пръсти, страноприемницата тънеше в мрак и тишина. Заклучи грижливо и скри ключа в джоба на наметката. Беше оставила прозореца открит — ако Джейк се събуди и я повика, щеше да чуе гласа му през двора. Натаниъл със сигурност беше отворил своя прозорец в плевнята.

На стълбището гореше една единствена лампа, стръмните дъбови стъпала скърцаха жално под краката ѝ. Дали Натаниъл вече я чакаше? Собствената ѝ възбуда беше толкова силна, че беше съвсем естествено любовникът ѝ да изпитва същото нетърпение и да гори от страст.

Натаниъл обаче спеше дълбоко в сладко ухаещото сено. Нито за миг не бе помислил, че може да има посетителка, жадуваща за чувствени удоволствия. Беше смъртно уморен след всички несгоди и страхове на пътуването през морето и след като му бяха наложили да преспи в тази страноприемница, беше решен да използва времето за почивка.

Страстта беше последното, което искаше, когато заспа под лунните лъчи, танцуващи в малкия кръгъл прозорец на плевнята.

Ала сънят му беше лек и той се събуди веднага щом чу тихите шумове в обора под него. Шумовете бяха различни от обичайното риене с копита и пръхтене на дузината животни, които се движеха насън. Не се замисли надълго и нашироко откъде идва шумът. Още преди да е взел решение, се изтърколи от удобното си „легло“ и се сви зад стълбичката, по която се стигаше от обора до плевнята. В ръката му блесна нож. Не джобното ножче, с което режеше сирене и шунка, а опасна кама с толкова тънко и добре наточено острие, че можеше да се плъзне без проблеми между ребрата и да стигне до сърцето.

Тъй като щеше да му бъде трудно да обясни наличието на труп в плевнята, Натаниъл — за щастие на Габриел — реши първо да провери кой идва, а след това да действа. От дупката в пода се подаде глава, скрита под качулка.

Натаниъл позна главата в същата секунда, в която несравнимият аромат на кожата ѝ го удари в носа. Дива, необузdana ярост се надигна в гърдите му. Намираха се в центъра на Нормандия. Неговият живот, животът на сина му и на седем френски агенти зависеха от

безопасността му или — в случай, че го разкриеха, — от способността му да издържи на мъченията.

Какво, по дяволите, си въобразяваше тази малка мръсница? Тя беше агентка. Живееше в постоянна опасност. Знаеше, че трябва да избягва ненужни рискове. Но, естествено, тя не се плашеше от рискованите начинания. Бе заявил на Саймън, че Габриел е недисциплинирана и ако я вземе на работа в групата, ще трябва да я държи под постоянно наблюдение.

Ако беше някой от агентите му, той знаеше точно какво трябва да направи. Точно така, тя беше агент и той щеше да изиграе ролята си. Гневът отстъпи място на студена решителност, безогледна и много опасна от врящия вулкан на яростта.

Габриел стъпи в плевнята и се огледа. В следващия миг мъжката ръка притисна безмилостно устата ѝ и тя се озова на пода с лице, заровено в сухото сено. Вбесена, тя започна да се отбранява, изви се под него, опитвайки се да използва хълбока си като лост, но той праметна крак през бедрата ѝ и я вкопчи в безмилостна хватка. Краката ѝ затропаха безсилно по дъските. Нямаше никакво значение, че тя знаеше кой я е нападнал и вярваше, че той няма да ѝ стори зло. Продължи да се отбранява яростно, обзета от инстинктивна паника, осъзнала собствената си слабост пред могъщата сила на противника.

Опита се да извика. Трябваше да каже на Натаниъл, че е тя... Габриел... само Габриел. Нима беше възможно да не я е познал?

Усети как той я сграбчи за косите и грубо вдигна главата ѝ. Отвори уста да си поеме дъх и той втъкна между зъбите ѝ кълбо парцали, които изпълниха устата и задушиха вика ѝ. Лицето ѝ отново се заби в сламата. Коляното му в гърба ѝ я притискаше към пода. Той изви ръцете ѝ отзад и сръчно ги овърза с дебело въже.

Всичко това бе продължило само секунди, а тя вече лежеше вързана и със запушена уста, уплашена и обърквана от лекотата, с която той я бе надвил, сръчен и опитен в нападението, колкото в любовната игра.

Когато инстинктивният страх отслабна, тя изпита възхищение към силата в стройното тяло на Натаниъл, към светкавичната ефективност на движенията му, оцени хладнокръвието и безогледността на цялата маневра. Той знаеше много добре кой е

влязъл в плевнята; със сигурност не я смяташе за чужд човек, нито за враг. Знаеше коя е тя още в първата секунда, когато връхлетя отгоре ѝ.

Най-сетне Габриел проумя защо постъпваше с нея по този груб начин. Натаниъл вярваше, че тя е подценила смъртно сериозната природа на общото им начинание, и като ръководител на групата наказваше заблудилия се новак по начин, който да го убеди в непростимостта на постъпката му. Най-умното беше да лежи тихо и покорно и да чака бурята да отмине.

Да, бе направила голяма грешка. Заслепена от горещото си желание, за момент бе забравила истинската цел на пътуването им. Излезе от ролята си, забрави напълно Гийом, Талейран и Фуше, мислеше и чувстваше само като жена, разкъсвана от копнеж по любимия.

Натаниъл се дръпна от нея и стана.

— Как смееш! — изсъска той през здраво стиснати зъби. — Как смееш да излагаш сина ми на опасност... да рискуваш собствената си сигурност, моята, тази на хората ми?

Габриел, безпомощна пленница, потрепери под напора за злобното нападение. Нямаше какво да каже в своя защита. Обвиненията му бяха напълно заслужени.

Натаниъл ѝ каза още няколко остри думи и когато свърши, потъна в мълчание, втренчил поглед в сгърчената на пода фигура.

— Седни! — заповяда той строго.

Как да седне, след като ръцете ѝ бяха вързани на гърба, а носът ѝ беше забит в гъделичкащото сено? Ала послушанието беше единственият правилен начин на поведение в този момент. Габриел се претърколи настрана, сгъна единия си крак и успя някак си да седне, опряла лакът на коляното си.

Вдигна глава към Натаниъл и очите ѝ се изпълниха с разкаяние. Изразът на лицето му беше обезкуражаващ, устните опънати в тънка линия, кафявите очи твърди като камъни.

— Стани! — заповяда той със същата строгост и я изчака с ръце на хълбоците да се изправи мъчително, но с цялото достойнство, което ѝ беше останало.

Габриел реши, че проблемът ѝ е не толкова във вързаните ръце, колкото в запушената ѝ уста. Това беше нечовешко. И смешно. Нямаше друг избор, освен да стои и да понася студения, унищожителен поглед

на Натаниъл. И да се чувства като червей. Помисли си с копнеж за леглото с чисти чаршафи и мек матрак, което я очакваше. Защо, за бога, не беше избрала простите удобства на спокойната нощ, а бе посегнала към звездите?

— Обърни се.

Тя се подчини и с облекчение усети как той развърза колана и освободи китките ѝ. Побърза да измъкне парцала от устата си и се опита да навлажни с език пресъхналите си устни. Остана с гръб към Натаниъл, уплашена от подлудяващата демонстрация на сила. Не можеше да го погледне в очите.

— Защо? — попита остро Натаниъл.

— Исках те. — Габриел каза истината, защото нямаше лъжа, която да звучи така убедително. — И си мислех, че ти също ме искаш.

Гневът на Натаниъл беше угаснал. Време беше да се върнат в реалността. Габриел беше тук и никой не бе разкрил присъствието ѝ.

Габриел се обърна към него, огледа изпитателно лицето му и установи, че вече не изглежда толкова строг.

— Искрено съжалявам — продължи тя. — Всички спят. Заклучих стаята и оставих прозореца отворен, за да чуем Джейк, ако се събуди и ме повика. Сметнах, че рискът не е толкова голям, докато печалбата...

На носа ѝ имаше черно петно, а в разрошената коса бяха полепнали сламки. Наметката беше паднала от раменете ѝ и бялата нощница под нея беше ужасно мръсна.

Натаниъл все още усещаше прекрасното ѝ тяло в ръцете си, докато тя се бореше с него. Почувства извивката на хълбока ѝ, когато се извиваше като змия, усети аромата на сапун от кожата ѝ.

Атмосферата в малкото помещение натегна от чувственост. Слабините му запулсираха болезнено. Подчиняването на Габриел го беше възбудило по непознат досега начин.

Погледът ѝ се разтопи в неговия.

— Велики боже — пошепна той. Какво правиш с мен. Габриел?

— Не е ли ясно отвърна меко тя. — Аз съм жена, ти си мъж и ние сме създадени един за друг.

Вече нищо не беше важно, освен властното желание да завладее тялото ѝ, да слее плътта си с нейната. Да чува страстните ѝ думи, да усеща кожата ѝ, топла и жива под ръцете му, да я целува и милва по

начин, който възпламеняваше тялото ѝ, да завладява отново добре позната територия, да открива неща, които досега са му убягвали. Да пълни дробовете си с женския ѝ аромат и езикът му да превежда аромата на езика на вкуса.

Когато я погледна, Натаниъл разбра, че и тя мисли същото... жадуваше за тялото му не по-малко, отколкото той за нейното.

Габриел пристъпи към него и нетърпеливо захвърли наметката. Протегна ръце, отметна глава назад и отвори устни в недвусмислена покана. Той обхвана с две ръце шията ѝ и усети бързия пулс под пръстите си, ускорен от енергията на възбудата.

Габриел чакаше задъхано той да направи нещо, не просто да стои и да я гледа, лицето му съвсем близо до нейното, очите присвити, със странен блясък в светлите ириси. Никога не го беше виждала такъв. По тялото ѝ пропълзя страх. Атмосферата беше съвсем различна от предишните им чувствени срещи и тя изпита чувството, че може да се случи всичко.

— Какво гледаш? — пошепна тя, когато мълчанието стана непоносимо.

— Теб — отвърна просто той. Очите му проникваха до дъното на душата ѝ.

Въпреки това Натаниъл не помръдваше. Габриел пое шумно въздух и внимателно обхвана главата му с две ръце, привлече устата му към своята. Ръцете му останаха на гърлото ѝ, докато тя го целуваше и притискаше болезнените си слабини към коравия, гордо стърчащ член. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, пръстите ѝ се забиха в коравите мускули на задника, за да изразят силата на желанието ѝ, поканата ѝ той да реагира със същата страст.

Най-после тя се отдръпна, задъхана, със зачервени устни, с мътен блясък в черните очи. Ръцете му бяха оставили отпечатъци на шията ѝ, пулсът ѝ под палеца му биеше още по-силно. Кръвта беше като разтопена лава във вените ѝ. Въпреки това той остана неподвижен, не отговори на милувките ѝ, просто стоеше, обхванал крехката ѝ шия, и я гледаше със загадъчни очи и неподвижна уста.

— Какво има? — попита задавено тя. Имаше чувството, че трябва да пробие гъста мъгла. — Какво искаш?

— Това тук — отговори дрезгаво той. Мушна ръце в деколтето ѝ и с един замах разкъса тънката нощница.

Студеният въздух погали тялото ѝ, зърната на гърдите ѝ се сгърчиха и щръкнаха. Тя навлажни устни с върха на езика и очите ѝ се разшириха. Натаниъл свали разкъсаната нощница от раменете ѝ и на пода се образува въздушна бяла купчинка, посребрена от лунната светлина.

— Това тук — повтори той, този път с безкрайно задоволство, и плъзна пръсти между гърдите ѝ, по корема и между бедрата. Габриел се разкрачи леко, твърдият му пръст проникна в нея и намери онова, което търсеше. През цялото време погледът му я държеше в плен, следеше и преценяваше, докато пръстите му си играеха между бедрата ѝ, изтръгваха сладостни викове от гърлото ѝ и тя знаеше, че не може да се контролира, колкото и да искаше.

Натаниъл също го знаеше. Той владееше тялото ѝ със същото майсторство в нежността, с което преди това я бе победил. А Габриел, независимата, смела, предизвикателна Габриел, беше като восък в ръцете му и се наслаждаваше на това усещане. Екстазът запали пламъци в утробата ѝ, разкъса я и тя падна на гърдите му, неспособна да се удържи на крака.

Натаниъл я прегърна здраво. Ленената му риза се триеше в натежалите ѝ гърди, коженият брич се опираше в корема ѝ, хладен и гладък. Когато я целуна, устата му беше твърда и властна. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ. Главата ѝ падна назад под натиска на настойчивите му устни, тялото ѝ се преви като върба под напора на вятъра.

Без да отделя уста от нейната, Натаниъл я положи върху сеното. Цялото ѝ тяло беше възбудено до крайност, всеки нерв вибрираше. Сеното погъделичка голия ѝ гръб, триенето на лена и кожата по предната част на тялото ѝ само засилиха усещанията ѝ.

Натаниъл отдели уста от нейната, седна отгоре ѝ и започна да милва гърдите ѝ. Връхчетата на пръстите му описваха бавни кръгове около зърната. Той отново излъчваше някаква странна дистанция, сякаш беше на път да открие нещо ново, да го оцени и разбере.

Вдигна глава, срещна погледа ѝ и за първи път тази вечер се усмихна. Отвори панталона си и освободи коравата, пулсираща мъжественост.

— Ела по-близо — пошепна Габриел и протегна ръце да го помилва. Той се изтегли нагоре и тя пое члена му в устата си. Решена

да му върне насладата, тя го задоволяваше с устни и език и се наслаждаваше на дрезгавите му стонове.

Когато най-сетне проникна в тялото ѝ с дълъг, силен тласък, тя извика от наслада, уви крака около хълбоците му и притисна пети в гърба му, докато с трескаво нетърпение се опитваше да го привлече още по-дълбоко в себе си.

Натаниъл поклати глава и устоя на натиска. Не само устоя, а и се изтегли почти до ръба на тялото ѝ. Погледна я триумфално и на устните му заигра усмивка.

Габриел си заповяда да остане неподвижна, макар че цялото ѝ тяло вибрираше от очакване. Натаниъл също остана неподвижен и зачака сладката болка между бедрата ѝ да се усили до непоносимост. Все още усмихнат, той следеше как очите ѝ се замъглиха по пъти към върха на насладата.

Когато Габриел повярва, че няма да издържи нито секунда повече, че тялото ѝ ще се пръсне от напрежение като кристал, той проникна устремно в нея, стана част от тялото ѝ, както тя беше част от неговото.

Устата му завладя нейната, задуши вика на наслада, който изригна от гърдите ѝ. Двамата се понесоха шеметно към неznайни висини, спуснаха се в бездънни пропасти, плътта, костите и кожата се сляха в едно тяло. Слабините им едновременно се разтърсиха от силна експлозия и Габриел се вкопчи в раменете му като удавница. Той се отпусна тежко върху нея и двамата паднаха в купчината сено.

— Велики боже на небето — изпъшка Натаниъл, когато събра сили да заговори. Все още дишаше тежко и мъчително. — Какво беше това?

— Малката смърт. — отговори едва-едва Габриел.

— Изразът е френски, нали? — попита ухилено той. — Много подходящ, наистина. — Претърколи се настрана, легна по корем и опря чело на дланта си. Пулсът му бавно се успокояваше, дишането му постепенно стана равномерно.

Габриел седна и се огледа примигващо. Разкъсаната нощница лежеше на пода недалеч от нея.

— Май ще се наложи да прекося двора гола-голеничка. Какво ти стана, за Бога?

— Кой знае — промърмори той и се надигна. — Дяволът в теб, нали така се казваше. — Посегна към наметката и уви мокрото ѝ от пот тяло. — Ще настинеш.

— Не ми се вярва — отговори самоуверено тя, но неволно потрепери и призна: — Все пак е още март.

— Доскоро си мислех, че съм в добро душевно здраве — отбеляза Натаниъл с тон на меко учудване. — Но сега установявам, че съм на път към лудницата. — Вдигна я на крака и взе лицето ѝ между двете си ръце. — А зад мен върви една безсрамна жена и ме тласка напред! Какво, по дяволите, да правя с теб, Габриел?

— Тази нощ започна да ме превъзпитаваш — отговори мъдро тя. — Нападна ме, върза ме, запуши устата ми, а след това ме тласна в малката смърт. Какво още възнамеряваш да направиш?

Натаниъл поклати глава.

— Ти си невъзможна жена. Боя се, че никой обикновен смъртен няма да се справи с теб. Хайде, връщай се в топлата си стаичка. — Отново я уви в наметката и я обърна към дупката в пода. — Бързо, да те няма!

— Знаеш ли, очаквах повече от теб — отвърна дръзко Габриел, но се подчини на ръката в гърба си. — Макар че не разбирам защо, след като вечерта премина без особени инциденти. — Стъпи на стълбичката и се засмя самодоволно. После му изпрати въздушна целувка и червената грива изчезна в мрака.

Натаниъл отиде до прозореца и проследи как тя премина през двора и се прибра в спящата страноприемница.

Как можеше една жена, толкова открита, толкова искрена в желанието, в потребностите и любовта си, да бъде предателка? И защо той забравяше предателството ѝ, победен от желанието да се слее с нея и да остане завинаги в нея?

Много пъти си беше задавал този въпрос, но и днес не намери отговор.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Резидентът е в Париж? — попита с необичайна за него изненада Талейран, докато сипваше вино в две чаши.

— Правилно. — Габриел развърза връзките на шапката си и я хвърли на коженото кресло в кабинета. Намираха се в къщата на улица Д'Анжу. Тя се огледа изпитателно в огледалото над камината и приглади къдриците си.

— Къде е? — Талейран ѝ подаде чаша бургундско.

— Мерси. — Габриел я пое грациозно и помириса виното с наслада.

— Не знам — отговори честно тя. — Той не ми каза. Трябва да чакам, докато влезе във връзка с мен.

— Предпазлив човек. Всъщност, друго и не можеше да се очаква. — Талейран кимна, преплете пръсти и се загледа замислено пред себе си. — Незнайно по каква причина от писмото ти останах с усещането, че между теб и лорд Прайд съществува известно... — той разпери ръце — ...напрежение.

Габриел отпи глътка вино. Как бе отгатнал? Беше си въобразила, че писмото ѝ е било напълно лишено от емоции. Ала Талейран винаги проникваше зад фасадата.

— Да — призна тя. — В действителност е дори повече от това. Поне така мисля.

— Разбирам. — Външният министър я наблюдаваше с опитността на дългогодишен познавач на жените. — Страстта ти отива — установи след малко той. — Така е било винаги. По време на връзката с Гийом също цъфтеше.

Габриел издържа погледа му съвсем спокойно.

— Има някои прилики — кимна тя.

— И двамата са — единият беше — майстори в шпионския занаят — отвърна сухо кръстникът ѝ. — По всичко личи, че ти имаш фатални предпочитания към тъмния свят, детето ми.

— С такъв ментор не е особено изненадващо, нали?

Талейран се изсмя тихо.

— Винаги си била остроумна. Питам се как реагира на това твоят англичанин.

Както предположи правилно Габриел, той не очакваше отговор на този въпрос.

— Възможно ли е това допълнително измерение да промени нещо в намеренията ти?

Кръстникът и рязко смени темата.

— Той е отговорен за смъртта на Гийом — заяви твърдо Габриел. — Аз не мога да забравя това, макар че... — Тя вдигна рамене. — Макар че не мога да отрека физическата страст. Свързва ни физическа страст, но извън нея няма почти нищо.

Талейран потърка брадичката си.

— Нека се уверим, че сме се разбради правилно, скъпа. Ти твърдиш, че въпреки физическата страст все още имаш намерение да отмъстиш на онзи мъж за решаващата му роля в убийството на Гийом. Прав ли съм?

Габриел отиде до камината и втренчи поглед в пламъците. Пред вътрешния ѝ взор се появи лицето на Гийом. Той се смееше, очите му бяха живи, красивата уста чувствено извита...

— О, да — каза тя като на себе си. — Ще го използвам, сър, по какъвто начин ми заповядате.

Талейран кимна доволно.

— На карта е заложено много. Твърде много, за да го пожертваме пред сляпата страст.

— Знам.

На вратата се почука. Влезе слугата, за да запали свещите, да добави дърва в огъня и да спусне брокатените завеси на прозорците. Навън вече падаше мрак.

Докато мъжът вършеше работата си, двамата мълчаха. Талейран се взираше в чашата си, сякаш рубиненочервената течност съдържаше отговори на най-трудните въпроси.

— Сигурно си уморена от пътуването — каза той, когато слугата свърши и се оттегли. — Защо не отидеш в покоите си да си починеш? Катрин със сигурност ще се радва да те поздрави.

— Да. — Габриел стана веднага. — Радвам се, че си в Париж. Трудно щях да намеря пътя в тази бъркотия без твоя съвет. — Тя

посегна към ръкавиците и шапката си и бързо допълни: — За съжаление има едно усложнение. Синът на Натаниъл също е тук.

— В Париж? — Талейран отново не успя да скрие изненадата си. — На колко години е детето?

— На шест. Беше се скрил на кораба и наистина нямахме друга възможност, освен да го вземем с нас. Натаниъл ми каза, че разполага със сигурна квартира, където ще го крие. Но ако Фуше научи за детето... — Тя млъкна и захапа долната си устна.

— Права си, Фуше не бива да узнае — съгласи се веднага Талейран. — Нали знаеш, че ще те подложи на разпит. Трябва да бъдеш предпазлива.

— Знам, знам — каза тя и подложи челото си за бащинската му целувка. — Вкъщи ли ще вечеряш?

— Всъщност нямах намерение, но при тези обстоятелства с радост ще остана тук — отвърна той и помилва бузата ѝ.

— Твърде голяма чест за мен. — Тя му намигна весело, за да забравят сериозния разговор.

— Върви и изпълни дълга си към Катрин — повтори той и в гласа му звънна раздразнение. — Не знам какво би казал баща ти за ужасния ти навик да се хвърляш в най-неподходящите афери. Крайно време е да си потърсиш съпруг и да му родиш деца.

— Бих го направила, ако можех — отвърна тя и веселите искри в очите ѝ угаснаха. — Но не ме привличат мъже, които искат да водят подреден живот.

— Сигурно защото самата ти не искаш — установи рязко кръстникът ѝ. — Харесваш нашия занаят.

— И какво показва това за характера ми? — попита Габриел и поклати глава.

— Убеден съм, че сама ще го откриеш. — Талейран направи нетърпелив жест. Габриел беше от хората, за които провидението беше определило много противоречива съдба, живот на силна страст и силна болка. Може би такъв живот беше за завиждане, но не му се вярваше. Тя живееше на ръба на опасността, никога в удобната сигурност на средата, достигаше висини, познаваше славата — все неща, непознати на обикновените хора. Но такъв живот имаше своята цена и тя го знаеше. Беше само на двайсет и пет години, а вече бе загубила толкова много.

Габриел намери младата съпруга на Талейран в будоара ѝ. Катрин беше омъжена за Талейран от пет години — крайно неподходяща връзка, която шокираше и объркваше обществото. Талейран, потомък на едно от най-старите семейства на Франция, се бе оженил за жена от долен произход, след като четири години бяха любовници. На всичкото отгоре тази жена имаше славата, че би станала любовница на всеки, който е готов да плаща за издръжката ѝ. Повечето хора и до днес не бяха проумели защо го е направил. Катрин беше глупава жена, не умееше да води разговор и да се държи в обществото. В никакъв случай не беше достойна партньорка на блестящия външен министър. Освен това не беше вече млада, макар че пословичната ѝ красота още не бе избледняла.

Дълбоко в себе си Габриел вярваше, че кръстникът ѝ се е оженил за простосмъртната си любовница просто ей така, без особени причини. Като бивш епископ Талейран презираше църквата, а като интелектуалец от средите на аристокрацията презираше буржоазните представи за морала. Затова, когато Наполеон проведе една от периодичните си морални чистки в двора и изиска непочтените връзки да се легализират, Талейран се поддаде на натиска на императора и се ожени. Не, че това промени нещо в живота му.

Катрин поздрави Габриел сърдечно, но по-скоро така, сякаш младата жена се е върнала от покупки, а не от дълга пребиваване в Англия.

— О, колко добре изглеждаш, скъпа — установи с лека завист тя и ѝ подаде напудрената си буза за целувка. — Видя ли се вече с господаря?

— Да, в кабинета му — отговори Габриел. — Каза ми, че тази вечер ще остане вкъщи.

Катрин изохка ужасено.

— Как му хрумна! Аз обещах да вечерям у семейство Бонвил и вече не мога да откажа. Ще се наложи да го забавляваш вместо мен.

Габриел скри усмивката си. Способността на Катрин да забавлява съпруга си и на други места, освен в леглото, беше повече от съмнителна.

— Купих няколко метра рипсено кадифе с цвят на слама — продължи Катрин, докато я оглеждаше замислено, — но вкъщи установих, че никак не ми отива. Намирам, че на теб ще стои много

добре, скъпа. Клотилд би могла да ти ушие нещо много хубаво. Намерих великолепни кройки за утринна рокля... само че къде ли ги пъгнах? — Тя запрелиства списанията, натрупани на мраморната масичка в стил Луи Тринадесети. — А, ето ги!

Габриел послушно разгледа списанието. Катрин обичаше разкоша, но сложните кройки и дантелите и рюшовете по утринната рокля съвсем не бяха по нейния вкус. Тя направи няколко учтиви забележки и обеща да види кадифето.

След като изпълни дълга си, побърза да се оттегли в покоите си. Крайно време беше да се отърве от мръсотията и напрежението на пътуването. През последните два дни бяха пътували почти без почивка.

Натаниъл се справяше по-лесно, защото яздеше редом с каретата, докато двамата с Джейк се друсаха по ужасните френски пътища. Момчето изискваше постоянно внимание и упорито се съпротивляваше на опитите ѝ да му представи пътуването като тайнствено приключение. Необичайното ядене и друсането на каретата му причиняваха силно гадене и когато не спеше, обикновено беше плачлив и сърдит. Още първия ден Габриел получи ужасно главоболие и като видя напрегнатото ѝ лице и уморените очи, Натаниъл взе Джейк при себе си на седлото, за да ѝ даде няколко часа отдих.

Ако се съдеше по очевидното облекчение, с което Натаниъл ѝ върна сина си, опитът не се бе увенчал с успех. Джейк непрестанно хленчеше, че иска да се върне в къщи, при бавачката и Прими, че иска Неди, истинско мляко и хляб без кора. Трябваше често да спират, за да се облекчи, и всеки опит на баща му да го развесели завършваше с неуспех.

Натаниъл го върна в каретата с хапливата забележка, че сега е негов ред да страда от главоболие.

Ала когато стигнаха предградията на Париж и каретата затропали по тесните павирани улички, Джейк се ободри. Никога не беше виждал голям град и не можеше да се нагледа. Сетивата му поемаха жадно непознатите шумове и миризми. Забрави гаденето и обсипа Габриел с потоп от въпроси, които я умориха не по-малко от предишното хленчене.

Габриел се отпусна с доволна въздишка във ваната, сложена пред буйния огън на камината, и затвори очи. Скованите ѝ крайници скоро

се отпуснаха. Какво ли правеха сега Натаниъл и Джейк? Със сигурност не лежаха в топла вана пред буен огън.

Натаниъл бе спрял каретата пред пазара за цветя на Ил дьо да Сите в сянката на Нотр Дам. Там скочи от коня и измъкна Джейк от каретата.

— Тук ще се сбогуваме.

— Къде ще отидете? — Габриел не бе очакваш такава внезапна раздяла.

— Ще се свържа с теб — отговори Натаниъл. — Ще те потърся на улица Д'Анжу.

— Но кога?

— Когато му дойде времето. — Резервираността му беше недвусмислена. Погледът му вече обхождаше пазара, преценяващ, спекулиращ, нащрек. Габриел разбра какво ставаше. Знаеше как се чувства той в този момент.

— Е, добре — отговори спокойно тя, наведе се през прозорчето и заговори настойчиво на малкото момченце: — Джейк, ти отиваш на голямо приключение с татко си. Трябва да му помагаш, разбираш ли? Длъжен си да мълчиш и ще говориш само когато той ти разреши. Никой не бива да знае кои сме ние, откъде идваме или каквото и да било друго. Това е голяма тайна. Нашата тайна. Разбираш ли?

Джейк отвори широко кафявите си очи. Вече беше свикнал с факта, че по време на пътуването татко му и Габи говореха само на френски. Не разбираше какво казваха, но усещаше настроението им, а след като бе започнал да свиква с чуждата страна, уравновесеността на характера му отново се прояви.

— Къде отиваш?

— Това също е тайна. — Тя му намигна съзаклятнически.

Джейк кимна сериозно.

— Ще се правим на невидими. Ще вървим по улицата и никой няма да ни вижда. Ние обаче ще наблюдаваме хората и дори ще ги подслушваме, защото те не могат да ни чуят.

— Освен когато си сам с татко си — добави Габриел.

Очите на момчето заблестяха.

— Когато никой не ни чува, ще си говорим както винаги.

— Правилно.

— Трябва да тръгваме — намеси се Натаниъл и Габриел ясно улови тревогата в гласа му. Той вдигна Джейк към прозорчето на каретата и Габриел го целуна за довиждане. После се обърна към оживения пазарен площад и само след минута потъна в навалищата.

Ратаят, който бе получил указания, се метна на коня и каретата продължи към улица Д'Анжу. Габриел възнагради щедро кочияша и ратая, който ги придружаваха от пощенската станция в Ньои.

Колко време трябваше да чака тук, заобиколена от лукс, докато Натаниъл се свърже с нея? Присъствието на Джейк в Париж без съмнение щеше да обърка сериозно плановете му, каквито и да бяха те... нали й бе казал, че има неприятности със свой агент в Тулуза? Дали очакваше от нея да продължи самостоятелно?

В тъмната задна стая на малка каменна къща на улица Буд трима мъже седяха около ниска дъбова маса с петна от вино. Няколко свещи хвърляха мътна светлина върху остатъците от простата им вечеря: чеснов салам и зряло сирене.

Джейк събираше трошички хляб с навлажнен пръст и се прозяваше сучаещо. Началото беше вълнуващо: двамата с татко му влязоха скришом в тази странна, тъмна къща, децата в двора го зяпаха, мушкаха се с лакти и си шепнеха. Едно от момчетата хвърли по него парче сладкиш, другите се закискаха, но Джейк най-спокойно си похапна от сладкиша. Беше готов да си поиграе с непознатите деца, но татко му каза, че днес не може, и го отведе в малка стая под покрива на къщата.

С това приключението загуби очарованието на новото. Татко му поиска да го нахрани с френски хляб и парче отвратително миришещ тлъст салам, но Джейк не беше достатъчно гладен, за да го преглътне. Сърдито заяви, че предпочитал парче сладкиш и истинско мляко от кафявите крави у дома, в неговата си порцеланова чаша с изрисувани зайчета.

Татко и двамата мъже разговаряха тихо на френски, в стаята миришеше на чесън и влажни стари стени. Помещението се отопляваше от мангал с въглища и задухът скоро приспа Джейк. Той сложи ръце на масата, положи глава върху тях и затвори очи.

Натаниъл го наблюдаваше загрижено. Детето трябваше да е отдавна в леглото, но това легло се намираще в края на лабиринт от улички и дълги редици каменни къщи от средновековието. Не можеше

да остави Джейк сам, но и не биваше да остава дълго в тази задушна стая.

Натаниъл отмести стола си и прегърна момчето. Джейк отвори за миг очи, изгледа го учудено, после отново ги затвори. Баща му седна отново на мястото си и го настани удобно в скута ти. Детето пъхна палец в устата си и въздъхна като изтощено кученце, което най-сетне може да заспи. Тласкан от някакво неопределено чувство за дълг, Натаниъл се опита да извади палеца от устата му, но детето се съпротивляваше с всички сили и той се отказа.

— Бедничкият — промърмори съчувствено един от двамата мъже. — Сигурно е преуморен.

— Прав си — кимна Натаниъл и побърза да се върне към темата на разговора. — Един от вас трябва да отиде в Тулуза и да провери какво става със Сивен. От седмици не съм чувал нищо за него. Ако са го заловили, досега щяхме да сме разбрали, затова е нужно някой да го издири. Имах намерение да отида лично, заедно с жената, но при тези обстоятелства...

— Аз ще отида.

— Благодаря ти, Лука. — Натаниъл кимна признателно на брадатия мъж насреща му. Внимателно, за да не събуди спящото дете, напълни чашата си и бутна бутилката към другите.

— Е, ще ни кажеш ли сега по какъв начин искаш да използваш жената? — Вторият мъж изпразни чашата си на един дъх и изтри устата си с опакото на ръката. — Да ти кажа, аз нямам особено желание да се срещам с тази двойна агентка. — Той се ухили и всички видяха дупката между зъбите му.

— Не се притеснявай, обещавам да я държа далеч от теб. — Натаниъл отпи от виното и си отрязва парче салам. — Ще организираме канал за връзка и ти ще я захранваш с информацията, която според нас трябва да знае. Искам да откроя с кого има контакти в Англия. Ще я информираме, че там предстои среща с нашите тайни агенти. Надявам се, че Фуше няма да пропусне изгодния случай да вкара някого в мрежата и ще изпрати един-двама наблюдатели. И ние ще ги хванем.

— Значи ли това, че всяка информация, която идва от нея, е подозрителна?

— Естествено. Няма да действате според нейна информация, преди да сте го съгласували с мен, ясно ли е?

— Наздраве. — Двамата мъже пиха и се надигнаха. — У Фармиер ли отседнахте?

— Засега. Там момчето ще е на сигурно място. Те имат толкова деца, че още едно хлапе няма да събуди особено внимание.

Натаниъл остана на масата, докато двамата му спътници се увиха в наметките и шалове си и излязоха в студената нощ. Когато вратата се затвори зад тях, в стаята нахлу леден вятър и Джейк се разтрепери.

Натаниъл се изправи предпазливо и угаси всички свещи с изключение на една. Облегна спящото дете на рамото си, вдигна последната свещ и излезе от помещението. Щом се озова в тесния коридор, натисна един камък в грубо иззиданата стена и една каменна плоча се отмести. Той мина през дупката и се озова в друго помещение, почти същото като онова, което беше напуснал, само че беше в съседната къща. По този начин мина през множество къщи по улица Буд и накрая се озова в малка стая с тясно легло и паянтова тоалетна масичка под единствения, затворен с капаци прозорец, който гледаше към вътрешни двор.

Къщата беше на мосю Фармиер, пекар с голямо, постоянно увеличаващо се семейство, който обичаше лесната печалба и се правеше на глух и сляп, когато наемателите му идваха и си отиваха скришом. Повечето бяха спокойни, небиещи на очи мъже, облечени като работници, които говореха гладко френски и си плащаха редовно. Мосю Фармиер не задаваше въпроси и не получаваше информация. В случай на обиск можеше да опише на полицаите на мосю Фуше наемателите си, но нищо повече.

Мадам Фармиер, отново в напреднала бременност, целуна сърдечно Джейк и Натаниъл се надяваше, че като се възстанови от изморителното пътуване и свикне със странностите на новия си живот, малкият се е включи въодушевено в голямата група деца. Никой нямаше да забележи, че в многочисленото семейство Фармиер се е появило ново дете.

Натаниъл съблече момчето и го сложи на тясното легло. Джейк се настани удобно и разпери ръце. Натаниъл направи гримаса. Това шестгодишно хлапе заемаше твърде много място. Все пак успя да се настани в леглото, притисна се до топлото детско тяло и го избута малко към стената. Въпреки това не хранеше особени надежди да прекара спокойна нощ и да се събуди отпочинал.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден едно момче донесе писмо на улица Д'Анжу. Най-обикновено улично хлапе с дълбоко нахлупен каскет върху мръсната, сплъстена коса. Икономът го измери с презрителен поглед и му нареди да отиде на задния вход.

Момчето поклати глава и бързо тикна в ръцете му запечатан плик. После се оплези нахално и заподскача надолу по стълбите.

Икономът погледна отвратно плика в ръцете си, сякаш беше хлебарка, изпъзляла от ламперията. Но като видя изискания почерк и името на контеса Дьо Босер, се успокои.

Габриел и Катрин седяха в салона на горния етаж, когато икономът ѝ донесе писмото на сребърна табличка. Тя позна почерка и сърцето ѝ заби като лудо, а стомахът ѝ се сви на топка.

— Извини ме за момент, Катрин — помоли с усмивка тя и напусна салона.

Прибра се бързо в стаята си и разкъса плика с треперещи ръце. Новината, написана с кода, който двамата с Натаниъл бяха разработили в Беърли Мейнър, беше подобна на онези, които беше получавала от Гийом. Вече имаше възможност да се свързва с него чрез продавачката на цветя, чийто щанд се намира отляво на помпата в средата на площада. Жената продавала букетчета иглика, Габриел трябвало да си купи едно и да плати три су, заедно с тях да предаде писмо, написано със същия код.

В писмото нямаше нищо лично, нито поздрав, нито подпис, който да идентифицира подателя. Но това се очакваше.

Габриел се заразхожда нервно по стаята си и замислено набръчка чело. Значи Натаниъл имаше намерение да държи квартирата си в тайна. Защо?

Естествено, разбираше, че той трябва да е особено предпазлив заради Джейк, но тя държеше да знае адреса му. Незнайно по каква причина представата, че той е в Париж и е практически недостижим, я правеше много несигурна.

Е, тогава щеше да тръгне да го търси на своя глава. Седна зад писалището си, за да напише отговор, макар че нямаше какво да му съобщи. Писа му, че Талейран се е върнал от Прусия и вероятно ще остане няколко седмици в Париж.

След минути скри запечатания плик в чантичката си, излезе от къщата, спря минаващ файтон и отиде на пазара за цветя. Там беше много оживено, въздухът тежеше от сладостта на цветни аромати, паважът блестеше от разляната вода, използвана нашироко от хитрите продавачи.

На щанда вляво от помпата седеше възрастна жена в черни вдовишки одежди. Тя хвърли мрачен поглед към Габриел, избра ѝ хубаво букетче иглики и посегна с мършава, изкривена от подаграта ръка за трите су, които ѝ се полагаха.

Взе монетите и плика, без да мигне и Габриел побърза да се отдалечи, като миришеше игликите и се радваше на пролетния им аромат.

Тя се скри зад едно вдигнато платно, откъдето можеше да вижда щанда на цветарката, и зачака. След няколко минути се появи слабичко момче с количка и отиде право при старицата. Грабна плика от ръката ѝ и хукна през навалищата към моста, който свързваше малкия остров Сен Луи с по-големия дьо да Сите.

Габриел се втурна след него. Не биваше да тича, за да не привлече вниманието, но дългите ѝ крачки бяха достатъчни, за да държи момчето под око. Хлапето изтича по кея Д'Орлеан и зави по улица Буд.

Габриел остана в края на улицата, скрита в един вход, вдишвайки с отвращение студения въздух, вонящ на боклуци, влажни камъни и кал от Сена, която лениво влачеше водите си наблизко. Хлапето спря пред номер тринадесет. Не видя кой му отвори вратата, но само след секунди момчето отново профуча покрай нея, без да я види. Щом хлапакът се отдалечи, Габриел мина подчертано бързо по улицата и хвърли бегъл поглед към вратата на номер тринайсет. После зави по улица Сен Луизиен и се върна на пазара за цветя. Вече знаеше къде са Натаниъл и Джейк, макар че в момента нямаше нужда от това.

Натаниъл изруга възмутено, когато мосю Фармиер му предаде току-що полученото писмо. Беше помолил пекаря да каже на цветарката, че трябва да предава писмата му в кафенето на Жерар на кея, а той ще праща човек да го вземе. Очевидно Фармиер беше забравил да предаде съобщението. Габриел със сигурност бе проследила пратеника — Натаниъл знаеше това, защото на нейно място и той би направил същото.

Излезе на улицата, но никъде не видя висока, стройна, облечена в черно фигура. Естествено, не можеше да очаква, че ще се покаже открито...

Знаеше, че тя няма да насочи хората на Фуше по следите му, докато Джейк е при него, но не можеше да е сигурен в нищо. За съжаление не можеше да си позволи несигурност — не и с Джейк. Побърза да се качи отново в таванската стаичка. Може би още днес трябваше да смени квартирата. Нуждаеше се от сигурно убежище. Габриел нека си мисли, че той продължава да живее тук. От друга страна обаче, момчето беше добре прикрито сред голямото семейство...

По стълбите се чуха стъпки, вратата се отвори с трясък.

— Татко...

— Учтивостта изисква да почукаш, преди да влезеш — проговори предупредително Натаниъл и изгледа строго малкия натрапник.

Джейк сведе глава към краката си и отново се превърна в плахото дете от Бърли Мейнър.

— Какво желаш? — осведоми се Натаниъл вече не толкова остро, хвана детето под брадичката и вдигна лицето му. — Какво е това около устата ти?

— Карамел — обясни Джейк и изтри устата си с ръкава. — Много е лепкав.

— Да, виждам. Ела тук. — Натаниъл отведе детето до масичката, потопаи кърпичката си във водата в легена и енергично изтри лицето му.

— На двора има зайчета — съобщи нетърпеливо Джейк. — В кафез. Може ли да сляза да ги видя? Хенри трябва да ги нахрани.

— А ти как разговаряш с Хенри? — Натаниъл завъртя главичката му, за да се увери, че го е почистил добре. — Той не говори английски.

Джейк го погледна объркано.

— Прав си. Делата говорят по-ясно от думите — засмя се Натаниъл. Джейк не разбра забележката му, но усети, че баща му вече не беше ядосан.

— Значи мога да сляза на двора? — попита с надежда той.

— Позволено ми е — поправи го Натаниъл, просто по навик.

— Позволяваш ли? — повтори Джейк с едва скривано нетърпение. — Зайчетата са на двора пред кухненската врата.

— Мисля, че да, но... — Джейк вече трополеше по стълбището и Натаниъл едва не се изсмя с глас.

Да се надяваме, че момчето няма да свърже пухкавите зайчета в кафеза със следващата си вечеря, каза си с усмивка бащата. Внезапно усети силен копнеж по Габриел. Закопня да сподели мислите си с нея, да чуе смеха ѝ. Улови се в безумното желание тя да прати по дяволите всяка предпазливост и да го удостои с едно от недискретните си посещения.

По дяволите! Дори не биваше да си позволява такива мисли!

— Значи смятате, че сте спечелили доверието на английския резидент, така ли, мадам? — Фуше търкаляше между тромавите си пръсти незапалена пура и гледаше дебнешком Габриел.

— Той се съгласи да ме включи в шпионската мрежа — отвърна спокойно тя и се облегна удобно на стола си. Двамата се намираха в кабинета на Талейран.

— Как дойдохте във Франция?

— С рибарско корабче от Лимингтън до Шербург.

— И Прайд е тук.

Това не беше въпрос, а твърдение.

Лицето на Габриел остана безизразно, но мислите ѝ хвърчаха в луда надпревара. Значи Фуше знаеше? Със сигурност не от Талейран. Тя хвърли въпросителен поглед към кръстника си, който се бе разположил на удобния диван.

— Да — кимна тя и сведе глава.

Фуше направи гримаса, която трябваше да се изтълкува като усмивка.

— Изглеждате несигурна, мадам.

— Ни най-малко — отвърна рязко тя. — Но се питам откъде знаете.

— Вие пътувате с пропуск, подписан от мен, мадам. В Кайен сте показали документите си на градските пазачи. Моите хора ме уведомяват за тези неща.

— Значи те са познали лорд Прайд?

Фуше поклати глава.

— Не, това беше само мое предположение, но се радвам, че се оказа правилно.

По дяволите! Това гадно, коварно копеле! Дали бяха видели и Джейк? През първия ден момченцето беше спало в каретата, а доколкото си спомняше, градските пазачи не бяха погледнали вътре. Натаниъл, естествено, яздеше до тях.

— А можете ли да ми кажете къде да намеря лорд Прайд? — попита с усмивка Фуше. Пъхна пурата в устата си и затърси по джобовете си кибрит. Ала когато улови погледа на домакина, остави пурата и посегна към чашата с коняк.

Габриел видя в мислите си тялото на Гийом, изстиващо в ръцете ѝ, машата червена дупчица в твърдата плът на гърба му. Видя как от раната потече гъста червена кръв, а когато животът го напусна, ръцете ѝ натежаха непоносимо. Отново чу слабия звук, наполовина отбрана, наполовина смайване, когато ножът се плъзна между ребрата му и намери целта.

Натаниъл Прайд беше осъдил на смърт Гийом дьо Гранвил и бе лишил Габриел дьо Босер от мъжа, когото обичаше повече от всичко на света.

— Мадам? — настоя Фуше и се наведе към лицето ѝ.

— Не — чу се да казва тя и гласът ѝ дойде някъде много отдалеч — от павилиона в парка, където двамата с Гийом се бяха любили за последен път. Преди колко месеца бе станало това? — Не — повтори по-уверено тя. — Не знам къде е Прайд. Той ми каза, че ще установи контакт с мен.

— И какво? Имате ли вече писмо?

Габриел си представи продавачката на цветя в ръцете на полицията и поклати глава.

— Не, досега няма нищо.

— Разбирам. — Фуше се намръщи. — Простете, мадам, но отговорите ви не звучат много сигурно.

— Аз не установих несигурност, Фуше — обади се Талейран за първи път по време на разпита. Усмихна се любезно и напълни отново чашата на полицая. — Габриел винаги подбира много внимателно думите си.

— Малко съм уморена — обясни младата жена. — Пътуването беше дълго и изтощително. Казах ви всичко, което знам за ситуацията в Англия, както и онова, което намерих в частните документи на лорд Прайд. Ако това е всичко...

— Да... Трябва да кажа, че много ни помогнахте, мадам — отвърна Фуше, изправи се заедно с нея и я огледа с блеснали очи, от които я побиха тръпки. — Надявам се да ме уведомяте веднага щом английският резидент влезе във връзка с вас.

— Разбира се — увери го тя.

— Е, Талейран, време е да си вървя. — Фуше се поклони церемониално. — Ще използвам задната врата. Както обикновено. Не, не... — махна той, когато Талейран посегна към звънеца. — Не е нужно да викате прислугата. Ще се оправя сам.

— Убеден съм, че ще се оправите, приятелю, но и насън не бих си помислил да се сбогувам с вас толкова неучтиво. — Талейран играеше умело ролята на съвършения домакин. — Придружете мосю Фуше до вратата, Андре — нареди той на влезлия слуга, който очевидно беше чакал до вратата.

Когато Фуше излезе, Талейран поклати глава и на лицето му се изписа отвращение.

— Този човек наистина ли си мисли, че съм толкова глупав да го оставя да ходи сам по къщата ми? Сигурно ще ми открадне среброто.

Габриел въздъхна уморено.

— Дали ми повярва?

Талейран отново поклати глава.

— Не, не ти повярва. Успя да те изненада със споменаването на лорд Прайд и съм сигурен, че е узнал доста повече, отколкото ти беше готова да му кажеш. Такъв си е той.

— Щом не ми е повярвал, защо ме остави на мира?

Талейран вдигна рамене.

— Ти си частно лице с влиятелни приятели. Той не може да те пъкне в затвора, освен ако не извършиш явно предателство. Сега ще се опита да открие защо си излъгала. Можеш да бъдеш сигурна, че ще нареди да те следят.

— Да — пошепна тя и се запъти към вратата. — И аз мисля така.

— Искам да те попитам още нещо... Защо излъга? Заради детето ли? Дори ако Фуше арестува резидента, аз ще намеря начин да защитя малкия. Залови ли Прайд, Фуше няма да има нужда от детето.

— Знам... Честно казано, сама не разбирам защо излъгах. Със сигурност нямах това намерение, но когато помислих за Гийом, просто го направих. — Габриел сви рамене. — Трябва да предупредя Натаниъл, че Фуше знае за идването му.

— Ако се опиташ да предпазиш твоя Натаниъл, ще се изложиш на сериозна опасност — възрази Талейран.

— Но английският резидент е важен за теб жив, а не мъртъв, нали?

— Точно така. Но по всяко време мога да намеря друг, който да ме представи в Англия.

— И друга прелъстителка?

— Ако е нужно, да.

— Каква мръсна сделка.

— Нима това те изненадва, скъпа?

— Не, разбира се, че не. Лека нощ, мосю Талейран.

В тишината на спалнята си Габриел лежа дълго с отворени очи, скръстила ръце под главата си. Помещението се осветяваше само от догарящия огън в камината. Защо бе излъгала? Защо бе скрила от Фуше къде се е подслонил Натаниъл Прайд? Гийом сигурно щеше да унищожи Натаниъл Прайд също така хладнокръвно, както бе постъпил Натаниъл с него. Защо бе пропуснала удобния случай да си отмъсти? Това щеше да е перфектното отмъщение. Само преди няколко седмици щеше да се възползва от този шанс без колебание.

Когато се разрови в жаравата на сърцето си и затърси ясните, светли искри на омразата и решителността, тя смаяно установи, че са угаснали. Изобщо не беше забелязала кога омразата ѝ си е отишла. Как бе станало това? Нали бе казала на Талейран, че все още е готова да използва Натаниъл, за да подпомогне политическите му интриги? Вярно ли беше това? Не, очевидно не. Вече не можеше да си

представи, че ще каже или направи нещо, което би могло да навреди на Натаниъл.

Болката от загубата на Гийом беше останала в миналото. Вместо да направлява мислите и решенията ѝ както доскоро, тази болка вече беше съвсем отделно чувство, което нямаше нищо общо с настоящето.

Нищо общо със страстта ѝ към Натаниъл Прайд.

— Къде го намерихте? — Фуше измери с хладен поглед хленчещия хлапак, държан от двама полицаи.

— В една кръчма зад цветния пазар, мосю. Има в себе си повече пари, отколкото е спечелил през целия си живот. — Полицаят плесна момчето през лицето, то изплака и се сгърчи. От спуканата му устна потече кръв. Едното му око беше посиняло и подуто.

— Наблюдаваме много внимателно пазара, откакто едноокият Жил ни съобщи, че там стават интересни неща.

— Аха. — Фуше се почеса замислено. — Жил ни каза, че видял някакви непознати, които щедро пръскали пари, така ли беше?

— Точно така, мосю. Не, че намерихме някакви доказателства, но нали познавате Едноокия. Съвсем се е пропилил и вижда дори джуджета, ако е убеден, че ще му платят за това твърдение.

— Хммм... Какво имаш да ни кажеш, момченце? — В погледа на Фуше светна злоба, гласът му прозвуча като рев.

— Нищо лошо не съм направил — пошепна хлапакът и се опита да се изтръгне от ръцете, които то държаха. — Само правя покупките на старата, дето държи щанда.

Фуше погледна с мнимо учудване кожената кесия на масата, после бавно изтърси съдържанието ѝ. Восъчните свещи осветиха малка купчинка сребърни монети.

— Виж ти — промърмори той. — Значи правиш покупките на бабата, която продава цветя, така ли? Май вече имаме милионери по нашите пазари, господа.

Полицаяте се засмяха по задължение, единият цапна момчето по гърба и то падна на колене.

— Когато го хванахме, хвърли в реката парче хартия, мосю — съобщи мрачно той и изрита момчето с тежкия си ботуш.

— Леко, леко — укори ги приятелски Фуше. — Да не прекаляваме. — Той се приближи до момчето и изведнъж го ритна в корема. — Ще ми кажеш ли истината, преди да те дам в ръцете им? — попита той със същия мек тон.

Момчето се сви на кълбо и шумно пое въздух.

— Вдигнете го. — Фуше си запали пура и проследи спокойно как полицаите изправиха хлапето. То увисна безсилно в ръцете им. От очите му течаха сълзи, устата му беше полуотворена от страх и болка.

— Искам да чуя истината. — Фуше пое жадно от пурата и издуха дима в лицето на заловения. — Разкажи ми какви покупки правиш.

— Приемам съобщения — пошепна момчето. — Съобщения от цветарката.

— И къде ги носиш?

— Улица Буд, улица Жамбарден, понякога улица Валансие... Моля ви, мосю, това е всичко, което правя, наистина. Повярвайте ми — изплака задавено той, — това е истината, кълна се!

— И какво пише в съобщенията?

Момчето нещастно поклати глава.

— Откъде да знам? Не мога да чета.

— Да, разбирам. Кой получава съобщенията?

Момчето изтри кръвта от лицето си. В очите му светеше паника.

— Който отвори вратата, мосю.

— А кой ти плаща?

— Който отвори вратата. Обикновени хора.

Фуше погледна за миг сребърните монети. На улиците, които беше изброило хлапето, не живееха богаташи.

— Къде трябваше да отнесеш последното съобщение, което си хвърлил в реката?

— На улица Буд. — Момчето изпита чувството, че с тези думи е подписало смъртната си присъда, и се разтрепери още по-силно. — Нямах представа, че е толкова важно, мосю, честно.

Фуше подигравателно вдигна вежди.

— Сигурно затова си решил веднага да се отървеш от листчето. Кой номер на улица Буд?

— Номер тринайсети, мосю. Моля ви се, не съм направил нищо лошо. Моля ви се, мосю, пуснете ме. Можете да задържите парите, само ме пуснете да си вървя.

— Ти се опитваш да подкупиш министър на негово императорско величество! — изгърмя Фуше. — Тежко ти! Изведете го! — заповяда той на полицаите и нетърпеливо посочи към вратата. Двамата мъже извлякоха хълцащото момче от малкото голо помещение, което полицейският министър на Наполеон използваше като кабинет.

Фуше допуши пурата си, потънал в дълбок размисъл. Политиката му на пряка намеса във всички области на полицейската работа в града даваше своите плодове. Хората му помнеха, че министърът се интересува и от привидно маловажни случаи, че няма нищо, което да убегне от вниманието му.

Струваше си, наистина си струваше да посети номер тринадесети на улица Буд. Може би нямаше да намери нищо... но защо чудно да хване на въдицата си някоя тлъста рибка. В момента английският резидент беше в града и контеса Дьо Босер знаеше къде е квартирата му.

Тази вечер щеше да има соаре у мадам Дьо Стал. Възхитителната контеса Дьо Босер също бе поканена. Най-добре да отиде там, да каже две думички в ушенцето ѝ и да види как ще реагира.

Както винаги, щеше да назначи претърсването за ранните часове на следващото утро. Птичките рядко напускаха гнездата преди разсъмване. Това беше най-добрият час да всее ужас и страх — тогава човешките духове витаеха някъде в небитието. Група облечени в черно тайни полицаи, която опустошават квартал Сен Луи, щяха да излекуват за дълго обитателите му от навика да подслоняват подозрителни чужденци, които плащат щедро за услугите им.

Габриел седеше в салона на мадам Дьо Стал и разговаряше оживено с австрийския посланик княз Метерних, когато влезе Фуше.

Тя усети погледа му върху себе си и вдигна глава. Той стоеше на вратата и оглеждаше изисканото общество с презрителна физиономия. Полицейският министър не беше почитател на литературата и изкуствата и не се чувстваше привлечен от будните духове в Париж.

— Моля за извинение, графиньо, но май загубих вниманието ви.

— Аз трябва да ви моля за извинение, мосю. — Тя примигна и се обърна отново към събеседника си. Метерних много приличаше на

кръстника й: един от най-способните политици и дипломати на Европа. Все пак имаше още много да учи, докато достигне нивото на Метерних. Двата се харесваха и уважаваха. — Ако чувството не ме лъже, мосю Фуше се опитва да привлече вниманието ми.

— Хайде да отидем и да го поздравим. — Князът се надигна и й подаде ръка с елегантен поклон.

Габриел пое ръката му, зарадвана, че ще има придружител. Винаги се чувстваше малко несигурна в компанията на Фуше, затова беше по-добре да разговаря с него в присъствието на друг човек.

— Мосю Фуше, не ви виждаме често в този кръг. — Поздравът прозвуча подчертано безгрижно. — Познавате ли княз Метерних?

— Приятно ми е.

Двата мъже се поклониха.

— Днес съм особено разговорлив, графиньо — съобщи с усмивка Фуше. — Веднага ще ви кажа, че май открих скривалището на нашия трудно уловим приятел.

Кръвта замръзна във вените й. Ала на устните се появи усмивка.

— Моля за извинение, мосю Фуше, но май не ви разбрах. Кой трудно уловим приятел?

— Говоря за вашия спътник, мадам. Казаха ми, че се е настанил някъде в квартал Сен Луи.

Той я следеше с ястребовия поглед на опитен полицаи и не пропусна едва доловимото проблясване в очите й.

— Вие сте невероятен, мосю Фуше — отвърна хладно Габриел. — Учудвам се на бързината, с която сте го открили.

— Имам уши и очи във всяко кътче на този град, мадам — отговори той с нов поклон. — Но сега ви моля да ме извините. Трябва да поздравя домакинята.

Той се отдалечи с доволна усмивка на дебелите устни. Гостите се разделиха да му сторят място.

— Какъв брутален човек — промълви отвратено княз Метерних. — Нанася безогледни удари, нали? Но върши много добре работата си.

— О, да — кимна разсеяно Габриел. — Изцяло споделям мнението ви, мосю. Бихте ли ме отвели при кръстника ми, ако обичате.

— Естествено, мадам.

Талейран, който ги следеше отдалеч, стана да ги посрещне. Габриел изглеждаше по-бледа от обикновено.

— Много ме боли главата, кръстнико — обясни тя. — Ще ми позволите ли да взема каретата? Разбира се, веднага ще я пратя обратно.

— Не, по-добре лично да те придружа до вкъщи. — Талейран ѝ предложи ръката си. — Княже, имам нужда да си поговоря с вас надълго и нашироко. Какао ще кажете утре да вечеряме заедно?

— С най-голямо удоволствие. — Метерних се поклонил и Габриел и Талейран излязоха от салона на мадам Дьо Слал.

— Какво има? — попита той веднага щом се настаниха в каретата. Изслуша мълчаливо разказа ѝ и след кратка пауза рече: — Ако предупредиш Прайд, ще се изложиш на голяма опасност. Нали ли казах, че ще се погрижа за детето. Обещах ти го. Но ако предприемеш тази стъпка, няма да мога да те опазя от Фуше.

— Знам, знам. — Габриел се отпусна на седалката и се загледа в трепкащите светлини на отминаващите карети. Нима наистина беше на път да рискува живота си за Натаниъл? За Гийом го правеше, без да мисли.

Но чувствата ѝ към Гийом бяха други. Той беше голямата любов на живота ѝ. Не можеше да има втора такава любов. Онова, което изпитваше към Натаниъл, беше страст, не любов.

— Въпреки всичко трябва да го направя — чу се да казва тя, сякаш умът и гласът ѝ работеха отделно един от друг.

Талейран кимна мълчаливо.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваша ѝ само пет минути, за да се приготви. Свали вечерната рокля и нахлузи бричовете. Взе пистолета си, уви се в дебела наметка, скри косата си под качулката и се върна в каретата, която чакаше пред вратата.

— На цветния пазар, Гастон, колкото може по-бързо.

— Разбира се, контесо. — Кочияшът отдаде чест и стегна юздите. Габриел седеше на ръба на седалката и се вслушваше във виковете на кочияша и плющенето на камшика. Конете препускаха по неравните улици и друсането беше непоносимо.

Трябваше веднага да си изработи план. Най-важното беше да стигне на улица Буд преди полицаите на Фуше. Това беше единственото, което имаше значение. Натаниъл със сигурност разполагаше с път за бягство — като всеки опитен шпионин. Тя знаеше това от Гийом. Ако го предупредеше навреме, той щеше да избегне капана.

Каретата спря на пустия пазар, който на дневна светлина беше море от цветове и аромати, бъркотия от гласове, когато продавачите на цветя се надвикваха, опитвайки се да привлекат клиенти. Габриел скочи от каретата и плъзна поглед по тъмните сгради в края на площада, по водната помпа в средата, по дървените щандове. Заприличаха ѝ на сценична декорация, която само чакаше започването на драмата. Беше валяло и под бледата лунна светлина се виждаха локви, а паважът под стъпалата ѝ беше хлъзгав.

Тя се втурна по тясната уличка отстрани на величествената катедрала, чиито пресечени кули стърчаха високо над покривите на квартала и се забиваха като стрели в тъмното небе. Прекоси на един дъх моста към остров Сен Луи и се потопи в мрака на павираната главна улица, толкова тясна, че нощното небе беше само тънка черна ивица между фронтоните на къщите.

Без да я е грижа за уличната мръсотия, тя тичаше през локвите, ботушите и краят на наметката ѝ бяха целите в кал, погледът ѝ бе

неотстъпно устремен към ъгъла на улица Буд.

Изведнъж Габриел чу зад себе си тропот на ботуши. Светкавично се плъзна в близкия проход и потъна в черния мрак. Скоро се появиха светлини на фенери и сърцето и се качи в гърлото. Шестима мъже вървяха по улицата с фенери и палки в ръце, всички с познатите черни наметки и острите черни шапки на парижката полиция.

Полицаяте вървяха право към улица Буд.

Габриел зави по улица Льо Рефатие и макар че сърцето й биеше до пръсване, а в главата й цареше истински хаос, полетя надолу към реката. Трябваше да стигне до къщата откъм Орлеанския кей, по обиколен път, но имаше предимството на бързината и знаеше, че полицаите идват. Хората на Фуше не подозираха, че участват в състезание.

Тя извади пистолета от джоба си и хукна като подгонена сърна. Дъхът й излизаше на тласъци. Някаква забулена фигура в един вход й извика нещо, но Габриел не й обърна внимание. В един заден двор залая куче, женски глас зареди грозни ругатни. Нещо падна тежко на земята и кучето нададе жален вой.

Габриел продължаваше да тича. От схлупена кръчма излязоха двама мъже, твърде пияни, за да й сторят нещо. Само примигнаха невярващо, когато стройната фигура профуча покрай тях. Единият се опита да тръгне след нея, но много бързо се отказа.

Най-сетне Габриел стигна до улица Буд. Не намали темпото нито за миг. Свела глава, тя се опитваше да се държи в сенките на къщите, да остане невидима за приближаващите. Но никъде не се виждаха фенери, не се чуваше тропот на ботуши.

Къде бяха отишли полицаите? В сърцето й се надигна паника. Невъзможно беше да са стигнали къщата преди нея. Улицата изглеждаше пуста. Невъзможно е да са влезли в къщата, повтори си тя. Можеха да я изпреварят само ако имаха крила, освен това щеше да чуе шума — хората на Фуше не бяха от тихите.

Най-после стигна до номер тринадесет и заудря с юмруци но вратата, като непрекъснато поглеждаше през рамо, очаквайки всеки момент да види черните фигури с фенери да излизат иззад ъгъла.

Габриел не можеше да знае, че хората на Фуше, които не виждаха причини да бързат, се бяха отбили да утолят жаждата си в една таверна. Никой не си помисли, че плячката може да им избяга.

На първия етаж се отвори прозорец. Появи се главата на мосю Фармиер, украсена с нощна шапка. Кой, за бога, се осмелява да го буди в този късен нощен час, попита той и придружи въпроса си с поток ругатни.

— Отворете вратата! Бързо! — изсъска Габриел и лицето ѝ блесна като бял овал в мрака. Не искаше да му се покаже, но отчаянието в гласа ѝ очевидно оказа своето въздействие, защото пекарят се дръпна от прозореца и затвори капаците. Веднага след това се чуха стъпки по стълбата, резето изскърца и вратата се отвори.

— Мерси. Знам, че при вас живее наемател, кажете ми къде е стаята му.

— Габриел! — Натаниъл се появи на стълбата с готов за стрелба пистолет.

— Хората на Фуше! — изпъшка уморено тя.

— Къде са?

— Идват след мен... мислех, че ще ме настигнат, но изведнъж изчезнаха.

Натаниъл не загуби време с още въпроси. Хвана я за ръката и я повлече след себе си към таванската стаичка, където бързо нахвърля вещите си в пътната чанта. Джейк се събуди и седна в леглото.

— Габи?

— Шшт! — Натаниъл се обърна към детето и изрече съвсем тихо, със спокоен авторитет: — Не бива да говориш. Не искам да чуя нито една дума, нито един звук, преди да съм ги позволил. Ясно ли е?

Джейк кимна уплашено.

— Това важи и за теб — каза Натаниъл на Габриел. Натисна един камък в стената и плочата се плъзна настрана. — Вземи Джейк и влез там.

— Ами ти...

— Направи, каквото ти казвам!

Габриел грабна момченцето, уви го в одеялото и мина през стената. Каменната плоча се затвори безшумно.

Щом остана сам в таванската стая. Натаниъл се огледа внимателно и отстрани всичко, което би могло да издаде, че стаята е била обитавана. Изтърси възглавниците и приглади грубия чаршаф. Изля водата в легена от прозореца, изтри масичката с кърпата си,

грабна свещта и пътната си чанта и след последен изпитателен поглед отново отвори каменната плоча.

Габриел и Джейк стояха притиснати до стената. Габриел бе увила момченцето в одеялото и не го изпускаше от ръцете си.

Никой от тримата не каза дума, когато Натаниъл отвори тайната врата в отсрещната стена и с жест им заповяда да вървят напред. Бяха преминали три къщи от редицата, когато от номер тринадесет долетя шум от тропане на юмруци по вратата. Габриел потръпна и погледна разтревожено Натаниъл, но неговото лице остана неподвижно и той я бутна да продължи. В последната стаичка посегна нагоре и отстрани две плочи на тавана, които разкриха тесен отвор.

— Качвай се, Джейк — пошепна той, вдигна момчето и го мушна в мрака. Джейк изплака страхливо.

— Сега ти, бързо, и му кажи да мълчи. — Натаниъл сграбчи Габриел през кръста и я вдигна във въздуха, за да се хване за ръба на отвора. — Стъпи на раменете ми.

Тя се покатери на раменете му и се изтегли в прашния таван. Наведе се да вземе свещта и пътната чанта, накрая пое и двете подвижни плочи.

Натаниъл се изтегли през отвора със сръчността на акробат и бързо постави плочите на местата им. Скривалището едва стигаше за тримата. Обгърна ги черен мрак, прахът навлезе в дробовете и затрудни дишането им.

Джейк кихна и отново захленчи. Натаниъл го прегърна здраво, притисна лицето му към гърдите си и задуши хленча му.

Тишината се спусна върху тримата като надгробен саван, сякаш бяха живи погребани, и Габриел усети отново паническият страх на стария си кошмар. Веднъж вече се беше крила в такъв таван, за да се предпази от насилници. Гадната миризма на гнило от таванските греди, прахът в носа ѝ... също както някога, когато тълпата отвлече родителите ѝ. Покривът ѝ сега щеше да се срути върху нея и да я погребее като в онзи най-черен ден от детството ѝ. Ей сега... само след миг щеше да полети надолу... или да изпищи...

В този миг ръката на Натаниъл улови нейната. Тотото докосване беше като връзка с действителността и тя се отдръпна от бездънната пропаст, треперейки от ужас. Натаниъл стегна хватката си и тя осъзна, че той е разбрал какво става и колко реална е опасността да пропадне

отново в стария си кошмар. Тя стисна благодарно ръката му и с учудване забеляза, че въпреки ужасяващото напрежение в сърцето си се вслушва внимателно в шума, който вдигаха преследвачите.

На улицата отекваше трясък и Габриел предположи, че хората на Фуше влизаха поред в къщите, готови да претърсят цялата улица, след като бяха установили, че птичките от номер тринайсет са изхвъркнали от гнездото.

Разбира се, полицаите не знаеха нищо за тайните врати, които свързваха таваните на къщите. Те бяха характерни за средновековните квартали на града, където от столетия насам преследвани търсеха убежище от преследвачите си. Обаче хората на Фуше не се отличаваха с остър ум, нито познаваха историята — те можеха само да изстискват информация от заловените или да убиват безогледно.

Най-сетне тропотът достигна последната къща на улицата. След изнервящото очакване двамата изпитаха почти облекчение. Габриел захапа долната си устна и вкуси кръв. Заповяда си да се концентрира върху болката и да не чува шумовете в къщата — трополене, тътрене на крака, груби крясъци.

Натаниъл милваше главичката на Джейк и го притискаше до гърдите си. Другата му ръка стискаше студените пръсти на Габриел. Както винаги в подобни моменти, той беше абсолютно спокоен и пестеше силата и натрупаната енергия за момента, когато щеше да има нужда от тях. Засега не можеше да прави нищо друго, освен да чака и да утешава спътниците си, доколкото е възможно.

След малко шумът се чу точно под тях. Вратата се отвори с трясък. По дървения под затрополиха ботуши.

Ами ако по пода има бял прах от тавана? — запита се изведнъж Натаниъл. — Ами ако съм оставил следи при изваждането на покривните плочи?

В първия миг мисълта го вледени, после сърцето му заби ускорено и той се приготви за действие. Полицаите търсеха само него. Ако откриеха отвора, щеше да скочи върху тях и да остави Габриел и Джейк в скривалището. Габриел беше достатъчно умна, за да не гъкне и да не се помръдне — заради Джейк, не толкова заради собствената си сигурност.

Тя беше в голяма опасност и сигурно го знаеше. Беше измамила началниците си, за да спаси шпионин на неприятелска страна.

Натаниъл знаеше, че тя няма да го предаде, не и докато Джейк е с него, но не беше очаквал, че ще рискува собствения си живот, за да го защити.

Някой отвори капациите на малкия прозорец. Чу се шум от чупещо се дърво. Женският глас, който се осмели да протестира срещу това безсмислено разрушение, бе заглушен от поток груби ругатни. Хората на Фуше явно бяха недоволни. Претърсването на улица Буд не бе дало никакъв резултат. Само уплашени бедняци излизаха от дупките си.

Семейство Фармиер, като повечето хора от улицата, умееха да се правят на глупави и наивни пред представителите на властта. След като стана ясно, че мъжът и детето са избягали, без да оставят следи, те не можеха да спечелят нищо, ако се разбъбрят, можеха само да загубят. Полицаяте, които бяха от същата обществена прослойка, разбираха хитростите им и не се сърдеха. За тях не беше нищо необикновено мъжът да се прави, че не забелязва какво става в къщата му, стига да получи добро заплащане за „труда“ си.

След като изляха разочарованието си и оставиха зад себе си страх и разрушение, хората на Фуше потеглиха към близката кръчма, за да удавят яда си в бъчва вино.

Когато тропотът на ботушите им заглъхна по улицата, Джейк се разтрепери неудържимо в ръцете на баща си. Габриел усети остра болка в раменете и напразно се опита да раздвижи схванатите си мускули. Схващането беше толкова мъчително, че й идеше да закрепци от болка, но вместо това само здраво прехапа устни. Натаниъл няколко пъти пое дълбоко въздух и освободи главичката на Джейк от задущаващата прегръдка.

Тримата останаха още известно време в мрака — цяла вечност, каза си Габриел, — докато Натаниъл реши, че опасността е отминала. Той се наведе към ухото на Габриел и й даде необходимите указания.

— Аз ще сляза. Вие двамата оставате тук.

Тя кимна. Перспективата да остане сама в тъмното тясно скривалище, докато Натаниъл се излагаше на неизвестността отвън, беше потискаща, но в тази опасна ситуация това беше най-правилното решение.

Натаниъл отмести покривните плочи и се смъкна в утихналото помещение. Затвори отново входа към скривалището и отиде до

прозореца, чийто избити капаци проскърцваха унило в мрака. Първо огледа двора, който беше абсолютно пуст. Всички къщи наоколо бяха тихи и тъмни.

Промъкна се на пръсти до вратата и излезе на стълбището, като се вслушваше напрегнато. В къщата цареше абсолютна тишина.

Натаниъл се върна в таванската стая, затвори вратата и отново отмести двете плочи от тавана.

— Излез, Джейк.

В отвора се появи разкривеното от страх лице на момчето. Без да каже дума, Джейк скочи в ръцете на баща си.

Габриел се изтегли през отвора малко трмаво заради схванатите си мускули. Щом стъпи на пода, тя се протегна и нададе тих вик от болка.

— Всичко наред ли е? — попита спокойно Натаниъл, без да пуска момчето от прегръдката си.

Тя кимна.

— Малко съм схваната... не е чак толкова лошо... слава богу.

— Да се махаме оттук — продължи той със същия спокоен тон.

— Къде ще отидем?

— Под земята. В най-истинския смисъл на думата — ухили се той. — Поне за тази нощ.

Натаниъл излезе пръв с детето на ръце и я поведе през лабиринта от коридори, докато се върнаха на номер тринадесет. Слязоха по стълбата и през задната врата излязоха в двора, където зайчетата спяха спокойно в кафеза си.

— Трябва да побързаме — пошепна Натаниъл и вдигна глава към небето, където се виждаха първите сиви ивици.

Промушиха се през една порта, за да излязат на съседната уличка, и Натаниъл закрачи напред. Тежестта на детето не забавяше темпото му. Габриел трябваше да подтичва, за да върви в крак с него.

Стигнаха до малка църква, чиито рушащи се каменни стени бяха покрити с мъх, а покривът беше хлътнал и с големи дупки. При вида на полуразрушения божи дом Габриел изпита болка — това място трябваше да дава утеха, а в какво състояние беше. Сигурно църквата е била осквернена по време на революцията, предположи тя. Тогава религията беше забранена и никой не смееше да влиза в църква.

Натаниъл огледа внимателно пустата уличка и бързо заобиколи сградата. Няколко каменни стъпала водеха в криптата. Габриел го следваше по петите. Той опипа малката ниша в стената, извади ключ, мушна го в месинговата ключалка и вратата се отвори със скърцане. Габриел влезе и потръпна от ужас: въздухът беше леденостуден и тежеше от изпаренията на прастари каменни сводове и влажна пръст.

— Не искам да останем тук — проплака Джейк, когато Натаниъл затвори вратата зад тях. — Искам да изляза.

— Спокойно, нали съм с теб — отговори вразумително баща му. — Тук сме на сигурно място.

— Не, тук е ужасно!

— Правилно — кимна Габриел и се помъчи гласът ѝ да звучи весело. — Но ние ще си запалим свещта, нали?

— Знаеш ли къде е? — попита със същото безгрижие Натаниъл, сякаш всичко беше съвсем нормално. — Някъде в чантата ми има кибрит.

Габриел се разрови в чантата, намери кутията и само след минута запалената свещ освети мрачната крипта.

Мястото наистина не е особено приятно, каза си Габриел, докато оглеждаше обраслите с мъх стени и зеленикавите, напукани каменни плочи в краката си.

— И това ли е сигурно място?

— По-скоро убежище — уточни Натаниъл, сякаш при тези обстоятелства беше нормално да се правят остроумни забележки. — Църквата отдавна не работи и гробницата е определена за убежище, което се използва само в случай на крайна нужда. Някъде трябва да има одеяла и фенер. Може би дори нещо за ядене.

— Ето ги там. — Габриел посочи саркофага, на който беше проснат каменен рицар в пълно въоръжение, със скромно скръстени на гърдите ръце. В краката му бяха натрупани одеяла, лампа и шише с газ. Намериха стомничка с вода и няколко парчета шоколад. В ъгъла имаше кофа.

— Не е много уютно тук — отбеляза Габриел и огледа гробовете. — Я да видим какво ще стане, като запаля лампата. — Напълни съдчето с газ и запали фитила. Джейк изпищя уплашено и скри лице в рамото на баща си, когато по стените и сводестия таван затанцуваха гротескните силуети на въоръжени рицари и каменни епископи.

За да го успокои, Натаниъл седна на саркофага, взе го в скута си и започна да милва гърба му. Джейк пъкна палец в устата си и се отпусна в ръцете на баща си, изтощен и физически, и психически от нощното приключение.

Щом момчето заспа, Натаниъл се обърна към Габриел и попита с неразгадаем поглед:

— Как научи за полицейската акция?

— След като ти писах, че Фуше знае за пристигането ти в Париж, отидох...

— Какво си ми писала? — Гласът му отекна във високия свод. — Получил съм само едно писмо от теб и в него нямаше нищо за Фуше.

— Тази сутрин дадох на цветарката второ писмо... всъщност вчера сутринта.

— Не съм го получил.

— Какво ли е станало с него?

Натаниъл помълча малко и отговори:

— Вече е късно да се притесняваме за съдбата му. Откъде знае Фуше, че съм в Париж?

— Каза ми, че един от хората му те познал. Вероятно има хора, които са те виждали и ще те разпознаят.

— Никога досега не са ме разпознавали — отвърна сухо Натаниъл. Ако Габриел го бе издала на Фуше, защо бе рискувала живота си, за да го спаси? Закъсняло разкаяние? Не, тя не беше от хората, които се колебаеха. Вероятно са го познати на някой от контролните пунктове, където ги бяха спирали. Винаги съществуваше риск.

— Е, този път се случи — отвърна Габриел и гласът ѝ потрепери от напрежение и изтощение. — Тази вечер бях на соаре у мадам Дьо Стал и Фуше се похвали, че щял да хване голяма риба. Нямах представа дали е успял да открие квартирата ти, но реших да те предупредя. А когато срещнах групата полицаи... — Тя разпери ръце.

— Вчера си проследила хлапето, което носи писмата, нали?

Тя кимна.

Натаниъл помилва замислено главичката на Джейк. Габриел бе рискувала живота си, за да го спаси. Може би без да знае, тя бе направила своя избор. Детето се разтрепери и той го уви в одеялото.

Дали това беше избор, който щеше да определи бъдещето им, или само емоционална реакция?

— Мисля, че трябва да се върнеш в дома на Талейран, преди да са забелязали изчезването ти — каза той. — Аз ще остана тук с Джейк до вечерта, след това ще се преместя на друго място.

Габриел го погледна втренчено в полумрака. Как спокойно седеше на саркофага с детето в ръце... Значи щяха да прекарат цял ден в това страховито място. Нощното приключение бе оставило следи и върху неговото лице: напрегнати линии около устата, набола брада, дълбоко хлътнали очи със сини сенки.

— Тогава ще дойда по-късно. — Тя стана и се запъти към вратата.

— Габриел? — повика я меко Натаниъл.

— Да? — Тя се обърна и го погледна въпросително.

— Аз ти дължа живота си. Своя и на Джейк. — Лицето му беше в сянката, но тя усети, че беше напълно искрен. И смъртно сериозен.

— Нима си очаквал нещо друго? Ти си моят началник и животът ти беше в опасност. — Тя се стараше да говори шеговито, но не успя. Гласът ѝ прозвуча остро, почти нетърпеливо.

— Не знам какво съм очакват — отвърна глухо той.

— Една Бакъор е пълна с изненади — отвърна тя и се опита да се усмихне. — Но сега е време да вървя. Ще намина надвечер.

Без да чака отговор, тя отвори вратата и излезе под ялната светлина на ранното утро. Натаниъл и синът му останаха сами в слабо осветената крипта на разрушената църква.

Габриел дъо Босер наистина е пълна с изненади, мислеше си Натаниъл. Тази нощ тя бе направила своя избор — абсолютно неподходящ на войнствената, сръчна и целенасочена противничка, която познаваше.

Какво щеше да стане сега с неговите планове?

В момента не беше в състояние да вземе решение. Джейк се раздвижи неспокойно и промърмори нещо неразбрано. Натаниъл го притаено до себе си и зашепна успокоително, докато детето отново потъна в дълбок сън.

Той се намести по-удобно, опря гръб на влажната стена и затвори очи. В мислите му изникна лицето на Хелън... каквато беше в

ковчега... бяла, без капчица кръв, линиите на страданието загладени от
ръката на смъртта. Неволно притисна по-силно сипа си и задряма.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше осем вечерта, когато Натаниъл излезе от криптата с Джейк на ръце и с чантата на рамо. Заклучи вратата, скри ключа в нишата за следващия, който щеше да има спешна нужда от убежище, и изкачи каменните стълби.

Джейк беше мълчалив и се гушеше в ръцете на баща си. Страхуваше се, но облекчението му, че напуска това ужасно място, беше по-силно от страха. Премяташе в устата си парченце шоколад и се наслаждаваше на вкуса му. Шоколадът му напомняше за сигурни, добре познати неща като леглото му в детската стая, където го чакаше Неди, или начина, по който ухаеше Прими, когато го целуваше — слаб, сладникав аромат на изсъхнали цветя.

От мрака бавно се отдели висока фигура, увита в наметка, спуснала качулката дълбоко над очите си.

Натаниъл се вцепени, макар че я позна веднага. Джейк подскочи и произнесе името ѝ, преди да си спомни, че не бива да говори.

— Шшт — пошепна Габриел и сложи пръст на устните си, после му се усмихна окуражително в мрака.

— Какво, по дяволите, си мислиш, като изникваш така от мрака? — изсъска ядно Натаниъл. — Очаквах те в криптата към края на деня.

— За съжаление мина доста време, докато уредя всичко — отговори ведро тя, без да се притеснява от гнева му. — Нося ти пропуск. — Зъбите ѝ блеснаха в мрака. — С него можеш да ходиш навсякъде... да спиш в най-добрата страноприемница, да останеш в града или да заминеш. — Извади скъпоценния документ от джоба на качулката си и му го подаде. — Ето. Пропускът е на името Жилбер Делор, слуга в домакинството на мосю принц Дьо Талейран. Задачата му е да посети имотите на господаря си в Перигор. Тук пише още, че на всички контролни пунктове трябва да го пропускат безпрепятствено.

— Как, за бога, успя да се добереш до този документ? — поиска да узнае Натаниъл, докато четеше пропуската.

— Откраднах го — отговори честно тя. — Погледни: подписан е от управителя на Талейран. Истинският Жилбер Делор тази сутрин вдигна къщата на главата си с викове, че пропускът му е изчезнал. Когато излезе от кабинета на управителя, аз го пратих да занесе в стаята ми куп пакетчета, той остави документа на масата, защото напълних ръцете му с покупките си... и готово!

Натаниъл въртеше документа в ръцете си. Това беше ключът към свободата на Джейк. Можеше да напусне Париж, можеше да пътува навсякъде в страната, без да бъде арестуван. Можеше да си купи билет за корабче в Кале, вместо да чака съмнителното връщане на рибарската лодка.

Габриел наистина не прави нещата наполовина, помисли си той. Внезапно изпита абсурдния порив да се засмее, да я прегърне и да изтанцува танца на радостта. Вместо това се задоволи с облекчението, което се разля по тялото му, и за първи път, откакто бе дошъл в Париж, се отпусна.

— Хайде да отидем някъде да вечеряме — предложи той. — И да се наспим в нормално легло.

— О, това е вече уредено — отговори тайнствено тя. — В Париж има уютни местенца, където жена може да заведе мъж, без да ѝ задават излишни въпроси. — Тя отвори наметката си и Натаниъл зяпна изненадано.

Габриел носеше рокля от тъмночервено копринено кадифе, украсена с евтина дантела. Деколтетото беше толкова дълбоко, че едва скриваше зърната на гърдите ѝ, а набраната пола разкриваше фуста, която свършваше поне една педя над тънките ѝ глезени, скрити под памучни чорапи. Краката ѝ бяха обути в плоски черни обувки с токи.

— Исусе — пошепна зададено той. — Какво си измислила пак?

— Бандитска игра — отговори тя и очите ѝ блеснаха дръзко. И тя беше обзета от същото опиянение. — Кой ще заподозре един слуга и уличницата му на площад Пигал?

Натаниъл разтърси глава, сякаш се бе заплел в паяжина.

— Ами Джейк?

— Момчето ще е на сигурно място при нас. Още е много малък, за да разбере в какво място го водим, а там е много по-сигурно и комфортно, отколкото в криптата.

— Какво знаеш ти за онези места? — продължи с въпросите Натаниъл.

— Е, ако непременно искаш да знаеш, имах любовник, който обичаше да ме води там — отговори небрежно Габриел. — Тръгвай. При Нотр Дам ще намерим файтон.

— Какво? Върни се веднага! — Натаниъл я задържа за ръкава, за да не му избяга.

Габриел се засмя самоуверено.

— Сега ли намери да морализаторстваш? — Мъглата, която се носеше откъм Сена, падаше на ситни капчици по тъмночервените къдрици, разпилени по раменете, а в черните очи блестеше дързост, която не беше виждал от доста време насам.

Джейк стисна ръката на баща си. Не разбираше какво говори Габи, но шоколадът в устата му се бе стопил и сега му беше студено. Беше гладен и уморен.

— Татко! — Думата бе изречена с такава молба, че и двамата се разтрепериха. Натаниъл се наведе и го вдигна на ръце.

— Не знам каква дяволия си намислила, Габриел — промълви той, — но ще изпълня желанието ти. Да тръгваме най-сетне.

Днес е необикновена, сякаш се носи в облаците, мислеше той, докато следеше бързите ѝ, окрилени крачки по посока на Нотр Дам. На площада чакаха десетки наемни карета. Габриел повика първата с вулгарно щракване на пръстите и веднага завърза разговор с файтонджията. Използваше толкова много думи от уличния жаргон, че Натаниъл се вцепени от ужас.

Тя се отпусна с доволна въздишка на седалката, взе объркания, но послушен Джейк от ръцете на Натаниъл и го сложи до себе си. Бащата се настани срещу тях и затвори вратичката.

— Къде, в името на дявола, си се научила да говориш така? — попита сърдито Натаниъл, когато каретата потегли.

Очите ѝ светнаха в мрака.

— Винаги съм искала да стана актриса.

Натаниъл се отпусна на седалката и примирено затвори очи.

— Бандитка — промърмори като на себе си той. — Това си ти — бандитка.

Габриел се изкиска и привлече Джейк към себе си. Момченцето усещаше променената атмосфера и постепенно се отпусна. Нямаше

от какво да се страхува, щом Габи и баща му се шегуваха. В момента нямаше и следа от гнева, който твърде често пламтеше между двамата. Габи беше спокойна и непринудена и го обгръщаше с топло задоволство, а татко му се усмихваше с необичайна топлота.

Каретата спря на площад Пигал. Габриел скочи и с нахален жест показва на кочияша, че придружителят ѝ ще плати и със сигурност може да си позволи добър бакшиш.

Натаниъл плати без възражения и даде исканата добавка. Площадът беше оживен и ярко осветен, жени се предлагаха на всеки ъгъл, заинтересованите клиенти крачеха бавно и проверяваха стоката. Натаниъл неволно погледна към Джейк, който вървеше за ръка с Габи, напълно равнодушен към оживлението. Очите му бяха притворени от умора.

— Оттук. — Габриел го хвана под ръка. Бе отворила наметката си и разкриваше вулгарната рокля, която в съчетание с тъмночервените къдрици беше връх на безвкусицата.

Роклята е избрана много грижливо, помисли си развеселено Натаниъл, докато тя го водеше към тясната странична уличка, където пред къщите висяха пъстри лампи. На вратите и прозорците стояха и седяха жени и излагаха прелестите си на показ.

Габриел спря пред красива къщичка, чиито прозорци бяха затворени с капаци.

— Какво е това място? — осведоми се Натаниъл, когато спътницата му почука на вратата.

— Съдържателката на салона била някога бавачка на Жюлиен, но после си сменила професията. Жюлиен много я обичаше и започна да води тук приятелите си от армията. Мадам е много отзивчива и дискретна. Умее да оценява клиентите си.

Жюлиен сигурно е любовникът, реши Натаниъл. Прозорчето на вратата се отвори и в отвора се появи едно око. Но какво беше правила контеса Дьо Босер в това съмнително заведение?

Той проследи с интерес как Габриел вдигна ръка пред окото и описа кръг с палец и показалец. Очевидно знак и разпознаване.

Вратата се отвори и на прага застана невероятно дебела жена с рокля от тафта и дантелено боне върху посивялата коса. Тя поздрави Габриел с любезност, която му показва, че двете се познават отдавна,

след това огледа изпитателно Натаниъл, а накрая нададе зарадван вик и се хвърли към Джейк.

— О, мъничкият ми! О, колко си сладък! — Тя притисна уплашеното дете до могъщите си гърди и кимна благосклонно на молбата на Габриел за две свързани стаи. Сумата, която назова, буквално изправи косата на Натаниъл. Габриел безмълвно вдигна полата си и измъкна от чорапа си снопче банкноти. Отброи исканата сума, мушна остатъка обратно, благодари сърдечно на мадам и се обърна към Натаниъл.

— Е, уредихме се. Джейк ще спи в малката стая, а ние бихме могли... ами...

— Може би — отговори сухо той.

— В заведенията като това се ходи с определена цел — усмихна се тя. — О! — извика изведнъж тя и на устните ѝ изгря дръзка усмивка. — Нямах представа, че не си посещавал такива къщи.

— Само почакай! — Отговорът му прозвуча многообещаващо.

— Не съм сигурна, че мога да чакам — пошепна тя и прокара език по устните си, след което последва мадам по стълбите.

Зад една затворена врата долитаха звуци на пиано, смехове и шепот, тих вик — по-скоро от възбуда, отколкото от страх, реши Натаниъл. Със сигурност се намираха в бордей, малко по-изискан от онези на площад Пигал. Подовете бяха чисти, стените наскоро боядисани, обзавеждането дискретно. Спалните, в които ги въведе мадам, бяха уютно обзаведени, макар и с малко екстравагантна украса. В камините гореше огън, имаше и предостатъчен запас дърва.

— Желаете ли нещо за ядене? — Мадам погледна въпросително Габриел. — Може би мляко за малкия?

— Хляб и мляко за детето — отговори Габриел, — а за нас шампанско и стриди.

— Както обикновено — отвърна мадам с разбиращо кимване.

„Както обикновено“? Колко пъти беше идвала тук контеса Дьо Босер с любовника си? Шпионин ли е бил той? Може би съпругът ѝ е бил само удобно прикритие. Приказката за смъртта му е била благоприятен случай да поиска включването си в английските тайни служби...

— Помогни ми да сложа Джейк в леглото — прекъсна мислите му Габриел.

По-късно щеше да помисли на спокойствие.

Джейк беше сънен и не се възпротиви, когато го съблякоха и измиха. Помещението беше топло и приятно, чаршафите на леглото от червен сатен, а във въздуха тежеше цветен аромат, който малко дразнеше обонянието му. Татко му извади от чантата нощница, облече му я и го пъкна в леглото.

Хлябът и млякото бяха много вкусни, сякаш ги бе приготвила бавачката, а когато млякото потече по брадичката му, татко го изтри грижливо.

Джейк се сгуши под завивката, затоплен и доволен. Габи се усмихваше, а устата на татко беше странно изкривена, сякаш и той беше в добро настроение. Джейк си каза, че няма нищо по-хубаво от това да бъдат тримата заедно, завинаги, после очите му се затвориха.

Натаниъл проследи как синът му заспа и изпита при тази гледка дълбоко задоволство — за първи път, откакто бяха напуснали Беърли Мейнър, Джейк щеше да спи в хубаво легло, с всички обичайни ритуали при заспиване. Фактът, че леглото се намираше в бордей в един от съмнителните квартали на Париж, нямаше никакво значение.

Той се наведе, намали пламъчето на лампата до леглото и целуна момченцето по бузката. Джейк отвори за миг очи, но веднага ги затвори. Сгуши се под завивката и въздъхна доволно. Колко приличаше на Хелън... но това не беше Хелън. Джейк беше съществото, чието раждане бе струвало живота на Хелън. Но за това не беше отговорен той, а баща му.

Натаниъл се изправи и остана за момент неподвижен, загледан в спящото дете, олицетворението на вината, която носеше в сърцето си от почти седем години. През последните няколко дни усещането за вина се промени. Джейк не беше олицетворение на нещо — той беше малко момче със свои потребности, наложителни и доста сложни. А баща му, затънал в блатото на вината, беше пропуснал да опознае потребностите на детето си.

Той се извърна от леглото и видя Габриел да стои на свързващата врата между двете стаи. Тя срещна погледа му и в очите ѝ светна въпрос.

Тази жена му бе върнала сина. Не, думата не беше точна. Той никога не го беше имал наистина, Габриел му обясни смисъла на бащинството. Каквато и да беше, каквото и да беше извършила, тя му

показа радостите и задълженията на бащинството и изгради дълбоката връзка, която усещаше сега при вида на заспалото дете.

Светлината от помещението зад нея палеше червени искри в нарочно разрешената коса. Безвкусната рокля подчертаваше разкошните извивки на тялото ѝ и тя цялата сияеше от чувствено предизвикателство. Желанието премина по тялото му като светкавица и заличи всички други усещания. Той се придвижи към нея, а тя бавно отстъпи назад.

Погледът ѝ държеше неговия в плен, когато той тихо затвори вратата зад себе си. За момент се облегна на рамката, усещайки нарастващата си възбуда. Двамата стояха и се гледаха, погледите им свързани от невидимата нишка на пулсиращата възбуда.

Внезапно Натаниъл се засмя, с топъл, гърлен, радостен смях, който я учуди безкрайно. С един скок се озова до нея, вдигна я на ръце и я хвърли на леглото.

— Бандитка! — Устата му завладя нейната, езикът му си проби път в сладката уста. — Господи, как те желая! Сякаш е минала цяла вечност.

Габриел зарови пръсти в косата му и въздъхна блажено. Той посегна надолу и вдигна полата ѝ, разголи краката в евтини памучни чорапи. Пръстите му опипаха банкнотите в чорапа.

— Питам се кой от двама ни се купува — засмя се той.

— Ти, ако мога да си позволя цената — отвърна дръзко тя.

Той се отдръпна, настани се удобно върху бедрата ѝ и бавно, една след друга, измъкна банкнотите от чорапа. Преброи ги грижливо, мушна ги в джоба на брича си и заяви сериозно:

— За тази сума съм готов да се продам веднага.

— Това е огромно облекчение за мен, сър — пошепна Габриел, изви се под него, протегна се и усети как в тялото ѝ потече нова енергия. — Купувам те, за да ме вземеш.

— Удоволствието ще е изцяло мое, мадам.

— О, мисля, че няма да е само ваше, милорд...

Габриел често се беше питала как ще се чувства, когато заведе Натаниъл на мястото, където беше позната толкова много радости с Гийом, но когато потъна в омаята на страстта, разбра, че другият беше минало.

Когато Натаниъл извади една стрида от седефената черупка и я мушна в отворената ѝ уста, тя си спомни, че и Гийом обичаше да прави същото. Споменът беше прекрасен, но днешното не го омърсяваше. Когато Натаниъл плъзна хладната чаша с шампанско по корема ѝ и кожата ѝ се разтърси от чувствени тръпки, тя се усмихна блажено и си спомни, че някога, в далечното минало, беше реагирала по същия начин.

— Каква роля играеше съпругът ти във вечния триъгълник? — попита Натаниъл, когато вече зазоряваше.

— Омъжих се за него по сметка. Когато се запознах с Жюлиен, той беше вече женен. Омъжих се за Ролан, защото просто трябваше да се омъжа за някого.

Габриел вдигна рамене, сякаш не ставаше дума за нейния брак.

— И какво стана с двамата?

— Ролан умря от тиф.

— А любовникът ти?

О, не, точно сега не беше в настроение за разпит! Еуфорията отлетя в миг и тя проумя, че през цялата нощ се е самозалъгвала. Спомените я връхлетяха като могъща вълна и тя извърна глава. Пресегна се през Натаниъл и взе чашата с шампанско от масичката.

— Убиха го — отговори честно тя. — Докато изпълняваше дълга си.

Натаниъл сложи ръка на гърба ѝ и веднага усети сковаването под меката кожа.

— Ти си го обичала — установи спокойно той.

— Да, много. И не искам да говоря за него. — „Особено пък с теб.“

— Още ли тъгуваш за него? — Натаниъл не се отказваше толкова лесно.

— Мисля, че винаги ще тъгувам за него. Моля те, може ли сега да поспим малко?

Натаниъл вдигна брадичката ѝ с два пръста и обърна лицето ѝ към своето. Тя затвори веднага очи, за да скрие болката в черните зеници.

— Погледни ме, Габриел — настоя той меко.

Очите ѝ се отвориха неохотно, пълни със сълзи. Той взе чашата от ръката ѝ, прегърна я и я притисна до гърдите си, както бе държал

Джейк, за да прогони страха му.

Габриел се разплака неудържимо. Плачеше за Гийом и за пламенната любов, която ги бе свързвала, но плачеше и от объркване и страх, защото беше започнала да изпитва същите дълбоки чувства към мъжа, който ѝ бе отнел Гийом. Как беше възможно да се влюби така пламенно, така жадно, когато имаше право да изпитва само омраза? Как беше възможно да гори от такава всепоглъщаща страст, когато трябваше само да жадува за отмъщение?

Натаниъл помилва гърба ѝ, сведе глава и притисна устни в тила ѝ. Ръцете и устните му ѝ вдъхваха по-скоро топлина и утеха, отколкото желание. Тя беше объркана, той усещаше, че се разкъсва от противоречиви желания. Той също беше объркан. Емоциите му се бунтуваха, ясната логика и трезвите факти бяха избутани някъде много назад от жаждата за физическо сливане.

Габриел заспа първа, сгушила глава на гърдите му, впила пръсти в ръката му. Въпреки умората си, Натаниъл остана още дълго буден, вслушвайки се в шумовете на къщата, където се работеше през нощта.

Изведнъж му стана ясно, че за първи път след смъртта на Хелън мислеше извън настоящето, представяше си бъдеще, светло и блестящо, изпълнено с обещания. Но нима английският резидент можеше да си представя такава бъдеще с френска шпионка? Безсмислени мечти!

Най-сетне и той заспа, без да намери отговор.

Когато се събуди, Натаниъл беше сам в леглото и дневната светлина нахлуваше през отворените прозорци. От съседното помещение се чуваше бърбенето на Джейк, прекъсвано от спокойните думи на Габриел. Натаниъл отметна завивката, стана и се протегна. Помещението беше топло, в камината гореше буен огън. Прекрасно е да поживееш малко в лукс след бедняшката таванска стаичка на улица Буд, да не говорим за ужасния ден в студената, влажна гробница, каза си иронично той. Тялото му беше отпочинало и изпълнено с енергия след нощта на буйна страст и чувствени ексцесии.

— Събудихме ли те? — прозвуча гласът на Габриел откъм свързващата врата и той се обърна с усмивка към нея. Тя носеше отново безвкусната червена рокля, но въпреки това изглеждаше невероятно желана, макар че Натаниъл откри около устата и очите ѝ

тънки линии на напрежение. Дали се е случило нещо ново, запита се той, или това са само следи от сълзите през нощта?

Джейк се появи зад Габриел, за първи път чист и сресан, слея като напуснаха Англия.

— Бонжур, папа. Габи ме научи. Означава добро утро. — Той се усмихна сияещо на баща си и огледа заинтересовано голото му тяло. — Защо не спиш с нощница?

— Защото ми беше топло — отговори Натаниъл и погледна възмутено Габриел, която се извърна настрана, за да скрие кискането си. — Ей сега ще се облека. В тази къща дават ли закуска? Или след снощната напрегната работа се наслаждават на заслужена почивка?

— Ще позвъня. Има още малко топла вода, с която можеш да се избърснеш, ако искаш. — Габриел посочи голямата стомна на мраморната тоалетна масичка и дръпна шнура на звънеца.

Натаниъл се изми с удоволствие с топлата вода. Габриел седеше на рамката на прозореца и очевидно беше спокойна. Тази сутрин реалният свят отново ти владееше и това беше утешително. Любовната игра през нощта беше прекрасна, но времето за прекрасни игри беше свършило.

Джейк говореше неспирно и обсипваше Габриел и баща си с най-различни въпроси. Очевидно спокойната нощ го бе накарала да забрави преживените мъчения.

Две слугинчета донесоха закуска и наредиха кръглата масичка до прозореца. Нито една от тях не реагира на Натаниъл, който — все още гол — се бърснеше пред огледалото на тоалетната маса. Вероятно гледката беше обичайна за тях.

— Ела и седни до мен, Джейк нареди Габриел. — Тук има горещ шоколад и прясна кифличка. — Разчупи кифлата и я намаза дебело с ягодов мармалад. — Кифлите нямат кора — обясни тя, — но когато ядеш хляб, можеш да го топиш в шоколада, ето така. — Показа му как се прави и отхапа голямо парче прясна франзела, натопена в шоколад.

— Не бива да топиш хляб в шоколада, това са лоши маниери — промълви Джейк с широко отворени от изненада очи.

— Във Франция е позволено — отговори твърдо тя. — Питай татко си.

Джейк се засмя недоверчиво.

— Вярно ли е, татко?

— В детската стая може — отвърна Натаниъл, — но не и когато си сред възрастни.

— Глупости! — отвърна рязко Габриел, наля топло, току-що сварено мляко в две големи чаши и добави горещо, ароматно кафе. — Аз винаги си топя хляба в кафето, все едно къде се намирам.

— Е, и двамата знаем, че ти даваш лош пример. — Натаниъл облече чиста риза, пъкна я в панталона и се присъедини към тях на масата.

— Какво означава това? — попита любопитно Джейк.

— Нищо интересно за теб, момче. — Натаниъл го помилва по главичката и седна срещу него. — Трябва да обмислим как ще пътуваме, Габриел. Ако не беше Джейк, който със сигурност няма да остане незабелязан, щях да предложа да пътуваме с пощенската карета, поне докато наближим крайбрежието.

— Това ще подхожда и на ролята ти на слуга — кимна тя. — Можеш да представиш момчето за племенник или нещо подобно. Аз съм сигурна, че той ще се преструва умело на невидим, нали, Джейк?

Тя потопа парче хляб в чашата с мляко и сръчно го сложи в устата си, без да се окапе. Джейк я гледаше възхитено и дъвчеше кифлата си.

— Мисля, че ще мога — отговори решително той.

— Ами ти? — Натаниъл също си взе една кифла. — Най-добре е да пътуваш отделно от нас.

— Мисля, че трябва да остана тук — отговори Габриел и отчупи парче от френзелата за Джейк. — Внимавай за капките, като го извадиш от чашата — посъветва го тя.

— Какво? Защо мислиш, че трябва да останеш тук? — Гласът на Натаниъл беше спокоен. Нека първо изслуша обяснението ѝ. Естествено, разбираше причината за страха ѝ: като го спаси, тя се изправи срещу френските си началници. В момента нямаше доказателства срещу нея, но ако напуснеше Франция по едно и също време с английския резидент, търсен от Фуше, неизбежно щяха да я заподозрат. Фуше щеше да я гони безмилостно, все едно дали беше тук или в Англия. Даже кръстникът ѝ, колкото и влиятелен да беше, не можеше да я спаси от коварно убийство в нощта. Натаниъл се облегна на стола си и впи очи в лицето ѝ.

— Ще бъде глупаво, ако изчезна просто така — обясни беззвучно Габриел. — Талейран ще се учуди. Катрин е организирала бал, за да отбележи завръщането ми, и ще бъде повече от странно, ако кажат, че съм заминала. Разбира се, винаги мога да измисля основателна причина, например смъртен случай, или сватба в семейство Дъован, но...

Всъщност така е по-добре, каза си Натаниъл. Дори много по-добре.

— Значи ще дойдеш в Англия, щом стане възможно?

— Естествено.

Джейк се местеше неспокойно на стола си. Нещо се бе променило. Габриел изглеждаше тъжна, а устата на татко му беше здраво стисната. Коремчето му се сви и той бутна настрана чашата с шоколад.

— Искам Габи да дойде с нас — извика сърдито той. Тя беше длъжна да се съгласи с него. Не можеха да я оставят тук.

— Не мога, миличък, разбери, наистина не мога. Ще потърпиш малко. — Габриел помилва нежно ръчичката му.

Джейк усети как долната му устна затрепери. Щеше да се качи отново на онзи ужасен кораб, а Габи нямаше да е с него. Една сълза капна на покривката, той скочи и избяга в съседната стая, за да не видят, че плаче като бебе.

— Съжалявам — промълви безпомощно Габриел. — Но наистина не виждам какво друго бих могла да направя.

— Права си — кимна мрачно Натаниъл, — и аз не виждам.

Изведнъж разбра колко му е омръзнала тази игра на криеница, този ужасен фарс. Желанието да извади чистия нож на истината и да разкъса паяжината, която ги държеше в оковите си, надви всички скрупули. Улови погледа ѝ и ѝ каза всичко е очите си.

Мълчанието се проточи. Огънят пращеше, часовникът тиктакаше тихо. Посланието в очите на любовника ѝ беше повече от ясно и тя го разбра веднага. Цялото ѝ тяло се скова.

Натаниъл проследи как в дълбините на очите ѝ пламнаха стъписване и дълбока болка.

— Ти знаеш — промълви тихо тя.

— Да, знам.

Габриел опря брадичка на ръцете си.

— Откога? Мислех, че съм била много предпазлива.

— Още в Беърли Мейнър. Намерих кода в томчето на Волтер.

Тя вдигна глава и го погледна безизразно.

— Вероятно не ти се е сторил особено труден.

— Права си — кимна спокойно той. — А аз бях ли труден за теб?

— Не.

Най-после си разчистиха сметките. Натаниъл не искаше обяснения и извинения, а и Габриел нямаше да му ги предложи.

— И какво сега? — попита тихо тя.

— Тръгваме по различни пътища. Онова, което знаем един за друг, остава наша тайна.

Той протегна ръка през масата и тя сложи ръката си в неговата.

— Искат ми се да беше друго...

— Но е невъзможно.

— Ще се сбогувам с Джейк и ще си отида.

— Преди да си отидеш...

— Какво?

— Онова, което знаем един за друг, ще си остане наша тайна, освен ако... освен ако отново излезеш срещу мен на бойното поле. Разбра ли ме, Габриел? Ако това се случи, ще действам така, сякаш никога не сме се срещали.

Габриел потрепери. Въпреки тъгата в очите му, въпреки отчаянието, че всичко между тях беше приключено, в думите му звучеше недвусмислена заплаха. Английският резидент нямаше да прости втори път на врага.

Тя кимна мълчаливо и се отправи към съседната стая.

Натаниъл чу гласа ѝ, после хълцането на Джейк и веднага след това отварянето на вратата към коридора. Леките ѝ стъпки заглъхнаха по стълбата, вратата на къщата се хлопна тихо. Той се изправи до прозореца и я проследи с поглед, докато изчезна зад ъгъла към площад Пигал.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

На четиринайсети юли Наполеон победи руснаците във Фридланд. Тогава цар Александър най-сетне послуша мъдрия съвет на своя брат, великия княз Константин, и помоли френския император за мир.

Новината предизвика голямо вълнение в парижките салони, където Габриел беше прекарала изминалия месец с чувството, че е загубила опора под краката си. Беше преминала през същите фази и по време на връзката си с Гийом: докато привидно участваше живо в дворцовия живот, забавляваше се, разговаряше, смееше се и флиртуваше, тя чакаше със сковаващ страх и вътрешна празнота любимият ѝ да се завърне от поредната опасна мисия. Но никой не можеше да разбере по лицето и очите ѝ колко е отчаяна.

— Сега, дете мое, започват истинските забавления — оповести Талейран три дни след битката. Той влезе в стаята на Габриел, размахвайки депешата, подпечатана с наполеоновия орел.

— Александър изпраща официална мисия да помоли императора за мир и имам всички основания да предполагам, че този мир цели да изолира Англия. Викат ме в двора на Наполеон, за да взема участие в преговорите по сключването на мира. Ти ще ме придружиш.

— Аз? Но защо? — попита изненадано Габриел.

— Защото ще ми трябва домакиня — отговори честно той. — Катрин не притежава нито необходимата цивилизованост, нито е достатъчно дискретна, за да изпълнява тази задача, и ти знаеш това не по-зле от мен. Затова ще заемеш мястото ѝ. Това е най-доброто решение за всички ни.

— Аз си мислех да отида във Валанс — възрази тихо тя, отиде до прозореца и се загледа надолу към улицата. Платаните пред къщата на Талейран бяха прашни като всички градски дървета през лятото, в сянката на единия лежеше уличен пес, оплезил език. Така ѝ се искаше да прекара няколко седмици в летния дворец на Талейран, както в старите времена, когато чакаше Гийом. Веднъж или два пъти двамата

бяха останали цяла седмица в идиличното местенце, далече от света, само с няколко дискретни прислужници. Ловяха риба в реката и се къпеха в дълбокото езеро. Нощем препускаха през полята под лунната светлина, правеха си пикници, крадяха праскови и ренглоти от овощните градини на селяните. И се любеха — под дърветата, в реката, в плевнята, на полето — навсякъде, където им харесваше.

— Императорският двор ще ти предложи повече развлечения — заяви твърдо кръстникът ѝ.

— Смяташ ли, че имам нужда от развлечения? — попита тя и вдигна подигравателно едната си вежда.

Талейран не отговори. Въпросът беше реторичен. Габриел беше само бледа сянка на някогашното си Аз. Не се интересуваше от нищо и най-вече от шпионската работа. Горчивият край на връзката ѝ с Натаниъл Прайд беше породил у нея дълбоко отвращение към всичко тайнствено. Спеше малко, ядеше още по-малко и Талейран беше безпомощен да облекчи страданието ѝ. Беше същото като през ужасните седмици след смъртта на Гийом и той много пъти си пожела кръщелницата му да не се отдава така цялостно, с душа и тяло, на любовните си афери. Но не можеше да промени природата ѝ, затова търсеше средства поне малко да облекчи болката ѝ.

Габриел се усмихна с мрачно примирение, когато той ѝ подаде цепещата. Прочете я и вдигна рамене.

— Е, добре. Кога тръгваме?

Талейран не скри задоволството си.

— Утре сутринта ще потеглим за Тилзит. Пътуването ще е трудно, без съмнение. Но сега поне е лято и пътищата не са като едно голямо благо.

Тилзит беше на границата между Русия и Прусия, малък град на река Мемел, и пътуването до там траеше цяла седмица. Габриел яздеше край каретата винаги когато беше възможно, но скоро се отврати от примитивните страноприемници, където прекарваха нощите, и съвсем престана да яде сушеното месо и коравия хляб, които им поднасяха.

Кръстникът ѝ не беше приятен спътник. Кракът го болеше постоянно, а острият му ум непрестанно преценяваше, отхвърляше

или приемаше различни планове.

Стигнаха в Тилзит вечерта на двадесет и четвърти юли. Щабът на министъра бе тръгнал по-рано и вече ги очакваше в хубава малка къща на левия бряг — от пруската страна на реката. Помещенията за външния министър и спътницата му бяха готови. Това беше една от най-удобните къщи в малкия град и отговаряше напълно на потребностите на Талейран.

Свитата на Наполеон и императорската гвардия се бяха разположили в града. Победоносната армия живееше на палатки в околните поля и както винаги се хранеше с онова, което намираше по полето, без да се притеснява от оплакванията на селяните. В крайна сметка местните хора бяха загубили войната, а Наполеон не проявяваше разбиране към победения неприятел, ако не можеше да извлече някаква полза от него. Руският цар Александър, бе казал Наполеон, може да бъде полезен в голямата война, която ще се води срещу неотстъпчивата Англия. Затова щял да бъде снизходителен към него.

— Какво е това, за бога? — извика Габриел, когато слезе от коня пред конфискуваната къща, в която щяха да се настанят. В средата на реката беше закотвен огромен сал. На платформата бяха издигнати два бели павилиона, богато украсени, като на платнището на по-големия беше извезано огромно златно N — от страната, обърната към Наполеоновия лагер.

— Нашият император, мила моя, винаги е имал предпочитания към драмата — отговори с леко презрение Талейран. — Затова утре ще се срещне с царя в големия павилион. Убеден съм, че ако отидеш на отсрещния бряг, ще видиш на другия павилион буквата А.

Габриел поклати глава и на лицето ѝ се изписа пренебрежение.

— Какво може да се очаква от един вулгарен дребосък? — промърмори тихо тя.

Талейран я заплаши с пръст — наполовина шеговито, наполовина предупредително.

— Бъди внимателна, когато произнасяш подобни думи, детето ми. Сега обаче трябва да се представя на императора и да го уведомя за пристигането си. Предоставям на теб да огледаш къщата ни и да предприемеш промените, които смяташ за нужни. През следващите дни предстои да дадем няколко големи приема.

— Разбирам — отговори кратко Габриел и влезе в къщата. Нямахте да ѝ бъде трудно да поеме задълженията на домакиня, а Катрин винаги се радваше, че може да ѝ отстъпи мястото си, защото се отегчаваше до смърт. Никой нямаше да се учуди на ролята, която беше поела кръщелницата на принца.

Тя избра за себе си спалнята, която гледаше към реката, и остана известно време до прозореца, загледана в екстравагантния сал. От десния бряг започваше Русия. Никъде не се виждаха палатките на руския цар и свитата му, само една паянтова селска къща сред полето.

При завръщането си Талейран ѝ предаде поканата на императора да вечерят с него. Вечерята се проточи и Габриел си легна много късно. Разговорът се въртеше само около предстоящата среща между Наполеон и някогашния му враг, в града цареше атмосфера на трудно потискана възбуда. Всички очакваха да се случат важни неща.

Габриел стана късно и веднага отиде до прозореца. Редица карети се движеха по отсрещния бряг. Малка група мъже слязоха и се запътиха към паянтовата селска къща.

Точно в единадесет Наполеон препусна към левия бряг между колони ликуващи войници. Зад него яздеха десетки офицери, декорирани с блестящи ордени. Контрастът между пристигането на победителя и на победения беше твърде силен, за да е по вкуса на Габриел.

Това беше чисто церемониална среща, която щеше да реши какъв да бъде тонът на действителните преговори. Едва тогава на преден план щеше да излезе Талейран.

Габриел се замисли отново за Натаниъл и сърцето ѝ се сгърчи от болка. Преговорите бяха жизненоважни за Англия и той сигурно имаше свой човек сред русите. А може би и между французите? Дали вече ѝ беше намерил заместник с добри връзки в императорския двор, за да се оглежда и ослушва?

Талейран бе приел завръщането ѝ и заминаването на Натаниъл без коментар, но не беше счел за нужно да я осведоми дали е намерил алтернативен метод да влияе върху действията на английското правителство.

Фуше беше излял гнева си от успялото бягство на английския резидент в главната квартира на тайната полиция. Няколко пъти беше разпитал Габриел, но винаги в присъствието на Талейран — учтив, но

много бдителен свидетел. Габриел не успя да заблуди напълно полицая, но не му даде никакви доказателства срещу себе си, въз основа на които би могъл да я арестува. Тя знаеше, че един от хората му следи всяка нейна крачка, но не правеше опити да му избяга, макар че имаше достатъчно сръчност и умения за това. Мосю Фуше получаваше скучни доклади за безупречното поведение и разнообразния светски живот на младата вдовица в двора на император Наполеон.

От мястото си до прозореца Габриел видя как двамата императори едновременно се качиха в големи лодки, карани от десетки гребци, и потеглиха към сала в средата на реката. Слънцето позлати стотиците мъжки ръце в бели ръкави и Габриел неволно се възхити на гледката.

Наполеон, в униформата на императорската гвардия, с червената лентичка на Почетния легион на гърдите, нахлупил дълбоко тривърхата шапка, скочи с лекота от лодката, преди Александър да е стъпил на сала. С напудрената си коса, белите панталони до коленете и зеления мундир на Преображенския полк царят представляваше внушителна гледка. Едрата му фигура се движеше с лекота и еlegantност.

При вида на церемониалната среща Габриел изпита странна възбуда и се отрече от предишната си забележка, че е вулгарно да демонстрираш силата си по този начин. Набитият дребосък, както го наричаше тя, протегна ръка на своя бивш противник и двамата се прегърнаха.

Талейран, който бе застанал безшумно до нея, изхъмка ядосано при тази демонстрация на привързаност и дружба между двамата владетели. Щеше да му струва много усилия да манипулира тази покълваща връзка в съответствие със собствените си планове, но всичко беше вече обмислено. Той сложи ръце на раменете на Габриел и тя се обърна към него.

— Ти би предпочел двамата да са враждебно настроени един към друг, нали?

— Външността лъже, скъпо дете. Скоро ще се стигне и до това...

Ала нищо не намекваше за подобно бъдеще, когато Наполеон и Александър излязоха от павилиона, хванати под ръка. Наполеон предложи да обявят град Тилзит за неутрална територия и да го

разделят на два сектора, пруски и руски — така двата владетелски двора ще могат да се срещат и да общуват свободно. Действителните преговори, които ще се водят от Талейран и княз Лобанов и княз Куракин, щели да се улеснят от липсата на географска граница, заяви твърдо Наполеон.

Идеята беше превърната в действителност с голяма тържественост и нова демонстрация на дружба. Талейран поздрави ръководителите на руската делегация със съвършената учтивост на светски човек, без да покаже презрението си към отсрещната страна, и уведоми Габриел, че следващата вечер трябва да даде официален прием за руските преговарящи.

Габриел положи много усилия да организира приема според желанията на кръстника си: Талейран бе настоял да е разкошен като императорските вечери. Тъй като Наполеон пътуваше със своите златни прибори и кристални сервизи, с голяма винарска изба и с цяла армия готвачи, това беше почти невъзможно. До вечерта тя все пак успя да осигури достатъчно порцелан, чаши и прибори, за да нахрани петдесетте гости, а масата беше отрупана с изискания ястия: купи с хайвер, сребърни табли с омари, пастет от съомга, гарниран със сметана, в чинии от севърски порцелан, купи със стриди и кристални купички с плодови кремове.

— Вечерята се състои само от деликатеси — каза тя на Талейран, когато той намина да я види, преди да се преоблече. — Апетитна и фина, лесно смилаема. Повечето от гостите ще са вечеряли някъде другаде, затова се постарях да подбера неща, които да възбудят апетита им. В града има запаси от отлично шампанско, значи имаме и подходящата напитка.

— Майка ти имаше същия талант. — Талейран я целуна с обич по бузата. — Умееше да се облича, да украсява къщата, да подбира обзавеждането. Най-добрата домакиня, която познавам. Цялата парижка аристокрация жадуваше да получи покана за вечеря у вас.

Габриел сведе глава.

— Не си спомням — промърмори мрачно тя.

— Когато ти порасна достатъчно, за да помниш такива неща, вече нямаше приеми и официални вечери, скъпа моя. Мария Антоанета се опита да убеди народа, че щом няма хляб, трябва да яде сладкиши, и революцията избухна.

— Сигурно си прав. Сега обаче трябва да се преоблека. В колко часа ще се появи императорът?

— Смята да дойде заедно с Александър, за да демонстрират за пореден път приятелството си — отвърна сухо Талейран. — Когато всички гости се съберат, ще изпратя човек да уведоми Техни императорски величества.

В единадесет часа вечерта двата салона бяха пълни с офицери от Франция и Русия в парадните си униформи. Дамите, накичени със скъпоценности, си вееха с ветрилата си в горещите помещения и хвърляха презрителни погледи към фризуриите, роклите и бисерите на конкурентките си.

Габриел се движеше елегантно сред множеството. Всички руснаци говореха отлично френски и не беше проблем да се разбира с тях. Талейран беше безупречен домакин, но Габриел забеляза, че стои настрана от разговорите, само представя гостите си един на друг или подхвърля интересни теми.

Дързък стар негодник, помисли си тя с топла привързаност. Беше убеден застъпник на принципа, че колкото повече говори един мъж, толкова по-малко знае, значи не си струва да го слушаш.

Във фойето се чу шум от бърчи стъпки. В салона се втурна задъхан млад мъж и с мъка си проби път до френския външен министър.

Талейран кимна, извини се и направи знак на Габриел. В залата се понесе възбуден шепот.

— Императорите идват...

Гостите се наредиха от двете страни на вратата.

Габриел се познаваше с Наполеон и беше водила много разговори с него, затова не се развълнува особено, че трябваше да направи реверанс пред императора. Вниманието ѝ беше съсредоточено върху цар Александър.

Техни кралски величества влязоха под ръка в салона и гостите им поднесоха своите почитания.

Наполеон улови с усмивка ръката на Габриел и я представи на Александър:

— Скъпи приятелю, позволете да ви представя контеса Дьо Босер, нашата прелестна домакиня.

Габриел повторно направи придворен реверанс и изрече необходимите приветствени слова. Когато отново вдигна глава, погледна право в очите на един мъж, който стоеше на няколко метра зад царя сред малка група придворни във вечерно облекло, които бяха дошли с двамата владетели.

Салонът се завъртя около нея, стомахът ѝ се сгърчи, коленете ѝ омекнаха, а сърцето ѝ спря да бие. Хладният кафяв поглед на Натаниъл срещна нейния с абсолютно самообладание. Дори да беше изненадан и развълнуван от неочакваната среща, той не го показа с нищо. Противното би било смъртоносно.

Гъстата тъмна коса със сребърни слепоочия беше посивяла. Освен това си беше пуснал къса, грижливо подрязана брадичка, която подчертаваше тясното лице и ясните черти. Ала физическите промени не бяха в състояние да намалят магнетичното му излъчван е, нито да скрият гъвкавостта и подвижността на стройната фигура. Габриел се възря като замаяна в ръцете му — дълга и бели, чувствителни, нежни, безкрайно възбуждащи...

Тя осъзна, че дишането ѝ се е ускорило и пръстите ѝ под гънките копринени ръкавици лепнат от пот. А цар Александър ѝ говореше нещо...

Задължението да му отговори я спаси от магията. Изрече нещо в смисъл, че се чувства почетена и възхитена, и се осведоми учтиво за здравето и душевното му състояние. Александър задържа ръката ѝ по-дълго от обикновено и ѝ направи комплименти за красивата рокля и елегантния салон. След това двамата императори минаха между двете редици чакащи гости. Задължението да ги представи беше на Талейран.

Габриел се обърна към групата цивилни придворни, които бяха дошли заедно с императорите. Адютантът на Александър се зае да ги представи, като при всяко име се покланяше дълбоко.

Габриел протегна ръка на някой си Бенедикт Лубиенски, поляк, близък приятел на адютанта.

За момент загуби ума и дума, мозъкът и езикът ѝ се сковаха. Мъжът се наведе над ръката ѝ, пръстите му стиснаха предупредително нейните и тя се овладя.

— С официална мисия ли сте тук, мосю? — попита и успя да се усмихне учтиво.

— Не пряко, мадам. Съдбата на Полша ми е много скъпа и се надявам по време на мирните преговори да стане дума и за моята нещастна родина.

— Да, мога да си представя. — Тя дръпна ръката си и се обърна, за да приеме поздрава на следващия придворен. Говореше и се усмихваше с пълното съзнание, че действа като марионетка на хлабави конци.

Натаниъл обиколи залата, като поздравяваше познати, усмихваше се любезно, не говореше много и не привличаше излишно внимание. Взе чаша шампанско от таблата на минаващия слуга и застана пред двукрилата врата, която извеждаше към терасата над реката.

Широката, лениво влачеща водите си река блестеше под светлините на града. Белите павилиони на сала насреща бяха ярко осветени. От малкия павилион долитаха весели звуци — руски военен оркестър забавляваше гостите на мосю Талейран.

Докато Габриел се движеше непринудено в двата салона, Натаниъл я наблюдаваше незабележимо. Вече не се страхуваше, че тя ще го издаде, но в началото... Ръката ѝ трепереше неудържимо в неговата, а лицето ѝ беше толкова бледо, като че всеки миг щеше да припадне. Ако можеше да я предупреди, щеше да го направи, но бе разбрал за присъствието ѝ тук едва когато вече бяха на път към къщата на външния министър. Някой от придворните бе споменал бегло, че контеса Дьо Босер, кръщелницата на Талейран, ще е домакинята на приема, на който отиваха.

Въобразяваше си, че знае какво го очаква, но се оказа, че не е напълно подготвен да я види отново, да преживее момента, когато погледите им се срещнаха. Трябваше да събере всичките си сили и да стисне здраво зъби, за да не прати по дяволите разума и предпазливостта и да се втурне към нея, да я прегърне и да притисне устни в изкусителната, криво усмихваща се уста.

Физическият спомен за Габриел, за копринената червена коса, за хладната гладкост на кожата ѝ, за сладкия аромат на меката ѝ плът го преследваше мъчително в самотните нощи след раздялата им. Но много по-болезнено от страстта ѝ му липсваше компанията ѝ — смехът ѝ, страстните изблици на гняв, топлотата, великодушието и предизвикателствата ѝ.

А сега тя беше тук, в едно и също помещение с него, зашеметяваща както винаги в роклята от синя тафта, със сапфирена огърлица на стройната шия. Тъмночервената коса беше вдигната със скъпоценни гребени, няколко ситни къдрички падаха от двете страни на лицето.

Да, той я желаше с цялото си същество, жадуваше и гладуваше болезнено за нея. Копнееше да я хвърли на паркета, да вдигне елегантните шумолящи поли, да разтвори възхитителните дълги бедра и да се забие дълбоко в горещата, влажна утроба, която го очакваше нетърпеливо...

Натаниъл се обърна рязко навън и излезе на терасата с отчаяната надежда, че хладният въздух ще го отрезви. Какво безумие! Можеше ли да се забрави така!

— Колко време прекарахте в руския двор, мосю Лубиенски? — Гласът на Габриел прозвуча съвсем близо до рамото му и той се обърна бавно с учтива усмивка.

— Няколко седмици, графиньо. Там имам много приятели. Преди три години имах честта да прекарам три месеца в руския двор.

— Разбирам. — Сигурно, преди да стане резидент, е бил английски агент в Санкт Петербург. Полската идентичност беше отлично прикритие. Полската аристокрация общуваше свободно с руската, френският език беше официален и в Полша, и в Русия и той имаше убедително извинение защо не говори добре руски.

— Какво ще правим сега? — попита внезапно Габриел, ръката ѝ се плъзна по черния ръкав на жакета му и очите ѝ пламнаха. Миналото бе изличено от отчаяния копнеж, от мъката на раздялата потъна в чудото на тази случайност.

Натаниъл огледа изпитателно терасата. Гостите излизаха на тълпи от горещия салон, за да се насладят на хладния бриз откъм реката. Без да отговори, той удари токове, направи церемониален поклон и ѝ предложи ръката си.

Габриел сложи лявата си ръка в копринена ръкавица върху лакътя му и двамата обиколиха терасата, докато Натаниъл правеше безобидни забележки за прекрасния прием, а Габриел му отговаряше, доколкото можеше. Тялото ѝ гореше в буйни пламъци, сякаш нападнато от изпепеляваща треска, която близостта му разпалваше

още повече. Телата им се докосваха, добре познатият глас и аромат я замайваха.

След като обиколиха два пъти терасата, за да ги видят всички и да свикнат с тази гледка, Натаниъл се насочи към един тъмен ъгъл, където бяха поставени големи саксии с лаврови дръвчета.

Габриел с мъка се нагоди към бавните, отмерени крачки на любимия си. Целта беше ясна и за двамата. Искаше ѝ се да се озове с един скок в тъмнината сред дръвчетата и да се изгуби в прегръдката му, но той знаеше какво прави. По-добре да го следва покорно. Никой не забеляза как двамата изчезнаха в сянката.

— Велики боже — пошепна задавено Габриел. — Нямахте да издържа нито минута повече. — Притисна се към него и обви ръце около врата му.

Той я прегърна устремно и я вдигна във въздуха. Когато устните им се сляха, едва не я смаза с натиска си. Опря гърба ѝ в каменния парапет и езикът му се плъзна дълбоко в устата ѝ. И двамата бързаха да утолят жаждата си. Тялото ѝ се притискаше в неговото, той се навеждаше все повече над нея, сякаш искаше да я погълне, ръцете му нетърпеливо вдигнаха полата ѝ до талията. Пръстът му се плъзна по копринените чорапи, после се мушна под копринените панталонки и започна да милва гладката плът. Това не беше нежна милувка, а диво, жадно преоткриване на тялото ѝ, треперещо от страстна възбуда.

Габриел застана до устата му и го захапа, когато пръстът му се втурна между краката ѝ и започна да милва влажната плът. Притисна долната част на тялото си към силните бедра и възбудените слабини, сякаш можеше да осъществи сливането, което желаше така отчаяно.

— Вземи ме — пошепна тя. — Трябва, Натаниъл!

— Не... Не, любов моя, не. — Той дръпна ръката си, отстъпи крачка назад и я погледна с горящи от страст очи. — Не тук. Невъзможно е.

Тя се облегна на стената и изохка задавено. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Затвори очи, за да спре бунта на сетивата си.

Натаниъл спусна полата ѝ, без да я докосва, сякаш беше горящо дърво, което можеше да го подпали.

— Къде? — попита след малко тя.

— Ще излезем извън града, някъде край реката — отговори тихо той. — Тръгни на север, аз ще те чакам.

Тя кимна бавно, сякаш физическото напрежение беше твърде много за нея.

— А сега се върни в салона — нареди строго той. — Аз ще дойда след малко. — Завърза отново шалчето на врата си и приглади косата си.

— Божичко, как ли изглеждам? — Габриел докосна устните си, все още пулсиращи от дивата целувка.

— Малко си разрошена, но иначе нищо ти няма — увери я той. — Може да идеш в стаята си да се пооправиш набързо. Хайде, върви, преди да са забелязали липсата ти.

Тя излезе от защитния параван на лавровите дръвчета и се запъти към къщата, като се стараеше да върви в сянката. Мина бързо през ярко осветения салон, като държеше главата си сведена, за да не привлича любопитни погледи.

Натаниъл почака няколко минути, преди да я последва. Облегнат на парапета, няколко пъти пое дълбоко въздух, за да уталожил пулсиращата възбуда в слабините и да проясни главата си. Безумие... върхът на безумието. Но не можа да обуздае желанието си и за малко да отстъпи на отчаяната молба на Габриел и да я вземе тук, на място, сред десетки знатни гости от различни националности!

Лудост! Въпреки това му се искаше да се смее с глас. Не му ли беше достатъчно, че бе влязъл в леговището на лъва и трябваше да обмисля много внимателно всяка своя стъпка? Защо бе забравил обичайната си предпазливост? Не знаеше ли, че животът му зависи от фактори като късмет, опит, железни нерви и крайна дискретност?

Когато напусна Париж, той се надяваше, че раздялата с Габриел ще го отрезви, но стана точно обратното, страстта му не угасваше, а растеше с всеки изминал ден. Габриел владееше дните и нощите му и нямаше намерение да го напусне.

И точно тук, на брега на Мемел, на мястото, където се разиграваше световната драма, тя се появи пред него от плът и кръв и отново го завладя без остатък.

Габриел преживя остатъка от вечерта, без да прояви признаци на лудост. Двата императори напуснаха приема заедно, както бяха дошли, в пълно разбирателство. Бенедикт Лубиенски се сбогува с домакинята с голяма група гости и целуна ръката ѝ с неразгадаемо изражение.

— Трябва да кажа, че приемът мина много добре — похвали я Талейран, след като и последният гост си отиде. — Поздравления, скъпа.

— Поздравления? За какво? — попита остро Габриел.

Кръстникът ѝ я погледна изненадано.

— Ти как мислиш, детето ми?

Габриел се изчерви и махна с ръка.

— Не исках да се проявя като глупачка. Много съм уморена.

— Мога да си представя. — Той я огледа замислено. — Очевидно ти хареса компанията на мосю Лубиенски.

Нищо не убягваше от очите на хитрата стара лисица!

— Наистина ли, кръстнико? — Тя срещна умния му поглед и въздъхна. Нямаше смисъл да се преструва пред Талейран.

— Ти забравяш, че знам как общуваш с любовниците си, детето ми.

— Досега съм имала само двама — напомни му тя.

— Повече от достатъчно за жена, която обича силно като теб, Габриел.

— Мисля, че си прав. — Тя сведе очи.

— Нали не си очаквала да го видиш тук? — попита тихо той и погледът му внезапно се изостри.

Габриел безпомощно поклати глава.

— Това е някаква магия. Изобщо не мислех, че ще го срещна отново.

— Радвам се. — Той я целуна по бузата, отстъпи крачка назад и я улови за раменете. — Нали няма да обидя нито един от двама ви, ако ви препоръчам да бъдете предпазливи?

— В никакъв случай — кимна сериозно тя.

Вратата се затвори тихо зад външния министър на император Наполеон и Габриел беше готова да се разкреци от радост. Вече нищо не стоеше на пътя на нощното ѝ randevu на речния бряг.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Натаниъл крачеше в северна посока към края на града, по течението на реката. Аромат на дива мащерка изпълваше въздуха, на полето слънчогледите свеждаха тежките си златни глави, обърнати към изток, готови да поздравят изгряващото слънце. Лунният диск блестеше на тъмното кадифено небе и се отразяваше във води те на реката.

Сребърносивите клони на прастара плачеща върба висяха до самата вода. Натаниъл мина през завесата от листа и намери, каквото търсеше — малка полянка, защитена от всички страни, покрита с ухаеща гладка трева, неусетила парещото лятно слънце, което през деня сушеше безмилостно земята и превръщаше тревата в кафяви бодли.

Той разстла наметката си в основата на старото дърво и седна да почака Габриел, като се вслушваше напрегнато да чуе бързите ѝ стъпки по пътеката покрай брега.

Габриел излезе от къщата и само след минута се сблъска с един войник от гарнизона, който патрулираше по улиците. За съжаление беше забравила, че градът гъмжи от патрули — все пак сред стените му се намираха две от най-важните личност в Европа.

Тя каза името си и обясни, че смята да се поразходи покрай реката. Войникът я погледна смаяно. Дами без придружител не се разхождаха в три през нощта. Габриел го удостои с надменен поглед и го попита трябва ли да събуди външния министър, за да потвърди, че е тази, за която се представя. А може би и императора?

Войникът се усмихна смутено, поклони се и я пусна да мине.

Тя се затича към речния бряг и в бързината си изобщо не забеляза колко красива беше нощта, топла и мека, как романтично светеше пълната луна.

Толкова бързаше, загледана право пред себе си, че не видя камъка на сред пътя. Спъна се в него и се просна по цялата си дължина в праха с гневно проклятие.

— Не вдигай такъв шум! — Натаниъл излезе иззад клоните на плачещата върба, когато ругатните ѝ пронизаха нощта. — Велики боже, какво се е случило?

Габриел се надигна на колене.

— Не ми се смей — отвърна раздражено тя. — Този камък няма право да стърчи в средата на пътеката. Какво е това безобразие?

— Разбира се, че няма право — отговори успокоително Натаниъл. — Ти току що му го изясни енергично. Сигурен съм, че вече няма да го прави.

Габриел се засмя неохотно и протегна ръце към него.

— Изритай го заради мен, моля те!

Той се засмя и я издърпа да стане.

— Ако е толкова огромен, колкото казваш, може да си изкълча крака.

— И това ми било кавалер! — Тя се отдалечи от него и го удостои с крива усмивка. — Надявам се да свикна с брадата ти. А пък сребърните коси изглеждат много изискано.

— Това е само временно. — Той я огледа на свой ред. — Изглеждаш доста добре. Обаче си отслабнала.

— Защото се разкъсвам от болка и копнеж — отговори тя, все още с усмивка.

— Наистина ли копнееше за мен?

— Да, о, да!

— И аз по теб... ужасно!

Двамата стояха известно време мълчаливо, все още на разстояние един от друг, сякаш ги беше страх да се приближат. Ами ако се окажеше, че човекът насреща е само призрак от дългите самотни нощи на изминалите два месеца?

Натаниъл се окопоти пръв.

— Ела — повика я той и я привлече към себе си въпреки съпротивата ѝ. Свали качулката от главата ѝ, зарови пръсти в копринената червена грива и разпусна гъстите кичури по раменете. — Много пъти се опитвах да си спомня цвета на косата ти, но не можах — призна той, докато милваше къдриците ѝ. — Защото си сменя цвета в зависимост от осветлението. Тук, например, под лунната светлина, е като разпален мангал, който пръска искри. А когато отидем под

дървото, ще стане тъмна като нощта. Под слънчевата светлина лумват пламъци и понякога ме е страх да те докосна, за да не се изгоря.

— Боя се, че косата много подхожда на избухливия ми нрав — изкиска се Габриел.

— И аз така мисля. — Той плъзна пръст по линията на устата ѝ. — Но аз не съм по-малко избухлив от теб, а в косата ми няма и следа от цвета на дявола.

— Не искам да ти се натрапвам, Натаниъл, но трябва ли непременно да продължим този разговор? — попита тя и подигравателният тон не беше в състояние да скрие чувствения порив в гласа ѝ. — Одеве на терасата започнахме нещо и аз горя от желание да го завършим.

— Казано е, че отлагането на възнаграждението е добро за душата — пошепна коварно той, милвайки бузата ѝ.

— По дяволите душата — отговори енергично тя. — Тялото ми вече е в пламъци, значи и душата може да изгори с него.

— В такъв случай... — Той улови ръката ѝ и я поведе към надвисналите клони на плачещата върба. — Моят салон, мадам. Надявам се да съм го обзавел по ваш вкус.

— Откровено казано, в момента съм готова да се задоволя дори със селския път — отговори тя, хвърли наметката си и го прегърна. — Тялото ми жадува за теб, любими — пошепна тя и побърза да му го докаже. Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му, припомниха си всяка извивка, играта на мускулите под кожата. Затвори очи и миризмата на кожата и косите му проникна бавно в ноздрите ѝ. Когато той я целуна, устните ѝ се отвориха, но той не бързаше. Първо искаше да открие наново сладкия вкус на кораловата уста.

Тя се притисна към него, той плъзна ръце надолу и обхвана твърдото ѝ дупе. Плътта под ръцете му беше толкова топла, толкова податлива... едва не се изсмя с глас, когато откри, че тя не носеше бельо под тънката муселинена рокля.

Отдръпна се малко от нея и пое дълбоко въздух.

— Похотлива бандитка. Знаех си. — В гласа му звучеше морно задоволство. Габриел се подчини на натиска на ръката му и легна на наметката. Ръцете ѝ веднага се протегнаха към него.

Той се отпусна на колене до нея и без много церемонии вдигна полата ѝ до талията. Хладният нощен въздух помилва плътта ѝ и тя

потръпна от радостно очакване.

Натаниъл смъкна брича си и бедрата ѝ моментално се разтвориха, за да го приемат. Хълбоците ѝ се повдигнаха насреща му, когато се наведе и проникна в нея е един-единствен мощен тласък, който я изпълни докрай. Това беше завършекът на започнатото на терасата и дългите, мъчителни часове на очакване след това. Тялото ѝ пламна в треска, мускулите ѝ се стегнаха около твърдия член и Габриел забрави всичко наоколо в експлозията на екстаза, която я запрати в самото сърце на звездната нощ.

Звънката песен на славея я върна в действителността. Натаниъл се опря на лакът и се вгледа усмихнато в отнесеното ѝ лице.

— Мисля, че за пръв път се любя, без да си събуя ботушите — изръмжа той. — Ето докъде ме докара.

Габриел беше все още твърде изтощена, затова само помилва лицето му и приглади назад сребърния кичур, залепнал за челото му.

Той започна да милва разголените ѝ бедра, пръстите му се заиграха със ситните къдрички между бедрата, очертаха твърдото хълмче под тях и продължиха навътре, без да бързат, след като големият глад беше утолен.

— Не го прави — помоли слабо тя. — Още не съм готова.

— Но аз искам — отвърна просто той. Сложи ръка върху топлатата, пулсираща топлина на интимните ѝ части и се наведе. Целуна корема ѝ, мушна език във вдлъбнатинката на пъпа. Пръстите му се заровиха по-дълбоко между бедрата ѝ.

— Моля те — пошепна тя, без да знае за какво всъщност моли. Извиваше се сладостно върху наметката му и шепнеше неразбираеми думи. А когато устата му продължи пътя на ръцете, хълцанията и стоновете ѝ изпълниха сумрачната беседка, образувана от клоните на плачещата върба и тя се понесе отново на вълните на насладата.

— Това беше жестоко — извика тя, когато отново задиша равномерно. — Много добре знаеше, че не мога да понеса повече.

— Но го понесе, и то много добре — отговори той и отново коленичи между бедрата ѝ. — Това се случва с безсрамните бандитки, които се разхождат нощем без бельо.

Габриел се опита да се засмее, но когато той се намести отново между бедрата ѝ, обясни примирено:

— Мислех си, че бельото само ще ми пречи.

— Толкова ли бързаше? — попита с усмивка той и започна да милва гърлите ѝ под тънкия муселин.

— Ти си виновен, защото на терасата започна нещо и не го довърши — извика протестиращо тя.

— Може би защото изпитвам необяснима необходимост да запазя главата на раменете си — отговори той и продължи да се занимава с набъбналото зърно, което жадуваше за милувки. — Даже когато желанието заплашва да ме надвие.

— Какво всъщност правиш при руснаците? Това е лудост! — Габриел се опита да събере мислите си и да поведе сериозен разговор, макар да усещаше, че той няма да я остави на мира.

— Някой трябва да знае какво става при тези преговори — отговори спокойно Натаниъл и посвети вниманието си на другата гърда. — А аз имам най-доброто прикритие от всички. Струваше ми много усилия да се престоря на поляк, затова обикновено работя сам, когато се появи някоя важна задача в Русия.

— Но това е опасно! — Тя впи пръсти в китката му, без да знае дали искаше да спре милувките му, или да ги окуражи. Но и без това не беше важно, защото Натаниъл махна ръката ѝ и продължи да я милва.

— Шпионажът винаги е опасен. — Гласът му прозвуча делово. — А ти какво правиш тук?

— Кръстникът ми ме доведе, за да изпълнявам ролята на домакиня на приемите му.

— И какво още? — Той остави гърдите ѝ и енергично хвана двете ѝ китки. Коленичи над нея и погледът му проникна до дъното на душата ѝ. — Нека бъдем съвсем откровени, Габриел. Ако си забъркана в някоя шпионска афера, след тази нощ вече няма да имаме нищо общо един е друг. Всъщност и тази нощ не биваше да се състои. Бях се закълел, че няма да го направя никога вече, но когато те срещна, винаги изпадам в някаква лудост.

Хватката около китките ѝ се стегна болезнено, блясъкът в тъмните очи се вледени.

— Не бива да го правим повече, Габриел. Не бива, разбираш ли? Тази нощ трябва да си кажем сбогом завинаги.

— Не съм забъркана в нищо — отговори спокойно тя. — Талейран имаше нужда от домакиня, а аз се справям по-добре от жена

му.

— Ами Фуше?

— Той няма нищо общо — обясни тя. — Неговата територия е националната сигурност, не международната дипломация. Това е работа на кръстника ми. В града със сигурност има хора на Фуше, но само като охрана.

Натаниъл я погледна пронизващо, без да разхлаби хватката си. Нямаше причини да се съмнява в думите ѝ, не и този път. Тя му се усмихна и тъмният ѝ поглед излъчваше искреност.

— Защо да те лъжа? — попита тя. — Откакто се разделихме, не съм се занимавала с шпионаж.

— И защо не?

— Защото не можах да преодоля вътрешната си съпротива. — Това беше истината.

Той я погледна още веднъж изпитателно и кимна.

— Добре. Няма да говорим повече за това.

Ресниците му изведнъж натезаха, но тя забеляза припламването на страстта в очите му и усети как членът му отново запулсира между бедрата ѝ.

Посегна надолу, обхвана го и пръстите ѝ затанцуваха чувствено по твърдата плът. После се плъзнаха между бедрата му и продължиха еротичния танц, преда да го въведат в топлата ѝ утроба.

Натаниъл спря за миг на ръба на тялото ѝ, после бавно се плъзна в копринената ѝ плът. Коленичи между широко отворените ѝ бедра и продължи тласъците си в равномерен ритъм. При това наблюдаваше лицето ѝ и очакваше момента, когато очите ѝ станаха черни като абанос и фините ѝ черти се отпуснаха в израз на най-висше блаженство. Толкова добре я познавам, помисли си той, всяка частица от тялото ѝ, всеки нюанс в чувствата ѝ, всяка реакция. Въпреки това всяко ново любене разкрива непозната територия.

Габриел следваше движенията му и той знаеше, че следва и мислите му, че и за нея преживяването е уникално и ново, и съвършено.

Изтегли се бавно назад и двамата останаха няколко мига на ръба на екстаза. Очакването пулсираше във вените му, усещаше го в плътта си, заровена дълбоко в тялото на Габриел.

— Любов моя — пошепна дрезгаво той и я увлече със себе си към висините на насладата.

— Как е Джейк? Искях да те попитам веднага щом се видяхме, но така и не успях досега. — Изтощена, Габриел се сгуши до силното му тяло. — Как понесе преминаването на Ламанша? — Тя откъсна една тревичка и я задъвка с отсъстващ вид.

Натаниъл направи гримаса.

— След като не можах да го убедя да се качи на кораба доброволно, просто го грабнах и го понесох, докато той риташе и пищеше като набучен на кол. Ако някой ни беше видял, сигурно щеше да ме обвини в насилие над дете. За щастие морето беше гладко като огледало и той скоро се успокои. Мисля, че не ми се сърди за проявената настойчивост — заключи ухилено той.

— И сега е сам в Беърли Мейнър? — Тя хвърли смачканата тревичка и си откъсна друга.

— О, да, в прегръдките на прещастливата Прими и блажената бавачка. Когато пристигнах, персоналът беше в паника. Смятаха, че Джейк е отвлечен. Майлс бе вдигнал на крак жандармерията и бяха претърсили цялата област.

— Мога да си представя — кимна тя и попита уж равнодушно: — Прими там ли е още?

Натаниъл откъсна стръкче трева и погъделичка носа ѝ.

— Да, разбира се, че е още там, мадам Всезнайко. Но и Джефри не си е отишъл.

— Това не е чак толкова лошо, след като Джейк може да разчита на Прими — отвърна тя, кихна и се намръщи недоволено.

— Похвалата на специалистка в тази област ме трогва дълбоко, мадам. — Той захвърли тревичката и вдигна главата на Габриел от рамото си. — Време е да тръгваме. — Надигна се и я издърпа да стане.

— Какво ще правим отгук нататък? — попита Габриел, докато оправяше полите си. Чувственото удовлетворение течеше като мед по вените ѝ, но будният ѝ дух жадуваше да изработи стратегия за следващите им срещи, преди да се разделят.

Натаниъл вдигна наметката си и изтърси листата и стръковете трева, полепнали по плътната материя.

— Остави това на мен — отговори той така спокойно и трезво, сякаш не бяха прекарали два опияняващи часа под лунната светлина.

— Щом държиш. — Тя метна косите си на гърба и разреса с пръсти разбърканите къдрици. — Къде живееш?

— В града. Улица Вилня, номер шест. Наел съм стая при една вдовица.

— Сам?

— Да. — Той вдигна и нейната наметка и я изтърси енергично. Габриел запомни улицата и номера, без да се пита дали са ѝ необходими.

— Къде ще се срещаме?

— На вечери, приеми, на всяко светско забавление.

— Искях да кажа, къде ще се срещаме насаме? — уточни тя и се уви в наметката си.

— А, това ли имаше предвид? За съжаление не те разбрах.

— О, я не ми се подигравай! — Тя заби юмрук в ребрата му, но той улови китката ѝ, изви ръката на гърба и вдигна брадичката ѝ със свободната си ръка.

— Нали ти казах да оставиш това на мен.

— Искаш да чакам, докато ми кажеш какво да правя? — Изразът на лицето ѝ показваше, че не е много доволна от този аранжирмент.

— Няма да ти обяснявам надълго и нашироко, но посланието ще е достатъчно ясно, ако използваш ума си, ако ме наблюдаваш и ме слушаш внимателно, когато се срещнем.

Говореше напълно сериозно и Габриел преодоля потребността си да протестира срещу настойничеството му. Той рискуваше живота си, докато тя...

— Искам да разбереш — продължи все така спокойно той, че ти също си в опасност, ако ме открият и се намери нещо, което да намеква за връзка между нас.

— Мисля, че не е нужно да ми го казваш. — По гласа ѝ прозвуча колко е засегната.

— Може би, но съм длъжен да ти кажа, че трябва да сме изключително дискретни, особено ти. — Той нахлупи качулката на главата ѝ и скри разкошните червени коси. — На публично място не искам да чувам двусмислени забележки, не искам да видя някой от предизвикателните ти, коварни погледи. Никакви намеци или скрити

указания — никакви. Габриел. Никой не бива да заподозре, че се познаваме.

— Ти за каква ме смяташ? — изфуча възмутено тя.

— За безогледна, войнствена, безсрамна, ужасно недисциплинирана бандитка — отговори той. — Без капчица дискретност, когато става въпрос за личните ти работи.

Габриел направи гримаса, но беше достатъчно честна да си признае, че в миналото му беше давала безброй поводи да си състави тази преценка.

— Тогава ще те наказвам с високомерие и презрение — обеща тя. — Или предпочиташ ярка враждебност?

— Обичайната учтивост е напълно достатъчна. — Той обхвана шията ѝ с две ръце и вдигна брадичката ѝ с палци.

— Връзката ни никога не е била лесна — опита се да се пошегува тя. — Не съм сигурна, че ще мога да се държа просто учтиво.

— Говоря съвсем сериозно, Габриел.

— Да, знам.

Той кимна и я целуна по очите.

— Крайно време е да се прибираш. Вече се разсъмва.

— Няма закон, който да забранява разходки на разсъмване — отговори тя. — Ти нали няма да тръгнеш по петите ми към града?

— Разбира се, че няма. Хайде, изчезвай! — Той я обърна и я бутна към завесата от клони и листа. — И внимавай за камъните по пътя!

— Не може ли довечера да се срещнем пак тук? — Тя спря и примигва към огнената топка на изгряващото слънце.

— Може би. Зависи какво ще ни донесе денят. Аз ще те уведомя.

— Тъй вярно, милорд. — Тя му прати въздушна целувка и се отдалечи. Вървеше с леки крачки, сякаш танцуваше, въпреки безсънната нощ.

Натаниъл остана още почти час в любовното гнездо, преди да я последва. Седеше в тревата, облегнал гръб на дървото, със затворени очи, и си почиваше в състояние на полудрямка, което го ободряваше почти колкото няколко часа дълбок сън.

Значи Габриел се бе отказала от шпионажа? Дали беше завинаги?

Тази мисъл го стопли. Когато излезе на пътеката, първите слънчеви лъчи вече заливаха сребърната корона на върбата.

— Контеса Дьо Босер е възхитителна жена — отбеляза граф Николай Толстой, пусна лорнета си и си взе стрида от таблата на минаващия прислужник.

— Прав сте — отговори Натаниъл равнодушно. — Но трябва да призная, че княгиня Кирова отговаря повече на вкуса ми.

— О, нима обичате меки, пухкави блондинки? — засмя се графът. — Аз харесвам месо с повече подправки. — Той се изсмя на остроумието си с типичното мъжко самодоволство, което ужасно нервираше Натаниъл.

— Чух, че са ви възложили задача всяка сутрин да се осведомявате за здравето на Наполеон — каза той, за да смени темата.

— О, да. Царят всяка сутрин пита загрижено дали скъпият му приятел и съюзник е прекарал спокойна нощ — отвърна Толстой. — Генерал Дюрок е получил същата задача от Наполеон и всяка сутрин в девет чука на нашата врата.

— Колко трогателно — изрече сухо Натаниъл и графът кимна.

— Добър вечер, джентълмени. Успяхте ли да пояздите тази сутрин? — Габриел се плъзгаше през салона към тях. Роклята от гълъбовосив италиански жоржет се увиваше около нея като въздушен облак и загатваше за дългите крака и изкусителните извивки на тялото ѝ.

— О, да, мадам, и се насладихме на ездата повече, отколкото пруският крал — отвърна иронично граф Толстой.

— Да, бедничкият. — Габриел хвърли поглед към мястото, където нещастният Фридрих Вилхелм седеше в края на групата, събрана около двамата императори. — Тази сутрин Наполеон го наругал за униформата му. Попитал го как успява да закопчее толкова копчета на жакета.

— По-добре да не беше излизал на езда — намеси се Натаниъл. — Отлично знае, че Наполеон го презира. Сам си навлече униженията.

— Присъдата ви е доста сурова, приятелю — засмя се Толстой. — Кралят се надява да извлече от преговорите някои изгоди за Прусия, това е разбираемо.

— Според мен надеждите му са безсмислени и глупави — гласеше мнението на Натаниъл. — А жалката му съпруга се опитва дори да флиртува с Наполеон, сякаш женският ѝ чар ще го смекчи.

— Тя е красива — усмихна се Габриел, — но императорът не е чувствителен към прелестите ѝ. На вечеря се държа направо жестоко с бедната кралица. Попита я защо носи тюрбан и заяви, че нямало как да го изтълкува като уважение към Александър, защото в момента Русия водела война с Турция. Тя не намери думи да му отговори и едва не избухна в плач.

— Дали да ида да я утеша? — ухили се похотливо Толстой. — За разлика от императора аз не съм нечувствителен към чара ѝ. Моля да ме извините, контесо. — Той се поклони и се запъти право към неутешимата кралица Луиза.

— Имате остри уши, мадам — отбеляза Натаниъл хладно, докато оглеждаше незабелязано салона, за да провери дали някой не ги наблюдава.

— И дяволски апетит — пошепна тя и облиза устни. Пристъпи крачка към него и той усети топлината на бедрото ѝ под тънката рокля.

— Внимание — изсъска предупредително той и се усмихна на мъжа, който се опитваше да привлече вниманието му. — Ще позволите ли да ви донеса чаша шампанско, контесо?

— Благодаря, мосю. — Габриел сложи ръка на лакътя му и двамата се запътиха към трапезарията. — Кръстникът ми е на мнение, че сред съветниците на Александър няма нито една трезва глава — изрече тя с нормалния си глас.

Натаниъл учтиво склони глава.

— И вие ли смятате така, контесо?

Габриел се усмихна.

— Това мнение е широко разпространено, сър.

— Но не и при Александър и близките му. — Натаниъл остана въздържан. — Мога да си представя, че кръстникът ви без усилие ще се справи с княз Лобанов и княз Куракин на масата на преговорите.

— Той се справя без усилие с повечето хора — отговори Габриел с известна рязкост.

Тя поздрави любезно мадам Дюрок, спря и размени няколко учтивости с достойната матрона, при което бегло представи Натаниъл.

— Мосю Лубиенски ми предложи чаша шампанско и не можах да откажа на любезността му.

— Искате ли да донеса нещо и за вас, мадам Дюрок?

— О, да, мосю, много ви благодаря. Бих изпила с удоволствие чаша греяно вино, щом сте така любезен. Я ми кажете, Габриел, какво мислите за бедната кралица Луиза? — Жената на генерала хвана Габриел подръка и я отведе настрана.

Натаниъл отиде да донесе освежителните напитки, развеселен от коментарите на Габриел. Вече знаеше, че тя е много привързана към кръстника си, но преценява трезво амбициите и интригите му.

Подаде с поклон чашата на мадам Дюрок и отбеляза учтиво:

— Не ви ли се струва, че нощта е много топла за греяно вино, мадам? — Усмихна се и добави: — Ако питате мен, това е нощ за приятни разходки.

— Греяното вино ме замайва и приспива — обясни мадам Дюрок. — На моята възраст спокойният нощен сън е много по-важен от разходка на лунна светлина.

— О, според мен една разходка преди сън има същото действие — рече Габриел. — Особено когато си прекарат вечерта в задушно, препълнено с хора помещение. Тук е толкова горещо, че ме заболя главата.

— Сигурен съм, че си носите необходимото лекарство — отвърна любезно Натаниъл, извини се и се запътя към стаята за карти, убеден, че след приема Габриел няма да закъснее да се появи под върбата на брега.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След два дни Габриел тъкмо се приготвяше за бала в пруската резиденция, когато някой почука на вратата на стаята ѝ. Влезе кръстникът ѝ. Преговорите между двете делегации току-що бяха приключили и той още не се бе преоблякъл за бала.

— Остави ни сами — нареди той. Камериерката направи бърз реверанс и излезе. Талейран затвори грижливо вратата зад нея и впи поглед в изправената Габриел. Покашля се и заговори бавно и отчетливо: — Онова, което ще ти кажа сега, ще окаже решаващо влияние върху изхода на войната. Извънредно важно е английското правителство да го научи незабавно. Истински късмет е, че лорд Прайд е тук. Той ще разбере веднага важността на информацията и ще я съобщи по най-бързия начин на правителството си.

При влизането му Габриел бе станала от столчето пред тоалетката и сега гледаше, без да разбира. Пръстите ѝ стискаха диамантената обеща, която не бе успяла да си сложи.

— В мирния договор се предвиждат няколко тайни клаузи — продължи Талейран и си взе щипка емфие. — Слушай ме много внимателно.

Габриел го изслуша с нарастващо смайване.

— Не разбирам какво искаш от мен — промълви тя, щом Талейран свърши. Макар че всичко беше ясно.

— Ти ще уведомиш лорд Прайд за съдържанието на тайните клаузи — нареди строго кръстникът ѝ.

Габриел поклати глава.

— Не... не, не мога да го направя. Вече не съм шпионка.

— Сега не те моля да шпионираш английския резидент — обясни Талейран търпеливо. — Моля те да му съобщиш нещо, което е от извънредна важност за неговото правителство. Моля те да шпионираш за него, не против него!

Габриел затвори очи. Логиката му беше неоспорима.

— Защо не му го кажеш сам?

— Не бъди наивна, Габриел. Ако англичаните узнаят, че правя комплот срещу Наполеон, никой не може да предвиди какво ще направят с това знание. Само един лек намек и ще изпадна в немилост пред императора. Нали знаеш, че в Англия не ме обичат особено, скъпа — заключи той със сардонична усмивка. — Освен това ще съм по-полезен за всички, повтарям, за всички, ако се ползвам с доверието на императора.

— Аз приключих с тази мръсна работа, кръстнико — отговори бавно Габриел. — И ти го знаеш. Казах на Натаниъл, че никога вече няма да се занимавам с шпионаж.

— Това е друг вид шпионаж — отвърна Талейран със същото търпение. — Ще поднесеш на любовника си подарък във вид на важна информация.

— И как ще му обясня, че предавам страната си?

— Често се случва хората да променят убежденията си по лични причини — обясни снизходително той. Ти няма да навредиш на любовника си, скъпа, точно обратното, ще му окажеш голяма услуга.

— Но все пак ще го излъжа — отговори упорито тя.

— За доброто на Франция, на Англия, на цяла Европа. — В тона на Талейран имаше истинско убеждение. Този път не те моля да работиш като двоен агент. Не искам от теб никаква информация. Не се интересувам от английските тайни. Искам само да кажеш на лорд Прайд нещо, което той и правителството му трябва да узнаят незабавно.

Габриел се взираше в обещата в ръката си без да я вижда. Имаше чувството, че отново ще падне в змийско гнездо.

— Представи си как ще се чувстваш, ако скриеш от лорд Прайд тази важна информация, Габриел! Тя ще му донесе признание, възможности за издигане и професионално удовлетворение. Имаш ли право да му отнемеш такъв шанс?

Тя кимна бавно и на лицето ѝ се изписа болка.

— Отдавна знам, че сте сръчен манипулатор, сър.

Талейран не загуби търпение.

— Аз съм държавник, тактик и дипломат, Габриел. Ако това ме прави манипулатор, така да бъде. Аз вярвам в стабилността и мира в Европа и съм убеден, че това не може да се постигне, без Наполеон да

бъде сразен. Ако не споделяш това мое убеждение, няма какво повече да говорим.

Това ще означава край на войната, каза си Габриел, война, която опустошава континента вече петнадесет години. Знаеше, че кръстникът ѝ е прав, че е искрено убеден в думите си. Той беше манипулатор, човек без личен морал, със силно и непреходно честолюбие. В същото време обичаше страстно родината си, като повечето мъже, родени и отраснали в края на минатото столетие, и разбираше необходимостта от равновесие на силите в Европа. Без това равновесие щеше да се възцари хаос, какъвто цареше в момента.

— А как ще му обясня по какъв начин съм стигнала до тази информация?

Талейран изобщо не показва задоволство от мълчаливото ѝ съгласие. Поглади замислено брадичката си и заговори отново:

— Случаят е много деликатен, признавам. Ясно е, че аз не бих ти съобщил всичко това в открит разговор, нито бих оставил на масичката в салона списъка на тайните клаузи. Най-добре да му кажеш, че случайно си чула разговора ми с Дюрок и императора.

— Но къде? Как?

Талейран набръчка чело и лека-полека сглоби историята.

— Ето как: когато днес следобед сме напуснали официалната среща с императора, аз съм се сетил, че съм забравил бастуна си в салона. Като внимателна кръщелница ти си предложила да го донесеш. Когато си се върнала с бастуна, си намерила коридора, където си ме оставила, празен; всички други гости са се разотишли, а слугите са били заети с работата си. Чула си гласа ми в една от нишите в дългата стая за аудиенции и си влязла в помещението, без да се замислиш. Тогава си чула нещо, което те с стъписало. Подслушала си разговора, защото си тренирана да слушаш внимателно, и си чула много повече от очакваното. Тогава си се измъкнала безшумно в коридора и си ме повикала оттам. — Той я погледна изпитателно и кимна. — Мисля, че обяснението е достатъчно убедително.

Габриел прехапа долната си устна.

— Възможно е. Но дали той ще повярва, че така внезапно съм променила убежденията си?

— Твоята задача е да го убедиш — отговори тържествено Талейран. — Той ти е любовник — за много хора това е достатъчна

причина да минат на другата страна. Освен това той ще разбере, че предаването на информацията не е непременно предателство към Франция, а помощ в унищожаването на Наполеон. Лорд Прайд не е глупак.

— Така е. — Габриел изведнъж се оживи. — Натаниъл не е глупак.

— Тогава те оставям сама, за да размислиш как да постъпиш. — Талейран направи няколко крачки към вратата. — Но не се бави, Габриел. Жизненоважно е информацията да стигне по най-бързия начин в Лондон.

— Разбирам. Ще ми кажеш ли днешната парола за руската охрана?

Талейран ѝ каза думата, без да трепне.

— Ще ти изпратя пак камериерката.

Момичето се отзова незабавно.

— Нося ви балната рокля, мадам. Готова ли сте да я облечете? — Тя показа на господарката си ефирното творение от кремав крепдешин и продължи: — Или предпочитате да довършим прическата?

— По-добре ми помогни с перата. — Перата бяха задължителни за придворните приеми, макар че в този случай ставаше въпрос за двора на пренебрегнатия и презрян пруски крал.

Анет взе едно от трите черни щраусови пера, мушна го внимателно в сложната фризура на Габриел и го закрепил с диамантена игла. Когато сложи и следващите две, Габриел огледа критично отражението си в огледалото и кимна доволно. После свали хапала си и облече кремавата рокля. Анет мина отзад, за да закопчее копченцата на гърба.

— Тази вечер сте невероятно красива, мадам — пошепна възхитено момичето. — Тези черни пера в червената коса... и светлата рокля... страхотно!

— Благодаря ти, Анет. — Габриел се усмихна на момичето в огледалото. — Не е нужно да ме чакаш, ще се оправя сама. — Тя си сложи дългите копринени ръкавици и приглади гънките на пръстите. Довършваше тоалета си механично, сякаш стоеше на разстояние от себе си, сякаш тялото, което докосваше, дрехата и скъпоценностите, които си слагаше, нямаха нищо общо с нея.

Кожата ѝ беше студена и влажна, сякаш вървеше през зимна мъгла.

Знаеше много добре как да се приближи до Натаниъл — по начин, който ще измете от главата му всички въпроси и съмнения и ще придаде на любовния ѝ дар убедителна достоверност. Когато се любеше с Натаниъл, никога не се преструваше, но днес с ужас се питаше дали няма да ѝ се наложи... и ако да, дали той ще го усети?

Заповяда на кочияша да я откара на улица Вилня. Когато минаха от руската страна, веднага ги спря пост.

— Парола?

Габриел се наведе през прозорчето.

— Александър, Русия, величие.

Хусарят отдаде чест и ги пропусна. Паролата се сменяше всеки ден, веднъж от Наполеон, веднъж от Александър. Днес изборът беше на Наполеон. Красиво ласкателство, на което утре Александър щеше да отговори подобаващо.

Габриел се отпусна на седалката и забарабани с пръсти по облегалката. Гадеше ѝ се от страх и неудобство. Съзнаваше, че прави, каквото трябва, че измамата беше само техническа — но от това оправдание не ѝ ставаше по-добре, колкото и да се убеждаваше сама. Бе казала на Натаниъл, че вече няма нищо общо с шпионажа, а сега щеше да го излъже. Не можеше да издаде кръстника си, без да изложи живота му на опасност. Значи трябваше да постъпи, както той я бе посъветвал.

Щом стигнаха къщата на улица Вилня, тя скочи от каретата. Двама офицери в зелените мундири на Преображенския полк вървяха насреща ѝ, задълбочени в разговор. Щом видяха жената, която слезе от каретата, те спряха и я зяпнаха възхитено. В тази част на руския сектор живееха само неженени офицери и не толкова видни личности. Женените и по-възрастните спътници на Александър си бяха избрали къщи в близост до царската резиденция. Сама жена на тази улица означаваше само едно — любовна среща.

Габриел усети любопитството им, обърна се и ги изгледа втренчено, с високомерно вирната брадичка. Всяка линия на тялото ѝ излъчваше арогантността на аристократка.

Мъжете видяха скъпата вечерна рокля и скъпоценностите в косата ѝ и спонтанно се поклониха. Габриел пренебрегна тази проява

на учтивост и им обърна гръб. Застана пред вратата на номер шест и енергично почука с чукчето.

Отвори ѝ немлада жена и я зяпна със същата изненада като офицерите.

— Мадам?

— Търся мосю Лубиенски — изрече Габриел с аристократично високомерие.

Сплашена от елегантния тоалет и гордостта в тъмните очи, жената се отдръпна в коридора и я покани да влезе.

Къщата беше тясна и оскъдно мебелирана. Дървена стълба водеше към втория етаж. Миришеше неприятно на ядене.

— Горے — каза хазайката. Втората врата вляво.

— Благодаря ви. — Габриел изкачи с леки стъпки стъпалата. Спря пред втората врата и вдигна ръка да почука, но в последния момент реши друга. Дръзко натисна бравата и влезе в тясно помещение, обзаведено само с легло, тоалетен шкаф и голяма дъбова маса под високия прозорец.

Натаниъл тъкмо се преобличаше за вечеря. Когато вратата се отвори, се обърна рязко от малкото огледало, пред което стоеше.

На прага застана Габриел. От цялото ѝ същество се излъчваше енергия, червената коса създаваше свършена рамка за сияещото лице, очите блестяха трескаво, винаги бледата кожа беше зачервена от вълнение.

— Дявол да те вземе! — изсъска вбесено Натаниъл. — Какво правиш тук?

— Побратимявам се с врага — отговори дяволито тя.

— За бога, Габриел, това започна да ти става навик. Нали ти казах, че няма да търпя недискретност от твоя страна? В никакъв случай, при никакви обстоятелства...

— Трябваше да дойда — прекъсна го тя. — Никой не знае коя съм. Отпратих каретата и наредих на кочияша да се върне след час. — Затвори грижливо вратата и пристъпи към него — прекрасно видение от блестящи диаманти, тежка кремава коприна и черни пера, които създаваха зашеметяващ контраст с вдигнатите на кок червени къдрици.

— Искам те — изрече гърлено тя и направи няколко крачки към него с протегнати ръце. — Жаждата по теб ме изгаряше. Просто трябваше да дойда.

Улови ръцете му и застана плътно пред него с изкусителна усмивка на устните и трескав блясък в очите.

Натаниъл усети как вълните на чувствеността ѝ го заливат и заплашват да го отнесат някъде много далеч. Загубен съм, каза си примирено той. Както винаги, когато тя идваше при него по този начин.

Тя усети капитулацията му, засмя се доволно и се притисна настойчиво към слабините му. Кръвта ѝ кипеше.

— Сега — пошепна задъхано тя. — Искам те сега, Натаниъл.

Той я хвана за талията и я вдигна на масата под прозореца. Ръцете му обхванаха стройната шия, покриха смарагдовото колие и той наведе бавно глава, за да я целуне. Устните ѝ се отвориха с готовност, езикът ѝ заигра с неговия, гърдите ѝ се притиснаха към твърдата му гръд.

Той преви бавно тялото ѝ и я сложи да легне върху хладния, корав плот на масата, без да отделя устни от нейните. Тя се вкопчи в раменете му и зачака.

Той посегна под полата ѝ и помилва вътрешната страна на бедрата. Габриел се разтрепери и разбра, че беше готова да полети към бездънната пропаст на екстаза.

Защо? — питаше се през това време той. Откъде се взе тази отчаяна страст преди бала? Но бързо забрави съмненията, когато тялото му реагира по обичайния начин на близостта ѝ.

Отдели се за миг от нея, за да свали батистените, украсени с дантела панталонки и да освободи възбудената си плът от тесния панталон.

Габриел не отделяше поглед от неговия и сякаш го пришпорваше с нетърпеливото си очакване.

Натаниъл я прегърна, притисна я до себе си и нахлу в утробата ѝ с мощен тласък. Желанието ги понесе по спиралата към върха, хвърли ги в хаоса на насладата и накрая ги приюти в тихия залив на удовлетворението.

Натаниъл я положи бавно върху масата и се изправи. Дъхът му излизаше на тласъци, в главата му всичко се въртеше. Габриел лежеше неподвижна, със затворени очи, с разперени ръце и крака, с високо вдигнати поли. Дългите бели бедра се очертаваха върху тъмното дърво,

тъмночервената коса беше нападала по раменете, черните пера щяха всеки миг да паднат.

В този момент тя приличаше на екзотична птица, кацнала на сигурно място след изтощителен полет. Натаниъл се наведе над нея и помилва нежната ѝ бузка.

— Върни се в реалността, любима.

Дългите ѝ ресници затрепкаха, очите се отвориха. Тя погледна към него със замъглени очи и изведнъж се усмихна.

— Май отново умрях.

— Пак си позволила на едно от безумните си настроения да вземе връх — отговори той, хвана ръцете ѝ и я изправи. — Как посмя да дойдеш в квартирата ми, Габриел! — Но укорът не прозвуча жестоко. Клатейки глава, той вдигна панталона си. — Имаш ли изобщо представа как компрометиращ и двамата ни?

Габриел се бореше да се върне в реалността след тази дива експлозия на желанието. Защо се беше опасявала, че ще се наложи да имитира страст?

— Глупости — отговори след малко тя. — Такива неща се случват навсякъде в Тилзит. Хората тичат по улиците и скачат от легло в легло...

— Откъде знаеш?

— Чувала съм — отвърна надменно тя.

Натаниъл я наблюдаваше объркано. Очевидно не осъзнаваше, че стои пред него полугола и с развален бален тоалет.

— Какво, за бога, те накара да дойдеш без предупреждение в квартирата ми? Или и това не знаеш?

— Донесох ти подарък — заяви тя. — Може би ще ти се стори странен, но...

— Бих те помолил да се облечеш и приведеш в приличен вид, за да мога да се концентрирам — каза сърдито той, взе от пода панталонките ѝ, нахлузи ги на краката ѝ и ги вдигна на хълбоците. — А сега оправи полата си.

Габриел разтърси измачканата коприна и вдигна ръце към главата си — фризура, над която се беше трудила Анет, беше безнадеждно развалена. Тя извади щраусовите пера от къдриците си и ги хвърли на масата, откопча диамантените игли и разпусна косата си.

Среса разбърканите къдрици с пръсти и това привично действие успокои нервите ѝ и ѝ даде време да събере мислите си.

— Така по-добре ли е? — попита тя дяволито.

— Да, малко — кимна Натаниъл. — Проблемът бяха перата. Наистина изглеждаха не на място. — Той посегна към едното и помилва меката перушина. — Трябва да се върнеш вкъщи и да помолиш камериерката да ти направи нова фризура, преди да отидеш в пруската резиденция.

— Мисля да не ходя на бала — каза Габриел. — Имаш ли чаша вино за мен?

— Убедих Толстой да ми отстъпи малко от скъпоценния си запас порто. — Натаниъл отвори вратичката на шкафа и извади бутилка и две обикновени чаши. — За съжаление хазайката ми не обича много да чисти — усмихна се извинително той, изтри чашите с кърпичката си и ги напълни с вино.

— Леглото е много тясно — промърмори тя, като пое чашата.

— Затова пък масата го компенсира — засмя се сухо той. Въпросите в главата му се множаха, на по лицето му не трепваше нито едно мускулче. Какъв странен подарък се криеше зад това бурно посещение? Габриел изглеждаше дълбоко развълнувана. Явно я мъчеше нещо и то не беше свързано със страстта.

— Хайде, говори — подкани я той. — Какъв подарък ми носиш?

Габриел отпи глътка вино и отговори бавно.

— Подаръкът е под формата на информация.

Натаниъл остана абсолютно неподвижен, устремил поглед към лицето ѝ.

— В мирният договор трябва да бъдат включени няколко тайни клаузи. Една от тях задължава Александър да изтъргува мир между Англия и Франция. Ако англичаните откажат, руснаците се задължават да обявят война на Англия и да участват в континенталната бариера заедно с Франция и съюзниците ѝ — и да убедят Дания и Швеция да се присъединят към бариерата.

Натаниъл мълча дълго. Наполеон бе принудил народите, които беше покорил, да участват в морска блокада, която трябваше да доведе Англия до глад и да я принуди да капитулира. Благосъстоянието, да, дори оцеляването на Англия зависеха от презморската търговия. Ако Наполеон успееше да затвори достъпа на Англия до всички

европейски пристанища, търговията щеше да замре и нацията от бакали, както я наричаше Наполеон, щеше да падне на колене. Блокадата вече оказваше сериозно отрицателно въздействие върху икономическото положение на страната, но докато Русия водеше война с Франция, поне балтийските пристанища оставаха отворени за английския търговски флот. Ако Русия принудеше скандинавските страни, обвързани с договори, да се присъединят към блокадата, Балтийско море щеше да се затвори напълно и британската търговия беше осъдена на гибел. В страната щеше да настъпи глад.

Натаниъл знаеше също, че никакви настоявания, никакво убеждаване от страна на Русия не можеха да накарат английското правителство да сключи мир с Наполеон. Това означаваше, че при подписване на тайните клаузи войната с Русия и затварянето на балтийските пристанища ставаха неизбежни.

Габриел му бе донесла информация с неоченима стойност. Трябваше да я обмисли на спокойствие. В момента не беше в състояние да проумее последствията.

— Защо ми казваш това? — попита най-сетне той.

— Нали ти казах, че това е подарък. — Тя въртеше нервно чашата в ръцете си. — Любовен дар.

— Нима си готова да предадеш собствената си страна?

Габриел поклати глава.

— Веднъж вече ти казах, че Наполеон е зло за Франция. Не предавам страната си.

— Но само допреди няколко месеца ти шпионираше в полза на Франция. — Нямахте как да не й напомни този факт.

— Шпионирах за Франция, защото любовникът ми беше шпионин. Сега ти предлагам ценна информация като любовен дар. — Дали щеше да й повярва? Трябваше, защото това беше чистата истина. Не искаше да го погледне, не искаше да види израза на лицето му, но се принуди да го стори.

Значи любовникът й наистина е бил шпионин, мислеше си Натаниъл. Това предположение се бе появило още в парижкия бордей. След всичко, което знаеше за Габриел, тя със сигурност беше участвала активно в живота на любовника си и бе възприела убежденията му.

Натаниъл се облегна на масата и я погледна пронизващо.

— Любовен дар?

— Аз те обичам — обясни просто тя. — Знам, че няма да понеса нова раздяла. Знам също, че не можем да бъдем заедно, ако сме от двете страни на барикадата в тази дяволска война. Винаги съм се разкъсвала между лоялността си към Англия и верността си към Франция. Сега взех решение. Зарът е хвърлен.

Натаниъл шумно пое въздух. Ръцете му трепереха неудържимо. Силата на това просто обяснение го разтърси до дън душа, но в момента беше неспособен да оцени какво означаваше то за него.

— Как получи тази информация? — попита той и Габриел му разказа историята на Талейран.

— Ти си много привързана към кръстника си. — Натаниъл все още не смееше да приеме обяснението ѝ. — Защо си решила да го предадеш?

— Не мисля, че го предавам — отговори спокойно Габриел. Защо Натаниъл изглеждаше така, сякаш изобщо не я е чул? Защо не реагираше?

Като се стараеше да говори делово, тя му обясни как стояха нещата, като остана съвсем близо до истината, без да разкрива истинските цели на Талейран.

— Кръстникът ми вярва в силна, единна Европа. Не ме е осведомил за дългосрочните си планове, но знам, че е против съюза между Франция и Русия. Опитва се да манипулира руските преговарящи знам това със сто процента сигурност, а като съдя по всичко, което съм преживяла с него, съм готова да се обзаложа на каквото искаш, че е убеден противник на тайните клаузи — също като Англия.

Аргументите ѝ бяха разумни, добре обосновани и убедителни, особено като имаше предвид онова, което самият той знаеше за честолюбието и славата на Талейран. Каквото и да я бе накарало да му донесе тази информация, тя беше чисто злато и само глупак би оспорил истинността ѝ. Според собствените му наблюдения над хода на срещата Александър беше готов да ухажва Наполеон със същата безогледност, с която преди това беше воювал с него.

— Трябва веднага да тръгна за Англия! — заяви той и се отблъсна от масата.

— Още сега?

— На разсъмване.

— И аз ще дойда.

— Не ставай глупава — изсъска той и изтри заявлението ѝ с пренебрежителен жест.

— Аз ти казах, че те обичам — отвърна спокойно Габриел. — Нищо ли няма да ми дадеш за това признание?

Натаниъл я погледна мълчаливо и отново си повтори обяснението ѝ дума по дума. Когато заговори, гласът му прозвуча необикновено колебливо, сякаш търсеше думите.

— Това е толкова скъпоценен подарък, че не знам дали моята любов е достатъчна като отговор. Аз не притежавам твоето великодушие, Габриел, и ме е страх, ужасно ме е страх да не те нараня.

Габриел поклати глава.

— Не ме нараняваш — каза меко тя. — Не си наранил и Хелън.

— Аз съм отговорен за смъртта ѝ. — От гърдите му се изтръгна стон. — Не мислех за нея, мислех само за собствените си потребности и те я убиха.

— Я не говори глупости — възрази тя, взе ръцете му и ги стисна с все сила. — Не можеш до края на живота си да плащаш за една единствена грешка. Аз не се страхувам от теб.

Когато той не отговори, а само остави ръцете си в нейните, тя попита рязко:

— Обичаш ли ме, Натаниъл?

— О, да. — Отговорът прозвуча като въздишка.

— Тогава не виждам пречки да сме заедно. — На лицето ѝ изгря обичайната крива усмивка.

— Нека първо да предам информацията. — Той я притисна до гърдите си. — Трябва веднага да замина за Англия, разбери. В момента не мога да мисля за нищо друго. Ти ме побърка с тази информация. Знаем, че повече от всичко на света искам да съм с теб, но все още не мога да победя скрупулите си. Дай ми малко време.

Габриел усети искреността на молбата му и не настоя повече.

— Добре. — Целуна го леко и продължи: — Разбирам... или поне си мисля, че те разбирам. — Отстъпи назад и ръцете му увиснаха, сякаш беше изпуснат нещо.

Габриел взе перата си от масата и попита ведро:

— По кой път ще минеш?

Непринудеността ѝ очевидно разсея напрежението му.

— Ще препусна към Каркелн и оттам ще взема кораб за Копенхаген. По море е по-сигурно, отколкото по суша, а и плаването е по-бързо.

— Желая ти да стигнеш по най-бързия начин.

Той приглади косите си.

— Може би не постъпвам правилно, Габриел, но не знам какво друго бих могъл да направя при тези обстоятелства. Ще дойдеш ли скоро в Англия?

— Разбира се — кимна тя. — Много скоро.

Изпрати му въздушна целувка и излезе с леки стъпки от стаята. Вратата се затвори зад нея.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Каркелн близо до устието на Мемел, където реката се вливаше в Балтийско море, беше само на няколко часа бърза езда. Натаниъл възнамеряваше да тръгне на разсъмване. Първо трябваше да си приготви багажа и да измисли убедителен претекст за прибързаното си отпътуване. Естествено, и да се сбoguва с приятелите си. Нямахше да изложи на опасност перфектното си прикритие заради безсмислено бързане. За разлика от него Габриел можеше да потегли само след един час.

Докато каретата я отнасяше към френския сектор, тя подскачаше нервно на седалката.

Талейран вече беше отишъл на пруския бал, затова му остави бележка. Обясни му какво е направила и какви са намеренията ѝ за бъдещето. Сложи писмото на писалището в кабинета му и претърси чекмеджетата, докато намери императорския печат, който кръстникът ѝ използваше за всички официални документи. Написа няколко служебни указания, предназначени за самата нея, сгъна листа и удари печата с императорския орел. В случай на нужда щеше да го използва като паспорт или за защита, докато пътуваше през Наполеонова Европа.

Трябваха ѝ няколко минути, за да нахлузи бричовите си и да събере най-необходимото в една пътна чанта. Извади пистолета си и го пхна в дълбокия джоб на наметката. Напълни кожена кесия със сребро и я скри под ризата, точно до сърцето си. Разбойническите нападения бяха всекидневие в тази част на окупираната Прусия.

Излезе безшумно от къщата, отиде в обора и заповяда на сънени ратай да оседлае коня ѝ. Мъжът беше прусак, живееше в Тилзит и не обърна особено внимание на странния ѝ костюм за езда.

Тя напусна града един час преди разсъмване и насочи коня по течението на реката в посока към морето.

Когато се разсъмна, селцата и градчетата, през които минаваше, се оживиха. Жените отваряха вратите, гонеха кучетата и размахваха

метлите. Децата тичаха с кофи към реката, а ранобудните мъже бързаха към полето, за да свършат работа, преди да са започнали обедните горещини.

Никой не обръщаше внимание на облечения в черно ездач. Прусия беше окупирана страна и селяните се трудеха на полето, движени от единствената надежда, че няма да ги връхлетят колони грабежи френски пехотинци, които конфискуваха храната им, сечаха горите и така изпотъпкаха нивите им, че после трябваше да ги оставят няколко години за угар. Самотните ездачи не представляваха заплаха и обикновено ги пропускаха безпрепятствено през населените места.

Вторият ездач, който мина по същия път след около час, също не събуди особен интерес.

Габриел влезе в Каркелн малко преди обед. Тук, в края на равнината, атмосферата беше друга. Тесните, хлъзгави улици бяха покрити с боклуци и навсякъде се носеше нетърпима воня. Къщите, обрулени от вятъра, бяха криви и мрачни, хората мършави и сърдити, повечето боси, увити в жалки дрипи.

Всеки чужденец, влязъл в града на благороден кон, събуждаше нежелано внимание.

Габриел се насочи право към разположеното извън града пристанище, където бяха хвърлили котва няколко рибарски лодки и десетина големи кораби в очакване на отлива. В горещия, неподвижен въздух тежеше отвратителна миризма на разлагаща се риба. Габриел огледа критично пъстрия флот и се опита да разбере кой от корабите имаше достатъчно сили, за да стигне до Англия.

От близката кръчма излязоха група мъже и се запътиха право към Габриел. Те мълчаха, тропането на тежките дървени обувки отекваше заплашително по паважа.

Сърцето ѝ заби лудо. Тя стисна пистолета в джоба си и подкара коня си към края на кея, където не можеха да я обкръжат.

Мъжете образуваха полукръг около нея и я измериха с мрачни погледи, потънали в заплашително мълчание. Един протегна ръка и полипа фината кожена юзда. Вдигна глава и се ухили, при което разкри почернели остатъци от зъби. Ако им дам пари, каза си тя, няма да ги

успокоя, а само ще възбужда алчността им. Пистолетът също беше безполезен. Не можеше да протони шестима мъже с един-единствен изстрел, а нямаше да има време да ю напълни отново.

Без да бърза, тя извади от джоба си своя талисман. В завладяната Европа документ с орела на Наполеон имаше по-силно въздействие от всичко друго. Вдигна го високо и мъжете незабавно отстъпиха назад. Един се изплю отвратно на паважа, но опасността беше отстранена. Всеки знаеше, че нападението над императорски куриер се наказва със смърт.

Габриел се възползва от предимството си и попита на неправилен немски дали знаят кой кораб се готви да замине за Копенхаген. Трябвало да занесе посланието на императора в датската столица. В шепата ѝ светнаха няколко сребърни монети.

Последва бърза, насечена размяна на думи, след което един от мъжете посочи малката фрегата, закотвена в залива. Габриел му подаде сребърна монета. Втората отиде в ръцете на другаря му, който я уведоми, че капитанът е в кръчмата. Третата получи мъжът, който доведе капитана — датчанин, който за нейно облекчение говореше френски.

С канче бира в ръка капитанът изслуша молбата ѝ да вземе на борда двама пътници и назова невероятно висока цена, при което едното му око се стрелкаше неспокойно надясно, докато другото оставаше устремено в лицето ѝ.

Габриел се намръщи и отговори, че за тази цена ще му се наложи да качи на кораба си и конете им.

Капитанът се поколеба, измери коня с поглед на познавач, изпразни канчето и кимна.

— Отливът започва в три. В два ще изпратя лодката на кея. Ако не сте точни, ще потегля без вас.

Значи ѝ оставаше час и половина до качването на кораба. Дано само Натаниъл пристигне навреме, каза си тя. Беше и гладна, и жадна, но не посмя да остави коня си в това разбойническо гнездо. Къде беше най-добре да чака идването на Натаниъл? Огледа се и реши да спре в края на кея, откъдето се виждаше пътят, по който бе дошла. Нямаше смисъл да се пита какво щеше да направи, ако той закъснее и лодката на мрачния датчанин отплава без нея. Също така нямаше смисъл да си представя как ще реагира Натаниъл, като я види на пристанището.

Любимият ѝ имаше нужда от здрав удар в ребрата и щеше да си го получи.

Натаниъл влезе във вонящия град малко след един и половина. Когато подкара коня си по тесните улички към пристанището, отвсякъде го проследиха враждебни погледи. Мършави деца излизаха от входовете и зяпаха след добре облечения чужденец, скритите в сенките на зидовете мъже плюеха презрително, когато минаваше покрай тях.

Когато зави в една особено тъмна и тясна уличка, която водеше право към кея, във въздуха изсвистя камък и го улучи в рамото. Натаниъл изруга и обърна глава. Група мъже се приближаваха отзад, въоръжени с тояги и камъни. Вторият камък удари коня. Благородното животно изцвили от болка и се вдигна на задните си крака.

Изведнъж се видя обкръжен от всички страни. Към групата се присъединиха още мъже, излизаха от проходи, толкова тесни, че едва се побираха в тях, изскачаха от тъмни входове, въоръжени с ножове и тояги.

Никога не бях срещан такава гадна паплач, каза си отвратено Натаниъл. Тези хора изглеждаха решени на всичко.

Той стисна с една ръка пистолета си, с другата откачи бастуна, закрепен за седлото, и устреми поглед към събиращата се тълпа. Натисна копчето в дръжката на бастуна и оттам изскочи опасно острие. Отново полетя камък, улучи го право в гърдите и за малко не го свали от седлото.

Без да се прицелва, Натаниъл изпразни пистолета си в най-гъстата тълпа пред себе си. Един от мъжете изпищя и се свлече на паважа и другарите му се разколебаха. Натаниъл заби пети в хълбоците на коня и премина в галоп през тълпата, наведен над седлото, като размахваше дългото острие. Тъкмо когато повярва, че се е измъкнал, конят му се спъна в един изваден камък от паважа. Докато животното цвилеше страхливо и се опитваше да си възвърне равновесието, във врата му се заби нож, точно в аортата. Кръвта пръсна от раната като фонтан и конят се свлече на земята. Натаниъл скочи от седлото, преди животното да рухне и да го погребеше под себе си. Обърна се рязко и размаха ножа право към мозайката от мрачни лица, които се навеждаха над него. Без кон, в невъзможност да зареди пистолета, нямаше никакъв шанс да се измъкне.

Каква ирония на съдбата! Тъкмо той, който винаги преценяваше рисковете и избягваше опасните ситуации, да завърши живота си на мръсна уличка в едно вонящо пристанище на Източна Прусия, жертва на гладната тълпа.

В този момент отекна оглушителен pistolетен изстрел, последван от див вик. Черен кон си проби път през навалищата, изправи се на задните си крака, изцвили гневно, размаха копита и принуди мъжете да се отдръпнат, за да не бъдат стъпкали. Отвори се пролука и Натаниъл видя отново блестящата вода в края на уличката. Той се хвърли към пролуката, Габриел се наведе от седлото и му протегна ръка. Без да губи време, той я улови и се метна на гърба на коня с гъвкавостта на акробат. Вече беше проявил тази гъвкавост в скривалището на тавана в Париж.

Само след минута двамата излязоха под слънчевата светлина на кея, а гневната тълпа остана в уличката с богатата плячка: мъртъв кон, скъпа сбруя и пътната чанта на Натаниъл.

Габриел подкара коня право към лодката, която чакаше до стълбичката. Датският капитан беше вече на борда на подготвената за отплаване лодка и надзираваше товаренето на стоката. Той хвърли поглед към коня и двамата ездаци и кимна на Габриел.

— Нали казахте два коня?

— Да, но остана само един.

— Същата цена — заяви той и очите му пак се завъртяха на различни страни.

— Съгласна — отговори тя с нетърпеливо вдигане на раменете и скочи от седлото. — Ще го вържа за релинга.

Натаниъл не продумваше. Имаше да й каже много неща, но не можеше да го направи на палубата, пред целия екипаж. Габриел чисто и просто бе последвала импулса си, както правеше винаги, и той се укори, че не го е предвидил. Бе приела отказа му с такава мекота и покорност, че трябваше веднага да я заподозре. Едва сега забеляза, че от ръката ѝ капеше кръв и оставяше лепкава следа по дъските. Сигурно е била улучена от ножа на някой от онези идиоти, когато се бе хвърлила да го спасява.

Веднага развърза шалчето си и отиде при нея.

— Габриел, ти кървиш. Остани на място и дай да те превържа. По-късно ще видим раната. Нека да излезем в открито море. —

Превърза я с коприненото шалче и попита: — Къде всъщност отиваме?
— Как къде? В Копенхаген — отговори учудено тя. — С кораба, който ни чака ей там, в залива. Името му е „Категат“.

Натаниъл седна на дъските, опря гръб на релинга и вдигна лице към слънцето. Лекият бриз гонеше парещата горещина и най-вече гадните миризма на градчето. Габриел върза коня си и седна до него.

Не ѝ се вярваше моментното мълчание на Натаниъл да означава, че няма какво да ѝ каже. Бурята щеше да се разрази, когато събере сили, затова беше по-добре и тя да си мълчи.

Гребците бързо преодоляха разстоянието до „Категат“. Габриел се качи след капитана по люлеещата се въжена стълба. Натаниъл я следваше по петите.

— С коня ви ще се оправим някак — каза капитанът. — На кърмата има кабина за двамата... хмм... — Здравото му око бе устремено с неприкрито любопитство към Габриел, преценяваше фигурата ѝ. Наметката се бе свлякла от раменете ѝ и бричът и ризата по-скоро подчертаваха, отколкото скриваха разкошните извивки на тялото ѝ — ...джентълмени — добави той и в погледа му светна похот.

Габриел запази високомерното си изражение. Натаниъл се взираше във водата и се правеше на глух. Капитанът вдигна рамене.

— Това не ме засяга. Щом си плащате пътя, аз няма да задавам въпроси. — И протегна ръка към Габриел. — Доколкото си спомням, уговорихме се за четиридесет ливри.

Натаниъл изсвири през зъби, но Габриел най-спокойно извади кожената кесия от ризата си и изсипа монетите в шепата на датчанина.

— Пребройте ги, за да се уверите, че не ви лъжа. И се грижете добре за коня.

Капитанът преброи внимателно монетите, после се обърна и започна да дава заповеди на моряците. Само след половин час уплашеният кон на Габриел бе качен на борда с помощта на мрежа и настанен на кърмата.

Едва тогава Натаниъл проговори.

— Ела под палубата. — Това беше строга заповед.

Габриел го последва покорно до малката, оскъдно мебелирана, но чиста кабина с мъничко кръгло прозорче и две тесни койки по дългата стена.

Натаниъл затвори енергично вратата, облегна се на рамката и втренчи мрачен поглед в спътницата си.

— В името на бога — извика той най-сетне, — ти заслужаваш порция здрав бой, Габриел!

— Много мило от твоя страна, след като тъкмо спасих скъпоценната ти кожа — отговори намръщено тя. — И — ако ми позволиш да отбележа, — това се случва за втори път.

— Питам се как става така, че кожата ми трябва да се спасява точно когато ти си наблизо — изсъска той.

— Това е несправедливо! — извика възмутено Габриел. — Няма нищо общо с мен и ти го знаеш.

Естествено, че го знаеше, но още не беше готов да го признае.

— Изрично ти забраних да идваш.

— О, така ли? — Габриел огледа с интерес малката кабина. — Коя койка си избираш?

Той не обърна внимание на въпроса й.

— Какво измисли, за да обясниш на кръстника си, че трябва незабавно да заминеш?

— Казах му истината — отговори тя с усмивка.

— Какво?

— Моят кръстник винаги проявява разбиране към слабостите на плътта — уведоми го тържествено тя. — Писах му, че имам връзка с Бенедикт Лубиенски и смятаме да прекараме известно време в Данциг, за да не ни безпокоят, а после, когато се наситим един на друг, ще реша къде да отида.

Натаниъл я зяпна изумено. Историята звучеше дяволски разумно. Габриел не беше наивно момиче, а вдовица с любовници в миналото си. Талейран я познаваше добре. Такъв беше светът. Наполеон имаше своята Мария Валевска, Жозефина му пишеше всеки ден и го засипваше с ревниви упреци. Самият Талейран беше имал безброй любовници. Немаше абсолютно никаква причина да не повярват в историята й... особено след като беше отчасти вярна.

— Затова тръгнах преди теб — продължи Габриел, когато мълчанието се проточи. — Уговорих се с капитана да вземе двама пътници за Копенхаген. Там лесно ще се прехвърлим на някой английски търговски кораб за Лондон, не мислиш ли и ти така?

Тя бе изпълнила собствения му план — бързо и изключително ефективно.

— Ела при мен и ми позволи да огледам по-внимателно раната на ръката ти — каза тихо той.

— О, нищо ми няма... сигурно е само драскотина — отговори облекчено тя и прие доволно мълчаливата му капитулация зад тази рязка смяна на темата.

— Казах да дойдеш при мен! — изгърмя нетърпеливо Натаниъл. Габриел прекоси кабината с бързи крачки.

— Нямах повод да ми ревеш така.

— Очевидно нямам друг начин да изразя гнева си — изсъска той през здраво стиснати зъби и отвърза шалчето от ръката ѝ.

— Аз те обичам — повтори твърдо Габриел — и взех решение. Отсега нататък няма да се отървеш от мен. Готова съм да чакам, докато свикнеш с тази мисъл, но смятам, че това ще стане по-бързо, ако съм до теб. Където си ти, там ще съм и аз.

— Раната наистина е повърхностна, но трябва да я промия — каза предпазливо Натаниъл.

— Наистина ли? — Тя наклони глава и го погледна изпитателно. — Нима вече си свикнал с мисълта, че ще бъда винаги с теб?

Той пусна ръката ѝ, взе главата ѝ между двете си ръце и зарови пръсти в разрошената коса.

— Да, да! — Гласът му прозвуча дрезгаво. — Знам, че съм победен. Приемам факта, че вече няма да се отърва от теб. Ще ида да питам онзи датски главорез на палубата има ли право да ни ожени.

— Това май беше предложение за женитба, сър?

— Не, не е предложение, а заповед. Крайно време е аз да взема инициативата.

— О, да, щом така желаеш — отговори великодушно Габриел. — Трябва да кажа, че вече ми омръзна да вземам важните решения сама.

Натаниъл я стисна по-здраво и тя изохка.

— Сигурна ли си, Габриел? Сигурна ли си, че ме обичаш... че приемаш всичко онова, в което вярвам? Че си готова да ми се довериш?

— Да — отговори просто тя, — сигурна съм. А ти? Ти сигурен ли си в себе си?

Натаниъл кимна.

— Все още ме е страх, но знам, че те обичам и ще направя всичко по силите си, за да те видя щастлива.

Той, притисна устни в нейните и в секундата, преди да се разтопи от горещата му целувка, Габриел си помисли, че беше прибегнала до лъжата само по необходимост. Бъдещето им щеше да почива върху една безобидна измама.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

По гърба на овехтелия черен жакет на мистър Джефри пълзеше мравка. Още една минута и щеше да стигне до раменете му и да пропълзи по тила. Учителят имаше мършав врат като на пиле, на всичкото отгоре винаги мръсен. Бялата яка на ризата беше с тъмен мазен ръб.

Джейк наблюдаваше замечтано напредването на мравката и се питаше какво ще направи учителят, когато я усети върху кожата си. Сигурно няма да забележи мъничкото насекомо, то ще се мушне в ризата му и ще го ухапе.

Джейк се ухили злобно и продължи тази приятна мисъл. Може би мравката беше отровна, мястото на ухапването щеше да се подуе и мистър Джефри щеше да пази леглото с температура. Може би положението му щеше да се влоши и той щеше да бъде принуден да напусне Беърли Мейнър и да се върне там, откъдето бе дошъл.

Една муха се удари в стъклото на прозореца, бръмчейки сърдито, тебеширът на мистър Джефри изскърца по дъската. Джейк огледа дългите редици числа, изписани на дъската, и се намръщи. Само след минута учителят щеше да му нареди да излезе на дъската и да реши задачата, но той не можеше да го направи, защото не разбираше сложните сметки. Сигурно щеше да ги разбере, ако господинът не говореше постоянно с този ужасяващо досаден, монотонен глас.

В учебната стая беше топло. Мистър Джефри се отличаваше с постоянна враждебност към чистия въздух — твърдеше, че се отразявал зле на гърдите му. Татко му и Габи обичаха да са навън. Баща му отсъстваше вече доста време. Джейк копнееше за Габи. Татко бе казал, че тя е трябвало да остане в Париж и че Джейк не е виновен, задето не е могла да се върне с тях. Но момчето все по-често си мислеше, че баща му го е излъгал...

В очите му запариха сълзи и той запримигва енергично, за да ги прогони. Винаги когато мислеше за Габи, му се искаше да плаче. Тя

беше толкова топла, винаги се смееше, дрехите ѝ бяха прекрасни и ухаеше на рози...

— Ау! — Той нададе болезнен вик, надигна се и разтърка пръстите си. Мистър Джефри стоеше пред него с гневно святкащи очи и почукваше с пръчката по ръба на чина.

— Мастър Прайд, може би все пак ще ме удостоите с вниманието си — изрече учителят с отвратителната си усмивка, която разкриваше жълтите му зъби, и посочи с пръчката към дъската. — Може би ще ми окажете извънредно рядката чест да довършите задачата, която започнах.

Джейк изтри очите си, отиде неохотно до дъската и посегна към тебешира. Цифрите не му казваха нищо, абсолютно нищичко.

— Милостиви боже — промърмори мистър Джефри и застана зад него. Беше толкова близо, че Джейк усещаше дъха му върху косата си — и отвратителната кисела миризма, която излъчваше тялото му. — Вие не сте чули нито една дума от онова, което ви обяснявах цял следобед! Прав ли съм, мастър Прайд?

Джейк смръщи носле, опита се да не диша, коремчето му се сви на буца. Винаги се подготвяше така за неизбежната наказателна проповед. Думите не бяха толкова гневни, колкото го нараняваха, като малки стрели, които се забиваха в кожата му. От тях му се гадеше и той втренчи поглед в дългите редици числа, за да отклони вниманието си.

Шум от колела на карета по настланата с чакъл входна алея проникна слабо през затворения прозорец. Мистър Джефри прекъсна за момент саркастичната си тирада и пристъпи до прозореца.

— Очевидно негово благородие се завръща — отбеляза той, докато леко удряше пръчката в дланта на другата си ръка. — Сигурен съм, че ще се разтревожи ужасно, като научи за жалките постижения на единствения си... — Той млькна изумено, когато Джейк напусна мястото си пред дъската и хукна към прозореца. Трябваше да се вдигне на пръсти, за да види какво става навън.

— Габи! Габи е тук! — Преди разгневеният домашен учител да каже или да направи нещо, Джейк бе изхвърчал от помещението и бързите му стъпки затрополиха надолу по стълбата.

Мистър Джефри приглади жакета си и се втурна да догони непослушния си ученик.

— Габи... Габи... Габи... — Джейк слезе като фурия във фоайето и се блъсна в мисис Бейли. Бъртрам току-що бе отворил входната врата и отскочи настрана, когато момчето профуча покрай него и едва не се изгърколи надолу по стълбите.

Габриел тъкмо бе слезла от каретата и изваждаше нещо, баща му стоеше зад нея. Още една карета бе спряла пред входа, но в изблика на радост Джейк не я забеляза.

— Габи! — изкрещя той в самозабрава.

Тя се обърна и лицето ѝ светна.

— Джейк! — Прегърна го и го вдигна до гърдите си. — Ох, момче, колко си пораснал — проговори през смях тя и го целуна по бузката. — Едвам те вдигнах.

— Това е, защото навърших седем години — отговори възбудено той. — Къде беше толкова време? Сега ще останеш ли завинаги с нас?

— Напълно съзнавам, че заемам безславното второ място след Габриел — обади се развеселено Натаниъл, — но все пак е редно да поздравяш и баща си, Джейк.

Габриел се засмя и остави момчето на земята. С едва забележимо колебание момчето обърна поглед към баща си, но когато Натаниъл се усмихна и се наведе да го вдигне, Джейк го прегърна здраво и се притисна до него с такава пламенност, че бащата се разтрепери от вълнение.

— Лорд Прайд, моля най-покорно за извинение. — Носовият глас на мистър Джефри, гневен и покорен едновременно, прекъсна радостната среща. — Джейк няма право да напуска учебната стая по време на урок, и то по този неучтив и дързък начин. Веднага ще го накажа. Ела тук, млади човече! — Той излезе напред, очевидно решен да изтръгне ученика си от прегръдката на баща му.

— Все още ли сте тук, мистър Джефри? — Габриел го погледна с презрително стиснати устни. — Вие сте една отвратителна костенурка. Предлагам да си съберете багажа и веднага да напуснете този дом. Лорд Прайд ще ви изплати още едно месечно възнаграждение като обезщетение за внезапното уволнение, а каретата ще ви откара в Уинчестър, откъдето ще вземете пощенската карета и ще се върнете там, откъдето сте дошъл.

Тя потърка ръце, очевидно доволна от решаването на въпроса.

Мистър Джефри отвори уста и отново я затвори. Прилича досущ на дебелия стар шаран в езерото, помисли си блажено Джейк, неспособен да повярва на онова, което бе чул.

— Милорд? — Джефри се обърна към Натаниъл, търсейки помощ. — Наистина не знам какво да кажа...

— По-късно ще обсъдим това, Джефри — отвърна примирително Натаниъл и остави Джейк на земята. — Можете да бъдете сигурен, че ще уредим нещата по най-добрия начин.

Учителят се улови за реверите на жакета, сякаш се опитваше да спаси поне частица от авторитета си, обърна се рязко и избяга в къщата. Джейк изписка въодушевено.

— Ти го отпрати, Габи! Габи изхвърли гадния Джефри!

Габриел се засмя самодоволно.

— Понякога майките могат да бъдат много полезни.

Джейк примигна объркано и проговори страхопочтително:

— Ти ще ми бъдеш майка?

— Това ще ти хареса ли? — попита нежно тя, клекна пред него и вдигна брадичката му с един пръст.

Джейк я зяпна смаяно. После нададе див вик, втурна се да бяга, описа широк кръг около каретата, размахвайки ръце като криле на подивяло петле.

Джорджи, която тъкмо бе слязла от втората карета, се смееше от сърце.

— Явно е доволен — отбеляза весело тя.

— Наистина ли току-що отпрати бедния домашен учител, Габриел? — Саймън изглеждаше и шокиран, и развеселен.

— На всичкото отгоре го нарече отвратителна костенурка. — Майлс се ухили широко. — Честно казано, външността му е забележително грозна, даже за домашен учител.

— Предполагам, че поисках твърде много от теб, като те помолих да почакаш поне мастилото на венчалното ни свидетелство да изсъхне, преди да започнеш да налагаш волята си? — отбеляза Натаниъл с мрачно примирение.

— По отношение на Джефри не можех да чакам — защити се тя.

Натаниъл само поклати глава и повика сина си.

— Джейк! Ела веднага тук и поздрави нашите гости, както е редно.

Джейк се обърна рязко и се втурна към тях, надавайки радостни викове. Баща му го хвана за яката и го принуди да спре.

— Сигурно си спомняш лорд и лейди Ванбруг, Джейк?

Джейк кимна, твърде задъхан, за да каже нещо. Лицето му беше зачервено от напрежение, влажните коси залепнат по челото.

— Поклони се — настоя Натаниъл.

Пъшкайки, Джейк се поклони и протегна ръка за поздрав. После се обърна въпросително към Габи:

— Вече омъжена ли си за татко?

— Почти — отговори тя и изтри лицето му с кърпичката си. — Затова доведохме Джорджи и Саймън и Майлс. Утре ще се венчаем в църквата.

— Може ли да присъствам?

— Ама разбира се. Нали затова се върнахме — отговори тя и улови ръчичката му. — Искаш ли заедно да кажем на Прими, че мистър Джефри ни напуска?

Майлс ги проследи с поглед, когато влязоха в къщата. Джейк говореше непрекъснато, без да си поема дъх.

— Интересно, никога не си бях представил Габи като майка — рече той. — Досега винаги съм я смятал за екзотична птица.

— Глупости! — възрази енергично Джорджи. — Габи умее да общува с децата. Да я беше видял с малките ми братя и сестри! А малкият Нед я обожава.

— Няма ли да влезем? — попита рязко Натаниъл. Лицето му изведнъж бе помрачняло. Обърна се и закрачи към входа.

Саймън и Майлс си размениха многозначителни погледи.

— Какво лошо казах? — промърмори Джорджи и хвана мъжа си подръка.

— Нищо лошо — увери я Саймън. — Натаниъл реагира твърде чувствително на темата деца. Заради Хелън.

— Но оттогава са минали седем години!

— Той ще го преодолее. Габи ще се погрижи — рече уверено Майлс и задържа вратата, за да влязат Джорджи и мъжът ѝ.

Габриел се появи на стълбата точно когато гостите влизаха в библиотеката.

— О, ето ви най-после! Джорджи, ела и ми помогни да избира коя рокля да облека за сватбата си. Ели тъкмо разопакова багажа ми, но

аз не мога да реша дали да нося яркочервено — нали съм опозорена жена, която утре ще стане почтена съпруга, или по-добре нещо девическо, например муселин на цветчета.

— Ти нямаш муселинени рокли на цветчета — възрази Натаниъл, който вече беше по-спокоен. Наля на мъжете вино и добави: — Или поне аз не съм виждал.

— Може би е най-добре да съм по бричове. Това беше костюмът ми, когато датският капитан извърши церемонията.

— Какъв датски капитан? — попита изненадано Саймън.

— О, на кораба за Копенхаген. Натаниъл го помоли да ни ожени и той даде всичко от себе си, бедничкият, но не съм много сигурна, че знаеше какво върши, затова решихме да повторим венчавката, този път по всички правила. За да сме сигурни, нали разбирате? Не искаме децата ни да бъдат незаконни.

— Габи! — извика Джорджи, но изключение дълбоко шокирана.

Габриел се засмя самоуверено. Хвърли поглед към Натаниъл с надеждата да види усмивката му и бе шокирана. Лицето му беше вкаменено, устните стиснати, очите гледаха студено, изражението му внушаваше страх.

— Не намирам това забавно — отвърна остро той.

— И защо не? — Габриел приседна на облегалката на креслото. — Може да не е много умно, но не виждам какво лошо има.

— Беше безвкусно и без капка остроумие! Искаш ли чаша вино?

— Не, докато се държиш като еснаф. — Тя стана. — Ела в стаята ми, Джорджи, и ми помогни в избора.

Джорджи остави мъжете в библиотеката с видимо облекчение. Натаниъл изглеждаше гневен, другите двама гледаха смутено.

— Отдавна не бях виждала Натаниъл толкова мрачен — каза тя, щом се настаниха удобно в будоара на Габриел.

— Не обича да говори за деца — обясни братовчедка й. — Убеден е, че само той е виновен за смъртта на Хелън. Подозирам, че не иска повече деца.

— О! — намръщи се Джорджи. — А ти искаш ли да имаш деца?

— О, да, много — засмя се Габриел.

— И какво ще правиш?

— Надявам се да свикне бързо с новото си положение и да престане да се тревожи. Тогава ще се случи по съвсем естествен начин.

— Ами ако не свикне?

Габриел вдигна рамене.

— Ще мисля, когато му дойде времето. — Тя отвори гардероба и показа на Джорджи роклите, грижливо окачени от Ели. — Е, какво да облека? Не мога да нося черно, нали, все пак се омъжвам.

— Естествено, че няма да носиш черно — отговори възмутено Джорджи. — Дори ти не би направила такова нещо. — Тя огледа роклите. — Какво ще кажеш за тази?

Габриел наклони глава и огледа намръщено красивата роба от лилав крепдешин.

— Не, не мисля. Имам една от коприна с цвят на слонова кост, с черни панделки на ръкавите... А, ти ли си, Натаниъл? — Тя се обърна и се усмихна на съпруга си. — Мислиш ли, че бих могла да нося рокля с панделки от черно кадифе?

— Не бих се одързостил да имам мнение, когато става въпрос за гардероба ти отговори той със стиснати устни. Погледът му беше все така неприветлив. — Искях да се посъветваме за Джефри, но виждам, че си заета.

— Аз тъкмо си тръгвах — каза бързо Джорджи. — Трябва да помисля какво ще облека на сватбата ви.

— Мисля, че мисис Бейли е занесла багажа ви в червения апартамент — каза Натаниъл, официално както обикновено, и ѝ отвори вратата.

— Благодаря. — Джорджи се изнесе бързо, питайки се какво, за бога, намира братовчедка ѝ в мъж като Натаниъл Прайд. Понякога беше достъпен и любезен, но бързо ставаше студен и остър като камък.

Габриел погледна въпросително съпруга си.

— Защо имам чувството, че си дошъл да ми кажеш нещо неприятно?

— Какво става с теб? Откъде се взе тази вулгарна и недискретна забележка? — попита рязко той. — Смути всички ни.

— Не, ти смути всички ни — поправи го тя, — като ми се скара така грубо.

Натаниъл застана до отворения прозорец и се загледа навън, без да отговори. Над реката се носеха птици, вечерният въздух беше потискащо горещ.

Не искаше да води този разговор, но знаеше, че е длъжен да бъде откровен, заради Габриел. Досега не осъзнаваше колко силни са чувствата му към нея.

— Не искам повече деца, Габриел. — Най-сетне го каза!

Габриел приседна на ръба на дивана.

— Искаш да кажеш, че не искаш да забременея?

— То е същото. — Той се обърна към нея. Очите му светеха загрижено, но изражението му беше решително.

Габриел поклати глава.

— Не, разбира се, че не е същото. Трябва най-сетне да разбереш, че аз не съм като Хелън. Аз съм силна като кон и ти го знаеш много добре. Освен това...

— Не искам да говорим повече за това, Габриел — прекъсна я рязко той. — Не съм готов да създам още деца. Съжалявам.

— Не смяташ ли, че прибързваш? — попита тихо тя. — Не можеш да вземеш това решение, преди...

— Бях длъжен да ти го кажа — прекъсна я отново той. — Ако не можеш да го приемеш, ще проявя разбира не, ако ги... ако... — Той млькна рязко, зарови пръсти в косата си, очите му блеснаха измъчено. — Ако пожелаеш да се откажеш от нашата сватба — изрече бързо той.

Божичко, този човек говореше сериозно! Инстинктивно тя се опита да разведри малко натегнатата атмосфера.

— Но ние вече сме женени!

Натаниъл поклати глава.

— Да забравим онази смешна церемония. Само бог знае дали беше легална, но аз съм готов да забравя, че се е състояла.

— Аз обаче не съм готова — възрази твърдо Габриел. И намирам, че е крайно неприлично от твоя страна да намекваш, че мога да извърша бигамия.

— Не си прави шеги с това.

— Шегувам се, защото не виждам какво друго бих могла да направя — отговори сърдито тя. — Ти се държиш детински.

— Напротив, говоря сериозно — избухна той. — И се опитвам да те предпазя от една фатална грешка.

— О, така ли! — Тя скочи и очите ѝ засвяткаха гневно. — Ще ти кажа нещо, Натаниъл Прайд. Никой няма право да ме предпазва от каквото и да било. Ще правя грешки, колкото и когато си поискам. И

ако това включва женитбата с един арогантен, самовлюбен, намръщен и безчовечен идиот, е, добре, така да бъде!

— Станала си невероятно свадлива — отговори меко Натаниъл, когато по вените му потече сладко облекчение.

— Защо ти не помислиш малко дали искаш да се ожениш за мен?

— О, мислил съм — отговори той с коварна усмивка. — Много пъти. Няма разлика.

— Копеле — изсъска тя и се засмя, облекчена, че болезненото напрежение е отслабнало. Той щеше да промени мнението си, но първо трябваше да се почувства сигурен в брака си — тя беше убедена в това. Имаха достатъчно време.

— Съвсем случайно имам мнение по въпроса за черните кадифени панделки — каза Натаниъл. — Не ти позволявам да сложиш рокля с черни панделки. Това е сватба, не траурно бдение. — Той я притисна до гърдите си и вдигна лицето ѝ към своето. — А щом се венчеем, няма да търпя ругатните на ужасната Ксантипа, да не говорим за пълната липса на респект, ясен ли съм?

Преди тя да е успяла да отговори, той подпечата обещанието си със страстна целувка. Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, обхванаха хълбоците и я притиснаха към слабините му, за да задушат евентуалната съпротива. Устата ѝ беше мека и податлива, тялото ѝ моментално се стопли от желание.

Точно в този момент вратата се отвори с трясък.

— Габи, Габи, може ли да... о! — Джейк застана на прага и ги зяпна с отворена уста.

Натаниъл отпусна ръце и се обърна бавно към изчервения си син.

— Мисля, че забрави нещо — изрече строго той. — Какво прави човек, когато застане пред затворена врата?

Джейк запристъпва смутено от крак на крак.

— Чука.

— Правилно. Хайде сега излез и опитай още веднъж.

— Такива неща се забравят лесно, когато човек е развълнуван — намеси се Габриел.

Джейк ѝ хвърли благодарен поглед и изчезна.

— Не е нужно постоянно да извиняваш грешките му — изсъска сърдито Натаниъл.

— Но той беше толкова смутен, бедничкият!

— Можеше да ни завари в още по-деликатна ситуация... — Натаниъл се намръщи и погледна към затворената врата. Какво прави толкова време отвън?

— Сигурно не смее да направи нов опит.

Натаниъл поклати глава и нетърпеливо отвори вратата. Джейк стоеше в коридора и хапеше долната си устна.

— С Габриел ли искаше да говориш? — попита бащата.

— Да, сър — кимна плахо детето.

— Хайде, влез. — Натаниъл му махна и Джейк се промуши светкавично покрай него. Застана пред Габриел, сплел ръце пред гърдите и я погледна умолително.

— Прими казва, че когато хората се женят, имат пажове — обяви той. — Може ли аз да ти бъда паж, когато се омъжваш за татко?

— Ама разбира се, Джейк. — Габриел се наведе да целуне сериозното малко лице. — Ще се чувствам почетена... и татко ти също. — Тя се обърна към Натаниъл и страхливият поглед на Джейк я последва.

— И аз ще се чувствам почетен — кимна той. — Всъщност смятах да ти предложа да направиш нещо много важно. Трябва ни някой, който да държи пръстена и да ми го връчи, когато каже свещеникът. Смяташ ли, че ще се справиш с тази отговорна задача?

Лицето на Джейк се зачерви от вълнение, кафявите очи станаха огромни. Неспособен да каже нито дума, той кимна тържествено няколко пъти. После се обърна и изскочи от стаята. Радостните му викове отекнаха по коридора към детската стая.

— Това беше истинско вдъхновение, татенце — отбеляза с усмивка Габриел. — Заслужаваш целувка.

— Само че аз искам повече от целувка — отговори Натаниъл. — Почакай първо да заключи вратата.

Следобед на следващия ден Джейк стоеше зад баща си в полутъмната селска църква и се взираше към изхода, където трябваше да се появи Габриел. Момченцето стискаше с такава сила простата златна халка, която му даде баща му, че ръбовете ѝ се връзваха в запотената малка ръчичка.

Татко му бе казал, че на венчавката няма да присъства никой, освен тримата гости, Прими, мисис Бейли и останалите от персонала, готови да пожертват свободния си съботен следобед, за да присъстват на венчавката на лорд Прайд — в действителност обаче църквата беше пълна до последното място, цялото село се бе събрало, включително полските работници и арендаторите.

В коремчето на Джейк танцуваха пеперуди. Ами ако пропусне момента да подаде пръстена, или — това беше най-страшното от всичко — изпусне пръстена на пода? Той огледа подозрително неравните каменни плочи под краката си и си представи как златната халка се търкаля към пейките и изчезва под множеството крака...

Пристъпи крачка към баща си и го дръпна за ръкава.

— Какво ще стане, ако го изпусна? — попита той, уж шепнешком, но хората от първите пейки го чуха съвсем ясно.

— Ще го намерим и ще си го вземем — отговори с усмивка Натаниъл.

Джейк кимна, но не пусна жакета на баща си. Така се чувстваше по-сигурен.

Шепотът се усили и всички глави се обърнаха към портала. Джейк побърза да ги последва. Габи влезе в църквата под ръка с лорд Ванбрут. Тя се усмихваше и кимаше на хората по пейките, а когато стигна до Джейк, се наведе и го целуна.

— Може да го изпусна — пошепна ѝ той.

— Тогава ще го вдигнем — отговори тя, също като татко му, и той се почувства по-спокоен. Значи не беше чак толкова лошо. Пусна жакета на баща си и се огледа самоуверено, когато отец Адисън започна службата с най-тържественния си глас.

— Господи, мисля, че ще се разплача — пошепна трогнато Джорджи. — Габи е красива като картинка.

Майлс беше онемял от възхищение. Натаниъл бе успял да я разубеди и тя не носеше роклята с черните панделки. Сватбената ѝ одежда беше бледосива, отворена отпред, за да разкрие фуста от брюкселска дантела. Косата ѝ беше вдигната на темето и увита със сребърна лента, обсипана с перли. Перли красяха съвършената шия и китките, а кремавата бледност на лицето ѝ създаваше замайващ контраст с тъмните очи и червените коси.

Натаниъл трепереше с цялото си тяло. Дали някога щеше да свикне с нея и да престане да се задъхва, щом я види? Тя го дари с една от обичайните си криви усмивки, очите ѝ блеснаха и той разбра, че магията ѝ никога няма да загуби власт над него.

— С този пръстен ставам твой съпруг... — поде отец Адисън. Джейк моментално протегна ръка. Баща му взе пръстена от потната му длан и разроши косата му. Габи му намигна весело, Джейк стисна едното си око и смръщи носле, за да го направи като нея.

— Уважавам те с моето тяло...

Ръката на Габриел затрепери, пръстите ѝ стиснаха неговите, погледите им се сляха.

Джорджи престана да се бори и захълца с удоволствие в кърпичката си, даже Майлс запримигва често-често. Магнетичната притегателна сила между мъжа и жената пред олтара се долавяше физически в утихналата църква.

Свещеникът благослови новобрачните, органистът засвири и лорд и лейди Прайд влязоха в сакристията, за да се запишат в църковния регистър.

— Джейк, трябва да свършиш нещо за мен — каза Натаниъл, — по първо да намеря отнякъде лист хартия... О, благодаря. — Той пое листа и перото, които му подаде викарият, и бързо написа няколко думи. — Занеси това на управителя мистър Стюарт. Той беше в църквата, но сега сигурно е отвън и чака излизането ни. Ще го намериш ли?

Джейк кимна тържествено, грабна бележката и хукна навън.

— За какво става въпрос? — Габриел се подписа в главната книга и отстъпи настрана. Сега беше ред на Натаниъл.

— Не очаквах да дойдат толкова хора — обясни той. — Смятам, че е редно да отворим някоя и друга бъчвичка. Стюарт трябва да се погрижи хората от селото да се съберат в „Червения лъв“ и да пият за здравето на лорд и лейди Прайд.

Габриел се усмихна зарадвано. Още когато бяха излезли с лодката, бе открила един друг Натаниъл в ролята на земевладелец — роля, която той изпълняваше с удоволствие и съвсем естествено. А арендаторите, полските работници и всички селяни бяха привързани към своя лорд и му служеха вярно.

Двамата излязоха навън и веднага бяха обкръжени от тълпа поздравяващи. Жените се кланяха, мъжете въртяха шапките си в ръце и смутено произнасяха пожелания за щастие, майките енергично бутяха напред плахите си деца.

Всичко това придаваше на венчавката тържественост и окончателност, за които Габриел не беше вярвала, че ги желае или че има нужда от тях. Въпреки това публичното признание я изпълни с дълбока благодарност. Едва сега се почувства наистина съпруга на Натаниъл Прайд. Миналото, изпълнено с измами и страх, бе останало зад гърба ѝ. От днес нататък щеше да бъде само съпруга и майка.

Ако можеше да прочете мислите ѝ, Талейран сигурно щеше да се изсмее.

— Време за меден месец — пошепна тя, когато множеството се раздели и двамата с Натаниъл излязоха от църковния двор.

— Точно така — кимна лорд Прайд, ръката му се плъзна по гърба ѝ и я улови здраво за дупето.

— Престани! — изсъска тя. — Всички ни гледат! — Направи голяма крачка напред, но ръката му упорито я последва.

— Какво от това? Сега си ми законна съпруга и мога да правя с теб, каквото си искам... и където си искам. — Той се усмихна с такова самодоволство, че Габриел избухна в луд смях.

— Защо имам чувството, че нашите домакини не искат и да знаят за нас? — попита Майлс.

— Най-добре е да идем в Лимингтън и да похапнем — кимна Саймън и се огледа търсещо. — Къде е Джейк? А, ето го. — Посегна и хвана за ръкава момченцето, което мина покрай тях с важна физиономия. — Искаш ли да дойдеш с нас в Лимингтън, Джейк?

— С Габи и татко?

Джорджи поклати глава.

— Не, само с нас.

Джейк се намръщи подозрително. Татко му и Габи се отдалечаваха бързо, вървяха съвсем близо един до друг. Това му напомни как бе нахлул в стаята на Габи и ги бе видял да се целуват. Бузките му пламнаха и той кимна.

— Да, с удоволствие. Ако татко няма нищо против.

— Не се притеснявай за татко си — отвърна весело кръстникът му и го улови за ръка. — Съмнявам се, че в момента баща ти е в

състояние да мисли за нещо друго, освен за съпругата си.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Потопили са цялата датска флота! Бомбардирани са Копенхаген и са потопили цялата датска флота! — Император Наполеон ходеше напред-назад в заседателната зала на Тюйлери и закръгленият корем се носеше пред късите му крака като барабан, а коравите очи хвърляха гневни погледи към събралите се министри.

— Така изглежда, сир — кимна спокойно Талейран и си взе щипка емфие. Новопровъзгласеният заместник велик княз на Франция стоеше в една ниша, облегнат на широката рамка на прозореца, и разтриваше сакатия си крак, докато около него се водеха оживени дискусии.

Английското правителство беше реагирало бързо и ефективно на информацията, която Талейран бе изпратил от Тилзит. Вече нямаше датска флота, която да подсили блокадата на балтийските пристанища. Естествено датчаните не бяха много щастливи от този факт, този ход ги бе направил ожесточени врагове на Англия, но най-важното беше, че по този начин тайните клаузи в договора от Тилзит бяха загубили заплашителността си.

Талейран се загледа замислено към парка под прозореца, потопен в златното сияние на слънцето. Есента беше в разгара си. Листата на платаните бяха червено-кафяви, алеите бяха изпъстрени с есенни цветя. Откъм Сена се носеше гневен кучешки лай. Под Пон Ньоф минаваше дълъг товарен сал.

— Мосю Талейран, какво ще кажете за отказа на португалското правителство да подсили блокадата? — Новият външен министър зададе въпроса с известно колебание. Беше свикнал да се допитва до своя шеф за всичко и още не се решаваше да изрази по-енергично собственото си становище.

— Крайно неблагоприятно обстоятелство, като се има предвид катастрофата с датчаните — отговори бившият външен министър.

— Неблагоприятно? Така ли го наричате? — избухна императорът. — А аз ви казвам, че това е предателство! — След

поредния изблик на гняв той млъкна рязко и огледа Талейран с неприкрита враждебност. Този мъж беше прекалено хитър. Всеки дипломатически двор в Европа се доверяваше на мненията му и се вслушваше в съвета му. Ако някога се появят различия между моето и неговото мнение, каза си с недобро чувство императорът, мнението на бившия външен министър ще тежи много повече от моето.

Само ако можеше да се лиши от хитростта и компетентността на този човек! Положението беше колкото неприятно, толкова и неподходящо за един император — да зависи от помощта на човек като Талейран, от подкрепата на съветник със собствени възгледи, който не се страхува да ги изкаже. Фактът си беше факт: император Наполеон не беше в състояние да управлява огромната си империя без Шарл-Морис дьо Талейран-Перигор.

— Ако се присъедини към блокадата, Португалия е обречена на фалит, сир — обясни Талейран, както беше правил и друг път. Това беше само още един случай, в който императорът отказваше да се вслуша в призивите за умереност. Наполеон не понасяше да му противоречат. Той гледаше напред не за да определи евентуалните последствия, а за да подхрани честолюбието си. Силата му беше в това, да използва съществуващите обстоятелства в своя изгода, и то незабавно. За разлика от него Талейран виждаше катастрофалните последствия от увеличаването на товара върху Франция в този момент.

— Ще помолим испанците за помощ — оповести Наполеон. — Ще предложим на Испания да разцепи Португалия, така португалците ще станат послушни. Шампани, изпратете вест до испанския крал и го помолете да изпрати свой доверен човек за тайна конференция във Фонтенбло, която ще започне още следващия месец, когато дворът се премести там.

Талейран се посвети отново на разглеждането на градините под прозореца. Английското правителство трябваше незабавно да узнае за това намерение на Наполеон. Покоряването на Португалия беше само претекст. Наполеон искаше да контролира целия Иберийски полуостров. Сигурно щеше да примами испанците с предложения да получат част от Португалия и с фалшиво приятелство, но те щяха да разкрият истинските му цели веднага щом му разрешат свободно преминаване през страната, за да нахлуе в Португалия. Влезеше ли в

Испания, Наполеон щеше да овладее най-важните стратегически пунктове и никога нямаше да се отърват от него.

Англичаните не можеха да си позволят да останат бездейни и да чакат Иберийският полуостров да се присъедини без съпротива към френската империя и смъртоносната блокада да се разпростре върху испанските и португалските пристанища.

Габриел беше вече жена на своя резидент, а Фуше беснееше от гняв. Полицейският министър имаше дълга ръка, но нямаше как да си отмъсти на Габриел, без да застраши несигурния съюз с Талейран, съюз, който му беше спешно необходим и беше много по-важен от жаждата му за отмъщение. Габриел не биваше да напуска Англия — там беше на сигурно място.

Скъпата ми кръщелница е на точното място в точното време, каза си с усмивка бившият външен министър. И ще ми бъде много полезна — ако успея да я убедя.

Щеше да ѝ изпрати тайната информация и да ѝ предложи да я предаде на подходящия човек. Габриел имаше остър ум и гледаше напред. Не можеше да си представи, че ще се откаже да повтори онова, което веднъж вече беше извършила с такъв успех. Тя беше длъжна да разбере, че помага на приятелите си и на родината на съпруга си, която сега беше и нейна.

Габриел седеше на каменната пейка в градината с писмото на Талейран в скута си. В краката ѝ се бе образувал дебел килим от меднокафяви листа, които се сипеха непрестанно от стария бук. Във въздуха се носеше пикантна миризма на горящи листа — градинарят беше запалил огромна купчина пред къщичката си — и тази миризма ѝ напомни как през дългите зимни следобеди седяха пред буйния огън, печеха кестени и ядяха препечени филийки с масло. Утешителни, меланхолични картини от детството ѝ при семейство Дъован.

Проклет да е Талейран! Да върви по дяволите мръсната му война! Тя сгъна писмото и го прибра в джоба на пелерината си. Кръстникът ѝ не ѝ казваше кому да предаде информацията, но изрично настояваше да не издава, че има сведенията от него. Пликът беше надписан от женска ръка и бе пристигнал с лондонската пощенска карета. Никой не би могъл да предположи, че писмото е от Талейран.

Габриел се разтрепери. Вече беше доста студено, зад металически сивите облаци над реката се издигаше вечерницата. Тя стана и се запъти бавно към къщата.

Ядосана, изрита купчина листа и изведнъж в главата ѝ се появи спомен, толкова жив и ясен, сякаш беше от вчера... сияен октомврийски ден във Баланси, Гийом, изтегнат в купчина листа. Смееше се предизвикателно и протягаше ръце към нея...

Все още си спомняше живота си с Гийом, но в тъгата винаги се примесваше известна сладост. Спомените бяха от миналото, то не можеше да се върне. Картини от отдавна минали дни, прашни портрети, забравени играчки, стари дрехи, сушени цветя, намерени на тавана. Но не и този спомен, не и този път. Изведнъж Габриел изпита дълбоко усещане на загуба и това съзнание беше силно и горчиво като алое. Защо Гийом трябваше да умре? Кому беше нужна тази смърт?

Гийом гледаше на войната с очите на Талейран и сигурно очакваше от нея да предаде информацията. Щеше да ѝ заяви, че това е неин дълг пред родината.

— Габи... Габи... — Джейк тичаше към нея по алеята. — Изглеждаш тъжна — каза той с обичайната си прямота. — Тъжна ли си? Не искам да те виждам такава. — Стисна ръката ѝ и я погледна страхливо.

— Не съм тъжна — отговори тя с принудена усмивка. — Спомних си миналото и... Свърши ли с уроците?

Джейк направи гримаса.

— Според мен не е справедливо да ходя в къщата на свещеника даже в събота следобед. Ти как мислиш?

Джейк вече учеше в дома на отец Адисън заедно с неговите деца — аранжмент, от който всички бяха доволни и който осигуряваше на момчето възможност да общува със свои връстници.

— Защо не поговориш с татко? — попита хитро Джейк. Знаеше от опит, че когато Габи се застъпи за него пред баща му, нещата обикновено се оправят.

Габриел се усмихна развеселено.

— Ти си бил голям хитрец, хлапако! Щом ходиш на уроци в дома на свещеника, трябва да се придържаш към правилата. Това ти е ясно, нали?

— Тогава поговори с отец Адисън — предложи той без особена надежда. Габриел още не беше утвърдила властта си над свещеника.

— Добре, ще говоря с татко ти, но нищо не ти обещавам.

Джейк кимна и двамата влязоха ръка за ръка във фоайето, където вече бяха запалили свещите. Сушени лавандулови цветове и розови пъпки, поставени в купички по шкафовете, разпространяваха замайващ аромат.

— Побързай, време е да пиеш чай. — Габриел свали пелерината си. Джейк се засмя и се понесе с тропот нагоре по стълбата. Тя се поколеба дали да го последва. Искаше ѝ се да се скрие в будоара си и да размисли какъв избор има, но дълбоко в сърцето си знаеше, че няма такъв... имаше само един път и тя трябваше да го извърви.

Затова се запъти към библиотеката. Нека първо да изпълни обещанието си към Джейк.

Натаниъл вдигна глава от документите си и на лицето му изгря усмивка. Габриел ставаше от ден на ден по-красива и желана.

— Ела и ми позволи да те целуна — каза той и бутна стола си. Тя се наведе към него и бегло плъзна устни по устата му.

— Това едва ли може да се нарече целувка — изръмжа Натаниъл, посегна към ръката ѝ и я привлече в скута си. Погледна в лицето ѝ и се намръщи. — Какво има?

— Нищо. Съвсем нищо — отвърна тихо Габриел и се опита да стане. Хватката около талията ѝ се стегна.

— Не ме лъжи, Габриел. Нещо те тревожи, усещам го.

— Само есента — отговори все така тихо тя и това не бе далеч от истината. — През есента често тъгувам, защото си спомням за родителите си. През октомври дойдох в Англия при семейство Дъован, опитвайки се да разбере какво точно се е случило. — Тя се облегна на рамото му и попипа пръстите, които бяха обхванали талията ѝ.

— Искаш ли да отидем за няколко месеца в Лондон? Сезонът вече е започнал.

— Мислех, че ти мразиш Лондон — погледна го изненадано тя.

— До Коледа все някак ще издържа.

„В Лондон ще е по-лесно да направя, каквото трябва. Там ще има много хора и ще ми е по-лесно да се преструвам.“

— Да, бих отишла в Лондон. — Тя го целуна по устата и се намести по-удобно на коленете му. — Ще вземем и Джейк с нас, нали?

Натаниъл потърка брадичка.

— Ами уроците му?

— Имам много приятели с деца на неговата възраст. Със сигурност ще намерим друго училище, където да продължи. Впрочем, той смята, че е несправедливо да учи и в събота следобед, и ме избра за парламентър.

— Дръзка малка маймунка — ухили се Натаниъл. — А ти как мислиш?

— Аз мисля, че за събота следобед могат да се измислят много по-интересни... и много по-забавни занимания — отговори решително тя.

— Е, щом ще го водим в Лондон, не е нужно да обсъждаме повече тази тема.

— Боже, какъв справедлив и разумен татко — изрече Габриел с подигравателно учудване. — Не мога да разбера как е възможно да хабиш толкова разум и справедливост за едно единствено дете.

Светлината в очите на Натаниъл угасна. С един замах я изправи на крака, бутна стола си и започна да събира документите си. Не каза нищо, но мълчанието беше красноречиво.

Никакъв напредък по темата деца, каза си обезсърчено Габриел. Натаниъл я докарваше до бяс с упоритостта си. Не допускаше дискусия, всеки път, когато тя заговореше за този въпрос, млъкваше и се затваряше в себе си.

Без да каже дума, Габриел проследи как той отвори трезора и прибра документите. Напрегнатото мълчание се проточи.

Всъщност сега не бива да мисля за деца, каза си вразумително Габриел. Трябваше да реши много по-важен и много по-спешен проблем.

— Кога ще заминем за Лондон? — попита ведро тя, сякаш не бяха говорили по никакви неприятни теми.

Натаниъл се обърна към нея и в очите му светна облекчение.

— Следващата седмица, ако нямаш нищо против — отвърна със същия тон.

— Знам, че Ванбрутови са се настанили на Гросвенър Скуеър още преди три седмици. Ще пиша на Джорджи и ще я уведомя, че идваме... Не е ли редно да изпратим мисис Бейли и Бъртрам да оправят къщата на Бъртън Стрийт?

— Направи всичко, което смяташ за необходимо, скъпа съпруго.
— Габриел се справяше отлично с воденето на домакинството и той знаеше, че пита за мнението му само от учтивост.

Габриел кимна и излезе от библиотеката. Когато влезе в будоара си, Ели тъкмо спускаше завесите. Щом видя господарката си, прислужницата оживено ѝ заразправя за някакъв скандал в селото. Габриел слушаше с половин ухо. Обикновено разрешаваше на Ели да ѝ разказва най-новите клюки, защото по този начин узнаваше проблемите и болките на местните хора, в които съпругът ѝ би могъл да се намеси, но тази вечер бърбуренето на момичето я изнервяше, а и историята му беше безинтересна.

— Бъди така добра и ми донеси малко чай — помоли тя. — Започва да ме боли глава и се чувствам ужасно.

— Разбира се, милейди, веднага ще донеса. — Добродушното лице на Ели изрази искрена загриженост.

Габриел седна до прозореца и вдигна крака на решетката на камината. Ще предаде информацията на Галейран направо на Саймън. Естествено, Саймън веднага ще каже на Натаниъл, но никой няма да разбере откъде е дошла новината. Ще измисли някакъв анонимен източник. Къртица, която носи строго поверителни сведения от Франция. Не е проблем да изпрати анонимно писмо в кабинета на Саймън в Уестминстър. Бъртън стрийт е съвсем наблизо.

По този начин щеше в известна степен да компенсира злото, което беше сторила на Саймън — нали го бе използвала, за да се добере до Натаниъл. Тогава болката от загубата на Гийом и жаждата за отмъщение бяха по-силни от чувството за вина, че бе измамила приятелите си, но споменът все още ѝ причиняваше неловкост. Натаниъл не говореше за това... всъщност, двамата никога не говореха за онова време — тя бе направила своя избор, знаеше на кого дължи вяръност сега и двамата приемаха решението ѝ. Той със сигурност беше вършил същите неща при шпионската си дейност — това беше неизбежно, когато работиш за тайните служби.

Тази нощ — за първи път от много месеци насам — отново я споходи старият кошмар.

Натаниъл я прегърна утешително, приглади влажните ѝ коси от челото и я остави да се наплаче. Тялото ѝ беше като опъната струна в ръцете му. Тя се вкопчи в него, треперейки в овлажнялата от пот

нощница и той не знаеше как да я утеши. Само я притискаше до себе си и се опитваше да ѝ предаде част от топлината на собственото си тяло, от равномерното биене на сърцето си. Спомни си, че следобед беше усетил у нея някакво напрежение, съпроводено с неясна тъга, и приписа кошмара на спомените от детството, на неизживения ужас от загубата.

Когато сълзите ѝ пресъхнаха, той свали мократа нощница и внимателно подсуши тялото ѝ. Габриел приемаше грижите му, скрила с ръка подутите си очи, сякаш пламъчето на свещта ѝ причиняваше болка. Натаниъл внимателно отмести ръката ѝ, изми очите ѝ и обсипа с леки целувки носа, бузите и устата ѝ, докато ръцете му бавно масажираха и лекуваха тялото ѝ, за да прогонят демоните по единствения начин, който познаваше. Постепенно тя се отпусна, сгуши се благодарно в него и почерпи нови сили и кураж от нежността му, която даваше много повече, отколкото вземаше.

След две седмици Натаниъл спря конете пред внушителна къща на Бъртън стрийт.

— Утре ще отида при Татърсел и ще ти купя някакво превозно средство — каза той на Габриел, докато ѝ помагаше да слезе. — Искаш ли висока двуколка?

— Не, предпочитам солиден файтон с два коня — отговори с усмивка тя, стъпи на тротоара и огледа с интерес впечатляващата фасада на Прайд хаус. — Имате чудесна къща, милорд.

— Надявам се вътрешността също да намери одобрението ви, милейди. — Той се поклони и ѝ подаде ръка, за да изкачат стълбите. Вратата се отвори още преди да стигнат до нея и гордо усмихващият се Бъртрам ги посрещна с добре дошли. Мисис Бейли ги поздрави във фойето със забележката, че си е позволила да назначи двама прислужници и три момичета. Искала да наеме и готвачка, но решила, че милейди ще предпочете да я избере сама. От агенцията обещали да изпратят подходящи кандидатки веднага щом лейди Прайд си почине от пътуването.

— Утре сутринта това ще е първата ми работа, мисис Бейли — обеща Габриел, докато се оглеждаше любопитно. Красив дървен парапет, полиран до блясък, блестящ мраморен под, искрящи

полилеи... — Справили сте се отлично, наистина. Всичко блести от чистота.

Мисис Бейли се усмихна доволно.

— Разбрах, че мис Примър и бавачката ще пристигнат тази вечер с мастър Джейк, милейди?

— Да, мисля, че след няколко часа ще са тук. Пощенската карета не може да се мери с ландауера на лорд Прайд. — Габриел изглежда дяволито съпруга си. — Или, по-точно казано, с качества на негово благородие. — Докато пътуваха към Лондон, двамата се състезаваха кой умее да управлява по-добре коне и се сменяха на всяка пощенска станция. Натаниъл спечели убедително и Габриел не се сърдеше — съпругът ѝ наистина се справяше съвършено.

— Искате ли да видите детската стая и помещенията за мис Примър и бавачката, милейди? Убедена съм, че всичко е наред, но предполагам, че мастър Джейк ще е уморен, бавачката ще страда от поредния пристъп на ревматизъм след теснотията в пощенската карета, а бедната мис Примър ще е с главоболие.

Някога Натаниъл щеше да отбележи хавливо, че е дал на сина си и придружителките му най-удобното транспортно средство, което притежава, и че трябва да са благодарни, но сега само се усмихна и рече:

— Предоставям на теб да огледаш помещенията, Габриел. Аз имам работа в обора.

— Не забравяй, че сме канени на вечеря у семейство Ванбруг — напомни му тя и се обърна отново към мисис Бейли: — Хайде, разведете ме и ще видим какво още може да се направи.

Джейк и спътниците му пристигнаха след около три часа. Къщата беше напълно готова да посрещне възбудения и раздражителен син на господаря, изтощената, но смело страдаща мис Примър и стенещата бавачка.

— Какво щастие, че ще вечеряме навън — заяви с въздишка Натаниъл, докато следеше безкрайния поток от чанти и куфари, който се точеше нагоре по стълбите. — Възможно ли е едно единствено дете да пътува с толкова багаж?

Две деца не се нуждаят от повече багаж, помисли си Габриел, но се въздържа да му го каже.

— Отивам да се преоблека за вечеря. Моля те, иди за малко в детската стая. Някой трябва да укроти раздражителността на Джейк. Тази вечер мис Примър и бавачката няма да са в състояние да се справят с него.

Натаниъл направи гримаса, но веднага изпълни молбата ѝ и Габриел се запъти към своите помещения. Ели беше привършила с разопаковането и тъкмо приготвяше вечерната ѝ рокля.

— Бъртрам ще донесе топла вода, мадам.

— О, прекрасно! Наистина имам нужда от баня след дългото пътуване — каза Габриел и отвори чекмеджето с нещата за писане. Първо прочете писмото, което утре сутринта щеше да изпрати в кабинета на Саймън. Написано с печатни букви на парче евтина хартия, купена от обикновен магазин, кратко и ясно съдържание... да не би да беше пропуснала нещо?

Погледът ѝ се премести към „Философските писма“ на етажерката. Трябваше веднага да изпрати кодирано писмо на Талейран, за да го уведоми как стоят нещата.

— Не мога да разбера какво става с това дяволско хлапе! — Гласът на Натаниъл, хем развеселен, хем изнервен, проехтя откъм вратата и тя се стресна, ръцете ѝ затрепериха.

По дяволите! Нима вече не можеше да се владее?

— Защо? Какво прави? — попита спокойно тя, докато пъхаше писмото обратно в чекмеджето. Завъртя мъничкия сребърен ключ и си отдъхна.

— Тича гол по стаята, скача във ваната, изскача навън и пак хуква... и така безкрай!

Габриел се обърна към него и незабелязано пъхна ключа в джоба си.

— Това е първото му идване в Лондон. Естествено е да е възбуден.

— Е, сега вече не е възбуден, мога да те уверя в това — каза Натаниъл, вече на път към собствените си стаи, докато сваляше жакета си.

— Не си му се развикал, нали, Натаниъл?

— Разбира се, че не. — Той хвърли жакета в стаята си и започна да разкопчава ризата си, — Постъпих точно както ми заповядахте

мадам — угасих възбудата му. — Направи ироничен поклон и изчезна в стаята си.

На следващата сутрин мръсно улично хлапе връчи на лакея с напудрена перука и лъскава ливрея, който стоеше пред вратите на Уестминстърския палат, запечатан плик. Писмото беше адресирано до лорд Саймън Ванбруг.

Лакеят изобщо не обърна внимание на момчето и, естествено, не можа да го опише, когато след няколко минути го повикаха при лорд Ванбруг.

— Каза ли ви откъде идва писмото?

— Не, милорд.

— Попитахте ли го?

— Не, милорд.

— По дяволите! Някой трябва да му го е дал...

— Да, милорд. — Лакеят се загледа към прастарата каменна стена, която се виеше към Темза.

Саймън беше бесен. Ако информацията в писмото беше вярна, тя заслужаваше специално внимание. Беше не по-малко ценна от сведенията за тайните клаузи в договора от Тилзит.

Освободи лакея, взе шапката и бастуна си и излезе бързо от Уестминстър. Спря първия файтон, който мина по улицата и отиде на Бъртън Стрийт.

Натаниъл излезе от дома си точно в мига, когато файтонът спря пред стълбището. Носеше бричове от дивечова кожа и високи ботуши с кончови.

— Здравей, Саймън, какво те води у нас толкова рано? — Гласът му беше весел. — Нямах ли важна държавна работа?

— Разбира се, че имам — изръмжа Саймън. — Трябва веднага да обсъдя нещо с теб.

— Добре, хайде да отидем в Брукс. Смятах да посетя галерията на Мантън, за да се поупражнявам в стрелба, но мога и в Брукс. Габриел разговаря с кандидат-готвачките и в къщата цари ужасна бъркотия. Джейк се пързеляше по парапета и се навехна пръста — според мен това е справедливо наказание, но бавачката си скубе

косите, а Габриел настоява да повикаме лекар. Още една минута в тази лудница, и ще се напия до безсъзнание.

Той хвана под ръка стария си приятел и го поведе към Пикадили. Въпреки възбудата си, Саймън отбеляза с радост, че Натаниъл най-сетне се е отървал от тъгата и чувството за вина. Това е естествено, каза си с усмивка той, никой не може да живее дълго с Габриел и да остане мрачен и нацупен. Тя шокира хората, но никога не ги потиска.

В приглушената атмосфера на изискания клуб Саймън показва писмото на Натаниъл.

— Донесено ми бе днес сутринта от мистериозен пратеник. — Напълни две чаши с портвайн от гарафата на масата и изпи своята до дъно, докато Натаниъл четеше писмото.

— Тайна среща с испанците във Фонтенбло — повтори полугласно той и отпи от чашата си. — Това се знаеше.

— Но не и заплахата за Португалия.

— Прав си. — Натаниъл се облегна назад и кръстоса крака. — Кой, по дяволите, има достъп до такава информация? — Въпросът беше реторичен и Саймън си спести отговора.

— Да й повярваме ли? — попита той. Натаниъл кимна.

— Не можем да си позволим да не й повярваме. Бонапарт отдавна флиртува с испанците. Трябва да подкрепим Португалия, за да попречим целият Иберийски полуостров да падне в лапите му?

— Ще пратиш ли някои от твоите хора?

Натаниъл кимна повторно.

— Имам добри агенти в Мадрид, които мога да пратя в Лисабон. А може би — добави като на себе си той — е най-добре да отида лично.

— Можеш да поговориш направо с португалския регент — отвърна Саймън. — Ти имаш повече авторитет от агентите си. — Той стана и заяви решително: — Отивам да говоря с министър-председателя. Сигурно ще иска да те види незабавно. — Нахлузи ръкавиците си и добави замислено: — Питам се дали този тайнствен информатор ще ни прати още някое писмо.

— Ако го направи, погрижи се пратеникът да бъде задържан, за да мога да го разпитам. Трябва да разберем кой ни дава сведенията — отговори сухо Натаниъл. — Не понасям манипулацията, дори когато е в ваша полза. Ако информаторът е лоялен към Англия, защо не се

разкрие? Може би ще поиска нещо от нас срещу тези сведения, как мислиш?

— Ти си циник — засмя се Саймън. — Може би мотивите му са чисти... лоялност, патриотизъм...

— Не вярвам — отвърна рязко Натаниъл. — Ако беше така, нямаше да се крие. Не, в тази работа има нещо гнило, Саймън, и аз ще разбера какво е.

Той се запъти обратно към Бъртън Стрийт. Главата му беше пълна с планове за пътуването, но усещаше и някаква неловкост. Опитът и инстинктът му подсказваха, че в тази работа има нещо нередно. Вярно, всички шпиони работеха с тайни информатори, но тази новина беше твърде важна и значителна, за да е била получена от аматьор. Той беше убеден, че познава всички опитни играчи на международното поле. Ако информаторът беше новак в занаята, откъде знаеше, че трябва да предаде сведенията точно на Саймън? Никой не знаеше за тесните връзки между Саймън и тайните служби. Единствено министър-председателят. Даже Джорджи и Майлс не знаеха.

Габриел обаче знаеше... Натаниъл спря пред витрината на един магазин и се погледна изненадано в стъклото. Змията на съмнението, която мислеше за мъртва, отново надигна грозната си глава. Веднъж шпионка, винаги шпионка... Не, това беше невъзможно. Тя се бе отказала от шпионската дейност и той нямаше причини да не ѝ вярва. Убеждението ѝ, решителността ѝ бяха искрени. Освен това нямаше как да е забъркана в тази работа. След женитбата им беше лоялна гражданка на Англия и вече нямаше достъп до подобна информация. Даже ако по някаква странна случайност беше попаднала на нещо толкова ценно, щеше да предаде информацията на него, а не да я прати на Саймън. Това беше логичният ход.

Той продължи пътя си, като се опитваше да се убеди в логиката на разсъжденията си. Пред къщата му все още имаше опашка от кандидат-готвачки и в гърдите му се надигна гняв. Защо Габриел не беше приключила с избора?

Когато влезе в утринния салон, Габриел разговаряше с поредната кандидатка. Гневът му се засили.

— За бога, къщата изглежда като агенция за набиране на работници — заяви нелюбезно. — Още ли не си намерила

подходящата жена?

— Благодаря ви. Ще се свържа с агенцията — каза Габриел, жената насреща ѝ стана, направи реверанс и излезе.

— Какво ти става? — обърна се тя към мъжа си. — Защо се държа толкова грубо?

— Нервирам се, защото къщата ми прилича на пазар — отговори рязко Натаниъл. — Отвън има поне двацет жени.

— Нима не разбираш? Не мога просто да ги отпратя, без да съм разговаряла с тях — обясни вразумително Габриел. — Не знам защо, но в момента в града има твърде много безработни готвачки. Вероятно трябваше да кажа на хората от агенцията да ги пресеят малко, но съм забравила.

Тя огледа по-внимателно съпруга си. Натаниъл беше в едно от нетърпеливите си, раздражителни настроения и ей сега щеше да избухне.

— Нещо те притеснява.

Той зарови пръсти в косата си.

— Преди малко разговарях със Саймън, това е всичко.

Саймън сигурно го бе уведомирал за тайната информация! Тя беше очаквала, че лорд Ванбруг първо ще провери дали сведенията са достоверни, ще се посъветва с колегите си от кабинета и с министър-председателя и едва тогава ще поиска съдействие от Натаниъл. Нима Саймън се бе обърнал първо към Натаниъл? Хлапето бе предало писмото преди по-малко от два часа.

— Това ли е всичко? — попита тя подчертано ведро. — Срещите със Саймън никога не са те изкарвали от търпение.

— Мразя загадките — отговори остро той. — И не мога да се отърва от чувството, че по някакъв начин ме използват. — Той я погледна изпитателно. Ръцете ѝ лежах спокойно в скута.

Не можеше да знае, че дланите ѝ овлажняха. Значи Саймън бе казал първо на него...

— Кой те използва?

— Не знам... още не — добави той и направи няколко крачки по стаята. — Но съм твърдо решен да го открия.

— Не искаш да ми кажеш нищо повече. — Габриел стана и пристъпи към камината. Наведе се да стопли ръцете си, макар че

тялото ѝ гореше. Подозираше, че бузите ѝ са зачервени, и топлината на огъня щеше да бъде убедително обяснение.

Натаниъл неволно се наслади на гъвкавите извивки на тялото ѝ, не пропусна да отбележи отражението на огъня в червената коса, стегнатите хълбоци, тънката талия, подчертана от фината материя на утринната рокля.

Не, Габриел нямаше нищо общо с писмото, пристигнало при Саймън.

Добре познатото пулсиране на чувствено желание между бедрата прогони всички съмнения и подозрения.

Той направи крачка към нея, уви ръка около кръста ѝ и я преви върху протегнатото си бедро, докато със свободната си ръка очерта извивката на гърба ѝ под роклята. Вдигна бавно мекия материал, разголи сантиметър по сантиметър дългите ѝ крака, добре оформените колена, гладките, твърди бедра, бледата плът над ръба на чорапите.

Габриел не направи опит да се надигне, а се отпусна в здравата хватка на ръката му, наслади се на твърдостта на обвитото в дивечова кожа бедро под корема ѝ. Ръката му се плъзна под дантелата на панталонките ѝ и тя потръпна от радостно очакване, когато пръстите му внимателно се плъзнаха във влажната гънка между бедрата ѝ и започнаха да я изследват във възбуждащ танц на еротични интимности.

— По този начин никога няма да намеря готвачка — промърмори тя в отчаян опит да се спаси от бързото пропадане в кратера на чувствеността. Натаниъл дръпна ръката си и я плесна по дупето.

— Това не беше подходяща реакция при тези обстоятелства, жено. — Свали полата ѝ и я освободи от хватката си. Габриел се изправи. Бузите ѝ бяха зачервени, очите святкаха.

— Това не беше подходящо държание при тези обстоятелства. — Тя направи широк жест към салона. — Всеки момент можеше да влезе някой.

Ако се съдеше по самодоволната му усмивка, тази представа го забавляваше.

— Не чух нито думичка на протест, скъпа.

— Да, прав си, аз не протестирах — отвърна тя с привидно примирение. — За съжаление ти си моята слабост.

Усмивката му стана още по-широка.

— Ще заключа вратата, за да завърша онова, което започнах, без да се страхуваш от прекъсвания. — Той и изпълни думите си и се облегна на вратата, като я измерваше с присвити очи.

— Какво чакаш? — попита задавено тя.

— Опитвам се да реша къде точно те искам — отговори той.

Габриел огледа помещението и мебелите, които бяха на разположение. Играта я увлече и тя забрави страха си.

— На шезлонга? — предложи с надежда тя. Натаниъл поклати глава. — На масата? — Ново поклащане на главата. А какво ще кажеш за креслото?

— Може би — отговори бавно той и се отблъсна от вратата. С бързо, умело движение я сложи върху облегалката на едно кресло с гръб към себе си.

— Трябваше да се сетя — промърмори Габриел, заровила лице в мекото кадифе, и в гласа ѝ звъняха смях и възбуда. — Пак искаш да властваш.

— Може би — отговори той, вдигна полите ѝ над главата и свали дантелените панталонки. — Удобно ли ти е така?

— О, разбира се — увери го тя и намести коленете си, за да има по-добра опора.

Ръката му се плъзна във възбуждаща милувка по бедрата ѝ, повтори сладките интимности отпреди и тя забрави смеха си, когато двамата потънаха в замайващия свят на страстта.

Той проникна с дълбок тласък в тялото ѝ и тя посегна зад себе си, копнееща да го приеме изцяло в себе си и да се слее в едно цяло с него. Пръстите му се забиха почти болезнено в хълбоците ѝ и това изразяваше собствената му потребност от пълно удовлетворение. Тялото ѝ беше негово. Ритмичното пулсиране дълбоко в нея се засили бързо, докато зад спуснатите ѝ клепачи затанцуваха червени светкавици. Натаниъл бе сложил едната си ръка на тила ѝ, другата я милваше, възбуждаше чувствителната пъпка между бедрата ѝ, докато Габриел стигна до върха на насладата, вълната на прекрасна сладка болка се затвори над главата ѝ и я накара да се самозабрави. Някъде отдалеч чу собствените си викове, Натаниъл я натисна по-силно в кадифената облегалка и задуши хълцането ѝ. Ръцете му обхванаха гърдите ѝ и той падна върху нея, за да преживее собствената си експлозия и да излее горещото си семе.

— Велики боже! — Натаниъл се надигна бавно и Габриел потръпна от внезапния студ върху кожата си. Той се отдели от нея и нежно плъзна ръка по гърба ѝ.

Габриел изохка изтощено.

— Кажи ми, че днес е понеделник, единайсет сутринта — помоли със слаб глас тя и се зае с треперещи ръце да оправя дрехите си, за да се върне към действителността.

— Така е. — Натаниъл вдигна панталона си и го закопча. — Какво толкова има у теб, та ме подлудява? — Поклати объркано глава. — Дяволска жена — прошепна той в напразен опит да отговори на въпроса си.

— Не мисля — заяви Габриел и се огледа в огледалото над камината. — Погледни само косите ми! Прическата ми е напълно развалена. Как ще се покажа навън в този вид?

— И аз не знам — отговори Натаниъл с безсърдечно безгрижие и отключи вратата. — Хайде, направи нещо. Вземи си готвачка и отпрати чакащите жени. Искам къщата ми да е спокойна.

— Тъй вярно, милорд. Казах ли ви вече, че тази сутрин сте в особено властно настроение? — Габриел му изплези език в огледалото и се опита да поприбере къдриците си.

Натаниъл я заплаши с пръст и излезе от салона, без да усеща леката усмивка на устните и енергичността на крачките си.

Габриел позвъни на мисис Бейли и я помоли да повика следващата кандидатка.

Натаниъл отиде в кабинета си. Трябваше да прегледа цял куп доклади. И да реши кой от агентите му е най-подходящ за задачата в Лисабон. Или все пак да замине самият той? Португалският крал беше жалка личност, неспособен да управлява, а министрите му бяха твърде страхливи, за да вземат собствени решения. Никой от тях не беше в състояние да спре френската офанзива. Британското присъствие в Португалия беше от голяма важност.

Посегна механично към едно перо и установи, че е изхабено. Потърси ножчето, което използваше за острене на перата, но не го намери на писалището си и се сети, че снощи го бе дал на Габриел.

В момента не му трябваше, но мислите му хвърчаха и беше твърде неспокоен, за да остане дълго над докладите. Затова изкачи

стълбата, спря пред детската стая и си каза, че би трябвало да влезе и да се осведоми как е Джейк. Но първо трябваше да вземе ножчето си.

Дневната на Габриел беше спокойна, обляна от слънчева светлина. Това беше любимата стая на Хелън и тапетите и мебелите свидетелстваха за изискания ѝ вкус. Дали Габриел ще поиска да промени нещо, запита се с интерес той. Пастелните цветове бяха твърде съдържани за сияещата ѝ жизненост.

Секретарят ѝ беше отворен, ножчето за пера беше върху подложката за писане. Той посегна да го вземе и погледът му падна върху отпечатъците от мастило по попивателната.

Странни знаци, обърнати букви, числа. Не искаше да посегне към попивателната, но го направи. Вдигна я и я сложи пред огледалото на тоалетната масичка.

Габриел си бе поиграла с кода от Волтер.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Невъзможно беше все още да е забъркана в шпионаж! Не можеше да е вярно! Беше нелогично!

Натаниъл погледна през празнично наредената маса към мястото, където седеше Габриел — тя водеше оживен разговор със съседа си по маса. Сякаш усетила изпитателния му поглед, тя вдигна глава. Погледът ѝ се плъзна по дългата повърхност от полирано розово дърво, отрупана с блестящо сребро, потопена в златната светлина на свещите. Устните ѝ се изкривиха в типичната крива усмивка, която внушаваше особена интимност сред официалната вечеря. Тя се обърна отново към своя съсед по маса и Натаниъл чу смеха ѝ, дълбок, мелодичен звук, който винаги го развеселяваше, дори когато беше бесен от гняв.

Собствената му съседка го запита нещо и Натаниъл проумя, че откакто бяха поднесли второто ястие, беше седял в мрачно мълчание. Отговори ѝ с няколко учтиви думи, но изпита облекчение, когато от другата страна я въвлякоха в разговор.

Без да разбере какво прави, той си сипа порция пъдпъдъци в аспик и твърде късно си спомни, че не обича малките птички и не понася аспик.

Беше попитал Габриел какво означават знаците по попивателната — любезен, подчертано безобиден въпрос, — и тя му отговори със същия тон, че много отдавна не е упражнявала ума си по този начин и си е поиграла, за да види дали помни кода и може да го използва.

Обяснението беше напълно логично.

Защо, за бога, Натаниъл ядеше пъдпъдъци в аспик? Габриел се намръщи подозрително, като го видя как разряза една птичка и нетърпеливо я избута на края на чинията си. Той не понасяше аспик, да не говорим за пъдпъдъци. Нима не забелязваше колко е неучтиво да седи и да мълчи? Бедната Хестър Феърчайлд, която седеше от дясната му страна, гледаше така нещастно, сякаш съседът ѝ беше свален вожд на някое диво племе.

През последните дни Натаниъл беше постоянно в лошо настроение и причината беше срещата му със Саймън. Характер като неговия не се задоволяваше просто да получи ценна информация и да действа според нея. С информацията беше свързана някаква тайна и желанието да проникне в нея се бе превърнало почти в мания. Странно защо Габриел не бе помислила за тази възможност.

Натаниъл не знаеше, че ако разреши загадката, няма да си възвърне душевния мир, а ще стане точно обратното. Нейният душевен мир също беше нарушен. Само при мисълта как ще реагира Натаниъл на истината ѝ ставаше лошо. Колкото и полезна да беше информацията, тя, Габриел, продължаваше да го манипулира по заповед на Талейран.

Лейди Уилоби се надигна от мястото си начело на масата, за да даде сигнал на дамите да се отправят към салона. Съседът на Габриел веднага скочи, за да ѝ помогне. Тя забеляза, че Натаниъл закъсня да направи същото със съседката си. Нещо трябваше да се направи... но какво?

Натаниъл остана с лорд Уилоби в трапезарията, дълго след като другите мъже бяха отишли да се присъединят към дамите, които седяха в салона на чаша чай. Лорд Уилоби беше много щастлив, че един от гостите му изяви готовност да опразни с него гарафата с портвайн и най-вече, че този гост не обичаше да разговаря и също като него се задоволяваше да отпива безмълвно от виното си и да гледа втренчено пред себе си.

— Натаниъл все още ли седи в трапезарията, Майлс? — Щом видя стария си приятел, Габриел скочи и отиде при него.

— Да, двамата с Уилоби седят един срещу друг и мълчат. Тази вечер Натаниъл изглежда в ужасно настроение. Какво му е, Габи?

— Не знам. — Майлс нямаше представа с какво се занимава Натаниъл и тя не можеше да оправдае съпруга си дори с претоварване с работа. — Вероятно защото го накарах да дойдем в Лондон. Нали знаеш как мрази големия град. — Тя посочи голямото помещение. — Глупави крясъци на орда маймуни...

Майлс се ухили с разбиране.

— Мислех си, че е престанал да мрази хората.

— Мисля, че това му е вродено — отговори замислено Габриел. — Но обикновено не допуска да се забележи.

— Май си права. Почакай, ще ти донеса чаша чай. — Майлс се запъти към масата, където домакинята наливаше чай, и се върна с две чаши.

— Какво ще кажеш за новия статут на кръстника ти като заместник на великия княз? Титлата звучи добре, но мисля, че не е свързана с особена власт.

Габриел избухна в смях.

— Ако вярваш в това, значи не познаваш Талейран, Майлс. Можеш да бъдеш сигурен, че влиянието му е същото, както когато беше външен министър. Обзалагам се, че миналия месец е бил на срещата във Фонтенбло... О, Джорджи, надявах се да мога да поговоря с теб. — Тя протегна ръка към братовчедка си, която вървеше към нея през групичките дами и господата, които пиеха чай. — Имам нужда от съвета ти. Да поканя ли майка ти и баща ти на вечеря с министър-председателя? Или смяташ, че ще предпочетат компанията на свои приятели?

Гласът ѝ се издигна над общата глъчка и Натаниъл, който бе влязъл незабелязано в салона, побърза да се скрие в най-близката ниша. Какво знаеше Габриел за Фонтенбло? Не беше споделил с нея подробностите от мистериозната информация и тя беше приела отказа му да говори с необичайна покорност.

„Ако е знаела какво пише в анонимното писмо, не е било нужно да ми досажда с въпроси.“

Главата му направо се пръскаше. Подозренията все повече се съгъстяваха. Въпреки това все още не откриваше смисъл в една такава постъпка. Нямаше логични причини тя да не признае открито, ако наистина, по някакво необичайно стечение на обстоятелствата, се е добрала до такава ценна информация. Може би Саймън бе споменат пред нея срещата във Фонтенбло. Тя посещаваше често къщата на Гросвенър Скуеър и обичаше да си говори със Саймън. Приятелят му беше абсолютно откровен с нея.

Не, Габриел не можеше да бъде източникът на онази информация. Вече нямаше контакти с Франция. Или може би имаше? Може би все още принадлежеше към мрежата от френски агенти в Лондон?

Внезапно тя се обърна и като го видя, тъмните ѝ очи светнаха от радост.

Тя се бе заклела, че го обича, че се е отрекла от всички по-ранни задължения и обещания за вярност. Сложи в краката му лоялността си като любовен дар. Следваше го навсякъде, спаси му живота и го принуди да приеме любовта си към нея, както приемаше нейната. Не беше направила нищо, с което да събуди недоверието му. И все пак...

— Ето те и теб, Натаниъл. Вече си мислех, че съм те загубила завинаги заради някаква си гарафа с портвайн. — В гласа ѝ прозвуча лек укор, макар че очите ѝ святкаха весело.

— Да си вървим. Искам да се прибера вкъщи — отговори той. Нямахте намерение да каже точно това, или поне не с този рязък тон. Защо, докато работеше, можеше да се преструва без усилия, не разкриваше по никакъв начин мислите и чувствата си, а в ежедневието все по-често говореше направо от сърцето си, без да е подложил думите си на проверка?

По бузите на Габриел пропълзя лека червенина, брадичката ѝ се вдигна войнствено. Майлс и Джорджи си размениха угрижени погледи и се отдалечиха безшумно.

— Предлагам ти да се прибереш сам. — Гласът ѝ прозвуча ледено. — Случайно още не съм готова да си тръгна.

Той не беше склонен да я остави тук сама. Докато в главата му бушуваха съмнение и недоверие, трябваше да я държи под око. Да не я оставя сама нито за миг. Инстинктивна, но много силна реакция.

— Няма какво да говорим повече. Тръгваме си. — Хвана ръката ѝ и тя усети веднага, че нямаше друг изход, освен да се подчини. Но поне можеше да направи оттеглянето си достойно. Натаниъл бързо премина през салона в търсене на домакинята. Габриел хвърли бърз поглед към мрачното му лице и се постара да запази учтиво изражение на лицето си, да не разкрие нито частица от гнева, който бушуваше в гърдите ѝ. Сбогува се с домакинята, като се постара да компенсира кратките думи на съпруга си с топлота и любезност.

Двамата почакаха във фойето, докато едно момиче донесе наметката на Габриел, а слугата хукна към оборите да поръча каретата им. Габриел потропваше с краче по паркета, очите ѝ святкаха от гняв. Натаниъл все още стискаше ръката ѝ и когато тя се опита да се освободи, притисна и другата си ръка върху нея, за да ѝ попречи.

Каретата пристигна и слугата побърза да отвори вратичката. На стълбичката Натаниъл я пусна, но вместо да ѝ помогне да се качи,

сложи ръка на дупето ѝ и я бутна доста грубичко вътре.

Още преди слугата да е затворил вратичката, тя се обърна и изфуча разярено.

— Какво, по дяволите, ти става? Как посмя да ме извлечеш от салона като невъзпитано дете? Как си позволяваш да се държиш така невъзможно?

Натаниъл не каза нищо. Само облегна глава на кожената тапицерия и обърна лице към прозореца. Фенерът на един нощен пазач освети за миг напрегнатото му лице и Габриел видя издайническото треперене на мускулчетата по лицето му.

— Отговори ми, по дяволите! — Пръстите я сърбяха да го удари, но Натаниъл не беше подходящ мъж за подобен сблъсък. Той умееше да се отбранява.

— Нямам какво да кажа. — Натаниъл най-сетне заговори, но гласът му не казваше нищо. — Уморен съм. Наситих се на тези безкрайни вечери и балове.

— И това е всичко? — извика невярващо тя. — Цяла вечер се държиш като непохватен селянин, обиждаш ме и ме унижаваш по неопикуем начин и единственото ти извинение е, че си уморен? Е, добре, Натаниъл Прайд, да знаеш...

— Млъкни!

Острата заповед я изненада толкова силно, че за момент затвори уста. Затвори очи, за да си възвърне поне част от самообладанието, и продължи доста по-умерено:

— Какво има, Натаниъл? Какво се крие зад това странно държание?

Той я погледна с болка в полумрака. Какво, ако я попита направо? Какво, ако тя признае? Нямаше да го понесе. Беше толкова просто. Той не беше в състояние да предизвика фаталното признание. По-добре да живее с гризящите съмнения, отколкото да се справя със знанието, че съпругата му се е омъжила за него не само от любов.

Страхливец... точно така, той беше страхливец. И въпреки това не можеше да се пребори със себе си. Простена и разтри слепоочията си.

— Прощавай. Имам ужасно главоболие. Не можех да мисля за нищо друго, освен да се махна оттам.

— Можеше да не пиеш толкова бордо и портвайн — изфуча тя. Не можеше да се задоволи с това обяснение.

Обърна глава към прозореца и усети как тилът ѝ болезнено се схвана. Поведението му тази вечер не беше просто израз на лошо настроение. Гневният съпруг, която излива недоволството си върху сигурен обект — съпругите често изпълняваха тази функция. Не. Той се държеше толкова възмутително, защото тя беше причина за гнева му.

Възможно ли беше да е заподозрял нещо? Обаче нямаше доказателства и никога нямаше да има. Само небрежността ѝ с попивателната, но за нея имаше убедително обяснение. Даже да беше заподозрял нещо, недоверието му щеше да изчезне с времето, стига тя да не правеше нещо, с което да потвърди подозренията му. Трябваше да пази спокойствие, докато се стигне дотам. А като привидно невинна тя нямаше да приеме без протест тазвечерното му поведение.

— Ако още веднъж ми причиниш такова нещо, Натаниъл, ще ти направя такава сцена, че през следващите шест месеца няма да се осмелиш да си покажеш носа извън собствените си четири стени — заяви тя с приглушен, треперещ от гняв глас.

— Престани да ме заплашваш, Габриел. — В гласа му имаше повече умора, отколкото замаха. — Ако съм те поставил в неудобно положение, моля те за прошка. Изпитвах отчаяна потребност да се махна оттам.

— Можеше да се прибереш сам.

— Нуждая се от утешителната компания на съпругата си. — Въпреки волята му, думите прозвучаха подигравателно.

Каретата спря на Бъртън стрийт, преди Габриел да е намерила подходящ отговор. Натаниъл скочи и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне при слизането. Тя го пренебрегна, мина покрай него и се запъти към къщата. Докато сваляше копринените си ръкавици, ръцете ѝ трепереха.

— Желая ви лека нощ, милорд. Предлагам да си вземете прахче против главоболие. За съжаление още не е измислено средство против лошо настроение.

Тя се понесе по стълбата с развени смарагдовозелени поли и Натаниъл остана сам. От устата му се изтръгна грозно проклетие. Влезе в кабинета си и тресна вратата. Наля си чаша коняк от гарафата на масичката, изпи я на един дъх и отново си наля. В гърдите му зееше

огромна студена дупка и конякът не беше в състояние нито да я стопли, нито да я запълни. Не знаеше колко време е останат там, преди да си легне.

Габриел спа лошо и на следващата сутрин се събуди късно. Остана в леглото, питайки се откъде се е взела сковаващата меланхолия, която не ѝ позволяваше да мръдне, но бързо си спомни. Случилото се предишната вечер премина съвсем ясно пред вътрешния ѝ взор. Докога щеше да продължава това... колко време можеше да пази мълчание и да търпи?

Проклет да е Талейран!

Тя дръпна шнура на звънеца до леглото си и зачака Ели да се появи с горещия шоколад.

— Божичко, какъв неприветлив ден, милейди! — Ели я поздрави весело, сложи таблата на масичката до леглото и вдигна розовите кадифени завеси. По оловносивото небе пълзяха тъмни облаци. — Най-добре да запаля свещите — предложи тя, докато тичаше насамнатам по стаята.

Габриел седна в леглото и посегна към чашата с шоколад. Силният аромат я удари в носа и стомахът ѝ се разбунтува.

— Божичко, гади ми се!

Тя скочи от леглото и изчезна зад паравана, където беше нощното гърне.

Когато излезе оттам, още по-бледа отпреди, Ели тъкмо изтърсваше възглавниците.

— Мисля, че е по-добре да пийнете чай вместо шоколад, милейди — посъветва я тя. — Знам, че жените използват различни средства... някои кафе, други чай...

— За какво говориш? — Габриел се върна в леглото, защото трепереше. — Сигурно снощи съм яла нещо, което не ми понася. Най-вероятно пудинга от раци. Веднага забелязах, че има малко странен вкус.

— Не ми се вярва да е бил пудингът, милейди — усмихна се Ели и я зави до брадичката. — Минаха повече от шест седмици, откакто имахте последното си месечно неразположение.

— Какво? — Габриел се облегна на възглавниците, за да погледне новото си положение в очите. — Толкова дълго?

— Да, мадам.

— Велики боже... — пошепна смаяно тя и инстинктивно попипа корема си.

— Да ви донеса ли чай?

— Да, моля те... всичко друго, само не този ужасен шоколад, от който ми се повдига. — Габриел изкриви отвратено уста. — Чуй ме, Ели...

— Да, мадам?

— Искам това да си остане между нас. Никой не бива да узнае, чуваш ли, никой! Ще кажа на негово благородие, щом съм напълно сигурна.

— Разбира се, милейди. — Ели направи реверанс и изчезна с таблата. Габриел затвори очи. На устните ѝ играеше тиха усмивка. Натаниъл сигурно щеше да побеснее, но после щеше да се примири. Можеше да се очаква, че в опиянението на страстта, която често ги разтърсваше като земетресение, предпазливостта му е изневерила за миг.

Във всеки случай тази новина щеше да отклони мислите му в друга посока. Тя беше повод да се тревожи за жена си и бъдещото си дете, не за мнимата ѝ шпионска дейност.

Трябваше да избере благоприятен момент, за да му каже. Но колкото по-скоро, толкова по-добре. Отново помилва корема си. Сладката надежда беше станала действителност. Нямаше причини да чака други признаци. Семето на Натаниъл бе паднало върху плодородна почва.

Ели ѝ донесе чай.

— Позволих си да донеса и филийка сух хляб, мадам. Знам, че много помага — събщи тя. — Надявам се, че няма да ми се разсърдите. Помня, че когато мама беше бременна с малката Марта, всяка сутрин ѝ препичах филийка хляб.

— Виждам, че ще трябва да разчитам на опита ти, Ели — засмя се Габриел и с удоволствие изяде препечената филийка. Отпи голяма глътка чай и отбеляза: — Май наистина съм по-добре.

— Мама твърди, че трябва да се пие чай от шипки. — Ели нахвърля съчки върху останалите от нощта въглени. — Коя рокля да ви

приготвя, милейди?

— О, някой от костюмите за езда. Имам уговорка за езда в парка.
— Габриел отметна завивката и стана. Никакво гадене. От днес нататък щеше да пие чай и да яде сух хляб.

Когато слезе, Натаниъл беше в стаята за закуска. При влизането ѝ той вдигна глава от „Газет“, но не ѝ се усмихна.

— Добро утро. Надявам се, че си спала добре.

— Не особено — отговори Габриел и отказа да го дари с усмивка след тази поредна проява на враждебност, — А ти?

— Доста добре, благодаря. — Той се зае отново с вестника си. Сенките под очите му обаче говорят друго, каза си Габриел и огледа с отвращение чиниите на масичката за сервиране. Нищо не ѝ хареса. В стомаха ѝ отново се надигаше гадене. Хвърли поглед към Натаниъл и реши, че моментът не е подходящ да му съобщи новината.

Седна срещу него, взе си филийка препечен хляб, намаза я съвсем тънко с масло и я нарязва на парченца. Започна да топи парче по парче в чая и да яде с все по-голямо удоволствие.

— Какво правиш, за бога? — Натаниъл я погледна смаяно.

— Какво има? — уплаши се тя и вдигна глава. — О, това ли? — Погледна парчето хляб в ръката си и също се изненада. — Не знам. Просто ми хареса.

— Отвратително е — заяви Натаниъл. — Освен това е неприлично. Всеки, който те види, ще си помисли, че нямаш зъби в устата си.

— О, съжалявам, ако гледката те обижда, но...

Тя млъкна стреснато, когато стъклото на високия прозорец се счупи с трясък, нещо влетя в стаята и се удари в отсрещната стена.

— Това дяволско хлапе! — Натаниъл скочи и се втурна да търси топката за крикет, паднала под масичката за сервиране. — Това е вторият прозорец за три дни. Изрично му наредих да не играе в близост до къщата!

Габриел стана от стола си.

— Успокой се, Натаниъл — помоли тя. — Това е само един прозорец.

Дори да я бе чул, Натаниъл пренебрегна молбата ѝ. Отвори втория прозорец и изкрещя:

— Джейк! Веднага ела при мен!

След минута на прага застана съкрушеният Джейк.

— Аз... моля за извинение, сър — заекна той. — Упражнявах удар от рамо и топката ми се изплъзна.

— Какво казах миналия път? — попита с треперещ от гняв глас Натаниъл.

Джейк хвърли страхлив поглед към Габриел и тя усети, че се готвеше да потърси защита при нея. За съжаление в тази ситуация намесата ѝ нямаше да помогне на никого: всеки опит да се намеси би засилил гнева на бащата. Затова се отвърна колебливо и посегна към вестника.

— Е? — изфуча Натаниъл, когато Джейк остана безмълвен.

По бузките на момченцето потекоха две големи сълзи и то подсмръкна нещастно.

— Чаках Прими да ме изведе в парка — обясни задавено Джейк. — И реших да се поупражнявам.

— Няма да търпя непослушание — заяви твърдо Натаниъл. Ще прекараш остатъка от деня в учебната стая. До края на седмицата ти е забранено да излизаш в парка.

Очите на Джейк се разшириха от ужас.

— Но, татко...

— Не чу ли какво казах? — изгърмя Натаниъл.

Джейк се обърна рязко и избяга от стаята.

— О, Натаниъл. — Габриел се опита да го укроти поне малко. — Днес следобед трябваше да отиде с децата на Бедфорд в увеселителния парк. От няколко дни говори само за това.

По лицето на Натаниъл ясно пролича, че бе забравил тази уговорка. Въпреки това отговорът му прозвуча твърдо:

— Тогава да се надяваме, че този път ще си научи урока. — И продължи прекъснатата си закуска.

Габриел седя дълго, без да се помръдне. Ако не беше днешният излет, наказанието не би могло да се определи като особено строго, но Джейк беше толкова чувствително дете, че мекият укор обикновено беше достатъчен да предизвика разкаянието му.

— Не би ли могъл все пак да размислиш, Натаниъл? — попита меко тя. — Ако го оставиш още три часа да мисли, че няма да вземе участие в излета, това ще е напълно достатъчно наказание. Знаеш, че винаги е послушен.

— Джейк е мой син — отвърна студено той. — Това не те засяга.

Габриел шумно пое въздух, сякаш бе получила удар в стомаха. Как бе посмял да изрече тези думи? Джейк беше колкото дете на Натаниъл, толкова и нейно, във всички отношения. Той беше една от най-големите им общи радости, една от неразрушимите връзки, които ги свързваха.

Сега и тази връзка щеше да се разкъса.

Без да каже дума, тя стана и излезе от стаята.

Натаниъл стисна глава между ръцете си, надвит от болка и тъга, които не искаше да признае. Не можеше да продължава така. Или щеше да разкрие подозренията си пред Габриел, или трябваше да забрави случилото се веднъж завинаги. Каква беше тази мания да я наранява и унижава — с безумната надежда, че по този начин ще облекчи собствената си болка? Вместо това с всяка минута се чувстваше по-зле.

Кой знае, може би ако се махнеше отгук за известно време, ако погледнеше на живота си от разстояние, нещата щяха да се уредят. Точно така. Щеше да замине за Лисабон. Там го очакваше задача, с която беше длъжен да се справи и щеше да се справи по-добре от всеки друг. А щом се върне, ще намери решението и на този ужасен проблем.

Сутринта мина в трескави приготовления за заминаване. Върна се вкъщи към обед след разговор с министър-председателя. Къщата то посрещна тиха. Тиха и нерадостна.

— Вкъщи ли е съпругата ми?

— Да, милорд, така мисля. — Бъртрам пое шапката и бастуна му. — Доколкото разбрах, ще обядва с мастър Джейк в детската стая.

— Разбирам. Стъкларят поправи ли вече прозореца на стаята за закуска?

— Да, милорд. — Бъртрам се покашля. Страхотен удар беше, милорд. Невероятен замах има малкият. Наблюдавах го от прозореца на стълбището. Момчето ще стане първокласен метач, ако ми позволите тази забележка.

Лицето на Бъртрам остана абсолютно неподвижно, само очите му святкаха весело.

— Първо трябва да се научи да се цели по-добре — изръмжа Натаниъл, но и в неговия глас звънна веселост. След дълга почивка

щеше отново да участва в акция и това бе възстановило равновесието му — поне до известна степен.

Качи се на третия етаж и спря пред вратата на детската стая. Веселият глас на Габриел проникваше през дебелия дъбов врата, но синът му не ѝ отговаряше.

Отвори вратата и надникна вътре. В камината гореше буен огън, Габриел и Джейк седяха на масата. При влизането му двамата се обърнаха и мълчаливо го измериха с погледи. Натаниъл се почувства като човекоядец. Сякаш се бяха върнали във времето преди Габриел да дойде в дома им.

Очите на Джейк бяха червени и подути. Погледът на Габриел бе неразгадаем, но той знаеше, че тя все още е гневна и наранена.

— Джейк, днес следобед можеш да вземеш участие в излета с децата на Бедфорд — каза Натаниъл.

Детето нададе див вик, скочи, втурна се към баща си и го прегърна щастливо.

— Но сега ме чуй! — Натаниъл сложи пръст под кръглата, пухкава брадичка и вдигна лицето му. — Надявам се да престанеш да чупиш прозорци, докато се упражняваш да размахваш бухалката. Разбрахме ли се?

— Никога вече! — обеща тържествено Джейк и по лицето му се разля широка усмивка. — Благодаря ти. Ти... ти си най-добрият татко в целия свят.

Натаниъл развеселено поклати глава.

— Мисля, че трябва да побързаш да се приготвиш, ако искаш да пристигнеш навреме. Хайде, тичай!

Джейк изскочи в коридора и се развика за Прими, която трябваше да му помогне да си намери палтото. Габриел не помръдна от мястото си.

— Как така си промени мнението?

— Ти ме накара — отговори той. — Както обикновено. Но сега трябва да говоря с теб. — Влезе в стаята и затвори вратата.

Сърцето ѝ се вледени. Какво ли щеше да чуе?

— Заминавам. За няколко месеца. — Натаниъл не направи опит да се приближи до нея.

— Заминаваш? — Всичко друго бе очаквала да чуе, само не и това. — Къде отиваш?

— В Лисабон — отговори той и я прониза с остър поглед. Изразът на лицето ѝ не се промени.

— Защо?

— Имам работа — обясни неясно той.

— Не може ли да дойда с теб? — Тя стана и очите ѝ светнаха. Забравила за бременността си, тя си представи как двамата ще работят отново заедно, ще преживеят вълнуващи приключения и опасности... ще се справят заедно със задачата му и ще забравят всички подозрения и съмнения, които ги разделяха.

— Не ставай глупава! — отсече той. — Ако Фуше надуши къде си, животът ти няма да струва и пукната пара.

„Освен ако не работиш още за него“, добави наум.

— Същото важи и за теб — отговори сърдито тя. — Моля те, Натаниъл. Спомни си последния път, как прекосихме Балтийско море. Не беше ли прекрасно? Знаеш ли как искам да преживея нещо такова още веднъж?

Натаниъл направи крачка напред. Лицето му беше като каменна маска.

— Искам да чуеш много добре какво ще ти кажа — започна той и в гласа му имаше недвусмислена заплаха. — Ако посмееш да ме последваш, ще превърна живота ти в ад, Габриел. Кълна се в гроба на майка си.

Габриел се уплаши истински. Цялата му фигура излъчваше мрачна решителност.

— Разбирам — пошепна тя и примирено разпери ръце. — Идеята ми не беше добра... разбирам.

По дяволите, сега трябваше да мисли за бебето! Никакви безумни идеи повече. Пътуването по море и друсането по лошите пътища на Португалия в първите месеци на бременността означаваше сама да предизвика нещастие.

Погледът на Натаниъл се впи в очите ѝ и в стаята се възцари напрегнато мълчание. Очевидно той остана доволен от онова, което видя, защото издиша бавно и успокоено.

— Утре сутринта заминавам за Бърли Мейнър — продължи той, вече по-общително. — Трябва да уредя някои неща, преди да замина. Към края на седмицата ще се прехвърля във Франция.

— Не искаш ли да дойда с теб в Беърли Мейнър? попита предпазливо тя.

— Не, няма смисъл. Ще бъда много зает.

— О... сигурно. — Тя вдигна рамене с нарочно безгрижие. Предполагам, че не знаеш точно колко време ще трае отсъствието ти?

— Казах ти вече. Няколко месеца.

— Два... три... четири?

— Нямам представа. Нали знаеш колко е трудно да се предскаже. — В гласа му имаше нетърпение.

„Важно е, защото искам да знам колко ще е напреднала бременността ми при твоето завръщане.“

— Да, знам — отговори тя все така безгрижно. По дяволите! Нима можеше да му каже за бебето, когато се държеше така враждебно и на разстояние?

— Ще ми липсваш. — Тя се опита да внесе в разговора малко топлина.

Погледът на Натаниъл омекна.

— И ти ще ми липсваш, Габриел. — Каза го съвсем искрено. Дори когато го тласкаше в бездна от съмнения, не понасяше мисълта, че ще бъде дълго далеч от нея. — Но трябва да го направя.

— Разбирам.

Може би наистина трябва да се разделим за малко, опитваше се да се убеди тя. Дано задачата, която трябва да изпълни, разсее съмненията, предизвикващи отчуждението помежду им. Дано ги забрави напълно.

На следващата сутрин Натаниъл тръгна на разсъмване с двуколката си.

Габриел го изпрати с поглед от прозореца на спалнята си. Когато сивите коне завиха зад ъгъла и Натаниъл изчезна от погледа ѝ, тя се почувства ограбена, сякаш любимият ѝ я бе напуснал по средата на любовната игра. А може би това беше много подходяща аналогия...

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

След два дни пристигна писмо от Талейран. Кратко и будещо тревога. Фуше арестувал английски агент в Кале, подложил го на мъчения и нещастникът проговорил. Полицейският министър се похвалил, че притежава изключително важна информация, с чиято помощ ще разбие цялата английски шпионска мрежа в Европа.

Фуше знаел имената на всички кораби, които прекарвали английски агенти през канала, познавал и по-голямата част от тайните пристанища по бретонското и нормандското крайбрежие.

Габриел прочете писмото два пъти. Черни петна танцуваха пред очите ѝ, разтърсваха я силни тръпки и не беше в състояние да разсъждава трезво. Стисна писмото с такава сила, че ръката ѝ изтръпна. Едва тогава се оправи — заповяда си да диша дълбоко и да разхлаби пръстите си. Писмото падна на пода.

Изпращам ти това писмо, мило дете, за да решиш какво да правиш. По този начин искам да се реванширам за услугата, която ми направи, ти знаеш коя. Както винаги, ще те помоля да ме държиш настрана от събитията. Вярвам в теб и в този случай.

Габриел се взираше замаяно в писмото в краката си. „Вярвам в теб!“ Знаеше ли всъщност за какво я молеше — по-точно: какво искаше от нея? Сигурно не. Талейран не проявяваше разбиране към многопластовостта на емоционалните връзки. Нямахме време за такива неща. О, да, той я обичаше, изпитваше към нея привързаност и загриженост. Иначе не би я уведомял за залавянето на агента и опасността, надвиснала над Натаниъл. Но индивидите и огромният лабиринт на човешките емоции никога не заставаха между Талейран и честолюбивите му цели.

Габриел се наведе и вдигна писмото. При движението ѝ се зави свят и в гърлото ѝ се надигна гадене. Изправи се бързо и пое дълбоко въздух, молейки се пристъпът да премине бързо. Усещането за неразположение никога не изчезваше напълно, освен когато дъвчеше сух хляб, но тя се боеше от кризите, когато я връхлиташе грамадна вълна, затваряше се над главата ѝ и предизвикваше мъчително повръщане.

Слава богу, гаденето бързо премина, остана обичайното усещане за неразположение и тя прочете писмото за трети път. Сега главата ѝ беше ясна и можеше да помисли какво да предприеме.

Всъщност имаше само един път. Трябваше да предупреди Натаниъл, преди „Кърли“ да излезе от пристанището на Лимингтън. Той бе казал, че ще замине в края на седмицата. Днес беше петък. Тази нощ ли щеше да потегли или утре?

Нямаше смисъл да прави предположения или да се отдава на страховете си. Трябваше да тръгне веднага. На кон можеше да стигне в Хемпшир рано вечерта. Чакаше я труден път. Тя докосна бегло корема си. За бога, на гърба на коня непрестанно щеше да ѝ се гади и пристъпите щяха да са особено силни. Но пък чистият въздух щеше да я ободрява. Освен това паниката щеше да държи в шах този маловажен проблем.

Не можеше да напусне къщата, без да каже къде отива. Трябваше да се довери на някого. На Прими. Гувернантката щеше да направи, каквото ѝ кажеше, без да задава въпроси и да безпокои другите от къщата. Освен това трябваше да остави писмо за Саймън, в случай, че нещо се обърка.

Не бива да мислиш така! Гийом я бе научил никога да не очаква най-лошото, освен ако вече не знае твърде много. Все още имаше надежда. Тя написа подробно писмо на Саймън, разказа му всичко, като премълча само източника на своята информация. Нека си мисли, каквото ще. Ако се случеше нещо, ако двамата с Натаниъл не се върнеха, информацията щеше да отиде в ръцете на компетентен човек, който знаеше какво да прави с нея.

Както очакваше. Прими прие обяснението, че лейди Прайд заминава за няколко дни в провинцията, без коментар. Не започна да разпитва дори когато Габриел ѝ нареди в случай на нужда да се обърне за помощ към лорд и лейди Ванбруг.

Джейк се разсърди, че не му позволи да я придружи, но се успокои бързо, като си спомни, че му предстоеше посещение в зоологическата градина.

Предиобед Габриел вече беше на път към Кингстън. След нея препускаше коняр, който щеше да върне уморения ѝ кон в Лондон.

Рано следобед влязоха в двора на „Зеления човек“ в Бейзингсток. Габриел усещаше болки в гърба, както след всеки дълъг лов, но не им обърна внимание. Умираще от глад, но остана в гостилницата само колкото да си избере бърз кон. Гостилничарят ѝ донесе хляб и сирене, увита в карирана салфетка, и след десет минути тя вече препускаше към Хемпшир. Умореният ратай остана в кръчмата пред огъня с намерение да хапне и да пийне порядъчно.

Габриел никога не беше яздила така бързо. Не щадеше коня, шибаше го безмилостно с камшика, изцеди и последните си сили в тази безмилостна надпревара с времето.

Точно в шест стигна до входната алея на Беърли Мейнър. Фасадата на къщата тънеше в мрак и куражът я напусна. Ако Натаниъл беше още тук, някъде щеше да се вижда светлина, поне в библиотеката. Изтощеният кон направи още няколко стъпки по чакъла и спря изтощен пред входната врата. Главата му увисна безсилно, на шията му изби студена пот.

Габриел затропа като луда с чукчето, опитвайки се да овладее надигащата се в гърдите ѝ паника. Може би Натаниъл беше някъде из имението и още не се бе върнал. Но дълбоко в себе си знаеше, че това е само празно желание.

Най-сетне резето се вдигна със скърцане.

— Божичко, милейди! Изобщо не ви очаквахме! — Слисаният стар слуга, един от малкото, останали в къщата, я зяпна, сякаш бе видял призрак. Фоайето тънеше в мрак. Само кухненското крило беше осветено.

— Къде е негово благородие? — попита с треперещ глас Габриел и се вкопчи в рамката на вратата, когато коленете ѝ поддадоха. Нямаше време за други обяснения.

— Замина, милейди. Преди два часа. Каза, че ще отсъства няколко месеца.

— В колко часа приливът достига най-високата си точка? — Морето играеше толкова голяма роля в живота на хората, обитаващи

крайбрежието на Хемпшир, че повечето познаваха времето на прилива и отлива във всички подробности.

Мъжът излезе пред вратата и вдигна лице към небето, където бледият полумесец висеше точно над реката.

— В десет, милейди.

Облекчението ѝ беше толкова голямо, че за малко да се строполи на стъпалата. Но много добре знаеше, че веднъж престане ли да се движи, после часове наред няма да е в състояние да се изправи.

— Отведете коня ми в обора и ми оседлайте най-силния — заповяда тя. — Бързо!

— Веднага, милейди. — Старият слуга се потътри изнервящо бавно към кухнята, а Габриел потърси в себе си сили, каквито мислеше, че не притежава, и намери последния остатък.

— Оставете, аз сама ще го направя — каза тя и посегна към юздите на коня. — Елате с мен, за да се погрижите за бедното животно.

След петнадесет минути тя излезе от двора, яхнала един от силните, добре отпочинали ловни коне на Натаниъл. Изтощението ѝ беше толкова голямо, че яздеше като обгърнатата от сив облак, който сковаваше мислите ѝ, люлееше се застрашително на седлото и едва събираше сили да направлява коня с притискане на бедрата. Ако жребецът усетеше, че ездачката не е в състояние да го контролира, като нищо можеше да препусне в луд галоп и тя не само, че не можеше да му попречи, ами и нищо чудно да падне от седлото. За щастие животното беше много добре възпитано и се носеше в бърз тръс по междуселския път, реагираше на най-лекия натиск и на всяко кратко пляскане с юздите.

В пристанището на Лимингтън не беше толкова оживено, колкото Габриел бе очаквала, но поне „Кърли“ беше на обичайното си място до кея и тя беше готова да се разплаче от облекчение. Корабът беше тъмен, не се мяркаше никой от екипажа, но от „Черния лебед“ долитаха груби гласове и смехове. Може би Натаниъл седеше а кръчмата заедно с екипажа. Нищо чудно.

Приливът щеше да достигне най-високата си точка едва след един час. Габриел слезе от гърба на коня и се облегна тежко на него. Опря глава на седлото и почерпи смелост от силната миризма на

топлото конско тяло. Сигурно тя е причината да не ми се гади, каза си развеселено тя. Дали да влезе в кръчмата и да потърси Натаниъл?

Ала мисълта да се появи пред него в това състояние, когато той седеше сред група пийнали мъже, беше повече, отколкото можеше да понесе. Най-добре да се качи на борда на „Кърли“ и да го чака там. Знаеше, че я очаква жесток сблъсък, но там поне щяха да бъдат на спокойствие, а и нямаше да го пропусне.

Габриел махна на едно прозяващо се момче, което излезе от ярко осветената кръчма, и му връчи юздите на коня с нареждане да го подслони в обора, а тя щяла по-късно да мине да го вземе. След това се качи на борда на „Кърли“.

Отвратителната миризма на катран, риба и суровото масло, което моряците използваха за лампите, я връхлетя като вълна. Останала без сили, тя се хвана за релинга и започна да повръща. Щом пристъпът отмина, извади от кърпата парче хляб. Изяде го бавно и стомахът ѝ се успокои.

Препъвайки се, тя слезе в малката, добре позната кабина, където Джейк едва не умря от първото си плаване по море. Койката я помами и тя се отпусна със стон на грубия сламеник. Несъзнателно се зави с тънкото одеяло, без да се притесни от миризмата на гнило, и потъна в дълбок сън.

Габриел се събуди в някакъв мътно осветен, абсолютно непознат свят. Беше спала толкова дълбоко, че в първия момент не можа да раздвижи крайниците си, макар че мозъкът ѝ ги призоваваше да се размърдат. Най-сетне успя да обърне глава и да отвори очи.

Натаниъл седеше до малката маса в средата на кабината с чаша коняк в ръце и я наблюдаваше с каменна физиономия. Внезапно случилото се отново я връхлетя като порой от спомени и панически страх. Опита се да стане, но стомахът ѝ се разбунтува и тя се отпусна със стон на матрака.

В този миг Натаниъл заговори и всяка дума беше напоена със смъртоносна заплаха.

— Предупредих те да не го правиш. И се кълна в името на бога, Габриел, че ще си платиш! Стани!

Не можеше да стане. Не сега! Веднага щеше да повърне!

— Ти не разбираш!

— Стани!

По дяволите! Тя бръкна в джоба си и намери парченце хляб. Натаниъл скочи с рязко движение, хвърли чашата на пода, тя падна и се разби в металните скоби.

— Ако се наложи аз да те изправа на краката ти, Габриел, ще си пожелаеш никога да не си била родена!

Габриел бързо натъпка хляба в устата си и с отчаяна молба към стомаха си да не се бунтува, седна и праметна крака през ръба на койката.

— Хайде, ставай. — Натаниъл стоеше над нея и лицето му пламтеше от гняв, а в очите му имаше смъртоносен студ.

Тя се постара да преглътне хляба незабелязано. В главата ѝ цареше хаос, но изведнъж изпита истински, сковаващ страх. Той бе побеснял от гняв, защото смяташе, че тя се е противопоставила на заповедта му — а как ли щеше да реагира, като узнаеше истината?

— Моля те, изслушай ме — заговори със слаб глас тя. — Трябва да ти кажа... защо съм тук.

— Изправи се — повтори той със същата убийствена решителност. Габриел стана бавно, докато думите излизаха от устата ѝ с отчаяна бързина.

— Фуше... Фуше е заловил един от агентите ти в Кале и го е принудил да говори. Научил е за тайните ви пристанища в Нормандия... знае имената на корабите, които използвате... дойдох да те предупредя.

Лицето на Натаниъл остана безкръвно под бледата светлина на лампата, очите му хлътнаха дълбоко в орбитите.

— Значи ти все пак работиш за Фуше — изрече тихо той и в гласа му вече нямаше никаква емоция.

— Не! — изпищя Габриел и поклати глава. Не, не работя за Фуше. Никога не съм работила за Фуше.

— Тогава работиш за Талейран. — Гласът му беше все така безизразен.

— Да, но...

— Мръсница! — Той я удари с цяла длан по лицето и та падна на койката, притиснала ръка о бузата си. В очите ѝ светеше ужас и неверие.

— Мръсница — повтори беззвучно той. — А аз ти вярвах. Имах ти доверие. Обичах те, господ да ми е на помощ! — Наведе се, сграбчи

я за раменете и грубо я изправи на крака.

Беше изпълнен с дива, безсилна ярост и Габриел го гледаше, както се гледа чужд човек. Това не беше Натаниъл Прайд, когото познаваше — бащата, любовникът, съпругът, приятелят — човек с чувство за хумор и с пламтяща страст, непоколебимо верен и крайно дискретен. Мъжът пред нея бе затънал дълбоко в свят, в който обичайните правила не важаха и нормалната човешка нежност беше изключена.

Трябваше да го върне в реалността, защото щеше да се случи нещо страшно, невъзвратимо.

— Натаниъл, моля те! — изплака тя, когато пръстите му се забиха дълбоко в плътта ѝ и в очите му светна сляпа ярост. — Моля те, недей! Аз чакам дете! — Апелът ѝ прозвуча отчаяно и в първия момент сякаш остана нечул. В следващия момент той отпусна ръце и в очите му отново светна разум.

— Ти си бременна?

Тя кимна. Облекчението беше толкова силно, че коленете ѝ омекнаха. Отпусна се на постелята и притисна ръка върху парещата си буза. Раменете ѝ сигурно бяха целите в синини.

— Моля те, моля те, изслушай ме. Ще ти разкажа всичко и се надявам да разбереш.

Натаниъл отстъпи крачка назад. В очите му все още светеше ожесточение и враждебност, но вече се бе овладял и разсъждаваше разумно. Габриел преглътна мъчително. Трябваше да предаде кръстника си, но сега имаше право да мисли и за себе си, и за Натаниъл и Джейк — и най-вече за детето, което носеше.

— Историята започва с човека, когото ти познаваш под името „Черния заек“...

След няколко минути историята бе разказана и тишината в слабо осветената, задушна кабина тежеше от думи и емоции.

— Ти си ме използвала — проговори най-сетне Натаниъл. Още от първия момент на познанството ни си ме използвала. Даже любовният дар, даже когато ми се закле във вярност... всичко. Винаги си ме използвала.

Габриел сведе глава. Нямаше думи за защита. Той казваше истината.

— Да — отговори тихо тя. — Ти имаш право да виждаш нещата по този начин. Но можеш да погледнеш и от другата страна. Аз съм — бях — обещала вярност на Талейран, на паметта на Гийом... а сега на теб. Опитах се да намеря начин да ги обединя.

Тя вдигна глава и срещна погледа му, горящ от болка и горчивина.

— Натаниъл, и двамата сме шпиони. Това е мръсен занаят... но необходим. И двамата го знаем. Направих онова, което смятах за правилно.

Той отвори уста да отговори, но тишината изведнъж бе прорязана от гръм на мускети. Последва силен трясък, после нова серия изстрели. Рибарската лодка се разтресе, откъм палубата се чу болезнен вик.

Натаниъл светкавично измъкна пистолета си и се втурна към изхода.

— Фуше! — пошепна Габриел. Колко време беше спала? Дали вече бяха напуснали защитеното устие на Солент? В главата ѝ се появи ужасното прозрение, че въпреки всички усилия мисията ѝ бе претърпяла провал. Ако не беше заспала, щеше да предупреди навреме Натаниъл и капитана. Изтощението ѝ беше толкова силно, че сигурно бе спала с часове. Защо Натаниъл не я бе събудил? Колко време беше седял насреща ѝ, кипящ от гняв, докато корабчето се носеше право в ръцете на врага?

Както обикновено, тя носеше пистолета си в джоба на костюма за езда и моментално последва Натаниъл към палубата. Сцената горе беше кошмарна. Дан и хората му лежах на купчина до релинга, а корабчето гъмжеше от облечени в черно фигури, въоръжени с блестящи ножове.

Френският кораб беше съвсем близо до „Кърли“, двата съда бяха свързани с въжета. Защо всичко бе станало толкова бързо? Вероятно бяха изникнали внезапно от мрака и залпът от мускети бе стреснал моряците на „Кърли“. Натаниъл изскочи на палубата, пистолетът му гръмна и един от полицаите на Фуше се свлече на дъските с болезнен вик. Веднага след това Натаниъл извади ножа си и се хвърли срещу нападателите. Ножът му улучваше безпогрешно ръце и крака, а движенията му се отличаваха с грацията на танцьор и уменията на воин.

Габриел също даде изстрел и обезвреди още един нападател. После посегна към една счупена дъска и я стовари с все сила по главата на един от мъжете, които се бяха скупчили около Натаниъл. Ала противниците бяха твърде много. Никой от двамата нямаше време да презареди пистолета си.

Габриел се отбраняваше ожесточено, но двама мъже с начернени лица успяха да я надвият. Тя размахваше юмруци като обезумяла, заби лакът в корема на мъжа, който я държеше отзад, но не постигна нищо. Други двама извиха ръцете и на гърба и ги вдигнаха високо, докато от устата ѝ се изтръгна болезнен вик.

Като чу писъка ѝ, Натаниъл се обърна светкавично. Един от мъжете около него се възползва от този миг на невнимание и стовари дулото на мускета си върху главата му.

Натаниъл изохка и се свлече на дъските. Мъжът го изрита в корема, но той не помръдна.

— Натаниъл! — изпищя Габриел и понечи да се втурне към него, но мъжете я държаха здраво. Тя ги обсипа с проклетия, нарече ги с всички грозни думи, които знаеше, сляпа и глуха за всичко около себе си. Натаниъл продължаваше да лежи неподвижен — ами ако го бяха убили?

Един от полицаите я накара да замълчи с брутален удар през устата и тя вкуси кръвта от напуканите си устни. След това я завлякоха под палубата. Изритаха Натаниъл надолу по стълбичката и тя отново изпищя гневно, ала не беше в състояние да се възпротиви, когато я вързаха. Те вързаха ръцете ѝ на гърба и я хвърлиха на пода. Направиха същото и с Натаниъл, докато тя лежеше наблизо и гледаше, и тя почерпи малко утеха от мисълта, че нямаше да полагат толкова усилия, ако той беше мъртъв.

Докато облечените в черно фигури вършеха работата си, тя се вслушваше в разговорите им. Смятаха да оставят четирима души на борда на „Кърли“ и да се насочат към пристанището на Шербург. Собственият им кораб с името „Света Елиза“ ще продължи да кръстосва по линията на френското крайбрежие в търсене на други кораби от списъка на Фуше.

Габриел стисна здраво зъби и остана напълно неподвижна, дори когато на излизане от кабината няколко мъже изритаха безжизненото тяло на Натаниъл. Главата ѝ беше напълно ясна. Щом на борда щяха да

останат само четирима полицаи, те имаха шанс да се спасят с изненадваща атака. Колко от хората на Дан бяха още живи? Сигурно и те бяха вързани. Ако можеше някак си да ги освободи...

Габриел лежеше по гръб до масата, Натаниъл беше на около три метра разстояние от нея, обърнат на една страна. Въжетата, които стягаха китките му, бяха дебели и здрави — много по-яки от тези около нейните ръце. Тя имаше достатъчно място да трие китките си една в друга, макар че не беше достатъчно да изтегли едната си ръка.

Натаниъл простена и сърцето ѝ направи огромен скок. Той беше още жив, но когато тихо извика името му, не получи отговор.

Тя обърна глава и погледът ѝ улови нещо блестящо под масата. Трябваше ѝ цяла минута, докато разбере какво е. Чашата, която Натаниъл беше хвърлил на пода в яростта си. До желязната скоба на самата лежеше едно доста голямо парче.

Сърцето ѝ заби силно, кръвта запулсира в слепоочията ѝ. Счупено стъкло, парчета — остри, режещи парчета. Само да се добере до тях... какво откритие...

Тя втренчи поглед в блещукащото стъкло, запомни местоположението му и се претърколи внимателно към него. После се обърна така, че гръбът и ръцете ѝ да са обърнати към стъклото. Краката на масата ѝ пречеха да се приближи повече, но тя протегна вързаните си ръце колкото може повече назад, без да обръща внимание на мъчителната болка в раменете.

Нищо не стана! Пръстите ѝ напразно опипваха в мръсотията и праха под масата. Ала не можеше да си позволи да се откаже още след първия опит. Изтегли колене към гърдите, сви се на кълбо и успя да се мушне между краката на масата. Този път пръстите ѝ напипаха нещо остро и тя нададе вик от болка, който бързо премина в триумфално охкане.

Внимателно, много внимателно пръстите ѝ се ключиха около парчето стъкло. Не биваше да го изпускат, но не можеше и да го хване здраво, без да разреже ръцете си — още имаше нужда от тях!

Най-сетне се измъкна изпод масата и се протегна с въздишка на облекчение, като държеше ръцете си колкото може по-далече от тялото.

Сега трябваше да стигне до Натаниъл. Но не можеше да се претърколи по гръб, без да се нарани със стъклото. Отново сви колене

и заподскача по пода, докато се озова в близост до Натаниъл. Сега трябваше да се обърне с гръб към него.

Присви очи, вдигна се от пода, доколкото можеше, и стегна дупето си. Хвърли се устремно напред и стигна до целта. Най-сетне легеше гръб в гръб с Натаниъл.

По-нататък. Плъзна пръст по ръба на стъклото, докато намери най-острото място и започна да опипва, докато намери въжето около китките на Натаниъл. Въпреки влажния студ в кабината, на челото ѝ изби пот. Пак ѝ се гадеше, но този път по-скоро от страх, отколкото от бременността.

От палубата проехтя болезнен вик, после още един. Габриел пое дълбоко въздух. Не искаше да мисли за онова, което ставаше на борда на „Кърли“. Трябваше да се концентрира.

Стисна зъби и започна да реже въжето около китките на Натаниъл. Но по този начин щеше да трае твърде дълго. Тя ухапа подутата си устна и ускори движенията си. Ръцете ѝ скоро се разкървавиха и лепкавото усещане ѝ причини ново гадене. Нейната кръв ли беше това или на Натаниъл? Нямахме как да разбере.

Тя спря и шумно пое въздух, опитвайки се да успокои дишането си и да се пребори със сковавания страх.

— Продължавай, Габриел. — Гласът на Натаниъл беше съвсем спокоен и твърд, но така я стресна в тишината на малката кабина, че тя изписка.

— Не исках да се събудиш, преди да свърша — прошепна тя и навлажни с език пресъхналите си устни. — Страх ме е, че ти причинявам болка.

— Продължавай — повтори той все така спокойно. — Ще държа китките си колкото може по-далеч една от друга.

— Ами ако прережа някоя вена?

— Няма.

В гласа му имаше такава непоколебимост, че тя преодоля страха си и продължи да реже въпреки кръвта, която се стичаше по пръстите ѝ.

— Много добре — каза след малко Натаниъл. — Почти успя. Усещам как въжето се къса.

— О, божичко! — пошепна Габриел. Раменните ѝ мускули пулсираха болезнено, китките бяха изтръпнали от напрежение, а в

пръстите не беше останало никакво чувство и тя се боеше, че ще изпусне въжето. Отново затвори очи, за да се концентрира. Сега не биваше да мисли за нищо друго, освен за въжето, което се късаше конче по конче.

Най-сетне успя. Въжето бе прерязано.

— Браво на теб — изохка Натаниъл и седна. Ръцете му бяха целите в кръв, но той не им обърна внимание и се придвижи до пътната си чанта. Габриел беше твърде изтощена, за да се обърне и да види какво правеше той. В чантата имаше дълъг нож, скрит в калъф. Натаниъл го извади и с един-единствен замах преряза въжето около глезените си. След това коленичи до Габриел.

— Не мърдай.

Освободи китките ѝ и тя въздъхна с бездънно облекчение. Премести ръцете си отпред, раздвижи скованите пръсти и разтри внимателно китките си.

— Господи, ти кървиш като заклано животно — прошепна ужасено тя, когато той преряза въжето, стягащо краката ѝ.

— Тогава ме превържи — предложи с усмивка той. — В чантата има кърпи.

Габриел извади две и ги уви здраво около издрасканите му китки.

— На борда има само четирима полицаи. Моля те, сложи пръст върху възела, за да го стегна по-здраво.

— Само четирима? Сигурна ли си?

— Чух ги да си говорят... Хайде сега да вържем и другия възел... така, като начало е достатъчно. — Тя вдигна поглед към лицето му. — Ритаха те в корема, докато беше в безсъзнание.

— Усещам го — промърмори мрачно Натаниъл. Наведе се над чантата си и извади още един нож като този, който стискаше в десницата си.

— Мисля, че са те научили да си служиш с тези неща. — Това не беше въпрос, а твърдение.

— Да. Знам как да си служа и с гарота — добави тя, като видя, че той извади от раницата парче въже с две оловни топки по краищата. Не му каза, че никога не е използвала тези оръжия извън залата за тренировки.

Натаниъл кимна и ѝ подаде ножа.

— Ще се опитам да се справя с онези на палубата. А ти легни на пода, сякаш все още си вързана, и започни да пициш. Той се скри в тъмния ъгъл до вратата. Въжето с оловни топки висеше спокойно в ръцете му.

Габриел се сви на кълбо на пода, обърна лице към вратата и мушна крака под масата, за да не видят свободните ѝ крака. Щом се настани удобно, нададе висок, пронизителен вик и така запищя за помощ, че гредите над главата ѝ се разтрепериха.

На палубата затрополиха стъпки, някой отвори люка и кабината се изпълни със сивата светлина на утрото. Май сме опасно близо до френското крайбрежие, каза си Габриел и отново изпищя.

По стълбичката слезе намръщен здравеняк.

— Какво си се разпищяла, мръснице? Веднага престани! — Той се хвърли към нея с вдигнати юмруци.

Натаниъл метна светкавично въжето, мъжът падна възник и се хвана за гърлото. Натаниъл го довърши с добре прицелен удар.

— Ей, Жак... какво става долу? — изрева груб глас в отвора. Габриел изпищя сърцераздирателно. Още един полицаи слезе по стълбичката, но когато стъпи на пода на кабината, разбра, че нещо не е наред. Обърна се, посрещна удара на Натаниъл и рухна на дъските, без повече да гъкне.

Натаниъл изкачи на един дъх стълбичката с нож в ръка. Габриел го следваше по петите. Утринният въздух, студен и солен, прочисти главата ѝ и предизвика адски болки в подутата устна.

Мъжът на кормилото изрева предупредително, но Натаниъл прекоси палубата с няколко огромни скока и се хвърли върху него. Французинът извади ножа си, другарят му изскочи иззад голямото платно. Той не видя Габриел, който му подложи крак и го просна на палубата.

Сега би трябвало да използва ножа си. О, по дяволите! Шпионажът беше мръсна работа. Тя грабна една абордажна кука от близката ролка въжета и с все сила цапна по рамото мъжа, който се опитваше да се изправи.

— Това беше добре! — При вида на безжизнената фигура на лицето ѝ се появи мрачна усмивка. Размахвайки куката като викингски боздуган, тя хукна към двамата мъже, които се бореха до кормилото.

Противникът на Натаниъл беше с гръб към нея и Габриел светкавично стовари куката върху рамото му. Очевидно му счупи кост, защото той нададе пронизителен вик и рухна на дъските.

Натаниъл го погледна, после вдигна глава към Габриел.

— Както виждам, успяла си да се справиш и с другия.

— Да, но не е мъртъв. Не може да съм го убила. — Тя приглади разрешената си коса от челото. Очите ѝ, обкръжени от черни сенки, бяха дълбоко хлътнали, лицето изглеждаше смъртнобледо. Натаниъл разбра, че никога не я беше обичал толкова силно, колкото в този миг. И най-сетне я разбираше. Беше проникнал до истинската ѝ същност.

На лицето му изгря усмивка.

— Ти си борческа натура, нали, Габриел?

— Боря се за онова, в което вярвам — отговори просто тя. Боря се за онези, които обичам... но всички начини, които знам.

Тя го погледна пронизващо и погледът ѝ го помоли за разбиране. Той кимна утвърдително и нареди строго:

— Виж какво можеш да направиш за Дан и другите. Аз ще променя курса. Може да имам нужда от помощта ти за голямото платно.

Габриел го остави да се оправя с кормилото и се запъти към релинга, където бяха вързани Дан и двама моряци, с огромни парцали в устата. Дан имаше рана на челото, другарят му, хлапак на не повече от седемнайсет години, висеше в безсъзнание на въжетата си, а третият беше със счупена ръка и костта стърчеше от плътта.

Абсолютно ненужни рани, каза си гневно Габриел. Така работеха хората на Фуше. Обзе я дива омраза.

— Копелета! — изрева Дан, щом го развърза и извади парцала от устата му. — Измъчиха до смърт бедния малък Джейми! Мръсници! — Положи внимателно безжизненото тяло на дъските и се наведе над него. Габриел си припомни болезнените викове и ужасено отвърна поглед от дълбоките порезни рани по гърдите му.

— Натаниъл има нужда от помощ за платната — каза тя, като се стараеше гласът ѝ да не трепери. — Смятате ли, че ще можете да му помогнете?

— Веднага. — Дан раздвижи скованите си крайници и се запъти към кормилото. Габриел слезе под палубата, за да намери нещо, с което да стегне счупената ръка.

И двамата мъже в кабината бяха живи. Първият, улучен от оловното въже, имаше огромни сини петна на гърлото, но все още дишаше.

Тя се върна на палубата, стегна ръката на моряка с шина и направи нещо като примка, която окачи на шията му. Така ръката му щеше да бъде неподвижна и парченцата кости да не се трият едно в друго.

Морякът ѝ се усмихна с благодарност, но още не беше в състояние да се изправи.

— Габриел?

— Какво има? — Тя хукна към кормилото.

— Ела тук. — Натаниъл я улови за раменете и я сложи пред себе си. — Дръж кормилото. Помниш ли какво те научих на реката? Нали ти показах как да държиш вятъра зад голямото платно?

— Помня, но този кораб е много по-голям...

— Принципът е същият. Гледай платното. Ръбът не бива да трепти. Върти кормилото така, че вятърът винаги да е от тази страна на лицето ти. — Той попила внимателно бузата ѝ, наведе се и докосна мястото с устни. Тя потръпна. Очевидно си беше спомнил как снощи я удари. Вдигна ръка и предпазливо плъзна пръсти по превързаната му китка.

— Ще се оправя.

— Разбира се, че ще се справиш. Хайде, Дан, да махнем тези негодници от кораба.

Вързаха четиримата мъже, спуснаха една от лодките на вода и хвърлиха телата вътре.

— Дано някой ги намери. Макар че беше по-добре да ги довърша — изръмжа Натаниъл, докато се взираше през утринната мъгла към скалистия френски бряг. — Можем само да се надяваме, че ще сме изчезнали отгук, преди да мине някой патрулен кораб.

— Ще вдигнем френския флаг отговори Дан. — Така ще имаме повече свобода на действие.

Натаниъл кимна и хвърли поглед към Габриел. Ръцете ѝ държаха спокойно кормилото, стоеше широко разкрачена, устремила поглед към платното. Невероятна жена, каза си с възхищение той. В малкото ѝ пръстче има повече смелост, отколкото в цял полк морски пехотинци.

Освен това притежаваше и куража да държи на убежденията си! Все още го болеше от съзнанието, че го е лъгала, че е допуснала Талейран да го манипулира. Но трябваше да мисли за началото. Сега знаеше за любовта ѝ с Гийом. Разбираше желанието ѝ да отмъсти за смъртта на любимия си. На нейно място и той би постъпил по същия начин. Сега разбираше логиката, която направляваше действията ѝ. Габриел беше лоялна. Грешката ѝ, ако изобщо можеше да се говори за грешка, беше в прекомерната лоялност. Поради произхода си тя принадлежеше и към двете страни и страстната ѝ, поривиста природа не ѝ позволяваше да изостави нито една от двете.

Сега всичко беше ясно: той я обичаше за куража и верността ѝ, за страстта, топлината и великодушието ѝ.

И тя носеше неговото дете.

— Добре се справи, Габриел. Сега Дан ще поеме кормилото.

Тя отстъпи крачка назад и уморено вдигна рамене. Нямахте сили да се раздвижи, за да облекчи малко болезнената скованост, остатъците от нощното мъчение.

— Ще видиш, че от мен ще излезе страхотен моряк — отбеляза тя, опитвайки се да се усмихне.

Усмивката ѝ беше толкова прекрасна, че сърцето на Натаниъл преля от любов. Той протегна ръце, но в този миг тя се хвана за гърлото и простена:

— О, не, защо точно сега? — Хукна към релинга, наведе глава към морето и започна да повръща. Слава богу, че през последните двадесет и четири часа не беше яла почти нищо и гърчовете спряха бързо. Ала неразположението остана.

— Какво ти става, любов моя? — Натаниъл я притисна до гърдите си. — Морето е гладко като огледало.

— За съжаление досега нямах време да се отдам на неразположението си — отговори тя. — Нямах ли случайно парче сух хляб?

— Хляб ли? Не. Защо?

— Защото е единственото, което помага. По дяволите, бременността може да бъде много досадна. И Хелън ли се чувстваше така зле?

— Хелън ли? Не мисля. — Изражението му стана мрачно и объркано.

— Как всъщност се е случило?

Габриел въздъхна. Май нямаше да мине без караница.

— Смяташ ли, че има повече от една възможност?

— Знаеш какво имам предвид. — Той потърка тила си и се намръщи.

— Как можа да ме...

— Я стига — прекъсна го сърдито тя. — Би трябвало да знаеш, че в тази работа участват двама души.

— Да, знам. — Той я притисна силно до гърдите си и въздъхна. — Но умирам от страх.

— От какво? — Тя се надигна на пръсти и го целуна по устата. — Яздих десет часа без почивка, прекарах нощ на мъчения и опасности и все още към тук, нали? И все още съм бременна. Аз съм здрава и издръжлива, Натаниъл. Може това да не е типично женско качество, но съм закалена от онова, което преживях.

— Знам, знам. — Той сложи пръст под брадичката ѝ. — Бедничката ти уста. — И целуна нежно подутите устни.

— Значи сега разбираш какво... и защо... — Тя се нуждаеше от потвърждението му, макар че вече знаеше.

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Всичко свърши, Габриел. И двамата сгрешихме. Нямахме си достатъчно доверие и може би основателно — обясни сериозно той. — Доверието идва със знанието. Трябваше да мине доста време, докато се опознаем.

— Но сега ме познаваш, нали? — Тя се облегна на гърдите му.

— Колкото познавам себе си.

— Ето това е, което ме плаши — промърмори тя и затвори очи. — Толкова си приличаме. Как може човек да се кара сам със себе си?

— О, разбира се, че може — отговори той и в гласа му звънна смях. — И се страхувам, че ние с теб сме живото доказателство за това.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Наострил уши, Джейк стоеше в коридора пред затворената врата към стаята на Габриел. Чуваше как някой ходи напред-назад, чуваше гласове, но колкото и да се стараеше, не можеше да разбере какво става там. Попита Прими, но тя му заяви, че още не е пораснал достатъчно, за да разбере. Попита мисис Бейли, но тя го целуна, даде му сладка с мармалад и му каза да излезе да си поиграе навън. Нямахме смисъл да пита бавачката. Тя не се интересуваше от тези неща, само переше и кърпеше дрехите му и винаги вдигаше голям шум за дреболии.

Джейк се плъзна с гръб по стената, обви с ръце вдигнатите си колене и се загледа втренчено във вратата. Малко се страхуваше, защото всички в къщата изглеждаха възбудени. Усмиваха се или си шепнеха, а веднаж бе чул Ели да се киска за нещо, което бил казал Милнър в обора и дали щяло да е момче или момиче. Какви бяха тези тайни?

Погледът му се стремеше да проникне зад боядисаната в бяло врата, но напразно. Татко му също беше вътре. Не можеше ли поне той да излезе за малко и да му каже какво става?

Натаниъл стоеше в сянката на завесите на леглото и се стараеше да не попада често в полезрението на Габриел. Но трябваше да бъде достатъчно близо, за да е там, когато имаше нужда от него. Не знаеше какво друго би могъл да направи. Когато я докосваше или ѝ говореше, тя го обсипваше с ругатни, с които би се гордял всеки колар, но когато понечваше да се измъкне навън на пръсти, го викаше умолително и му заявяваше, че с присъствието си ѝ вдъхвал утеха.

Нищо конкретно не можеше да направи. Лекарят, акушерката и Ели се движеха със спокойна решителност, говореха успокоително на Габриел и сякаш не чуваха ругатните ѝ.

Натаниъл не изпитваше страх. Този път не. Днес беше съвсем различно от раждането на Джейк. Жената на леглото беше здрава и силна, викаше и фучеше от страшната болка, поддаваше се на тялото си, но никога не се губеше в болката. Духът ѝ се носеше някъде високо

над страдащото тяло и макар че мъчението траеше вече шест часа, силите не я напуснаха. Доколкото това изобщо беше възможно, тя ставаше още по-шумна със засилването на контракциите.

— По дяволите, Натаниъл! — Ясният глас на Габриел го стресна и той се подаде иззад завесите. — Ако още веднъж ми причиниш това, ще те убия... — Тя изпъшка задавено, на челото ѝ изби пот, но след секунди отново се отпусна и обърна глава към него. На устните ѝ играеше обичайната крива усмивка. — Бях ужасно несправедлива, нали?

— Да, макар че с теб човек свиква на много неща — съгласи се той милостиво и изтри челото ѝ с кърпичка, натопена в лавандулова вода.

— Само да знаех кой е измислил понятието „майката природа“ — изсъска тя след следващата болка. — Нито едно женско същество не би причинило това на жена.

Тя сграбчи ръката му, вкопчи се в нея, когато болката я понесе към пропастта, тялото ѝ се стегна като в клещи. Този път беше по-дълго и по-мъчително и отшумя бавно.

— Джейк чака в коридора — изрече тя със слаб глас. — Трябва да го окуражиш малко.

— Откъде знаеш, че е отвън?

— Чувствам го. — Отново я разтърси силен спазъм и Натаниъл изохка безпомощно. После се запъти към вратата.

Откъде вземаше сили? За разлика от нея той беше готов всеки момент да се разплаче като дете. На всичкото отгоре се тревожеше за момчето, докато той самият изобщо не бе помислил за сина си.

Натаниъл отвори вратата и се наведе нежно над момченцето, което се бе свило на пода и го гледаше със страхливи очи.

— Какво правиш тук, Джейк? — Гласът му прозвуча меко и спокойно.

— Не разбирам какво става. — Джейк се изправи и доближи уста до ухото му. — Габи ще умре ли?

— Не, разбира се, че не. — Натаниъл клекна, за да е на една височина с момчето. — Всичко върви по план. Габриел е добре, само е малко раздразнена, защото тъкмо ражда нашето бебе.

— Първата ми майка е умряла. — От мъка и объркване очите на Джейк заплуваха в сълзи. — Заради мен.

Натаниъл поклати глава.

— Не, Джейк, не е заради теб. Никога не бива да мислиш такива неща. — Той притисна детето до гърдите си и заяви твърдо — Обещавам ти, че Габи няма да умре. В момента е твърде заета да ме ругае. — Усмихна се, отдалечи детето от себе си и помилва бузката му.

— Искам да я видя.

— Не сега.

— Защо не?

— Защото не се чувства достатъчно добре, за да приема посетители. Но щом се оправи, ти ще си първият, който ще влезе при нея. Нали знаеш, че тя ще поиска да види първо теб?

Да, разбира се. — Джейк кимна и попита вече по-спокойно: — Значи тя наистина няма да умре?

— Не! Давам ти честната си дума! — Натаниъл се изправи. — А сега те моля да идеш при Прими и да чакаш в учебната стая, докато те повикам.

— Не може ли да остана тук?

— Не — отговори енергично бащата. Ако Габриел изгубеше контрол над себе си, детето щеше да се уплаши до смърт. А тя имаше пълното право да крещи с всички сили, ако това ѝ помагаше.

— Хайде, изчезвай. — Той тупна Джейк по дупето и го проследи с поглед, докато малкият вървеше с тътрещи крачки по коридора.

Натаниъл се върна в спалнята и моментално усети напрежението, изместило атмосферата на спокойно усърдие. Сърцето му се качи в гърлото, кръвта замръзна във вените му.

— Какво не е наред?

— О, няма нищо, милорд. — Лекарят се усмихна и нави ръкави. — Всичко върви добре.

— Натаниъл! — извика пронизително Габриел.

— Тук съм, любов моя.

Той взе ръката ѝ, тя се вкопчи здраво в него, тялото ѝ се сгърчи и от устата ѝ се изтръгна тържествуващ вик.

Натаниъл видя как дъщеря му си проби път към светлината на света: бледо, синкаво човече, омазано с кръв. Чу се тъничък вик и телцето се зачерви.

— Имате дъщеря, милейди — каза акушерката. — Прекрасно бебе.

— Божичко, мисля, че има още нещо — изплака Габриел и очите ѝ се разшириха от учудване.

— Я виж ти — промърмори лекарят и отново се наведе над пациентката си. — Ей сега ще се роди още едно бебче.

— Не мога да повярвам — пошепна Натаниъл, когато излезе и синът му и го поздрави със силен вик.

Габриел падна изтощено на възглавниците и за миг затвори очи.

— Дайте ми ги — помоли тя.

— Първо ще ги измия, милейди — възрази акушерката. Такова искане беше необичайно.

— Не, няма — отговори твърдо Габриел. — Дайте ми ги веднага.

Акушерката отново понечи да възрази, но лорд Прайд излезе бързо напред и взе децата от ръцете ѝ. Поведението му минава всякакви граници, каза си възмутената жена. Не стига, че стоя през цялото време в стаята на родилката, а сега и това... тя поклати глава и сложи бебетата на гърдите на майката.

— Ти никога не правиш нещата наполовина, нали, любов моя? — Натаниъл се покашля с овлажнели очи и на устните му заигра учудена, щастлива усмивка. Протегна ръка и помилва двете мънички главици.

— Не са ли прекрасни? — пошепна възхитено Габриел.

— Ти си прекрасна — отговори той и се наведе да я целуне.

— Ще станат още по-прекрасни, като ги измием и облечем — обади се сърдито акушерката. Трябваше да зачитат авторитета ѝ. — Сигурна съм, че всички в къщата чакат нетърпеливо да узнаят, че милейди е дала живот на две здрави бебета.

— Не. — Габриел вдигна властно ръка. — Джейк трябва да узнае пръв.

— Естествено — кимна Натаниъл. — Аз ще остана тук и ще чакам, докато си готова да го приемеш.

Без да се притеснява от възмутеното пухтене на акушерката, той седна на рамката на прозореца, протегна дългите си крака и скръсти ръце зад главата със замечтана усмивка на устните. Защо си беше въобразил, че не иска други деца?

Шетнята в стаята продължи повече от половин час. Най-сетне Ели дръпна завесите и оповести:

— Милейди е готова да приема посетители, милорд.

Натаниъл пристъпи към леглото. Габриел седеше, облегната на куп възглавници, и прозрачно бледото ѝ лице почти не се различаваше от белия лен. Тънката кожа под очите образуваше тъмни пръстени, но в зениците сияеха живот и смях, а грижливо изчетканата коса разкриваше частица от огнената ѝ динамика.

— Повикай Джейк — нареди тя. — А докторът със сигурност ще оцени високо чашка коняк или вино... Нали трябва да пиете за здравето на най-новите граждани на земята. — Тя вдигна критично едната си вежда, за да напомни на Натаниъл за задълженията му.

Той изпълни, каквото му бе заповядано. Докторът се настани удобно до прозореца и напълни чашата си с отличния коняк, донесен от съседната спалня.

Когато баща му влезе в учебната стая. Джейк скочи.

— Милорд? — Прими захвърли гергефа си и също стана. Бледосините ѝ очи святкаха развълнувано и страховито.

— Всичко е наред — усмихна се Натаниъл. — Ела, Джейк. Габриел те чака. — Протегна ръка и детето хукна към него.

— О, милорд! Какво е... какво е...?

Въпросът остана без отговор. Натаниъл бързо излезе от стаята за ръка с подскачащото момче.

Когато наближиха апартамента на кралицата, Джейк пусна ръката на баща си и профуча като вихър през вратата.

— Габи...

Изведнъж спря и погледна страхопочтително към леглото.

— Ама ти си родила две бебета — установи той, повече стъписан, отколкото зарадван.

— Да, това наистина беше изненада — съгласи се с усмивка Габриел.

— Ела да се запознаеш с братчето и сестричето си.

Джейк се приближи предпазливо и погледна във вързопчетата от пелени, които Габриел държеше в двете си ръце.

— Кой е кой?

— Това е сестра ти. — Габриел посочи вързопчето в лявата си ръка. — А това е брат ти.

Джейк огледа двете сбръчкани личица и кимна мъдро.

— Значи по едно от двете.

— Съвсем правилно. — Баща му също се наведе над бебетата. — Но не ме питай как ще ги различаваме, когато са увити като пашкули.

— Много е просто — заяви Габриел с чувство за превъзходство. — Сестричката на Джейк има къдрица на челцето.

— А другото изобщо няма коса — засмя се Джейк и приседна на леглото. — Ще ми дадеш ли да го подържа?

Габриел му подаде братчето и се засмя, когато Джейк се опита да го настани удобно в свивката на лакътя си като нея.

— Я виж ти! Идват ни гости! — Натаниъл отиде до прозореца, който стоеше отворена, за да влиза меката топлина на юлската вечер. По входната алея трополеше карета.

— Сигурно е Джорджи — отговори Габриел, докато си играеше с мъничките пръстчета на дъщеря си.

— Откъде може да знае, че си родила?

Габриел отново се усмихна с чувство за превъзходство и погъделичка бебето под брадичката.

— Ние винаги усещаме, когато с другия се случват важни неща. Странно е, но е истина.

— Довела е и лейди Дъован — съобщи Натаниъл с примирение и се издаде навън, за да вижда по-добре. — Предполагам, че Майлс, Саймън и лорд Дъован също са тук.

Габриел се ухили с разбиране.

— Лорд Дъован вероятно не е с тях. Той не се въодушевява особено от бебето. Но Майлс и Саймън със сигурност са тук.

Натаниъл взе бебето от ръцете на Джейк и заповяда:

— Тичай долу. Джейк, поздрави лорд и лейди Ванбруг с добре дошли в дома ни и ги доведи тук.

Джейк примигна изненадано. Нова и много важна задача. Погледна вързопчето, което беше негов брат и кимна.

— Да, татко. А може ли да им кажа, че си имаме две бебета? — И се изнесе бързо през вратата, без да дочака отговора на Натаниъл.

— Искам да подържа и момиченцето — каза гордият баща и очите му светнаха.

Габриел му подаде и другото бебе и се отпусна изтощено на възглавниците. Гордостта и радостта на Натаниъл всъщност не биваше да я изненадват, но докато го гледаше как стои до прозореца с двете

бебета в ръце, готов да ги представи на първите им почитатели, очите ѝ се напълниха с радостни сълзи.

— Габи... — Джорджи буквално нахлу в стаята. — Добре ли мина всичко? Толкова ме беше страх за теб! — Тя обсипа братовчедка си с целувки, без изобщо да погледне Натаниъл и двете бебета в ръцете му. — Я се виж — произнесе тя между смях и сълзи. — Не изглеждаш по-изтощена, отколкото след дълъг лов.

Габриел я притиснало гърдите си.

— О, повярвай ми, скъпа, с много по-голямо удоволствие бих отишла на лов.

— Разбирам те. Ужасно е, нали? — Джорджи се надигна и затърси кърпичката си. После се обърна със замъглени очи към Натаниъл, който неохотно връчи децата си на лейди Дъован.

— Моите поздравления — прошепна Джорджи, надигна се на пръсти и го целуна по бузата с топлота, която го смая. Трогнат до дън душа, той я прегърна и двамата се почувстваха неловко.

— И това ако не е типично за Габи — отбеляза радостно възбудената лейди Дъован, докато люлееше бебетата в ръцете си. — Винаги е пълна е изненади.

— Напълно сте права, мадам — кимна Натаниъл, приседна на леглото до жена си и сложи Джейк на коленете си.

— Имате ли вече имена за малките? — осведоми се достопочтената дама и връчи едното бебе на дъщеря си.

Габриел отвори уста, но Натаниъл я изпревари.

— Дъщеря ни ще се казва Имоджин.

— О, да. На майката на Габи. Много подходящо... Искаш ли да подържиш сестричката си, малкият? — Лейди Дъован обърна добродушното си лице към Джейк. Той много искаше да попита откъде дамата знаеше кое бебе му дава. Нали нямаше представа за къдрицата. Но май не беше учтиво да се пита така. Протегна ръце и прегърна бебето.

— А момчето?

— Уилям — отговори спокойно Натаниъл.

Габриел изведнъж утихна. Уилям — Гийом на френски. Никога не бяха споменавали това име за детето си.

— Вероятно това име е характерно за семейството ви, лорд Прайд? — осведоми се любопитно лейди Дъован.

— Не — отговори все така спокойно Натаниъл. Даваме му това име в чест на един погубен живот.

Той се обърна към Габриел, тя го дари с една от прекрасните си усмивки и в очите ѝ светна пламенна любов.

Историята им беше започнала със смъртта на Гийом — и техният син щеше да им напомня за него.

Издание:

Джейн Фийдър. Кадифе
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.